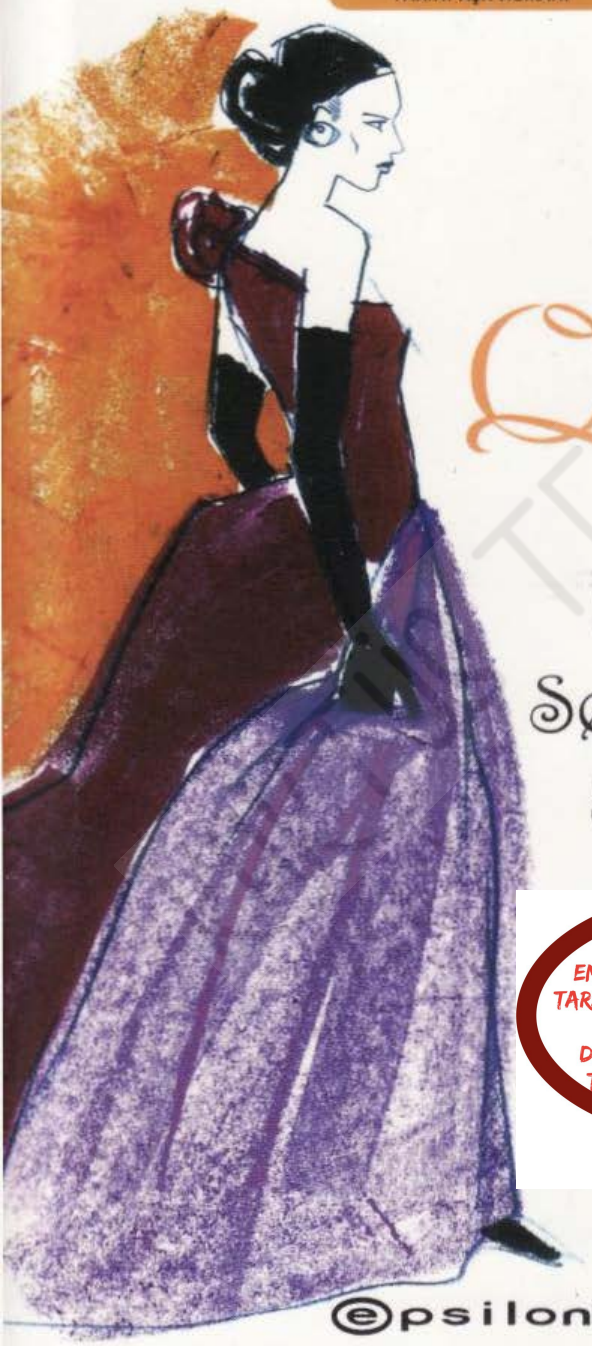
NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

TARİHİ AŞK ROMANI

JULIA QUINN

Bana Sevdiğini Söyle

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

epsilon

1. Bölüm

Surrey, İngiltere
Ağustos, 1815

Dört artı altı artı sekiz artı yedi artı bir artı bir, sekizi yine, diyi geçit...

Elizabeth Hotchkiss rakamları dördüncü kez hesapladı, önceden üç defa daha bulmuş olduğu sayıyı yine buldu ve sızlandı.

Kafasını kaldırdığında üç küçük kardeşinin, kasvetli yüzlerle ona baktıklarını gördü.

"Sorun nedir Lizzie?" diye sordu dokuz yaşındaki Jane.

Oysaki, o kış kulübelerini ısıtmak için yakıt alacak paraya nasıl biriktireceklerini kara kara düşünen Elizabeth kardeşine belli belirsiz gülümsedi. "Paramız, of... Paramız iyice azalıyor, üzgünüm."

Yaşı Elizabeth'e en yakın olan on dört yaşındaki Susan kaşlarını çattı. "Bundan emin misin? Elimizde bir şeyler kalmış olmalı. Babam hayattayken biz hep..."

Elizabeth onu telaşlı bir bakış ile susturdu. Babalar hayattayken birçok şeyleri vardı fakat onlara tek bı-

raktığı şey küçük bir banka hesabı olmuştu. Herhangi bir gelir veya bir mülk bırakmamıştı. Hatıralardan başka hiçbir şey yoktu. Ve bu hatıralar da, en azından Elizabeth'in hatırındakiler, öyle fazla yürek ısıtan türden şeyler değillerdi.

"Artık her şey değişti," dedi Elizabeth, sertçe konuyu kapatmaya çalışarak. "Eskiyle karşılaştırarak bir yere varamayız."

"Lucas'ın oyuncak asker kutusunda biriktirdiği paradan harcayabiliriz," dedi Jane sırıtarak.

Hotchkiss ailesindeki tek erkek çocuk olan Lucas, "Benim eşyalarımı mı karıştırıyordun?" diye ciyak ciyak bağırmaya başladı. Daha sekiz yaşındaki birinden beklenemeyecek kadar fazla öfkeli bir ifadeyle Elizabeth'e dönerek, "Bu evde özel hayata hiç saygı yok mu?" dedi.

"Demek ki yok," dedi Elizabeth gözlerini rakamlardan ayırmadan, neredeyse duyulmayacak bir sesle. Maddi durumlarındaki çıkmazı çözmeye çalışırken birkaç hesap daha yaptı.

Son derece küskün bir halde, "Ablalarım, başımın belaları," diye homurdandı Lucas.

Susan, Elizabeth'in muhasebe defterine şöyle bir göz attı ve, "Paranın bir kısmını ayırıp çoğaltmaya çalışamaz mıyız?" diye sordu.

"Ayırıp çoğaltacak hiçbir şey yok. Şükürler olsun ki kulübenin kirasını ödedik, yoksa bu kış kapı dışarı edilebilirdik," dedi Elizabeth.

Susan, "Gerçekten de durum o kadar kötü mü?" dedi fısıldayarak.

Elizabeth başını salladı. "Bu ayın sonuna kadar idare edebiliriz, sonra ben Leydi Danbury'den maaşımı alınca, belki bir süre daha. Ama sonra..." Sesi giderek azaldı ve başını uzaklara çevirdi, Jane ve Lucas'ın gözyaşlarını görmelerini istemiyordu. Beş senedir üçüne de o bakıyordu, yani on sekiz yaşına bastığından beri. Onlara yemek, kalacak yer ve en önemlisi de dengeli bir hayat sağlamaya çalışıyordu.

Lucas'ı eliyle dürten Jane, cevap alamayınca onun omzu ve köprücük kemiği arasındaki hassas bölgeye vurdu.

"Ne var? Canımı acıttın!" diye aniden çıkıştı Lucas.

" 'Ne var' demek çok kaba bir davranış, Lucas, 'efendim' daha kibar," dedi Elizabeth hemen.

Lucas'ın minik ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Asıl onun bana o şekilde vurması kabaydı. Özür dileyen kesinlikle ben olmayacağım."

Jane, onu küçümseyerek iç çekti. "Unutmayalım ki o sadece sekiz yaşında."

"Sen de yalnızca dokuz yaşındasın," dedi Lucas sırıtarak.

"Ben her zaman senden daha büyük olacağım."

"Evet, ama ben de yakında senden daha iri olacağım ve işte o zaman bütün bu söylediklerine pişman olacaksın."

Elizabeth, onların dalaşmalarını izlerken dudağını büktü ve acı bir şekilde gülümsedi. Bu tartışmayı daha önce bir milyon kere duymuştu ama her gece yatmadan

dan önce Jane'in Lucas'ın alnına iyi geceler öpücüğü kondurduğunu bildiği için fazla endişelenmiyordu.

Onlarınki tipik bir aile olmayabilirdi, sadece dördü vardı ve yıllardır yetimlerdi, ama Hotchkissler kesinlikle özel bir aileydi. Elizabeth, beş yıl önce babası öldüğünde aileyi bir şekilde bir arada tutmayı becermişti ve bütçelerindeki bir sorun yüzünden ailenin parçalanmasına izin veremezdi.

Jane kollarını kavuşturdu. "Paranı Lizzie'ye vermelisin, Lucas. Paranı saklaman doğru olmaz."

Lucas ciddi bir şekilde salladığı küçük sarı başını eğerek odadan çıktı. Elizabeth, Susan ve Jane'i süzdü. Onlar da sarışındılar. Büyük mavi gözlerini annelerinden almışlardı. Ve Elizabeth de aynı onlara benziyordu. Sanki küçük sarışın bir orduydular, yiyecek alacak paraları olmayan bir ordu...

İç çekti ve tekrar ciddi bir şekilde kardeşlerine bakmaya başladı. "Benim evlenmem gerek. Kesinlikle başka bir çözümü yok bunun."

Sandalyesinden zıplayarak masanın üzerine tırmanıp ordan da ablasının kucağına giden Jane, "Oh, hayır, Lizzie!" diye feryat etti. "Olmaz. Her şey olur ama o olmaz."

Jane'in gösterdiği tepki karşısında şaşkına dönen Elizabeth, sebebini anlamak istercesine Susan'a baktı fakat o da bir şey bilmiyordu.

Jane'in başını okşayarak "O kadar da kötü bir fikir değil," dedi Elizabeth. "Eğer evlenirsem, büyük ihtimalle bir bebeğim olur ve sen de teyze olursun. Bu sence de güzel olmaz mı?"

"Ama sana evlenme teklif eden tek insan şu toprak sahibi Nevins ve o da korkunç biri! Korkunç!"

Elizabeth inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedi. "Eminim Nevins'ten daha iyi birini bulabiliriz. Daha az...nasıl desem...daha az korkunç birisini."

Kollarını isyankârca kavuşturan Jane, "Ben onunla hayatta yaşamam. Olmaz. Yetimhanede yaşarım daha iyi. Veya o korkunç iş hanlarından birinde," diye cevap verdi.

Elizabeth onu suçlayamazdı. Nevins, şişman, yaşlı ve gaddardı. Ve gözlerini ona her diktiğinde Elizabeth soğuk terler dökerdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, yalnızca ona değil, Susan'a bakışından da pek hoşlanmıyordu zaten. Hatta Jane'e bile.

Hayır, Nevins ile evlenemezdi.

Lucas elinde metal bir kutu ile mutfağa döndü ve onu Elizabeth'e uzattı. "Bir pound kırk peni biriktirdim. Şey için kullanacaktım, şey... Neyse, boş ver. Bu parayı almanı istiyorum. Ailemiz için," dedi.

Elizabeth kutuyu sessizce aldı ve içine baktı. Lucas'ın bir pound ve 40 penisi ordaydı ve bu paranın hemen hemen tamamı bozukluklardan oluşuyordu. "Lucascığım, canım, bu para senin. Bunları biriktirmen çok uzun yıllarını aldı."

Lucas'ın alt dudağı titriyordu ama kendini toparladı. Sonra göğsünü şişirerek konuşmaya başladı, bu haliyle aynı küçük oyuncak askerlerine benzemişti "Bu evin erkeği benim. Sizi geçindirmem gerek," dedi.

Elizabeth başını eğdi ve Lucas'ın parasını evdeki diğer paraya ekledi.

"Tamam öyleyse. Bunu yiyecek almak için kullanacağız. Belki de gelecek hafta benimle birlikte alışveriş yapmaya gelirsin ve senin de istediğin bir şey alabiliriz."

"Yakında benim mutfaktaki bahçemden birkaç sebze toplayabiliriz," dedi Susan yardımcı olmaya çalışarak. "Bizi doyurmaya yeter, belki birazını da köyde satabilir veya takas edebiliriz."

Jane, Elizabeth'in kucağında sızlanmaya başladı. "Lütfen turp ekmediğini söyle. Turptan nefret ediyorum!"

"Hepimiz turptan nefret ediyoruz," diye cevap verdi Susan. "Ama onları yetiştirmek çok daha kolay."

"Ama yemesi hiç kolay değil," diye söylendi Lucas.

Elizabeth derin bir iç çekti ve gözlerini yumdu. Nasıl bu hale gelmişlerdi? Onlarınki köklü ve soylu bir aileydi. Küçük Lucas bir baronetti! Şimdi ise, nefret etmelerine rağmen, mutfak bahçelerinde turp yetiştiriyorlardı.

Beceremiyordu. Kardeşlerini yetiştirebileceğini düşünmüştü. Babası öldüğünde her şey imkânsız gibi görünmüştü ama o yine de vazgeçmemişti. Denemeye devam etmesini sağlayan tek şey, kardeşlerini koruma ve mutlu etme, onlara sıcak bir yuva verme arzusuydu.

Teyzeler, amcalar, kuzenler... Hepsi bir Hotchkiss'i evlatlık almayı teklif etmişlerdi, özellikle de onun unvanını kullanıp ilerde zengin bir kızla evlenir umuduyla küçük Lucas'ı evlat edinmek istiyorlardı. Ama

arkadaşları ve komşuları bile ondan vazgeçmesi gerektiğini söylerken, Elizabeth tüm teklifleri geri çevirmişti.

Ailesini bir arada tutmak istediğini söylemişti. Çok mu fazla şey istiyordu?

Ama beceremiyordu. Küçükken burun kıvırdığı müzik dersleri, özel hocalar ve bunun gibi diğer şeyler için yeterince paraları yoktu. Lucas'ı ne zaman Eton'a gönderebileceğini yalnızca Tanrı biliyordu. Ve o okula gitmeliydi. Dört yüz yıldır bütün Hotchkiss erkekleri Eton'a gitmişti. Hepsi mezun olamasa da, yine de hepsi o okula yazılmıştı.

Evlenmek zorundaydı. Ve bu kişinin de çok parası olmalıydı. Çözüm bu kadar basitti.

"İbrahim, İshak'ın babasıydı. İshak, Yakup'un babası, Yakup da Yahuda..."

Elizabeth sessizce boğazını temizledi ve umut dolu gözlerle yukarı baktı. Acaba Leydi Danbury uyuyor muydu? Biraz eğildi ve yaşlı kadının suratını inceledi. Söylemesi zordu.

"Yahuda, Tamar'dan doğan Peres ve Zara'nın babasıydı. Peres, Hesron'un babası..."

Yaşlı kadının gözleri bir süredir kapalıydı, ama gene de uyuyup uyumadığı anlaşılmıyordu.

"Hesron da Ram'ın babasıydı. Ve... "

Horlamış mıydı? İyice sessizleşmeye başlamıştı.

"Ram, Aminadab'ın babası, Aminadab, Nahşon'un babası, Nahşon ise..."

Elizabeth İncil'i kapattı ve parmaklarının ucunda resim odasının çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı. Normalde Leydi Danbury'ye okumak onun için sorun değildi; zaten bu dul kontese eşlik ederken yaptığı en güzel şey buydu. Ama bugün gerçekten de eve dönmesi gerekiyordu. Jane'i evde, Nevins'in küçük ailelerinin bir parçası olacağı düşüncesiyle bırakmasının üzüntüsü içerisindeydi. Dünyadaki son erkek bile olsa onunla evlenmeyeceğine dair söz vermişti ama başka birinin evlenme teklif edeceği konusunda Jane'in endişeleri vardı ve...

BAM!

Elizabeth'in ödü kopmuştu. Bir bastonu yere çarparak ne kadar çok ses çıkarılabileceğini, kimse Leydi Danbury'den daha iyi bilemezdi.

Leydi D'nin sesi gürledi. "Uyumuyorum!"

Elizabeth arkasını döndü ve zayıfça gülümsedi. "Çok üzgünüm."

Leydi Danbury kıkırdayarak, "Azıcık bile üzgün değilsin. Çabuk geri gel," dedi.

Elizabeth içindeki inleme isteğini bastırdı ve sandalyesine geri döndü. Leydi Danbury'yi seviyordu. Gerçekten. Hatta ilerde, o da Leydi D gibi yaşını bahane ederek sözünü sakınmayan tarzda bir kadın olmak istiyordu.

Sadece bugün eve gitmesi şarttı ve...

"Sen biraz kurnaz bir kızsın, evet kesinlikle öylesin," dedi Leydi Danbury.

"Efendim?"

"Tüm o okuduğun o onun 'babası' bu şunun 'babası' beni uyutmak için tarafından özenle seçilmişti."

Elizabeth utançtan yanaklarının kızardığını hissetti ve ona bir soruyla cevap vermeye çalıştı. "Demek istediğinizi anlayamadım?"

"Bölüm atladın. Musa ve büyük tufanı okumamız gerekiyordu, 'babası' kısmında değiliz."

"O bölümde olduğumuzu sanmıyorum, Leydi Danbury."

"Saçmalık. Tabii ki o bölümdeydik."

Elizabeth, Leydi Danbury ile aralarında uzayıp giden İncil'e ilişkin bu tartışmadan kaçınma isteğini Nuh'un anlayışla karşılayacağını düşündü ve sustu.

"Her neyse, önemli olan kimin tufana yakalandığı değil. Hakikat şu ki, sen beni uyutmak için bölüm atladın."

"Ben...of..."

"Ah, sadece kabul et kızım." Leydi Danbury'nin yüzünde tanıdık bir gülümseme vardı. "Aslında, sana hayran olmamak imkânsız. Ben de senin yaşındayken böyle şeyler yapardım."

Elizabeth gözlerini kaçırdı. Bu, ne söylerse söylesin içinden çıkamayacağı bir konuşmaydı. Sadece iç çekmekle yetindi, İncil'i eline aldı ve, "Hangi kısmı okumamı istersiniz?" dedi.

"Hiçbir bölümünü. Aşırı derecede sıkıcı, evet öyle. Kitaplığımızda daha heyecan verici bir kitap yok mu?"

"Eminim vardır. Eğer isterseniz gidip bakabilirim."

"Tamam, haydi git. Ama gitmeden bana muhasebe defterimi uzatabilir misin? Masanın üzerinde."

Elizabeth ayağa kalktı, masaya doğru yürüdü ve deri kaplı defteri aldı. "İşte, buyurun," diyerek Leydi Danbury'ye uzattı.

Kontes, Elizabeth'e bakmadan, bir asker dikkatiyle defteri açtı. "Teşekkür ederim kızım. Bugün yeni bir emlak idarecisi geliyor ve beni göz göre göre soymadığından emin olmak için, o gelmeden tüm bu rakamları ezberlemek istiyorum."

Elizabeth büyük bir içtenlikle, "Leydi Danbury, şeytan bile sizi göz göre göre soymaz," dedi.

Leydi D, alkışlarcasına bastonunu yere vurdu ve güldü. "İyi söyledin kızım. Böyle genç bir kızın aklı yerinde konuştuğunu görmek çok güzel. Benim kendi çocuklarım... Aman neyse o konuya girmeyeyim, özellikle de oğlumun kafasını Windsor Şatosu'nun parmaklıklarına sıkıştırmasından sonra."

Elizabeth eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Korkma gülebilirsin," dedi Leydi Danbury ve derin bir ah çekti. "Ebeveyn olarak kızmaktan kurtulabilmenin tek yolunun onu bir eğlence olarak görmek olduğunu keşfettim."

Elizabeth sözlerini dikkatlice seçerek, "Bence bu akıllıca bir harekete benziyor," dedi.

Leydi Danbury, "Senden iyi bir diplomat olur, Lizzie Hotchkiss," diye kıkırdadı. "Bebeğim nerde benim?"

Elizabeth gözünü bile kırpmadı. Leydi D, konuşurken aniden konu değiştirmesiyle ünlüydü.

"Kediniz," dedi sonra. Odanın diğer köşesini işaret etti. "Kediniz bir saattir divanda uyuyor."

Malcolm tüylü başını kaldırdı ve hafif şaşı gözlerini odaklamaya çalıştı. Sonra uyanmaya değecek bir şey olmadığına karar verdi ve tekrar yerine sokuldu.

Leydi Danbury yumuşak bir sesle, "Malcolm, annene gel yavrum," dedi. Malcolm ise onu duymazdan geldi.

"Sana bir sürprizim var."

Kedi, Leydi D'nin bir numaralı yemek kaynağı olduğunu hatırladı ve güzelce esnedikten sonra divandan aşağı zıpladı.

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Leydi Danbury, bu kedi çok şişmanladı artık," dedi.

"Saçmalama."

Elizabeth başını salladı. Malcolm bazen yalnızca tüyden ibaret gözükse de, en az bir kaya kadar ağırdı. Elizabeth akşamlarının önemli bir bölümünü kıyafetindeki tüyleri temizlemek için ayırırdı.

Ayrıca bu züppe kedinin onun kucağına gelmeyeli neredeyse beş sene olduğunu düşünürsek, bu da oldukça ilginçti.

"Aferin kedicik," dedi Leydi D, onu kucağına alırken.

Elizabeth, "Aptal kedi," diye mırıldandı. Kedi onu şöyle bir süzdü ve sonra küstahça başını çevirdi.

"Sen ne tatlı bir kedisin." Leydi D kedinin karnını okşuyordu. "Ah, sen çok tatlı bir kedisin."

Kedi, Leydi Danbury'nin kucağında sırtüstü yatarken patilerini uzatarak iyice gerindi.

"Bu bir kedi değil. Adeta bir halı!" dedi Elizabeth.

Leydi D'nin tek kaşı havaya kalktı. "Onu demek istemediğini biliyorum Elizabeth Hotchkiss."

"Evet, onu demek istiyorum."

"Saçmalama canım, ikimiz de senin Malcolm'u sevdiğini biliyoruz."

"Evet ama ancak Hun İmparatoru Attila'yı sevebileceğim kadar."

"Peki, öyleyse. En azından Malcolm seni seviyor."

Kedi başını kaldırdı. Elizabeth kedinin ona dil çıkardığına yemin edebilirdi.

Elizabeth içerlemiş bir şekilde, "Bu kedi başa bela, ben kitaplığa gidiyorum," dedi.

"İyi fikir. Git bana bir kitap bul."

Elizabeth kapıya uzandı.

"Ve içinde 'babası' diye bir şey geçmesin!"

Elizabeth her şeye rağmen gülümsedi ve holün karşısındaki kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı. Halının üzerinde yürüdükçe ayak sesleri boğuklaşıyordu. Elizabeth onca kitabı görünce iç çekti. Nasıl seçecekti? Nereden başlayacaktı?

Önce birkaç roman seçti, sonra Shakespeare'in komedi koleksiyonunu raftan indirdi. Bu yığına bir de ince bir romantik şiir kitabı ekledi. Sonra tam odadan çıkıyordu ki gözüne başka bir kitap takıldı.

Çok küçük bir kitaptı ve Elizabeth'in daha önce görmediği kadar parlak kırmızı bir deri ile kaplıydı.

Ama en garibi de, sanki kütüphaneye yeni bir düzen vermek istercesine, bu kitabın, diğerlerinden farklı olarak yan yatıyor olmasıydı. Elizabeth buna çok şaşırmıştı.

Elindeki yığını bir kenara koydu ve küçük kırmızı kitabı eline aldı. Kitabın başlığını okumak için çevirdi.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?

Sanki kütüphanenin ortasında onu bir şimşek çarpmış gibi irkildi ve kitabı elinden düşürdü. Bu kesinlikle bir şaka olmalıydı. Daha birkaç saat önce evlenmeye karar vermemiş miydi?

"Susan? Lucas? Jane?" diye bağırdı.

Başını salladı. Saçmalıyordu. Kardeşleri ona şaka yapmak için Leydi Danbury'nin evine gizlice girecek kadar küstah değildiler.

Kitaba tekrar göz attığında, bunun şaka değil gerçek olabileceğini anladı. Çok sağlam bir şekilde ciltlenmişti ve derisi de çok kaliteliydi. Neden böyle utandığını bilmemesine rağmen kimsenin onu izlemediğinden emin olabilmek için etrafına şöyle bir göz attı ve kitabın kapağını dikkatlice açtı.

Kitap, Bayan Seeton isimli biri tarafından 1792 yılında, yani Elizabeth'in doğduğu yıl, yazılmıştı. Elizabeth bunun küçük bir tesadüf olduğuna karar verdi, batıl inançları pek yoktu. Ve daha önemlisi, kesinlikle ona nasıl yaşamasını söyleyecek bir kitaba ihtiyacı da yoktu.

Hem zaten bu Bayan Seeton ne biliyor olabilirdi ki? Eğer bir marki ile evlenmiş olsaydı adı Leydi Seeton olmaz mıydı?

Elizabeth büyük bir kararlılıkla kitabın kapağını kapattı ve onu raftaki yerine, aynı bulduğundaki gibi yatık bir halde geri koydu. Kimsenin onun aptalca bir şeye baktığını düşünmesini istemiyordu.

Bırakmış olduğu kitap yığınını tekrar kucağına aldı ve Leydi Danbury'nin, hâlâ koltuğunda oturup kedisini okşadığı ve birini bekler gibi camından baktığı resim odasına gitti.

"Birkaç tane kitap buldum," dedi Elizabeth. "Bunların içinde sürekli kimin kimin babası olduğundan bahsetmediklerine eminim. Belki biraz Shakespeare kitaplarında olabilir."

"Umarım trajedi kitapları almamışsındır."

"Hayır, şu anki ruh durumunuz için komedya türünün daha uygun olduğunu düşündüm."

"Aferin kızıma," dedi Leydi Danbury onaylayarak. "Başka bir şey?"

Elizabeth gözlerini kırptı ve kucağındaki kitaplara baktı. "Birkaç tane roman ve biraz şiir."

"Şiiri yak gitsin."

"Efendim? Anlayamadım?"

"Tamam, yakma. Kitaplar tabii ki yakacaktan daha değerli. Ama kesinlikle şiir duymak istemiyorum. Onu rahmetli kocam almış olmalı. Tam bir hayalperest."

"Anlıyorum," dedi Elizabeth, bir cevap vermesinin beklendiğini düşünerek.

Leydi Danbury ani bir hareketle boğazını temizledi ve, "Bugün eve niçin erken gitmiyorsun?" diye sordu.

Elizbeth'in ağzı açık kaldı. Leydi Danbury asla onu eve erken yollamazdı.

"Benim bu lanet olası emlak idarecisi ile ilgilenmem gerekiyor, bu yüzden de sana bugün daha fazla ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Ayrıca eğer çapkın biriyse, sana bakmaktan bana ilgi gösterecek vakti bulacağını da sanmıyorum."

"Leydi Danbury, sanmıyorum ki..."

"Saçmalık. Gayet çekici bir kızsın. Erkekler sarışınlara bayılır. Bilirim. Benim saçım da seninki kadar güzeldi bir zamanlar."

Elizabeth gülümsedi. "Hâlâ güzel."

Leydi Danbury gülerek, "Beyazlar, tek özellikleri bu," diye yanıtladı. "Sen çok tatlı bir kızsın. Burada benimle kapanıp kalmaman gerek. Çıkıp koca bulmalısın."

"Ben...şey..." Buna ne denirdi ki?

"Kendini kardeşlerine adaman çok onurlu bir hareket ama senin de bir hayatın olmalı."

Elizabeth sahibesinin yüzüne bakakaldı. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Leydi Danbury'ye beş yıldır hizmet ediyordu ve daha önce hiç böyle konulardan bahsetmemişlerdi. "Tamam, ben...şey...ben çıkıyorum öyleyse, madem erken çıkmamı istiyorsunuz."

Leydi Danbury başını salladı. Tuhaf bir biçimde hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Yoksa

Elizabeth'in konuyu uzatmasını mı ummuştu? "Giderken şiir kitabını yerine koymayı unutma, olur mu?" diye tembihledi. "Kapağını bile açmayacağıma eminim ve uşaklara da kitapları doğru yere geri koyma konusunda güvenemiyorum."

"Tamam, ben hallederim." Elizabeth geri kalan kitapları masanın üzerine yerleştirdi, eşyalarını topladı ve veda etti. Odadan çıkarken Malcolm, Leydi Danbury'nin kucağından atladı ve onun peşine takıldı.

"Gördün mü? Seni sevdiğini söylemiştim."

Elizabeth hole çıkarken kediye şüpheli gözlerle baktı. "Ne istiyorsun Malcolm?"

Kedi kuyruğunu oynattı, dişlerini gösterdi ve tıslad ı.

Elinden şiir kitabını düşüren Elizabeth, "Ah, seni canavar. Buraya kadar yalnızca beni korkutmak için geldin değil mi?" diye haykırdı.

"Kedime kitap mı fırlattın?" diye seslendi Leydi Danbury.

Elizabeth soruyu duymazdan gelmeye karar verdi ve Malcolm'a parmağıyla diğer tarafı işaret ederek yerden kitabı aldı. "Hadi, Leydi Danbury'ye git, seni kötü yaratık!"

Malcolm kuyruğunu havaya kaldırdı ve geri döndü.

Elizabeth derin bir nefes verdi ve kütüphaneye girdi. Şiirlerin bulunduğu bölüme giderken, bilerek küçük kırmızı kitaba arkasını dönüyordu. Onu düşünmek, ona bakmak istemiyordu.

Kitap, sanki lanetli bir şey gibi etrafa ısı yayıyordu. Elizabeth hayatında hiçbir nesnenin varlığından bu kadar etkilenmemişti.

Şiir kitabını rafa kaldırdı ve kapıya uzandı. Bir yandan da kendisine fazlasıyla kızıyordu. Küçük aptal bir kitabın kendisini böyle etkilemesine izin vermemeliydi. Ondan veba gibi kaçarken, istemeden onu daha da önemli kılıyordu ve sonunda...

"Of, aman Tanrım!" diye patladı.

Leydi Danbury diğer odadan seslendi, "Bir şey mi dedin?"

"Yok, hayır. Ah, sadece halıya takıldım. Hepsi bu," derken "Yüce Tanrım" diye mırıldandı Elizabeth ve parmak ucunda kitaba doğru ilerlemeye başladı. Kitap arkası dönük bir şekilde duruyordu. Elizabeth onu aldı, çevirdi ve ilk sayfayı açtı.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?

İşte oradaydı ve az önceki halinden farksızdı. Gözlerini dikmiş alay eder gibi Elizabeth'e bakıyordu, sanki cesaretin var mı dercesine.

"Bu sadece bir kitap," diye mırıldandı. "Yalnızca aptal, cafcaflı bir kitap."

Ama gene de...

Elizabeth'in çaresizce paraya ihtiyacı vardı. Lucas'ın Eton'a yazdırılması gerekiyordu. Jane son suluboyasını bitirdiğinde bir hafta boyunca ağlamıştı. Ve hepsi de bir yaz günü büyüyen ekinden daha çabuk gelişi-

yorlardı. Jane, Susan'ın eski kıyafetlerini giyerdi ama Lucas'ın kesinlikle kendine uyacak giysilere ihtiyacı vardı.

Refaha kavuşmanın tek yolu evlilikti ve bu küstah kitapta evliliğe dair tüm cevapların verildiği iddia ediliyordu. Elizabeth kendisinin bir markinin ilgisini çekebileceğine inanacak kadar aptal değildi ama belki de, biraz tavsiye ile kazancı iyi bir taşra beyefendisini elde edebilirdi. Bir tüccarla bile evlenebilirdi. Ticaretle uğraşan birinin düşüncesi bile babasını mezarında döndürmeye yeterdi ama onun gibi bir kız pratik olmalıydı. Fakirleşmiş bir baron kızıyla evlenmek isteyecek en azından birkaç varlıklı tüccar olduğundan emindi.

Ayrıca, zaten böyle bir durumda olmalarının sorumlusu babasıydı. Eğer o...

Elizabeth geçmişi düşünmenin sırası olmadığına karar vererek başını salladı. İçinde bulunduğu anın ikilemine odaklanmalıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, erkekler hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Onlarla nasıl konuşması gerektiğini, onları kendine âşık etmek için neler yapabileceğini bilmiyordu.

Uzun uzun kitaba baktı.

Sonra etrafına baktı. Gelen kimse var mıydı?

Derin bir nefes aldı, göz açıp kapayıncaya kadar kitap küçük el çantasına girmişti bile.

Evden koşarak uzaklaştı.

James Sidwell, Riverdale Markisi, soylu olduğunu

açıklamaktan hoşlanmazdı. Kim olduğunu saklayarak kalabalığa karışmaktan, diğer insanların hayatlarını araştırmaktan çok hoşlanırdı. İşte bu yüzden Savaş Bürosu'nda çalıştığı yıllarda çok iyi vakit geçirmişti.

Ve bu konuda çok başarılıydı. Londra balolarında onca insanın ilgisini çeken yüzü ve vücudu, başka bir kalabalık içerisinde şaşırtıcı bir şekilde ilgisiz kalabiliyordu. Sadece gözlerindeki kendinden emin parıltıyı yok etmesi yeterli oluyordu. Omuzlarını eğiyor ve kimse onun soylu bir aileden geldiğinden şüphelenmiyordu.

Tabii ki kumral saçları ve kahverengi gözleri de buna olanak sağlamıyor değildi. Daha genel bir ten ve saç rengine sahip olmak, gizlenmek için çok elverişliydi. James bu konuda usta kızıl saçlılar olabileceğinden şüpheliydi.

Bir sene önce, Napolyon'un casuslarından biri tarafından Fransızlar'a kimliği açıklanmıştı. Ve artık Savaş Bürosu ona çok da heyecanlı olmayan, düşük çaplı kaçakçıları yakalamak gibi görevler veriyordu. Zaten artık kendini mallarına ve unvanına adamasının zamanı da gelmişti. Talibi güzel olmasa bile bir noktada evlenmesi ve kendi soyunu devam ettirecek bir varis sahibi olması gerekiyordu. Bunun üzerine, o da dikkatini, özellikle de böylesine genç ve yakışıklı, bir markinin tanınmamasının asla mümkün olmadığı Londra'nın sosyal hayatına çevirdi.

James dönüşümlü olarak iğrendi, sıkıldı ve eğlendi. İğrendi çünkü bazı genç kadınlar ve tabii ki onların anneleri onu yakalanması gereken bir balık olarak gör-

düler. Sıkıldı çünkü bu kadar yıllık politik entrikadan sonra kurdele renkleri ve yelek yakaları gibi konular ona çok ilginç gelmiyordu. Ve eğlendi çünkü dürüst olmak gerekirse, eğer espri anlayışına sığınmasaydı, kısa sürede aklını yitirebilirdi.

Teyzesinden özel bir kurye ile gelen mesajı alınca sevinçten neredeyse havalara zıplamıştı. Surrey'deki bu eve yaklaşırken, notu çıkardı ve tekrar okudu.

Riverdale,

Acilen yardıma ihtiyacım var. Lütfen hemen Danbury Köşkü'ne gel. Yolculuk sırasında şık giyinme. Herkese benim yeni gayrimenkul yöneticim olduğunu söyleyeceğim. Yeni ismin James Siddons.

Agatha, Leydi Danbury

James bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu ama sorumluluklarından kaçmanın verdiği suçluluk duygusu olmadan Londra'dan ayrılmak ve sıkıntısını yatıştırmak için ihtiyacı olan şeyin bu olduğundan emindi. Yolculuk için bir fayton kiraladı, ne de olsa onun gibi bir gayrimenkul yöneticisinin onunki gibi güzel atları olamazdı. Danbury'nin merkezine varınca, oradan Köşk'e kadar yürüdü. İhtiyacı olan her şey bir çantaya sığmıştı.

Dünyanın gözleri önünde, belki biraz para sıkıntısı yaşayan ve basit bir beyefendi olan Bay Siddons'a dönüşmüştü. Kıyafetlerini dolabının en gerisindeki-

lerden seçmişti; kaliteli ama modası geçmiş ve kolları eskimiş olanlardan. Geçen hafta iyi bir berbere kestirmiş olduğu saçını makasla birkaç yerinden kırparak sıradan bir hale getirmeyi becermişti. Bütün bu çabalar sonucunda, Riverdale Markisi duman olmuştu. James bundan daha mutlu olamazdı.

Tabii ki teyzesinin planında birkaç pürüz bulunuyordu ama plan çaylaklara bırakıldığında böyle bir durum kaçınılmazdı. James, Danbury Köşkü'ne gelmeyeli neredeyse on yıl olmuştu. Savaş Ofisi'nde çalışırken ailesini ziyaret edecek vakit bulabildiği söylenemezdi. Ayrıca teyzesini herhangi bir tehlikeye sokmak istememişti. Ama burada kesinlikle onu tanıyacak biri çıkabilirdi; emektar bir hizmetli, uşak, büyük ihtimalle onu tanıyabilecek biri. Ne de olsa çocukluğunu burada geçirmişti.

Ama insanlar göreceklerini düşündükleri şeyleri görürlerdi; James bir emlak idarecisi gibi davranınca, insanlar da bir emlak idarecisi göreceklerdi.

Neredeyse Danbury Köşkü'ne varmıştı. Hatta ön kapıdaydı, sonra kapı birden hızlıca açıldı ve sarışın minyon bir kadın, başı önde, gözleri yerde ve dişi bir ayı hızıyla koşarak çıktı. Öyle hızlı çarpışmışlardı ki, James onu uyarmak için bir şey söylemeye bile fırsat bulamamıştı.

Vücutları birleşti ve kız ondan sekip yere yığılmadan önce, küçük bir çığlık attı. Kurdelesi havalanıp çıktı ve o güzel sarı saçları omuzlarına döküldü.

"Çok özür dilerim," dedi James, bir yandan yardım için elini uzatırken.

"Hayır, hayır. Tamamen benim suçumdu. Nereye gittiğime bakmıyordum," dedi Elizabeth, eteklerini temizlerken.

James'in uzattığı eli tutmaya yanaşmadı bile. James tuhaf bir biçimde hayal kırıklığına uğramıştı. Kızın da, kendisinin de eldiveni yoktu ve bir an garip bir dürtü ile kızın elini elinde hissetmek istemişti.

Fakat böyle şeyleri yüksek sesle söyleyemezdi, o yüzden eğildi ve kızın eşyalarını toplamasına yardımcı olmaya başladı. Küçük çanta yere düşünce açılmış ve içindeki her şey etrafa dağılmıştı. Eldivenlerini uzatınca kızın yanakları kızardı.

"Çok sıcak," diye açıkladı Elizabeth uysalca eldivenlere bakarak.

"Sırf benim için eldivenlerinizi giymenize gerek yok," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Gördüğünüz gibi ben de bu güzel havayı bahane ederek eldivenlerimi giymedim."

Kız bir süre onun ellerine baktı ve sonra başını sallayıp mırıldanmaya başladı. "Bu ettiğim en tuhaf sohbet oldu."

Geri kalan eşyalarını almak için eğildi ve James de ona yardım etmeye devam etti. Yerden bir mendil aldı. Tam kitaba uzanıyordu ki kız birden dünyanın en garip sesini çıkardı ve bir ceylan gibi hızla kitabı kaptı.

James kitabın ne olduğunu gerçekten de çok merak etmişti.

Elizabeth yaklaşık altı kez boğazını temizlemek için öksürdükten sonra, "Bana yardım etmeniz büyük incelikti," dedi.

"Sizi temin ederim, hiç zahmet olmadı," diye mırıldandı. Bir yandan da kitaba bakmaya çalışıyordu. Ama o çoktan kitabı çantasına atmıştı bile.

Elizabeth ona tedirgince gülümsedi, kitabın orada olduğundan emin olmak için elini çantasına attı ve derin bir oh çekti. Eğer böyle bir şeyi okurken yakalansaydı, utancından yerin dibine girerdi. Evli olmayan tüm kadınların koca arayışı içerisinde olması normaldi fakat ancak çaresiz durumda olan birisi bunun için bir kılavuzdan yararlanmayı düşünebilirdi.

James hiçbir şey demedi fakat onu sınarmışçasına öyle bir bakış attı ki, bu onu daha da tedirgin etti. En sonunda ağzından birkaç normal söz çıkabilmişti. "Siz yeni emlak idarecisi misiniz?"

"Evet."

"Anlıyorum," dedi, boğazını temizleyerek. "Pekâlâ, sanırım ben de kendimi tanıtmalıyım. Eminim yollarımız tekrar kesişecek. Ben Bayan Hotchkiss, Leydi Danbury'nin refakatçisiyim."

"Ben de Londra'dan Bay Siddons."

"Sizinle tanışmak bir zevkti Bay Siddons," dedi. Yüzündeki gülümseme James'i etkilemişti. "Çarpışma için özür dilerim, artık gitmeliyim."

Adamın başını hafifçe eğmesini bekledi ve sonra, sanki hayatı ona bağlıymış gibi sıkıca çantasını tutarak yola koyuldu.

James, gözlerini ayırmadan uzaklaşan kızın arkasından bakakaldı.

"Peki, sana neden şantaj yapıldığını sorabilir miyim?"

Soluk mavi gözleri yaşlarla dolarken, "Bu çok utanç verici," dedi.

James bu durum karşısında endişelenmişti. Teyzesi asla ağlamazdı. Hayatında çok az sağlam ve sabit şey vardı ve bunlardan biri de Agatha'ydı. Sert bir mizacı ve iğneleyici bir espri anlayışı olan bir kadındı. Ve asla ağlamazdı. Asla.

Tam ona yanaşacaktı ki geri çekildi çünkü teselli edilmekten nefret ederdi. Bunu bir zayıflık olarak görürdü. Ayrıca kedinin de kucağından kalkmaya niyeti yok gibiydi. Usulca, "Mektup sende mi?" diye sordu. "Bir mektup olduğunu tahmin ediyorum."

Kadın başıyla onayladı, masanın üzerinde duran kitaplardan birini aldı ve yapraklarının arasından tek bir sayfa çıkardı. Sessizce sayfayı ona uzattı.

James yavaşça kediyi yere bıraktı ve ayağa kalktı. Teyzesine doğru birkaç adım attı ve mektubu aldı. Hâlâ ayaktayken sayfaya baktı ve mektubu okumaya başladı.

Leydi D,

Sırlarınızı biliyorum. Ve kızımızın sırlarını da biliyorum. Sessizliğim size pahalıya patlayacak.

James kafasını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Agatha başını salladı ve ona bir sayfa daha uzattı. "Bir de bu var."

James mektubu aldı.

Leydi D,

Sessizliğim için beş yüz pound gerek. Cuma günü gece yarısı The Bag of Nails'in arkasına bir çuval içerisinde bırak. Kimseye söyleme. Sakın beni yüzüstü bırakma.

James tek kaşını kaldırarak, "The Bag of Nails nedir?" diye sordu.

"Yerel bir halkevi."

"Parayı bıraktın mı?"

Utanarak başıyla onayladı. "Cumaya kadar gelemeyeceğini bildiğim için."

James, bir sonraki cümlesini en iyi şekilde nasıl söyleyebileceğini düşünmek için duraksadı. "Bence," dedi nazikçe, "bu sırrı bana söylesen daha iyi olabilir."

Agatha hayır anlamında başını salladı. "Çok utanç verici. Söyleyemem."

"Agatha, benim ihtiyatlı olduğumu bilirsin. Ve seni annem gibi sevdiğimi de. Bana söylediklerin bu duvarların dışına çıkmayacak." Sonra, onun öylece durup dudağını ısırmasını izlerken, "Hangi kızın ortak oldu sırrına?" diye sordu.

"Melissa," diye fısıldadı Agatha. "Ama o bilmiyor."

James gözlerini yumdu ve derin bir nefes verdi. Teyzesinin söyleyeceği şeyi tahmin ediyordu. Onu bu utançtan kurtarmak için kendisi söylemek istedi. "O kaymeşru, değil mi?"

2. Bölüm

James!" Agatha Danbury genellikle böyle haykırmazdı ama James onun en sevdiği yeğeniydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu neredeyse kendi çocuklarından çok severdi. O en azından başını demir parmaklıklara sıkıştırmayacak kadar zekiydi. "Seni görmek ne kadar güzel!"

James saygıyla eğildi ve öpülmek için yanağını uzattı. "Beni görmek ne kadar mı güzel?" dedi. "Neredeyse beni gördüğüne şaşırmış gibisin. Prens IV. George'unkini reddetmeyeceğim gibi senin davetini de reddedemeyeceğimi biliyorsun."

"Ah, o mu?"

James, onun bu hafife alan cevabı karşısında gözlerini kıstı. "Agatha, sen benimle oyun oynamıyorsun, değil mi?"

Yaşlı kadının duruşu birden baston yutmuş gibi dikleşti. "Benim böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsun yoksa?"

"Hem de gözünü bile kırpmadan," dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle ve oturdu. "En iyi numaralarımı senden öğrendim."

"Evet, haklısın ama biri seni kanatları altına almaydı canım," diye cevap verdi. "Zavallı çocuk. Eğer öyle yapmasaydım..."

"Agatha," dedi James sertçe. Çocukluğu ile ilgili bir tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Belki her şeyini, hatta ruhunu bile, teyzesine borçluydu ama o an bu konuya girmek istemiyordu.

"Her neyse," dedi küçümseyerek. "Konuya gelelim. Biri bana şantaj yapıyor."

James öne eğildi. Şantaj mı? Agatha yaşlı ve kurmazdı ama onun, şantaj yapmak için kullanılabilecek bir şey yapmış olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Birisinin bana şantaj yapabileceğine inanmıyor musun? Aman. Kedim nerde benim?"

"Kedin mi nerde?" diye yankılandı sesi.

"Mallllllllcolmmmmm!"

James gözlerine inanamayarak, kapıdan giren korkutucu derecedeki şişman kediyi izledi. Kedi James'e doğru yürüdü, onu kokladı ve derhal kucağına zıpladı.

"Gördüğün en cana yakın kedi değil mi?" diye sordu Agatha.

"Kedilerden nefret ederim."

"Malcolm'u seveceksin."

En sonunda, kediye hoşgörü göstermenin, teyzesiyle tartışmaya girmekten daha kolay olduğuna karar verdi. "Sana şantaj yapanın kim olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Hiç bilmiyorum."

Agatha onayladı. "Bir ilişki yaşamıştım. Yalnızca bir ay sürmüştü. Ah, o zamanlar çok genç ve çok aptaldım."

James yüzündeki şok ifadesini saklamaya çalıştı. Teyzesi her zaman ahlaklı olmak konusunda titiz davranırdı. Evlilik dışı flört etmesi akıl almaz bir olaydı. Ama kendisinin de söylediği gibi o zamanlar çok genç ve aklı beş karış havada olan teyzesini, özellikle de hayatı boyunca yapmış olduğu iyilikleri de göz önüne alınca, yargılamaya hakkı olmadığına karar verdi. Agatha adeta onun kurtarıcısı olmuştu. Gerekirse onun için canını bile vermeye hazırdı.

Agatha kibarca gülümsedi. "Ne yaptığımı ben de bilmiyordum."

James sormadan önce sözlerini iyice tarttı, "Yani senin korkun, bu şantajcının sırrı tüm sosyeteye açıklaması ve bunun Melissa'yı utandırması mı?"

Agatha surat asarak, "Sosyete umurumda bile değil," dedi. "Zaten onların yarısı piç. Büyük ihtimalle üçte ikisi gayrimeşru değiller. Ben Melissa için korkuyorum. Bir kontla güvenceli bir evliliği var, o yüzden bu skandal ona zarar vermez ama Lord Danbury ile çok yakınlardı. O her zaman onun en gözde kızı olduğunu söylerdi. Eğer onun gerçek babası olmadığını öğrenirse, kalbi kırılır."

James, Lord Danbury'nin Melissa'ya diğer çocuklara oranla daha yakın olduğunu anımsayamamıştı. Aslında, Lord Danbury'nin hiçbir çocuğu ile yakın olduğunu hatırlayamıyordu ya, neyse. Güler yüzlü

ve ılımlı bir adamdı ama mesafeliydi. Kesinlikle "çocuklar odalarında kalmalılar ve günde en fazla bir kez aşağı indirilmeliler" şeklinde düşünenlerdendi. Yine de eğer Agatha böyle düşünüyorsa, buna karşı çıkması saçma olacaktı.

"Ne yapacağız James?" diye sordu Agatha. "Bu tatsız olay için bana yardım edebileceğine güvendiğim tek insan sensin. Ve senin geçmişin ile..."

"Başka mektup aldın mı?" diye sözünü kesti James. Teyzesi onun önceden Savaş Ofisi'nde çalıştığını biliyordu. Bunda bir sakınca yoktu fakat Agatha bu konuda her zaman çok meraklı olmuştu ve ona gizli görevlerle ilgili sorular sormaktan çekinmemişti. Ve bir kimsenin, teyzesiyle bile konuşamayacağı bazı şeyler vardı. Tabii bir de sırları ifşa ettiğindeki asılma riskini de göz ardı etmemek gerekiyordu.

Agatha başını salladı. "Hayır. Başka mektup yok."

"Ben biraz daha hazırlık soruşturmaları yapayım, ama tahmin ettiğim kadarıyla başka bir mektup gelene kadar bir şey öğrenemeyeceğiz."

"Bir tane daha mı geleceğini düşünüyorsun?"

James ümitsizce başını salladı. "Şantajcılar ne zaman durmaları gerektiğini bilmezler. Bu onların en büyük zaaflarıdır. Ben de bu sırada senin gayrimenkul yöneticin rolünü oynamaya başlayayım. Ama bunu fark edilmeden nasıl halledileceğimi düşündüğünü merak ediyorum."

"Fark edilmemenin senin en önemli özelliğin olduğunu sanıyordum."

Çabucak, "Öyle," diye cevap verdi, "ama Fransa, İspanya ve hatta güney sahillerinin aksine, ben burada büyüdüm. Hatta tam olarak burada büyüdüm de diyebiliriz."

Agatha'nın gözleri birden daldı. James, Agatha'nın onun çocukluğunu ve babasının onlarla görüşmesini istememesinden kaynaklanan kavgaları düşündüğünü biliyordu. Sonunda ona, "Seni kimse tanıyamayacak." diye söz verdi.

"Cribbins?"

"Geçen yıl öldü."

"Ah, çok üzgünüm." O uşağı çok severdi.

"Yenisi de oldukça iyi sanırım, tabii geçenlerde kendisine Wilson dememi isteyerek yaptığı küstahlığı saymazsak."

James niçin burnunu sokuyordu bilmiyordu ama, "Sakın o ismi olmasın?" dedi.

"Öyle sanırım," diye surat astı. "Ama benim bunu hatırlamamı nasıl bekler?"

"Az önce hatırladın ya."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer o benim uşağımsa ben de ona Cribbins derim, bu yaşta büyük değişiklikler yapmak tehlikeli olabilir."

"Agatha," dedi James, hissettiğinden daha büyük bir sabırla, "konuya dönebilir miyiz?"

"Senin tanınman ile ilgili mi?"

"Evet."

"Herkes gitti. Beni neredeyse on senedir ziyaret etmedin."

James onun sitemkâr sözlerini duymazdan geldi. "Seninle Londra'da kaç kere buluştuk teyzeciğim, biliyorsun."

"O sayılmaz."

Nedenini sormayı reddetti. Ona bir sebep vermesi için yanıp tutuştuğunu biliyordu. "Gayrimenkul yöneticiliğine soyunmadan önce bilmem gereken önemli bir şey var mı?" diye sordu.

Kadın başını sallayarak, "Ne bilmeye ihtiyacın var? Seni çok düzgün yetiştirdim. Mal mülk yönetimi hakkında her şeyi biliyor olman gerekir," dedi.

Her ne kadar James mal ve mülkünün yönetimi için yardımcı tutmuşsa da, söyledikleri doğruydu. James Riverdale Şatosu'nda vakit geçirmekten fazla hoşlanmıyor olduğu için böylesi daha doğruydu. "Tamam, öyleyse," dedi ve ayağa kalktı. "Birinci Cribbins bizimle olmadığı sürece sorun yok. Tanrı onun o saburlı ruhunu huzur içinde yatırsın..."

"O da ne demek?"

Boynunu alaycı bir şekilde uzatıp kafasını çeviren James, "Sana kırk yıl boyunca uşaklık etmiş birisi aziz unvanı almalı bence."

"Münasebetsiz herif," diye mırıldandı.

"Agatha!"

"Bu yaşta çenemi niçin tutacakmışım?"

Onaylamayarak başını salladı. "Her neyse, Cribbins artık burada olmadığına göre, senin gayrimenkul yöneticin olmak iyi bir kılık değiştirme olacak. Ayrıca, hazır hava güzelken dışarıda vakit geçirmek de bana iyi gelecek."

"Londra boğucu muydu?"

"Çok."

"Hava mı, insanlar mı?"

James sırıttı. "İkisi de. Öyleyse bana eşyalarımı nereye koyacağımı göster. Ve Agatha Teyze," eğildi ve yanağını öptü, "seni görmek inanılmaz güzel."

Kadın gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, James."

Eve vardığında Elizabeth'in nefesi kesilmiş ve her tarafı çamur olmuştu. Danbury Köşkü'nden o kadar çabuk uzaklaşmak istemişti ki, ilk birkaç kilometreyi koşarak gelmişti. Aksilik bu ya, o yaz Surrey'deki en çamurlu yazlardan biriydi ve talihsiz Elizabeth uzun zamandır bu kadar özenli giyinmemişti. Ve o pek kaçışı olmayan, topraktan fırlamış ağaç köküne takılınca da en güzel elbisesi mahvolmuştu.

Gerçi en iyi elbisesinin de pek iyi bir durumda olduğu söylenemezdi. Uzun zamandır Hotchkissler'in hesabında yeni bir elbise almaya yetecek kadar para yoktu. İçlerinden birine artık küçük gelen şeyi bir diğeri giymeye başlıyordu. Modaya kesinlikle uyamıyorlardı ama Elizabeth her zaman temiz ve derli toplu giyinmeye çalışacak kadar gururlu bir kızdı.

Kadife kuşağı çamurla kaplanmıştı ve bundan da kötüsü, Elizabeth bugün Leydi Danbury'den bir kitap çalmıştı. Ve bu öyle herhangi bir kitap da değildi. Tarih boyunca yazılmış en aptal, en utanç verici kitabı çalmıştı. Ve tüm bunların tek sebebi kendisini en iyi mevkiden birine layık görmesi miydi yani?

Gözlerinde yaşlar biriktikçe yutkunmaya başladı. Ya kimse onunla evlenmek istemezse? O zaman ne yapardı?

Elizabeth ayağındaki çamurdan kurtulabilmek için girişte ayağını silkti ve sonra kapıyı açıp küçük evlerine girdi. Kimse onu görmesin diye parmak ucunda yürüyerek holden geçip odasına gidiyordu ki karşısına Susan çıktı.

"Tanrı aşkına, ne oldu sana böyle?"

"Düştüm," diye mırıldandı, gözlerini merdivenlerden ayırmadan.

"Yine mi?"

"Ne demek istiyorsun?" O kadar öfkelenmişti ki, onu bir kaşık suda boğabilirdi.

Susan öksürdü. "Hiçbir şey."

Elizabeth merdivenlerden çıkmak için son hızla ilerlerken, elini sehpaya çarptı. "Aaahh!" diye inledi.

Ürkerek geri sıçrayan Susan, "Ah Elizabeth, eminim çok acımıştır," dedi.

Elizabeth gözlerini kısarak ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Çok üzgünüm," dedi Susan hemen. Kardeşinin keyfinin yerinde olmadığını anlamıştı.

"Ben odama gidiyorum," dedi Elizabeth, sanki odasına daha çabuk kapanmasını sağlayacak gibi her kelimeyi vurgulayarak. "Ve sonra biraz uzanıp kestireceğim. Eğer beni rahatsız ederseniz, sonuçlarına katlanırsınız."

Susan başını salladı. "Jane ve Lucas bahçede oynu-

yorlar. Eve döndüklerinde uslu durduklarından emin olacağım."

"İyi, ben - Ayyyyy!"

"Şimdi ne oldu?" diye haykırdı Susan.

Elizabeth eğildi ve yerden metal küçük bir nesne aldı. Lucas'ın oyuncak askerlerinden biriydi. "Bunun burada, herkesin üzerine kolayca basabileceği bir yerde, durmasının özel bir sebebi var mı?"

"Hayır, zannetmiyorum," diye cevap verdi Susan ufak bir gülümsemeyle.

Elizabeth yalnızca iç geçirmekle yetindi. "Kötü bir gün geçiriyorum."

"Tahmin etmiştim."

Elizabeth gülümsemeye çalıştı ama tek yapabildiği dudaklarını oynatmak oldu. Gülümseyecek hali bile kalmamıştı.

"Sana bir fincan çay getirmemi ister misin?" diye yumuşak bir edayla sordu Susan.

Elizabeth başını salladı. "Harika olur. Teşekkür ederim."

"Zevkle. Ben sadece... Çantanda ne var senin?"

"Ne?"

"O kitap ne?"

Elizabeth mırıldanarak kendine sövdü ve kitabı iyice diplere itti. "Bir şey değil."

"Leydi Danbury'den kitap mı ödünç aldın?"

"Öyle de denebilir."

"Ah, harika. Elimize geçen her şeyi okumak istiyorum. Her gün elimize bir şey gelmiyor, değil mi?"

Elizabeth yalnızca başını sallamakla yetindi ve odasına doğru gitmeye çalıştı.

"O kitapları sattığımıza üzüldüğünü biliyorum ama başka türlü Lucas'ın Latince dersini karşılayamazdık," dedi Susan.

"Gerçekten gitmeliyim..."

"Kitaba bakabilir miyim? Okumayı çok isterim."

"Bakamazsın," diye çıkıştı Elizabeth, sesi bir öncekine göre çok daha yüksek çıkıyordu.

Susan geri çekildi. "Efendim?" dedi şaşırarak.

"Yarın geri vermem gerek. O kadar. Okuyacak zamanım olacağını sanmıyorum."

"Yalnızca bakamaz mıyım?"

"Hayır!"

Susan öne atıldı. "Görmek istiyorum."

"Sana hayır dedim!" Kardeşi kitabı neredeyse kavramıştı ki Elizabeth sağa zıpladı ve merdivenlere doğru koştu. Ama daha ayağını ilk basamağa atmıştı ki Susan onu eteklerinden yakaladı.

"Seni yakaladım!" diye bağırdı Susan.

"Bırak beni!"

"Bana kitabı gösterene kadar olmaz."

"Susan ben senin vasinim ve sana emrediyorum..."

"Sen de benim ablamsın ve ne sakladığını görmek istiyorum."

Elizabeth mantığın işe yaramayacağını anlamıştı. Eteğini tuttu ve birden çekti fakat bu sadece basamakları kaymasına ve çantasındakilerin ortalığa dağılmasına sebep oldu.

"Aha!" dedi Susan zaferden gözü dönmüş bir halde ve kitabı eline aldı.

Elizabeth sızlandı.

"BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?" Susan kafasını kaldırdı, yüzünde hem şaşkın hem de alaycı bir ifade vardı.

"Sadece aptal bir kitap." Elizabeth yanaklarının ısındığını hissediyordu. "Düşündüm ki...ben...düşündüm ki..."

"Bir marki?" dedi Susan şüpheli bir şekilde. "Kendimize biraz yüksek hedefler koyuyoruz galiba?"

"Tanrı aşkına, bir marki ile evlenmeyeceğim. Ama evlenmek istediğime ve kimse teklif etmediğine göre, belki de kitaptan bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm," diye çıkıştı Elizabeth.

"Nevins dışında," diye mırıldandı Susan, bir yandan sayfaları karıştırırken.

Elizabeth'in midesi ağzına geldi. Nevins'in ona dokunması, onu öpmesinin düşüncesi bile içini donduruyordu. Ama eğer ailesinin kurtarmasının tek yolu o ise...

Gözlerini kısarak baktı. O kitapta ona koca bulmayı öğretecek en azından bir şey olmalıydı. Herhangi bir şey!

"Bu oldukça ilginç," dedi Susan ve kendini halının üzerine yığılmış Elizabeth'in yanına attı. "Şunu dinle: 'Birinci Emir..."

"Emir mi?" dedi Elizabeth. "Emirler mi var?"

"Görünüşe bakılırsa, evet. Diyorum ki, bu koca

bulma meselesi düşündüğümden daha karışık gözüküyor."

"Hadi bana ilk emrin ne olduğunu söyle artık."

Susan göz kırptı ve kitaba döndü. "Eşsiz olun. Ama aşırı benzersiz de olmayın."

"Bu da ne demek oluyor böyle?" dedi Elizabeth. "Bu duyduğum en saçma şey. O kitabı yarın hemen geri götürüyorum. Zaten Bayan Seeton da kimin nesi oluyor? Markiz mi? Hayır! Onu dinlemek için bir sebep göremiyorum."

"Hayır, hayır," dedi Susan. "Bu sadece bir emir, altında açıklaması var."

"Duymak istediğime emin değilim," diye homurdandı Elizabeth.

"Aslında bayağı ilginç görünüyor."

"Ver şunu bana." Elizabeth kardeşinin elinden kitabı kaptı ve içinden okumaya başladı.

TÜMDEN EŞSİZ BİR KADIN OLMANIZ BİR ZORUNLULUKTUR. İŞİN SIRRI LORDUNUZU BÜYÜLEMEK VE YÜZÜNÜZÜN ARDINDA GİZLENENLERİ GÖRMEMESİNİ SAĞLAMAKTIR.

Elizabeth homurdandı. "*İşin sırrı* mı? *Yüzünüzün ardında gizlenenler* mi? Bu kadın yazmayı nerede öğrenmiş, Tanrı aşkına? Parfümeride mi?"

"Bence biraz da olsa romantik," diye omuz silkti Susan.

Elizabeth onu duymazdan geldi. "Eşsiz olmak hakkında yazanlar nerede? Hah, işte burada."

EŞSİZLİĞİNİZİ KORUMAK İÇİN GAYRET ETMELİSİNİZ. BUNU YALNIZCA O GÖRMELİ. ONA ÇOK DEĞERLİ BİR EŞ OLACAĞINIZI KANITLAMALISINIZ. HİÇBİR LORD KEPAZELİK VE UTANÇ İLE ZİNCİRLENMEK İSTEMEZ.

"Zincirlenme hakkındaki bölümden bir şey anlayabildin mi?" diye sordu Susan.

Elizabeth ona ilgi göstermeyerek okumaya devam etti.

BAŞKA BİR DEYİŞLE, KENDİNİZİ GÖSTERMELİSİNİZ. FAKAT YALNIZCA ONUN TOPLULUKLARINDA. ÇÜNKÜ O TOPLULUKTA ONDAN DAHA ÖNEMLİ BİR BAŞKASI YOKTUR.

Elizabeth başını kaldırdı. "Burada bir problem var."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi, ciddi düşüncelere daldığında her zaman yaptığı gibi parmağı ile hafifçe alnına vurarak. "Tüm bunlar benim tek bir adamı tavlamaya çalışacağım öngörülerek yazılmış."

Susan'ın gözleri yerinden oynadı. "Evli bir adamı mı göz koyacaksın yoksa?"

"Demek istediğim belirli tek bir adam," diye sertçe karşılık verdi Elizabeth, kız kardeşinin omzuna vurarak.

"Anladım. Ama Bayan Seeton haklı. İki erkekle birden evlenemezsin ki."

Elizabeth yüzünü astı. "Tabii ki evlenemem. Ama eğer bir teklif almak istiyorsam, birden fazla erkeğe ilgi göstermeliyim. Annem her zaman tüm yumurtalarınızı aynı sepete koymayın demez miydi?"

"Hımm." Susan düşüncelere daldı. "Doğru bir noktaya parmak bastın. Bu konuyu bu akşam araştıracağım."

"Efendim?"

Fakat Susan çoktan ayaklanıp yukarı çıkmıştı bile. "Bu akşam kitabı bitireceğim ve sabah sana rapor vereceğim," diye seslendi yukarıdan.

Elizabeth en katı sesini kullanarak, "Susan!" diye bağırdı. "O kitabı çabuk bana geri getir."

"Korkma! Kahvaltıya kadar bir strateji geliştiririm!" Elizabeth'in duyduğu bir sonraki şey, Susan'ın Jane ile paylaştıkları odaya kendini kilitlemesi oldu.

"Kahvaltı mı?" diye mırıldandı. "Akşam yemeğini atlamayı mı planlıyor yani?"

Susan'ın sesi soluğu çıkmıyordu. Kimse odasından gelen küçük bir çıtırtı bile duymamıştı. Hotchkiss ailesi o akşam yemekte üç kişiydi ve zavallı Jane odasına giremeyip Elizabeth ile uyumak zorunda kalmıştı.

Bu durum Elizabeth'in pek hoşuna gitmemişti. Jane çok tatlıydı fakat hep yorganı üzerine çekiyordu.

Elizabeth o sabah kahvaltıya indiğinde, Susan çoktan masaya oturmuş, elinde küçük kırmızı kitap ile

birlikte onu bekliyordu. Elizabeth üzüntüyle, mutfağa hiç dokunulmamış olduğunu fark etti.

"Kahvaltıyı hazırlayamaz mıydın?" diye sordu huysuzca, bir yandan da yumurta kaplarını arıyordu.

"Meşguldüm," diye cevap verdi Susan. "Çok meşguldüm."

Elizabeth cevap vermedi. Kahretsin. Yalnızca üç yumurta kalmış. İşe, Leydi Danbury'nin sağlam bir öğle yemeği planladığını umarak aç karnına gitmek zorunda kalacaktı. Ateşin üzerine demir tavayı koydu ve üç yumurtayı kırdı.

İmayı anlayan Susan kızartmak için ekmekleri dilimlemeye başladı. "Bu emirlerin bazıları o kadar da zor değilmiş," dedi bir yandan ekmekleri keserken. "Hatta bazılarını yapabilirsin."

"Bana olan güvenin beni çok etkiledi," dedi Elizabeth, kuru kuru.

"Aslında, şimdiden pratik yapmaya başlayabilirsin. Leydi Danbury bu yazın sonlarına doğru bir parti vermeyecek miydi? Eminim oraya birçok koca adayı gelecektir."

"Ben o partiye katılmayacağım."

Susan açıkça sinirlenerek, "Leydi Danbury seni davet etmeyi planlamıyor mu?" dedi. "Onun refakatçisi olabilirsin ama aynı zamanda da bir baron kızısın ve..."

Elizabeth cevap verdi. "Tabii ki beni davet edecek ama ben katılmayacağım."

"Ama neden?"

Elizabeth bir süre cevap vermedi, yumurtaların

pişmesini seyretmeye dalmıştı. "Susan," dedi, en sonunda, "bana bir bakar mısın?"

Susan ona baktı. "Evet?"

Elizabeth elbisesinin solmuş yeşil eteklerini kavradı ve salladı. "Öyle lüks bir evdeki partiye bu kıyafetlerimle nasıl giderim? Çaresiz olabilirim ama henüz gururumu kaybetmiş değilim."

"Elbise konusunu sonra hallederiz," dedi Susan. "Önemi olmamalı zaten. Gelecekte kocan olacak insan yüzünün arkasında gizlenenleri görmesin yeter."

"O cümleyi bir kez daha duyarsam..."

"Bu sırada," diye sözünü kesti Susan, "seni eğitmeliyiz."

Elizabeth yumurtayı ona fırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Sen dememiş miydin evde yeni bir emlak idarecisi var diye?"

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Demedin mi? Ah. O zaman Fanny Brinkley söyledi, o da hizmetçisinden duymuş, hizmetçisi de..."

"Sadede gel Susan," diye haykırdı Elizabeth.

"Neden onunla pratik yapmıyorsun? Tabii korkunç derecede itici değilse"

"İtici değil," diye mırıldandı Elizabeth. Yanakları yanmaya başladı ve Susan kızardığını görmesin diye başını önüne eğdi. Leydi Danbury'nin emlak idarecisi itici olmaktan çok uzaktı. Hatta gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söyleyebilirdi. Gülümsemesi karnında kelebeklerin uçuşmasına sebep olmuştu.

Tonlarca parası olmaması kötüydü.

"İyi!" dedi Susan, heyecanla ellerini çırparak. "Tek yapman gereken şey onu kendine âşık etmek."

Elizabeth omleti ters çevirdi. "Ve sonra ne yapacağım? Susan, adam yalnızca bir emlak idarecisi. Lucas'ı Eton'a gönderecek kadar parası yoktur."

"Seni şapşal, onunla evlenmeyeceksin ki. Yalnızca üzerinde alıştırma yapacaksın."

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Bu kulağa çok zalimce geliyor," dedi.

"Napalım, hünerlerini sınamak için başka kimsen yok şu an. Şimdi, beni iyi dinle. Başlangıç için birkaç kural seçtim."

"Kural mı? Onların emir olduklarını sanıyordum."

"Emir, kural, neredeyse aynı şeyler. Şimdi, o zaman..."

"Jane! Lucas!" diye seslendi Elizabeth. "Kahvaltı hazır."

"Dediğim gibi, ikinci, üçüncü ve beşinci emirle başlamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Dörde ne oldu?"

Susan kızaracak nezaketi göstererek, "O emir, şey, son moda giyinmekten bahsediyor."

Elizabeth bu sefer yumurtayı az kalsın ona doğru savuracaktı.

"Aslında," dedi Susan kaşlarını çatarak, "sekizden başlamak isteyebilirsin."

Elizabeth sormaması gerektiğini biliyordu ama merakına yenildi. "Peki ya o neymiş?"

Susan okudu, "Çekiciliğiniz çabasız gözükmeli."

"Çekiciliğim çabasız mı görünmeli?"

"Bence," dedi Susan, rahatsız edici bir ses tonuyla, "bu demek oluyor ki ellerini öyle sinirle sallamamalısın."

Eğer bakışlarıyla öldürebilme yeteneğine sahip olsaydı, şu an herhalde Susan'ın başı kanıyor olurdu.

"Ben sadece doğruları söylerim," dedi Susan.

Elizabeth, acıyan eline, sanki acısını alacakmış gibi dudaklarıyla bastırırken, bir yandan da Susan'a dik dik bakmaya devam ediyordu. "Jane! Lucas!" Bu sefer sesi iyice yükselmişti. "Çabuk olun, kahvaltı soğuyacak."

Jane yemek odasını geçerek kahvaltı odasına geldi. Hotchkiss ailesi sabah kahvaltılarını resmi bir şekilde yemek odasında yemeyi çoktan bir yana bırakmıştı. Kahvaltı mutfakta yeniyordu.

Elizabeth küçük kız kardeşine gülümsedi. "Bu sabah biraz dağılmış gibi görünüyorsun, Jane."

Jane, Susan'a isyankâr bir şekilde bakarak, "Onun sebebi dün akşam birinin beni odama sokmamasıydı," dedi. "Saçımı bile tarayacak şansım olmadı."

"Lizzie'nin tarağını kullanabilirdin," diye cevap verdi Susan.

"Ben kendi tarağımı seviyorum," diye bağırdı Jane. "Benimki gümüş."

Gerçek gümüş değil diye düşündü Elizabeth, yoksa çoktan onu satmış olurdu.

"Fark etmez, ikisi de aynı işlevi görüyorlar," diye çıkıştı Susan.

Elizabeth bu ağız dalaşına son vererek, "Lucas!" diye bağırdı.

Jane, "Sütümüz var mı?" diye sordu.

Elizabeth tabaklara yumurtaları koyarken, "Maalesef, yok canım," diye cevap verdi. "Yalnızca çayın içine koyacak kadar var."

Susan, Jane'in tabağına bir ekmek fırlattı ve Elizabeth'e dönerek, "İkinci Emir'e gelince..."

"Sırası değil," diye tısladı Elizabeth ve Jane'e döndü. Neyse ki, Jane ekmeği ile oynamakla meşguldü.

"Benim ekmeğim kızarmamış," dedi Jane.

Elizabeth'in, ekmeği kızartmadığı için Susan'a bağıracak vakti bile olmadan, Lucas içeri daldı.

"Günaydın!" dedi oldukça neşeli bir sesle.

"Sen daha da pasaklı görünüyorsun," dedi Elizabeth, bir yandan saçını düzeltmeye çalışırken.

"Bugün Tommy Fairmount ve babası ile balığa gidiyorum," dedi ve yumurtasının üçte birini ağzına attı. "Bu akşam güzel bir yemek yiyeceğiz!"

"Bu harika şekerim," dedi Elizabeth. Tezgâhtaki ufak saate baktı ve, "Benim çıkmam gerek. Mutfağı temizlersiniz, olur mu?" dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Ben teftiş ederim."

"Yardım da etmelisin."

"Tamam," diye homurdandı. "Biraz daha yumurta alabilir miyim?"

Elizabeth karnından gelen gurultuyu bastırmaya çalışırken, "Başka yumurta kalmadı," dedi.

Jane ona şüpheyle bakarak, " Sen bir şey yemedin Lizzie," dedi.

Elizabeth, "Ben Leydi Danbury'de kahvaltı ediyorum," diye yalan söyledi.

"Benimkini alabilirsin," diyerek tabağındaki iki lokma yumurtayı ve ufak ekmek parçasını uzattı Jane.

"Sen yemeğini bitir, Jane," dedi Elizabeth. "Ben Leydi Danbury'de yerim, söz."

Sonra Lucas'ın, Jane'e, "Çok büyük bir balık yakalamalıyım," dediğini duydu.

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Elizabeth bu koca avına yeterince karşı çıkmıştı. Gerçi düşüncesinden bile nefret ediyordu ama bu durumda olmalarına daha fazla dayanamazdı. Sekiz yaşındaki bir çocuğun ablasının karnını doyurmak için balık yakalamaya gittiği nerde görülmüştü?

Elizabeth kapıya doğru yürüdü. "Susan, seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedi sertçe.

Jane ve Lucas birbirlerine baktılar. "Elizabeth ekmekleri kızartmadığı için Susan'ı haşlayacak," diye fısıldadı Jane.

"Bu ekmek kızarmamış," dedi Lucas. "Bu insan doğasına aykırı."

Elizabeth odadan çıkarken gözlerini devirdi. Böyle cümleleri nerden öğreniyordu bu çocuk?

Çocukların duyamayacakları bir yere geldikten sonra, "Öncelikle, onların önünde bu koca avından bahsetmeyi yasaklıyorum," dedi Elizabeth.

Susan, Bayan Seeton'un kitabını yukarı kaldırarak, "Yani tavsiyelerine uyacak mısın?" diye sordu.

"Başka şansım yok gibi görünüyor," diye söylendi Elizabeth. "Bana şu kuralları anlatmaya başla bakalım."

3. Bölüm

Elizabeth, o sabah Danbury şatosuna girerken, kendi kendine söyleniyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün yol boyunca söylenmişti. Susan'a, Bayan Seeton'ın kurallarını yeni emlak idarecisi üzerinde deneyeceğine söz vermişti ama iki numaralı kuralı bozmadan bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

ASLA ERKEK ARAYIŞINDA OLMAYIN. HER ZAMAN ONUN SİZE GELMESİNİ SAĞLAYIN.

Elizabeth çiğnememesi gereken kurallardan birinin bu olduğunu biliyordu. Ayrıca üç ve dördüncü kuralları da çiğnemeden orta yolu nasıl bulacağını da düşünmesi gerekiyordu.

ASLA KABA OLMAMALISINIZ. SOYLU BİR BEYEFENDİ, ZARİF, HAYSİYETLİ VE İYİ HUYLU BİR BAYANA İHTİYAÇ DUYAR.

Ve:

BİR ERKEKLE BEŞ DAKİKADAN FAZLA KONUŞMAYIN. EĞER KISA KESERSENİZ, SİZİN BİR SONRAKİ SÖZLERİNİZİN HAYALİ İLE YANIP TUTUŞUR.

İZİN İSTEYİN VE YANINDAN GİDİN. EĞER BAŞKA KISMETLERİNİZİN OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRSE, SİZE OLAN HAYRANLIĞI DAHA DA ARTACAKTIR.

İşte burada Elizabeth'in kafası karışıyordu. Onun düşüncesine göre, izin bile istese, beş dakika içerisinde bir sohbeti bırakıp gitmek çok kaba bir davranıştı. Ve Bayan Seeton'a göre soylu bir adamın asla kaba olmayan bir bayana ihtiyacı vardı.

Evden çıkarken Susan hâlâ arkasından bağırıyordu ama o söylediği diğer kuralları düşünmek bile istemiyordu. Çekici olun. Sevimli olun. Onun konuşmasına izin verin. Ondan zekiyseniz, bunu belli edecek şekilde davranmayın.

Tüm bu saçmalıkları kafasından atmaya çalışırken, bir yandan da kendisini yaşlı bir kız kurusu olma fikrine alıştırmaya çalışıyordu.

Danbury Köşkü'ne girer girmez, her zaman yaptığı gibi, doğru resim odasına gitti. Leydi Danbury her zamanki sandalyesine oturmuş gelen mektupları inceliyordu. Malcolm ise camın kenarına oturmuş tembellik yapıyordu. Kedi bir gözünü açtı ve Elizabeth'i baştan aşağı süzdükten sonra burun kıvırır gibi tekrar uyumaya devam etti.

Elizabeth başıyla selam vererek, "Günaydın, Leydi

Danbury," dedi. "Mektupları sizin için cevaplamamı ister misiniz?" Leydi Danbury'nin sık sık eklemleri ağrıdığından, mektupları Elizabeth yazıyordu.

Leydi Danbury elindeki kâğıdı çekmeceye tıkıştırdı. "Yok, hayır teşekkür ederim. Parmaklarım bu sabah iyi durumdalar." Ellerini esnetti ve büyü yapan bir peri gibi havada oynattı. "Görüyor musun?"

Tereddüt ederek, "İyi hissetmenize sevindim," diye cevap verdi Elizabeth.

"Evet, evet, bugün güzel bir gün. Hatta çok güzel bir gün. Bana İncil'i okumaya başlamazsan güzel olmaya devam edecektir."

"Ben de okumayı iple çekmiyorum zaten."

"Aslında, benim için yapabileceğin bir şey var."

Elizabeth soru sorar gibi sarı kaşlarını kaldırdı.

"Yeni gayrimenkul yöneticimi görmem gerek. Ahırın bitişiğindeki ofiste çalışıyor. Onu benim için çağırabilir misin?"

Elizabeth, güç de olsa, şaşkınlıktan neredeyse önüne düşecek olan çenesini kapatmayı becerdi. Bu çok iyi bir fırsattı. İki numaralı kuralı yıkmadan onu görmeyi başaracaktı.

Teknik açıdan düşününce, tabii ki onu görmeye gitmesi kurallara aykırıydı fakat sahibesinin isteği üzerine gittiği için o kadar da aykırı sayılmazdı.

"Elizabeth!" dedi Leydi Danbury yüksek sesle.

Elizabeth gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Seninle konuşurken beni dinle. Senin böyle hayallere dalmana pek alışık değilim."

Elizabeth yüzünü buruşturmadan edemedi. Beş senedir bir kere bile hayallere dalmamıştı. Bir zamanlar âşık olmak, evlenmek, tiyatroya gitmek, Fransa'da seyahat etmek gibi hayalleri vardı. Ama babası ölünce ve tüm sorumluluklar üzerine yıkılınca hepsi birer birer yok olmuşlardı. "Çok üzgünüm leydim," dedi.

Elizabeth, Leydi Danbury'nin dudaklarının bükülmesinden onun pek de kızmadığını anlamıştı. "Hadi getir şu adamı."

"Derhal," dedi Elizabeth, başını sallayarak.

"Kumral ve kahverengi gözlü, oldukça uzun bir adam. Kimi aradığını bil diye söylüyorum."

"Ben, Bay Siddons ile dün karşılaştım. Evden çıkarken kazayla ona çarptım."

Şaşırarak, "Öyle mi?" dedi. "Ama bana bundan hiç bahsetmedi."

Elizabeth başını hayretle dikleştirdi. "Bahsetmesi için bir sebep mi vardı? Onun buradaki işi ile pek bir alakam olduğu söylenemez, öyle değil mi?"

Leydi Danbury sanki bir fizik problemi çözüyormuşçasına ağzını buruşturdu "Hayır, yok. Haklısın," diye yanıtladı. "Tamam, sen çık öyleyse. Jam...şey Bay Siddons ile işim bitince seni çağırırım. Ve ben onunla konuşurken, sen de bana nakış işimi getirebilirsin."

Elizabeth'in yüzü asıldı. Leydi Danbury'nin nakış işleme anlayışı, Elizabeth'in işlemesi ve onun nasıl yapması gerektiğine dair emirler yağdırmasından oluşuyordu. Ve Elizabeth nakıştan nefret ederdi. Yamanması gereken onca eskimiş kıyafet yüzünden, zaten evde yeterince dikiş nakış işiyle uğraşıyordu.

Leydi Danbury, "Sanırım yeşil olan yastık kılıfı, sarı değil," diye ekledi.

Elizabeth ilgisizce başını salladı ve odadan çıktı. "Benzersiz ol," diye fısıldadı kendine. "Ama çok da benzersiz olma." Bunun manasını çözdüğü gün ancak insanın aya ayak bastığı gün olabilir diye düşündü.

Başka bir deyişle, asla.

Ahırın olduğu kısma gelince, kuralları içinden en az on kere daha tekrarladı. Kafası öyle bulandı ki, Bayan Seeton o sırada orda olsaydı, onu bir köprüden aşağıya itebilirdi.

O bölgede köprü yoktu aslında ama Elizabeth'in bunu düşünecek kadar bile hali kalmamıştı.

Gayrimenkul yöneticisinin ofisi ahırın solunda yer alan ufak bir binaydı. Taştan büyük bir bacası ve sazla örtülü bir damı olan üç odalı bir kulübeydi bu. Ön kapıdan girince küçük bir oturma odası, arkada ise yatak odası ve ofis vardı.

Binanın derli toplu bir görüntüsü vardı. Zaten Elizabeth de bir gayrimenkul yöneticisinden bunu beklerdi. Bir süre kapının dışında bekledi, derin bir nefes aldı ve kendisine çekici ve kişilikli bir bayan olduğunu hatırlattı. Aslında pek de ilgilenmediği bu adamın, onu hor görmesi için herhangi bir sebep yoktu.

Yeni biriyle tanışmak, onu daha önce hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Bunun tek sebebi tüm o koca avlama planları ve o rezil kitaptı.

Kapının tokmağına uzanırken, "Bayan Seeton'ı boğabilirim," diye söylendi kendi kendine. "Hatta, bunu seve seve yaparım."

Sağlam bir şekilde sürgülenmemiş kapı, Elizabeth çalar çalmaz hafifçe aralandı. "Bay Siddons, orda mısınız? Bay Siddons!" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Kapıyı biraz daha iten Elizabeth, başını içeri sokarak, "Bay Siddons?" diye seslendi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Görünüşe göre evde yoktu. İç çekti, omzuyla kapıyı hafifçe iterek başını biraz daha içeri soktu. Birden, gidip her yerde onu araması gerekeceğini düşündü, kim bilir nerdeydi. Burası büyük bir araziydi ve her ne kadar Bayan Seeton'ın emirlerini yerine getirmek için onu bulmak istese de, onu aramak için her yeri dolaşmak gözünde büyüyordu.

Orada durup kendi kendine düşünürken, gözleriyle odayı süzmeye başladı. Daha önce bu kulübede bulunmuştu ve hangi eşyaların ona, hangilerinin Leydi Danbury'ye ait olduğunu biliyordu. Görünüşe bakılırsa, Bay Siddons'ın pek de fazla eşyası yoktu. Yalnızca köşede küçük bir çanta ve...

Nefesi kesildi. Küçük kırmızı bir kitap. Orada, masanın üzerine duruyordu. Nasıl olur da Bay Siddons'da BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'in bir kopyası bulunuyordu. Bu kitabı nereden bulmuş olabileceğini aklı almıyordu. Ağzı şaşkınlıktan açık bir halde, odanın diğer köşesine sıçradı ve kitabı kaptı.

Francis Bacon, DENEMELER mi?

Elizabeth gözlerini yumdu ve kendine sövdü. Takıntılı bir insan gibi davranmaya başlamıştı. Her yerde

o aptal kitabı gördüğünü sanıyordu. Kitabı yerine koyarken, "Aptal, aptal, aptal," diye söylendi kendi kendine. "Bayan Seeton hiçbir şey bilmiyor."

Elini masanın üzerindeki pirinç fenere değdiren Elizabeth acıdan adeta inliyordu. Kitaba bakayım derken elini şiddetle masaya çarpmıştı Acının geçmesi için bir yandan elini sallarken, kitap hâlâ diğer elinde duruyordu. "Ah, ah, ah, ah, ah!" diye homurdanıp duruyordu. Bu ayak parmağını bir yere vurmaktan bile daha kötüydü ve Tanrı biliyordu ki o acıyı daha önce yüzlerce kez yaşamıştı.

Gözlerini yumdu ve iç çekti. "İngiltere'deki en sakar kız ben olmalıyım, hatta Britanya'nın en becerıksizi."

Çıtırtı.

Başını hızla çevirdi. Bu da neydi böyle? Seyrek çakıllar üzerine basan bir ayak sesiydi sanki. Gayrimenkul yöneticisinin kulübesinin dışında da çakıl taşları vardı.

"Kim var orda?" diye bağırdı. Sesi kulak tırmalayıcı bir şekilde çıkmıştı.

Cevap gelmedi.

Elizabeth ürperdi ve havanın sıcaklığı göz önüne alınırsa, bu pek de iyiye işaret değildi. Önsezilere inanan biri değildi fakat kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ve bunun kötü sonuçlarına katlanacak kişinin kendisi olmasından korkuyordu.

***

James tüm sabahını arsayı dolaşarak geçirmişti. Çocukluğunda Danbury Köşkü'nde, Riverdale Şatosu'nda geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirmiş olduğundan, bu araziyi avcunun içi gibi biliyordu. Fakat bu gayrimenkul saçmalığını sürdürebilmesi için, araziyi incelemek zorundaydı.

Sıcak bir gündü. Üç saatlik gezisini tamamladıktan sonra yüzü tamamen ter içinde kalmış, keten gömleği üzerine yapışmıştı. Banyo yapmak çok iyi gelebilirdi, fakat bir gayrimenkul yöneticisi olarak onun için küveti dolduracak Danbury Köşkü uşaklarını kullanmasına izin yoktu. Bu yüzden de yatak odasında bulunan leğende ıslattığı havluyla vücudunu silmeyi düşünüyordu.

Kulübesinin kapısını ardına kadar açık bulacağını tahmin etmemişti.

Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak usulca ilerledi. İçeri baktığında bir bayan gördü. Sarı saçlarına ve minyon cüssesine bakılırsa, bu Agatha Teyze'nin refakatçisi olmalıydı.

Bu kız bir önceki gün merakını uyandırmıştı. Fakat Francis Bacon'un Denemeleri'ne uzanana kadar onun nasıl bir insan olabileceğini fark etmemişti.

Francis Bacon? Bir hırsız için fazla entelektüel sayılırdı.

Onu izlemek neredeyse hipnotize ediciydi. Kitabı incelerken burnu ve yüzü yandan çok güzel görünüyordu. Açık sarı, ipek gibi saçları vardı. Topuzundan çıkan bir tutam boynunun arkasında kıvrılmıştı.

Teni sıcak görünüyordu.

James vücudunu saran bu sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak nefes aldı.

Kendini göstermeden, mümkün olduğunca onu görmeye çalışarak iyice kapıya yaslandı. Bu kız neler söylüyordu böyle? Göğüslerinin kıvrımına ve boynuna bakmaktan kendini alamayan James, kendini kızın sesine odaklanmaya zorluyordu.

Kendine bir çimdik attı. Acı, çoğu zaman, birinin temel ihtiyaçlarını unutması için birebirdi.

Bayan Hotchkiss sinirli bir şekilde, kendi kendine söyleniyordu.

"...aptal..."

Ona katılıyordu. Günün bu saatinde, birinin odasını karıştırmak çok da akıllıca değildi.

"...Bayan Seeton..."

O da kimin nesiydi?

"...Ah!"

James daha da yakından bakıyordu. Kız elini sallıyor ve kızgın kızgın lambaya bakıyordu. Gülümsemesine engel olamadı. O kadar sinirli görünüyordu ki lamba kendi kendine alev alsa şaşırmazdı doğrusu.

Kızın acı duyduğu için çıkardığı sesler James'in kanını kaynatmıştı.

İçgüdüsel olarak ona yardım etmeyi düşündü. Her şeye rağmen o bir beyefendiydi. Ve bir beyefendi her zaman zor durumdaki bir bayana yardım etmeliydi. Ama duraksadı. O kadar da fazla acı çekmiyordu zaten. Ayrıca, kulübesinde ne yapıyordu bu kız böyle?

Şantaj yapan kişi o olabilir miydi acaba?

Öyle olsa bile, onun bu konuyu araştırmak için kılık değiştirerek buraya geldiğini nerden bilebilirdi? Fakat onu araştırmıyorsa, niçin onun eşyalarını karıştırıyordu ki? Yaşlı konteslere arkadaşlık eden cici kızlar asla böyle hareketler yapmazlardı.

Yeni gayrimenkul yöneticisinin kıyıda köşede birikmiş parası veya aile yadigârı eşyaları olabileceğini düşünen, küçük bir hırsız olma ihtimali de vardı. Belki bir saat, belki annesinden kalma mücevherat; zor durumda kalsa bile bir adamın ayrılmak istemeyeceği türden şeyler.

Kız gözlerini yumdu ve iç çekerek arkasını döndü. "İngiltere'deki en sakar kız ben olmalıyım, hatta Britanya'nın en beceriksizi."

Çıtırtı.

"Kahretsin," diyerek yüzünü buruşturan James hızla sırtını kulübeye yapıştırdı. Böyle dikkatsiz bir adım atmayalı yıllar olmuştu.

Kız, "Kim var orda?" diye seslendi.

Artık onu göremiyordu, bunun için kapıdan fazla uzaklaşmıştı. Ama kızın sesinde bir panik vardı. Sanki her an dışarı koşacakmış gibi.

Hızla koşarak ahır ve kulübe arasındaki boşluğa saklandı. Agatha Teyze'nin refakatçisi çıkar çıkmaz, sanki oraya yeni gelmiş gibi yapacaktı.

Birkaç dakika sonra kulübenin kapısının kapandığını duyduğuna yeterince emindi. Sonra ayak sesleri duydu ve hamlesini yaptı.

"İyi günler, Bayan Hotchkiss," diye seslendi, tam onun karşısına çıkarak.

Kız, "Ah!" diyerek sıçradı; "Sizi görmedim."

Adam gülümsedi. "Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Başını salladı, yanakları gittikçe pembeleşiyordu.

James zafer dolu gülümsemesini gizlemek için eli ile ağzını kapattı. Bu kız kesinlikle bir suç işlemişti. Bu yüz kızarıklığı sebepsiz yere olamazdı.

"Hayır, hayır, sorun değil," diye geveledi. "Ben... şey...ben kesinlikle yürürken önüme bakmayı öğrenmeliyim."

"Buraya yolunuzu düşüren nedir?" diye sordu. "Aldığım izlenime göre tüm görevleriniz genellikle ev içerisinde olmanızı gerektiren türden."

"Öyleyim. Şey, yani, öyle. Aslında buraya sizi çağırmak üzere gönderildim. Leydi Danbury sizinle konuşmak istiyor."

James'in gözleri kısıldı. Kıza inanamazlık edemedi. Böyle hemen ortaya çıkabilecek bir yalan söylemeyecek kadar akıllı görünüyordu. Ama o zaman odasına gizlice girmesinin sebebi neydi?

Bu küçük kız bir şeyin peşindeydi. Ve teyzesinin iyiliği için, bunun ne olduğunu bulmalıydı. Daha önce kadınları sorguladığı olmuştu ve onları konuşturmayı her zaman başarmıştı. Aslına bakılırsa, Savaş Ofisi'ndeki üsleri onun kadınları sorgulama sanatını mükemmelleştiren insan olduğu konusunda şakalaşırlardı.

Kadınların erkeklerden çok farklı yaratıklar olduğunu çok önceden fark etmişti. Onlar temel olarak kendilerini düşünürlerdi. Birinin yapması gereken tek şey onlara kendileri hakkında sorular sormaktı, işte o zaman hemen bütün sırlarını söylerlerdi. Buna istinaden birkaç kadın vardı tabii ki, mesela Leydi Danbury, ama istisnalar kaideyi bozmazdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Bayan Hotchkiss.

"Efendim?"

Dudağını ısırarak, "Çok sessizdiniz," diye belirtti.

"Yalnızca düşüncelere dalmıştım," diye yalan söyledi. "İtiraf etmem gerekirse, Leydi Danbury'nin beni niçin çağırmış olabileceğini bilemiyorum. Onu daha bu sabah görmüştüm."

Ağzını açtı, fakat ona verecek bir cevabı yoktu. Sonunda "Bilemiyorum" diye cevap verdi. "Leydi Danbury'nin sebeplerini sorgulamamanın en iyi yol olduğunu keşfettim. Onun beyninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmak aklı fazlasıyla zorluyor."

James kendini tutamayarak kıkırdadı. Bu kızdan hoşlanmak istemiyordu fakat onun hayata karşı zarif ve esprili yaklaşımı ilgi çekiciydi. Ve bu kız teyzesini idare etmenin en iyi yolunu bulmuştu. Onu şımartıp, istediklerini yaptırarak. En azından bu yol James için her zaman işe yarardı.

Kolunu kaldırdı ve kendini, tüm sırlarını öğrenene kadar onu baştan çıkarmaya hazırlandı. "Bana eve kadar eşlik edecek misiniz? Tabii dışarıda başka bir işiniz yoksa."

"Hayır."

Adam kaşlarını kaldırdı.

"Demek istediğim, hayır, başka bir işim yok." Hafifçe gülümsedi. "Ve evet, size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Yumuşak bir tonla, "Harika," dedi. "Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Elizabeth onun koluna girmeden önce, derin bir nefes verdi. Belki son söyledikleri biraz beceriksizceydi yine de Bayan Seeton'ın kurallarını hayranlık uyandıracak bir özenle uyguladığını düşünüyordu. Bay Siddons'ı güldürmeyi bile başarmıştı ve bunun da o emirler arasında bir yerde olduğundan emindi. Öyle değilse bile, olmalıydı. Erkekler kesinlikle kendilerini güldürebilen, esprili cümleler kurabilen kadınları takdir ederlerdi.

Büyük ihtimalle bu özellik benzersiz olmakla ilgili...

Adam, "Oldukça ciddi görünüyorsunuz," dedi.

Elizabeth irkildi. Kahretsin. Dikkatini adama vermeliydi. Kitapta bir erkeğe tüm ilginizi vermek hakkında bir şey yazmıyor muydu? Bu kaçmadan önceki o beş dakika içinde olmalıydı, tabii ki.

"Sanki başka bir şeye yoğunlaşmış gibisiniz," diye ekledi.

Elizabeth az kalsın sesli bir şekilde inliyordu. Gayret etmeden çekici gözükmesi zordu. Bunu nasıl uygulayacağını bilemiyordu, ama bir çeşit kılavuzu takip eder gibi görünmemesi gerektiğine emindi.

Bay Siddons, Elizabeth'in sıkıntısının farkında olmaksızın konuşmasına devam etti. "Gerçi, ciddi kadınları her zaman daha merak uyandırıcı bulmuşumdur."

Bunu yapabilirdi. Yapabileceğini biliyordu. O bir Hotchkiss idi, kafasına koyduğu her şeyi yapabilirdi. Bir koca bulmalıydı, ama her şeyden önce, nasıl koca bulacağını öğrenmesi gerekiyordu. Ve Bay Siddons'a gelince, evet şimdi karşısında o vardı ve belki onu kullanmak soğuk kalpli bir hareketti ama bir kadın olarak yapması gereken şeyi yapmalıydı.

Yüzünde parlak bir gülümseme ile arkasını döndü. Bu adamı etkilemeyi başarana kadar baştan çıkaracaktı.

Onu çok esprili bir cümle ile büyülemek üzere ağzını açtı, fakat o daha bir ses bile çıkaramadan, adam iç açıklayıcı ve tehlikeli bakışları ile ona yaklaşarak, "O gülümsemenin anlamını öğrenebilmek için meraktan ölüyorum," dedi.

Kız gözlerini kırpıştırdı. Eğer yanlış anlamıyorsa, adam onu baştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak, "Olamaz," diye düşündü. Bu imkânsızdı. Adam onu çok az tanıyordu, belki Surrey'deki en çirkin kız değildi ama büyüleyici biri de sayılmazdı.

"Özür dilerim, Bay Siddons," dedi kibarca. "Ben de sizin gibi kendi düşüncelerimde kaybolmaya eğilimliyim. Niyetim kesinlikle kaba olmak değildi."

Adam başını salladı. "Kaba değildiniz."

"Ama görüyorsunuz ya..." Susan kitaptan nele okumuştu başka? Bir adamı her zaman kendi hakkında konuşmaya teşvik edin. Erkekler temelde kendilerini düşünen yaratıklardır.

"Bayan Hotchkiss?"

Boğazını temizledi ve yine yüzünde bir gülümseme belirdi. "Peki, görüyorsunuz ya, ben de sizi merak ediyordum."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Beni mi?" diye cevap verdi.

"Elbette. Danbury Köşkü'ne her gün yeni biri gelmiyor ya. Neredensiniz?"

"Şuradan, buradan," diye geveledi. "Son olarak Londra'dan."

Sesini uygun derecede heyecanlı çıkarmaya çalışarak, "Ne kadar heyecan verici," diye cevap verdi. Aslında Londra'dan nefret ederdi. Pis, kötü kokulu ve kalabalık bir yer olduğunu düşünüyordu. "Hep gayrimenkul yöneticiliği mi yaptınız?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Londra'da o kadar çok arsa yok."

"Ah, evet," diye mırıldandı. "Elbette."

Başını eğip sıcak gözlerle ona baktı. "Siz hep burada mı yaşadınız?"

Elizabeth başını salladı. "Hayatım boyunca. Başka bir yerde yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Çiçekler açtığı zaman, İngiltere'nin kırsal kesimi kadar güzel bir yer yoktur. Ve kimse kesinlikle..." derken sustu. Kendi hakkında çok fazla konuşmaması gerekiyordu.

James'in ilgisini çekmeyi başarmıştı. Ne diyecekti de, birden susmuştu?

Gözlerini kırpıştırdı. "Ama benim hakkımda bu kadar çok şey bilmek istemezsiniz."

En yoğun ve en sıcak bakışıyla, "Ah, tabii ki isterim," diye cevap verdi. Kadınlar bu bakışa bayılırlardı.

Ama göründüğü gibi bu kıza işlemiyordu. Kız başını arkaya atarak öksürdü.

Adam, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Sanki gizli bir göreve hazırlanırmış gibi omuzlarını dikleştirdi ve büyüleyici bir tatlılıkla, "Eminim, siz benden çok daha ilginç bir hayat sürmüşsünüzdür, Bay Siddons," dedi.

"Ah, bunun doğru olmadığına eminim."

Elizabeth boğazını temizledi, bu işe biraz canı sıkılmıştı. Bu hiç işe yaramıyordu. Beyefendiler kendileri hakkında konuşmayı istemeliydiler, fakat tüm yaptığı onun hakkında konuşmaya çalışmaktı. Sanki onunla oyun oynar gibi bir hali vardı.

"Bay Siddons," dedi, sesindeki tüm kızgınlığı silebilmiş olmayı umarak, "ben doğduğumdan beri Surrey'de yaşıyorum. Benim hayatım nasıl sizinkinden daha ilginç olabilir?"

Adam uzandı ve kızın çenesine dokundu. "İçimden bir ses, eğer siz isteseniz, beni sonsuza kadar etkileyebileceğinizi söylüyor Bayan Hotchkiss."

Bir an için Elizabeth'in nutku tutuldu. Daha önce hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı ve böyle düşün-

mesi belki yanlıştı ama bu adamın elinin sıcaklığında hipnotize edici bir şey vardı.

"Siz de böyle düşünmüyor musunuz?" diye fısıldadı adam.

Elizabeth ona doğru eğildi fakat sonra kafasında Bayan Seeton'ın sesini duydu. Aslında bu ses Susan'ın sesiydi.

"Eğer bu konuşmayı burada bitirirsen," diye fısıldadı Susan'ın sesi, "bir sonraki söyleyeceğin şey hakkında hayaller kurabilir."

Ve sonra, daha önce hiç bir adamın ilgisi sebebiyle bu kadar güçlü bir mutluluk duymamış olan Elizabeth, büyük bir ciddiyetle, "Gerçekten gitmeliyim, Bay Siddons," dedi.

Adam gözlerini kızın yüzünden hiç çekmeden yavaşça başını salladı. "İlgi alanlarınız nelerdir, Bayan Hotchkiss?" diye sordu. "Hobileriniz, uğraşlarınız? Sık rastlanmayan zekânızla beni büyülediniz."

Ah, onu kesinlikle işletiyordu. Bu adam onu, henüz zekâsı hakkında yorum yapabilecek kadar tanımıyordu. Kızın gözleri kısıldı. Onun uğraşlarını öğrenmek istiyordu, öyle mi? Peki, öyleyse, ona söyleyecekti.

Büyük ve parlak gözleriyle, "Gerçekten yapmaktan hoşlandığım şey, mutfağımın bahçesinde çalışmaktır," dedi.

"Mutfağınızın bahçesinde mi?"

"Ah, evet. Bu yılki en temel ürünümüz turp. Bir sürü turp. Turp sever misiniz?"

"Turp?" diye yankılandı sesi.

"Turp. Bazıları bu sebzeyi sıkıcı hatta oldukça sıradan bulur, aslında ondan daha etkileyici bir yumru yoktur."

James adeta bir kaçış yolu arayarak, önce sağa, sonra sola baktı. Bu kız neden bahsediyordu böyle?

"Daha önce hiç turp yetiştirdiniz mi?"

"Ah...hayır, yetiştirmedim,"

Büyük bir üzüntüyle, "Bu çok acı," dedi. "Turptan hayat hakkında birçok şey öğrenilebilir."

Duyduklarına inanamayan James'in başı hafifçe öne düştü. Bunun devamını duymalıydı. "Öyle mi? Nedir bu öğrenilebilecekler?"

"Eee..."

Biliyordu. Bu kız onu işletiyordu. Neyin peşindeydi? Masumca gülümsedi. "Ne diyordunuz?"

"Titizlik," dedi birden. "Titizlik hakkında çok şey öğrenilebilir."

"Öyle mi? Nasıl peki?"

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Bay Siddons, üzgünüm ama zaten bunu bana soruyorsanız, asla anlayamayabilirsiniz."

James bu cümleyi sindirmeye çalışırken, kız birden, "Ah, bakın, Danbury Köşkü'ne varmışız. Lütfen Leydi Danbury'ye bana ihtiyacı olursa, gül bahçesinde olacağımı söyleyin," dedi.

Ve sonra vedalaşmadan koşarak uzaklaştı.

James, hayatının en tuhaf sohbetinden bir anlam çıkarmaya çalışarak bir süre orada durdu. Ve o sırada binanın kenarından hâlâ gölgesini görebildiğini fark etti.

Gül bahçesiymiş, külahıma anlat. Kör olası ufaklık köşede onu gözetleyerek pusuda bekliyordu. Yaptığı son şey olsa bile, bu kızın neyin peşinde olduğunu bulmalıydı.

On saat sonra, Elizabeth yorgun ayaklarını Hotchkiss kulübesinin kapısından içeri sürükledi. Susan, elinde BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR? kitabıyla merdivenlerin ilk basamağında oturmuş onu bekliyordu, elbette bu görüntü Elizabeth'i hiç şaşırtmamıştı.

Susan yerinden zıplayarak, "Neler oldu?" diye haykırdı. "Her şeyi anlat bana."

Elizabeth yerin dibine geçmişliğin verdiği kahkaha atma isteğini bastırarak, "Ah Susan, Birinci Emir'i yerine getirdik. Benim kesinlikle benzersiz olduğumu düşünüyor." dedi.

4. Bölüm

"Ne kadar güzel bir gün, öyle değil mi?"

Elizabeth, kız kardeşinin mutlu yüzüne baktı. Susan'ın gülümsemesinden daha parlak olan tek şey güneşti.

"Öyle değil mi?" diye üsteledi Susan.

Elizabeth onu duymazlıktan gelerek, kekiyle oynamaya devam etti.

"Yemeyeceksen, alabilir miyim?" diye sordu Lucas.

Elizabeth tabağını ona doğru itti.

"Dur! Ben de biraz istiyorum," diye çınladı Jane'in sesi.

Elizabeth tabağını geri çekti, parçalanmış keki ikiye ayırdı ve tabağı geri itti.

Jane kendi payına düşeni alırken, "Bu sabah biraz huysuzsun," dedi.

"Evet. Evet, öyleyim."

Sanki önceden planlamışlar gibi, üç Hotchkiss kardeşi aynı anda birbirlerine baktılar. Elizabeth'in böyle kötü davrandığı çok nadir olurdu.

"Benim dışarı çıkıp, oynamam gerek," dedi Lucas. Öyle hızlı ayağa kalkmıştı ki, sandalyesi devrildi.

Kekin geri kalanını ağzına tıkıştıran Jane, "Ben de sana katılmalıyım," dedi.

İki çocuk mutfak kapısından dışarıya fırladılar. Elizabeth, Susan'a küstah bir bakış fırlattı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Susan. "Konuşmamız gereken çok şey var."

"Sohbet edecek havada olmadığımı fark etmedin galiba." Elizabeth çayından bir yudum aldı. Soğumuştu. Bardağını geri koydu ve biraz daha su ısıtmak için ocağa gitti.

Dün resmen bir fiyasko olmuştu. Büsbütün rezillik. Ne düşünüyordu? Sosyal becerilerini geliştirmesi gerekirken, turplar hakkında gevezelik etmişti.

Turp!

Turptan nefret ederdi.

Kendisine başka seçeneği olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. Bay Siddons'da gizli olan bir şeyler vardı ve kesinlikle onunla bir oyun oynuyordu. Ama turp? Neden turpu seçmişti ki? Ve neden titizlikle bir alakası olduğunu söylemişti? Aman Tanrım, bunu nasıl açıklayacaktı?

Tüm Danbury Köşkü'ne kök sebzelerine olan bu tuhaf ilgisinden bahsetmiş olduğuna emindi. O sabah işe vardığında, bu hikâye ahırdan mutfağa, her yere yayılmış olacaktı. Herkes ona gülecekti. "Sahte Marki'si" Bay Siddons'ı kaybetmeyi bırak, başka bir erkeği bulmak için aylarca, belki yıllarca beklemesi gerekecekti. Kesinlikle onun deli olduğunu düşündüğüne emindi.

Elizabeth merdivenlere doğru ilerledi. "Sanırım hasta oluyorum."

Masanın etrafından hızla dolanıp onu kolundan yakalayan Susan, "Ah, hayır. Olmayacaksın," diye haykırdı. "Bu sabah ölecek bile olsan Danbury Köşkü'ne gideceksin."

"Bu beni öldürür. Güven bana."

Susan kalçasına bir şaplak attı. "Senin bu kadar ödlek olduğunu bilmezdim, Elizabeth Hotchkiss."

Elizabeth kolunu kurtardı ve kardeşine kızgın bir bakış attı. "Ben ödlek değilim. Yalnızca, bir savaşın ne zaman kaybedildiğini anlarım. Ve inan bana, bunun her tarafında Waterloo yazıyor."

"Biz Waterloo'yu kazanmıştık," diye ukalaca belirtti Susan.

"Fransız olduğumuzu varsay, öyleyse," diye çıkıştı Elizabeth. "Sana söylüyorum, Bay Siddons, iyi bir seçim değil."

"Ne sorunu var?"

"Ne sorunu mu var? Ne sorunu yok ki?" diye öfkeyle yükseldi Elizabeth'in sesi. "Her şeyi bir sorun."

Susan başını kaşıdı. "Sanırım genç olduğum için anlamıyorum, ya da benim zekâm seninki kadar gelişmemiş..."

"Ah, lütfen, Susan."

"...ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer adamla ilgili bir problem yoksa..."

"Bu adam çok tehlikeli. Benimle oyun oynamaya çalıştı."

"Emin misin?"

"Daha önce yüzlerce kadını baştan çıkarmış olduğuna adım gibi eminim."

"Bir emlak idarecisi mi?" diye merakla sordu Susan. "Onlar genellikle kısa ve şişman olmazlar mı?"

"Bu adam bir günah kadar çekici. O..."

Susan'ın gözleri kocaman açıldı, "Günah kadar çekici mi? Gerçekten mi? Neye benziyor?"

Elizabeth, Bay Siddons'ın yüzünü gözünün önüne getirirken, yanaklarının kızarmasını engellemek için duraksadı. Bu adamı bu kadar etkileyici yapan neydi? Büyük ihtimalle dudakları ile ilgili bir şeydi. Özenle çizilmiş dudakları, sanki kimsenin bilmediği bir şeyi biliyormuşçasına keyifle kıvrılıyordu. Tabii, gözleri de olabilirdi. Kahverenginin alışılagelmiş bir tonuydu ve saçları ile aynı renkti. Normalde sıradan gelebilirdi ama o kadar derin görünüyorlardı ki... Ve ona baktığında, hissettikleri...

"Elizabeth?"

Sıcak. Sıcak basıyordu.

"Ne?" dedi, dikkati dağılmış bir halde.

"Neye benziyor bu adam?"

"Ah. O...şey, aman Tanrım, onu nasıl tarif edebilirim? O bir erkeğe benziyor."

"Ne kadar açıklayıcı," dedi Susan. "Sana yazar olmanı öğütlememem için beni uyar, olur mu?"

"Zaten şu an içinde olduğumdan daha saçma bir hikâye yazamam herhalde."

Susan ciddileşti. "O kadar mı kötüydü?"

"Evet," dedi Elizabeth iç çekerek, bir yandan kızgın, bir yandan rahatsızdı. "Öyle. Babamdan kalan para neredeyse suyunu çekti ve Leydi Danbury'den aldığım maaş bizi idare etmek için yeterli değil, özellikle de bu kulübeyi elimizde tutmak istiyorsak. Evlenmem şart, ama Nevins dışında bu çevredeki tek müsait erkek yeni emlak idarecisi, ve o, fazlasıyla yakışıklı ve tehlikeli olmasının ve benim manyağın teki olduğumu düşünmesinin yanı sıra, bize uygun bir aday olmaktan da çok uzak. Sesini yükselterek, "O yüzden sana soruyorum," diye ekledi, "önceden belirttiğin gibi mektuplarını yayınlayarak bir servet kazanamayacağım ortada, peki ne yapmamı önerirsin?" dedi ve söylediklerinden pek memnunmuş gibi kollarını kavuşturdu.

Susan gözlerini kırpıştırdı ve sordu, "Neden senin manyağın teki olduğunu düşünüyor?"

"Sebebinin önemi yok." Elizabeth doğruldu. "Önemli olan benim tümden çıkmaza girmiş olmam."

"Her zaman olduğu gibi," dedi Susan, yavaş ve derin bir gülümsemeyle, "bir çözümüm var."

Elizabeth kardeşinin bir şey almak için arkasına doğru uzandığını gördü ve içinde patlayan öfkeyi hissetti. "Ah, hayır, sakın bir daha o kitabı ortaya çıkarayım deme."

Ama Susan çoktan küçük kırmızı kitabı açmıştı. "Şunu dinle," dedi heyecanla, "On Yedinci Emir..."

"Ne ara on yediye geldik?"

"Sessiz ol. 'On Yedinci Emir: Evleneceğiniz adam-

la tanışana kadar hayat bir provadır." Susan coşkuyla başını salladı. "Gördün mü?"

Sessizlik.

"Elizabeth?"

"Benimle dalga geçiyorsun, öyle değil mi?"

Susan kitaba, sonra da ablasına baktı. "Hayır," dedi yavaşça, "Ben..."

"Ver şunu bana!" Elizabeth kitabı kaptı ve okumaya başladı.

EVLENECEĞİNİZ ADAMLA TANIŞANA KADAR YAŞADIKLARINIZ KÜÇÜK BİR PROVADIR. O YÜZDEN BU EMİRLERİ TANIŞTIĞINIZ HER ADAMA UYGULAYARAK KENDİNİZİ GELİŞTİRİNİZ. O ADAMLA EVLENMEYE NİYETİNİZ OLUP OLMAMASININ ÖNEMİ YOKTUR. ONA, BİR MARKİYE YAKLAŞIR GİBİ YAKLAŞMALISINIZ. EĞER EMİRLERE UYMAZSANIZ, BİR EVLİLİK ADAYI İLE TANIŞTIĞINIZDA NE YAPMANIZ GEREKTİĞİNİ UNUTABİLİRSİNİZ. HAZIRLIKLI OLUN. MARKİNİZ BELKİ DE KÖŞE BAŞINDA SİZİ BEKLİYOR.

"Bu kadın iyice delirmiş galiba," dedi Elizabeth. "Bu bir peri masalı değil. Köşe başlarında bekleyen markiler yok burada. Ve açıkçası, ben bunu biraz aşağılayıcı buluyorum."

"Hangi kısmını?"

"Hepsini. Bu kadının söylediğine bakarsak, ben koca bulana kadar var olmuyorum bile. Bu büyük saçmalık. O kadar önemsizsem, bu son beş yılda ne yapıyordum peki? Bu aileyi bir arada tutmayı nasıl becerdim? Herhalde ellerimi kavuşturup başparmaklarımı birbiri etrafında döndürerek ve bir beyefendinin gelip benimle evlenmesini bekleyerek değil!"

Susan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Ve sonunda, "Öyle demek istediğini..." diye söze başladı.

"Biliyorum, öyle demek istemedi," dedi Elizabeth, öfke patlamasından sonra gelen bir utanç duygusuyla. "Üzgünüm. Kötü bir şey demek istemedim. Lütfen söylediklerimi unut."

"Emin misin?" dedi Susan. Sesi fazla çıkmıyordu.

Başını çevirip pencereden dışarı bakan Elizabeth, "Önemli değil," dedi çabucak. Lucas ve Jane bahçede oynuyorlardı. Bir sopaya takılı mavi bir kumaş parçasını kullanarak bir oyun uydurmuşlar, neşeyle haykırıyorlardı.

Elizabeth yutkundu, içinden adeta aşk ve gurur taşıyordu. Elini saçlarında gezdirdi, örgüsünün başına geldiğinde durdu. "Üzgünüm," dedi Susan'a, "sana o şekilde çıkışmamalıydım."

"Önemi yok," dedi Susan, anlayış göstererek. "Ne kadar büyük bir baskı altında olduğunun farkındayım."

"Yalnızca çok endişeleniyorum." Elizabeth alnını tuttu. Birden kendini çok yorgun ve yaşlı hissetti. "İyi bir koca adayı olmamasına rağmen Bay Siddons ile pratik yapmam bana ne kazandıracak?"

"Leydi Danbury'nin evi her zaman misafirlerle do-

ludur," dedi Susan, umutlandırıcı bir tonda. "Çağırmaz mı? Ve sen bana onun tüm arkadaşlarının zengin ve unvan sahibi olduklarını söylemiştin."

"Evet, ama eğlence vereceği günlerde beni izin günlerimi kullanmaya teşvik eder. Köşkte misafirleri varken, ona eşlik etmeme ihtiyacı olmadığını söyler."

"Buna bir çözüm bulmalısın. O günlerde oraya gitmek için bahane uydur. Bu ay sonundaki partiye ne dersin? Hep seni öyle yerlere davet ettiğini söylemiyor musun?"

"Bir maskeli balo aslında. Beni dün haberdar etti."

"Daha iyi ya! Sana modaya uygun bir tuvalet dikmeyi bilmeyiz belki ama kesinlikle güzel bir kostüm ayarlayabiliriz. Şık biri gibi giyinmene gerek yok."

Susan konuşurken adeta yerinde duramıyordu. Elizabeth bir an için onun on dört yaşındaki halini görür gibi oldu. O zamanlar her şey mümkün gibi görünürdü. Babası ölmeden ve onu sorumluluk dağı ile bırakmadan önce. O ölmeden ve onun çocuksu masumiyetini öldürmeden önce.

"Biz çok benziyoruz. Sen ve ben," dedi fısıldayarak.

Susan gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Yok bir şey. Yalnızca..." Elizabeth duraksadı ve kardeşine imrenir gibi gülümsedi. "Yalnızca, görüntü olarak benzerliğimiz, bana eskiden sana ne kadar benzediğimi hatırlatıyor."

"Ve artık benzemiyor musun?"

"Hayır, hayır aslında. Belki bazen, çok az ama."

Eğildi ve sevgiyle kardeşini yanağından öptü. "Ve bunlar benim en sevdiğim anlarım."

Susan gözlerinden gelen yaşları engellemek için kirpiklerini kırpıştırdı ve meşguliyetine geri döndü.

"Elimizdeki konuya geri dönmeliyiz."

Elizabeth gülümsedi. "Konu neydi, unuttum."

Susan sabırsız bir iç çekmeyle, "Leydi Danbury bir daha ne zaman davet verecek? Maskeli balo değil. Sadece misafirler."

"Ah, ondan bahsediyorsun," dedi Elizabeth yüzünü asarak. "Bu hafta sonu beklediği birileri var. Tahminimce küçük bir bahçe partisi olacak. Resmi bir partiden çok, bir toplanma gibi. Davetiyeleri ben yazdım."

"Kaç kişi geliyor?"

"On kişiden fazla değil, sanırım. Yalnızca öğleden sonrası için. Londra'ya yeterince yakınız nasıl olsa, insanlar günü birlik gelip gidebilirler."

"Katılman gerek."

"Susan, ben davetli değilim."

"Eminim bunun sebebi, senin daveti kabul etmeyeceğini düşündüğünden sana sormamasıdır. Eğer ona söylersen..."

"Davetiye dilenmek istemiyorum," dedi Elizabeth ateşli bir şekilde. "Benim bile ondan daha fazla gururum var."

"Cuma günü orda tesadüfen bir şey bırakamaz mısın? Böylece cumartesi günü gidip almak için bahane olur." Susan umut verici bir bakış fırlattı. "Sonra belki de ziyafete davet edilirsin."

"Sence de Leydi Danbury bunu biraz garip bulmayacak mı?" dedi Elizabeth onun bu fikrini küçümseyerek. "Beş senedir onun yanında çalışıyorum, daha bir kez olsun orada bir şeyimi unutmadım."

"Belki bulacak. Belki bulmayacak," diyerek omuz silkti Susan. "Ama denemeden öğrenemezsin. Ve kendini bütün gün buraya hapsederek koca bulamayacağın da kesin."

"Peki, öyleyse," dedi Elizabeth, büyük bir güvenle. "Bunu yapmalıyım. Ama sadece misafir listesini kontrol ettikten ve listede evli olmayan bir adam olduğuna emin olduktan sonra. Bir hiç uğruna, kendimi Leydi Danbury önünde küçük düşürmek istemem."

Susan sevinçle ellerini birbirine vurdu. "Harika! Ve bu sırada, bu Bay Siddons ile alıştırma yapmaya devam..."

"Hayır!" dedi Elizabeth yüksek sesle. "Etmeyeceğim."

"Ama..."

"Hayır dedim. Bu adamı elde etmeye çalışmayacağım."

Susan masumca kaşlarını kaldırdı. "Peki. Onu elde etmeye çalışmana gerek yok. Bayan Seeton'a göre zaten böyle yapmaman gerekir. Onun sana gelmesini beklemelisin."

"Ondan vebalı gibi kaçmayı planladığımı göz önüne alırsak, bana geleceğini de sanmıyorum."

"Eğer olur da..."

Elizabeth en katı bakışı ile kardeşine döndü. "Susan!"

"Pekâlâ, ama eğer..."

Elizabeth elini kaldırdı. "Bir şey daha duymayayım, Susan. Şimdi Leydi Danbury'nin evine gidiyorum ve yalnızca Leydi Danbury ile ilgileneceğim. Anlaştık mı?"

Onaylamamasına rağmen Susan başını salladı.

"İyi günler, öyleyse. Eve döndüğümde, rapor vereceğim herhangi bir olay gerçekleşmeyeceğine eminim." Elizabeth kuvvetli adımlarla kapıya yürüdü ve sertçe açtı. "Bugün çok sıkıcı olacak. Tamamen, baştan aşağıya sıkıcı. Buna eminim. Aslında, Bay Siddons'ı uzaktan bile göreceğimi sanmıyorum."

***

Yanılıyordu. Çok ama çok yanılıyordu. O giriş kapısında onu bekliyor olacaktı.

"Bayan Hotchkiss," dedi. Sesi o kadar sevimli geliyordu ki, Elizabeth ona güvenmemesi gerektiğini düşündü. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

Elizabeth, eve koşarak kaçma arzusu ve onun yüzündeki bu kendinden emin gülümsemeyi silme dürtüsü arasında bir ikilemde kalmıştı. Gururu kazandı. Sarı kaşlarından birini Leydi Danbury'den öğrendiği gibi büyük bir kibirle kaldırarak, "Öyle mi?" dedi.

Ağzının kenarlarından biri yukarı kalktı fakat buna gülümseme denemezdi. "Bana inanmıyor gibisiniz."

Ağzını büzen Elizabeth, derin bir nefes verdi. Şimdi ne diyecekti? Kendisine, bir daha Bayan Seeton'un emirlerini bu adam üzerinde denemeyeceği üzerine yemin etmişti. Elizabeth'in acınası teşebbüslerine karşı James flört etme sanatında çok daha deneyimliydi.

Ve dünkü turp fiyaskosundan sonra, onun tam bir budala olduğunu düşündüğüne emindi. Ve bu da şu soruyu doğuruyordu, *Bu lanet olası adam ne istiyordu ondan?*

Boşu boşuna, onun bir yorum yapmasını bekledikten sonra, "Bayan Hotchkiss," diye başladı konuşmaya, "ben sadece sizinle bir çeşit arkadaşlık kurmayı umuyordum. Ne de olsa, ikimiz de bir süre daha Danbury Köşkü'nde çalışacağız. Ve ikimiz de mürebbiyelik gibi arada kalmış bir görev yapıyoruz; uşaklarla takılmak için fazla iyi yetişmiş, ama kesinlikle ailenin bir parçası değil."

Elizabeth, adamın sözlerinin, ya da daha açıkça söylemek gerekirse, tonunun şüphe uyandıracak şekilde arkadaşça olduğuna karar verdi. Ve sonra yüzüne dikkatle baktı, ifadesi de aynı derecede nazik ve sevimliydi.

Gözleri dışında. Bu çikolata renkli derinlikte bir şeyler saklıydı. Kurnazca bir şeyler.

"Bana niçin bu kadar iyi davranıyorsunuz?" dedi birden kendisine engel olamayarak.

Adam hareketlendi ve hafifçe öksürdü. "Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim."

Parmağını ona doğrulttu ve havada salladı. "Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum, o yüzden beni kandırmaya çalışmayın."

Bu hareket adamın tek kaşını kaldırmasına sebep oldu ve bu kızı rahatsız etti çünkü kaş kaldırma konusunda kendisinden çok daha ustaydı. "Ne demek istiyorsunuz?" dedi.

"Çok çekicisiniz, biliyorsunuz değil mi?"

Dudakları hafif aralandı ve basit bir duraklama ve sessizlikten sonra, "Teşekkür etmekten başka söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bu söylediklerinizin bir iltifat anlamına gelmediğine eminim."

"Neden olmasın?" dedi James alaycı bir tonda.

Kız başını salladı. "Benden bir şey istiyorsunuz."

"Yalnızca dostluğunuzu."

"Hayır, başka bir şey istiyorsunuz ve çekiciliğinizi kullanarak bunu benden almaya çalışıyorsunuz."

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır!"

İç çekti. "Yazık. Genelde yarar."

"İtiraf ediyorsunuz öyleyse?"

"Sanırım etmem gerek." Yenilgiye uğramış gibi ellerini kaldırdı. "Ama eğer sorularınıza cevap vermemi istiyorsanız, birkaç dakika benimle yürüyüp, beni eğlendirmeniz gerekiyor."

Başını salladı. Bu adamla yalnız başına bir yere gitmek büyük bir hata olurdu. "Olmaz. Leydi Danbury beni bekliyor."

Cep saatini çıkardı. "On beş dakikanız daha var."

"Peki, siz bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Onun işlerini yönetmek için tutulmuş olduğumu unuttunuz mu?"

"Ama siz onun sekreteri değilsiniz." Elizabeth kollarını kavuşturdu. "Emlak yöneticileri patronlarının plan ve programlarıyla ilgilenmez."

"Her zaman iyi bir bilgiden daha güçlü bir şey olmadığını düşünmüşümdür. Leydi Danbury heyecan verici bir kadın. Onun programından haberdar olmak, olmayıp bozulmasına sebep olmaktan daha tedbirli bir hareket olur diye düşündüm."

Elizabeth dudaklarını büzdü. Doğru söylüyordu, lanet olası adam! Leydi D'nin yanında çalışmaya başladığında, ilk yaptığı şeylerden biri onun programını ezberlemek olmuştu.

"Bana katıldığınızı görüyorum, fakat bana katılarak, beni övmüş olacağınız için isteksiz olduğunuzu da."

Ona kızgınlıkla baktı. Bu adam hakikaten de kibirlinin de ötesindeydi.

"Hadi gelin, artık," dedi tatlı bir dille. "Buraya yeni gelen birine yardım etmek için birkaç dakikanızı ayırabileceğinize eminim."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Elizabeth. Adam isteğini yardım ihtiyacı gibi göstererek, onun reddetmesini zorlaştırmıştı. Elizabeth şimdiye kadar asla yardıma ihtiyacı olan birisine sırtını dönmemişti. "Sizinle yürüyeceğim. Ama size ayıracak yalnızca on dakikam var."

"Ne kadar cömert bir davranış," diye mırıldandı James ve kolunu tuttu.

Elizabeth, bileğinin kıvrımını saran eli hissettiğinde yutkundu. Ne zaman onun yanına gelse yaşadığı o nefes kesici farkındalığı tekrar hissetmişti. En kötü tarafı da her zamankinden daha karizmatik ve tertipli görünmesiydi.

"Gül bahçesine doğru kısa bir yürüyüş yapabiliriz, isterseniz?" diye önerdi.

Tek bir kelime bile edemeyen Elizabeth, onu başıyla onayladı. Elinden gelen sıcaklık, kolundan yukarı doğru çıkmıştı ve nefesini kesiyordu.

"Bayan Hotchkiss?"

Yutkundu. "Evet?"

"Umarım sizi dışarı sürükleyerek rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil."

"Güzel" dedi James, gülümseyerek. "Yalnızca, sizden başka kimle gideceğimi bilemedim." Ona bir bakış attı. Yanakları kızarmış, hoş bir pembe rengine dönmüştü.

Gül bahçesine çıkan taş kemeri geçene kadar hiç konuşmadılar. James onu, pembe ve sarının güzel tonlarında açılan, kırmızı İskoç güllerinin yetiştiği bahçeye yöneltti. Ona en iyi nasıl yaklaşması gerektiğini bulmaya çalışırken, zaman kazanmak için eğilip güllerden birini kokladı.

Bütün gece onu düşünmüştü ve hatta bütün sabah da. Oldukça zekiydi ve kesinlikle bir şeyin peşindeydi. Gizli görevlerde, bir insanın şüpheli davrandığını hemen anlayacak kadar vakit geçirmişti. Ve içgüdüleri ona Bayan Hotchkiss'in evvelsi günkü davranışının kesinlikle karakter dışı olduğunu söylüyordu.

İlk başta onun şantajcı olabileceği fikri tuhaf gelmişti. Ne de olsa, yaşı yirmiden daha büyük olamazdı. Ve neredeyse otuz iki yaşına gelen Melissa'dan, kesin-

likle daha gençti. Yani Leydi Danbury'nin evlilik dışı ilişkisine şahit olmuş olamazdı.

Ama tüm hayatı bu bölgede geçmişti. Kendisi söylemişti bunu. Belki de olanları ailesinden duymuştu. Küçük şehirlerde sırlar uzun süre gizli kalmazlardı.

Bayan Hotchkiss'in, Danbury Köşkü'nde istediği gibi dolaşma hakkı olduğunu da unutmamak gerekiyordu. Eğer Agatha Teyze ortada bu olaya dair herhangi bir delil bıraktıysa, refakatçisinin buna ulaşması kadar olası bir şey olamazdı.

Hangi yöne dönse, karşısına Bayan Elizabeth Hotchkiss çıkıyordu.

Ama eğer onun sırlarını öğrenmek istiyorsa, ona güvenmesini sağlamalıydı. Veya en azından, kalkanını indirmesini sağlayarak sırlarını yanlışlıkla o güzel pembe dudaklarından kaçırmasını sağlayabilirdi. Ona göre, en iyi yol onun rehberliğine ihtiyacı varmış gibi davranmaktı. Bu tarz kadınlar böyle bir şeyi reddetmek için fazlasıyla kibar olurlardı. Çevreyi gezerken ona rehberlik yapmasını isterse, kesinlikle hayır demeyecekti. Eğer şantajcı bile olsa, yani son derece bencil biri bile olsa, koruması gereken bir görünümü vardı. Danbury Kontesi'nin refakatçisi, Bayan Elizabeth Hotchkiss, kaba ve inceliksiz davranmayı göze alamazdı.

"Bu çevrede yeni olduğumu fark etmişsinizdir, sanıyorum," diye başladı.

Elizabeth yavaşça başını salladı, temkinli bakıyordu.

"Ve dün bana söylediğiniz gibi, tüm hayatınız boyunca burada yaşamışsınız."

"Evet..."

İçtenlikle gülümsedi. "Bir rehbere ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bana tarihi yerleri gösterecek birine. Veya en azından, bana onları anlatacak birine."

Gözlerini kırptı. "Tarihi yerleri mi görmek istiyorsunuz? Hangi tarihi yerleri?"

Kahretsin. Onun açığını yakalamıştı. Bu kasaba tarih ve kültür ile dolup taşmıyordu ya. "Zannedersem, tarihi yerler iyi bir kelime seçimi olmadı," diye uydurdu anında. "Ama her kasabanın, kendine özel yerleri vardır ve eğer bölgedeki en büyük arsanın yöneticiliğini yapıyorsam, bence böyle yerlerden haberdar olmam gerekir."

"Doğru söylüyorsunuz," dedi Elizabeth, düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Elbette, daha önce emlak yöneticiliği yapmış olmadığım için, tam olarak ne tür yerler görmek isteyeceğinizi bilemiyorum. Ve siz de daha önce emlak yöneticiliği yapmamış olduğunuzdan dolayı, etrafı boşuna dolaşıyor olabiliriz."

Ona sertçe baktı. "Ben size böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

Durdu. "Demediniz mi? Dün, Londra'dan geldiğinizi söylediğinizde."

"Londra'da emlak idareciliği yapmadığımı söyledim, yalnızca. Daha önce hiç yapmadım demedim."

"Anlıyorum." Başını yana çevirdi ve onu değerlendirir gibi baktı. "Ve eğer Londra'da yapmadıysanız, nerede emlak idareciliği yapmıştınız?"

Onu deniyordu, kahrolası çocuk. Nedenini bilmiyordu ama kız kesinlikle onu deniyordu. Ama tek bir hatasını yakalamasına bile izin vermeyecekti. James Sidwell daha önce birçok kez başka kılıklara bürünmüştü ve asla hata yapmamıştı. "Buckhingamshire," dedi. "Ben orada büyüdüm."

"Çok güzel bir yer olduğunu duymuştum," dedi kibarca. "Niçin oradan ayrıldınız?"

"Olağan sebeplerden."

"Yani?"

"Niçin bu kadar meraklısınız?"

Kız omuz silkti. "Ben meraklı birisiyimdir. İstediğinize sorun."

Duraksadı ve bir gül kopardı. "Çok güzeller, değil mi?"

"Bay Siddons," dedi abartılı bir inlemeyle, "benim hakkımda bilmediğiniz bir şey olduğundan korkuyorum."

James gelecek itirafın ne olduğunu duymayı beklerken, vücudunun gerginleştiğini hissetti.

"Benim üç küçük kardeşim var."

Gözlerini kırptı. Bunun konuyla ne alakası vardı şimdi?

"Bu nedenle," diye devam etti. Konuşurken öyle tatlı gülümsüyordu ki, James bir an için onun tek amacının eğlenceli bir sohbet etmek olduğunu düşündü. "Birinin bir sorudan kaçmaya çalıştığını hemen anlayacak kadar maharetliyimdir. Kardeşlerim de benim bu konuda korkutucu derecede yetenekli olduğumu söylerler."

"Eminim, öyledir," diye homurdandı.

"Buna rağmen," diye çekici bir şekilde devam etti, "siz benim kardeşlerimden biri değilsiniz ve kesinlikle geçmişinizi benimle paylaşmak zorunda değilsiniz. Hepimiz özel hislerimizi kendimize saklamakta özgürüz."

"Şey, evet," dedi, onda göründüğünden fazla bir şeyler olmadığından şüphe ederek... Zarif ve genç bir kır hanımefendisi.

Kız ona tekrar gülümsedi. "Sizin hiç kardeşiniz var mı, Bay Siddons?"

"Benim mi? Hayır. Hiç yok. Neden?"

"Dediğim gibi, ben oldukça meraklıyımdır. Ailesi o kişi hakkında çok şeyi ele verir."

"Peki, sizin aileniz sizin karakteriniz hakkında neyi ele veriyor, Bayan Hotchkiss?"

"Sadık olduğumu sanırım. Ve kardeşlerim için her şeyi yapacağımı."

Şantaj dâhil mi? Ona doğru eğildi, neredeyse bir santimetre kadar, ama bu bile genç kızın dudağını titretmeye yetmişti. James bundan ilkel bir zevk aldı.

Kız yalnızca ona bakakaldı. Avlanmaya hazır bir erkeği nasıl idare edeceğini bilemeyecek kadar deneyimsiz olduğu belliydi. Gözleri James'i etkilemişti, bu hayatında gördüğü en parlak ve derin mavi olmalıydı.

Adamın kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Bay Siddons?"

Bedenini ateş basıyordu.

"Bay Siddons?"

Onu öpmesi gerekiyordu. O an yapılabilecek tek şey onu öpmekti. Yıllardır aklına gelen en aptal, en kötü fikirdi ama kendine hâkim olamıyordu. Dudaklarını dudaklarına değdirdiği anın vereceği zevkin beklentisiyle, aralarındaki mesafeyi azaltarak ona yaklaştı ve...

"Ayy!"

Bu da neydi böyle?

Kız, kollarını sağa sola sallayıp garip bir ses çıkararak çekilivermişti.

Ve sonra kızın ayağı kaydı ve yere düşmemek için deli gibi kollarını sallarken, yanlışlıkla adamın çenesine çarptı.

"Ah!" diye inledi adam.

"Ah, çok özür dilerim!" dedi. "Ne yaptım böyle? İzin verin bakayım."

Adamın ayak parmağına bastı.

"Ah!"

"Çok, çok, çok üzgünüm." Korkunç derecede endişeli görünüyordu ve normalde böyle bir durumdan faydalanabileceği kadar faydalanırdı fakat ayağı gerçekten çok acımıştı.

"Bir şey yok, Bayan Hotchkiss," dedi. "İhtiyacım olan tek şey, ayağıma basmayı bırakmanız ve..."

"Ah, çok üzgünüm!" dedi, yaklaşık yüzüncü kere. Sonra geriye çekildi.

"Çok üzgünüm," dedi tekrar.

Adam irkildi. "Lütfen daha fazla özür dilemeyin."

"Ama..."

"Israr ediyorum."

"En azından parmağınıza bakayım." Kız eğildi.

"Lütfen, yapmayın." James'i yalvartacak çok az şey vardı ve o an, bunun da onlardan biri olduğuna karar vermişti.

"Pekâlâ," dedi kız. "Ama mutlaka..."

Güm.

"Ah, kafam!" diye inledi, başının tepesini ovarak.

"Çenem." James güç bela geri çekilmeyi becermişti.

Elizabeth'in mavi gözleri endişe ve utançla dolmuştu. "Üzgünüm."

"Mükemmel bir nişancısınız, Bayan Hotchkiss," dedi gözlerini acı içinde yumarak.

Elizabeth yutkundu. "Üzgünüm."

İşte o sırada ölümcül bir hata yapmıştı. Bir daha asla, ne kadar çekici olursa olsun, şüpheli, sakar bir kızın önünde gözlerini yumma. Bunu nasıl becerdiğini anlayamamıştı fakat birden şaşkınlık içerisinde bir haykırış duydu ve nasıl olduysa tüm vücudu onunkiyle birleşti ve adam yere yuvarlandı.

Daha doğrusu yere düşeceğini düşündü.

Böyle bir şeyi umacağı hiç aklına gelmezdi ama yere düşmüş olmayı umuyordu.

Ama görünüşe bakılırsa, yere düşmek için dua etmesi gerekiyordu. Bunun, gül ağacına düşmekten çok daha hoş olacağı kesindi.

5. Bölüm

"Üzgünüm."

James, neresinin daha çok acıdığına karar vermeye çalışırken, "Öyle söyleme," dedi.

Kız, "Ama öyleyim," dedi. "Dur, sana yardım edeyim."

James, "Yapma!" diye çılgınca bağırdı ve daha kısık bir sesle, "Dokunma bana!" diye devam etti.

Kızın dudakları korkudan açıldı, hızla gözlerini kırpıştırmaya başladı. James bir an için kızın ağlayacağını sandı ve kendini zorlayarak, "Her şey yolunda," diye yalan söyledi. "Canım acımadı." Onun kuşkulu bakışını görünce, "O kadar çok acımadı," diye düzeltti.

Kız yutkundu. "Çok sakarım. Bazen Susan bile benimle dans etmek istemiyor."

"Susan?"

"Kardeşim. On dört yaşında."

"Ah," dedi ve sonra sessizce, "Akıllı kızmış," diye ekledi.

Kız alt dudağını ısırarak, "Oradan kalkmak için yardıma ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?"

Kendisini bu dikenli pozisyondan kurtarmak için sessizce çabalayan James, sonunda birebir olan bu savaşı gül ağacının kazanacağını kabullenmek zorunda kaldı. Yavaş ve nazikçe konuşmaya çalışarak, "Size elimi uzatacağım," diye direktif vermeye başladı. "Ve sonra, siz beni yukarı çekeceksiniz. Yeterince açık mı?"

Başını salladı.

"Yana ya da ileri değil..."

"Anladım!" diye çıkıştı. James, tepki gösterecek zamanı bile bulamadan, kız elini kavradı ve onu oradan çıkardı.

James o küçük bedende böyle bir güç olmasına şaşırarak ona bakakaldı.

"Sakarım," dedi, "Aptal değil."

Yine nutku tutulmuştu. Bir dakika içerisinde ikinci defa, bu bir rekor olmalıydı.

Ceketinden ve yakasından dikenleri toplarken, "Yaralandın mı?" diye sordu kaba saba bir şekilde. "Ellerin çizilmiş gibi görünüyor. Eldiven giymeliydin."

Kızın dikenleri toplayışını izleyen James, "Evet, ama eldiven için hava fazla sıcak," diye mırıldandı. Bir erkeğe bu kadar yaklaşması ve ellerini vücudunda böyle gezdirmesi göz önüne alınırsa, bu kız flörtleşme konusunda hiç deneyimi olmayan, tamamen masum bir kız olmalıydı...

Pekâlâ, diye itiraf etti kendine, hayal gücünün ve libidosunun onu ele geçirmesine izin veriyordu. Kız tam olarak ellerini vücudunda gezdiriyor sayılmazdı, ama onun verdiği tepkilere bakılırsa, gezdiriyor olabilirdi de. Çok yakındı. Uzanıp saçına dokunabilir, ne kadar yumuşak olduğunu öğrenebilirdi ve...

Aman Tanrım, onun kokusunu duyuyordu.

Adamın bedeni birden sertleşti.

Kız elini geri çekti ve masum, mavi gözleriyle ona baktı. "Yanlış bir şey mi var?"

"Yanlış olabilecek bir şey mi var?" diye sordu James boğuk bir sesle.

"Sertleştiniz."

James hafifçe gülümsedi. Eğer bir bilseydi...

Bir diken daha çıkardı. Bu seferki ceketinin yakasına batmıştı. "Açıkça söylemek gerekirse, sesiniz biraz garip çıkıyor."

Kızın parmaklarının çenesine dokunduğuna aldırmamaya çalışan James öksürdü. "Boğazıma bir şey kaçmış olmalı," dedi.

"Ah." Kız geri çekildi. "Aman Tanrım, birini atlamışım."

Adam kızın gözlerini takip etti. "Onu ben alırım," dedi, aceleyle.

Kızın yüzü kızardı. "Evet, en iyisi öyle, ama..."

"Ama ne?"

Utancını saklamaya çalışırken öksürerek, "Başka bir tane daha..." diye parmağıyla gösterdi.

Onu daha da utandırmak isteyerek, "Nerede?" diye sordu.

"Orada. Biraz daha yukarıda." Pancar gibi kızaran Elizabeth, eliyle dikeni göstererek kafasını çevirdi.

James sırıttı. Bayanların yanaklarını pembeleştirmenin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştu. "Orada, tamam. Başka bir şey kaldı mı?"

Kız arkasını döndü, ona tekrar baktı ve başını salladı. "Gül ağacı için tekrar çok ama çok özür dilerim," dedi, başını pişmanlıkla yana eğerek. "Gerçekten çok üzgünüm."

James, 'üzgünüm' kelimesini yeniden duyduğu anda onu omuzlarından tutup sarsmamak için kendine zor engel oldu. "Evet, bunu açıklığa kavuşturduğumuzdan eminim."

Endişeli bir şekilde, narin ellerinden birini yanağına götürdü. "Biliyorum, ama yüzünüz çizildi ve bence üstüne merhem sürmeliyiz ve diyordum ki... Ne kokuyorsunuz siz?"

Yakalanmıştı. "Kokuyor muydum?"

"Evet."

En çocuksu gülümsemesiyle, "Güller gibi kokuyorsunuz," dedi.

Hoş bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi, "gül gibi kokan sizsiniz."

James gülmeye başladı. Kızın iki kere vurduğu çenesi acıyordu, ayağıyla bastığı parmağı sızlıyordu ve tüm vücudu sanki bir gül bahçesinde yüzmüş gibi, ki bu pek de yanlış sayılmazdı, ağrıyordu. Ama yine de gülmeye başladı.

Alt dudağını ısırarak şüpheyle onu izleyen Bayan Hotchkiss'e baktı. Neşeli bir gülümsemeyle, "Delirmiyorum, eğer şüphelendiğiniz buysa," dedi, "ve her şeye rağmen tıbbi bakım teklifinizi kabul ediyorum."

Çabucak başını salladı. "Sizi içeri götürelim öyleyse. Leydi Danbury'nin tıbbi malzemeleri tuttuğu,

mutfaktan pek de uzak olmayan bir oda var. Sizin yaralarınıza sürebileceğimiz bir çeşit merhem veya losyon bulunduğuna eminim."

"Siz...şey...yaralarımı..."

"Kazıyacak mıyım?" diyerek onun cümlesini tamamladı. "Merak etmeyin. Ben bile o yaraları iz kalmadan tedavi edebilecek kadar çeviğimdir. Tahmin edebileceğinizden çok yara ve kesik tedavi etmişimdir."

"Kardeşleriniz sizden gençler demek ki?"

Başıyla onayladı. "Ve daha maceracılar. Daha dün Lucas ve Jane bir yeraltı kalesi inşa etmek istediklerini söylediler. Söylediklerine göre, onlara tahta parçaları sağlamak için evimizin önündeki tek ağacı kesmeliymişim. Bu fikirler akıllarına nereden geliyor, hiç anlamıyorum, ama... Ay, çok özür dilerim. Ailem hakkında gevezelik yapmam ne kadar da yakışıksız."

"Hayır." dedi James, cevabının çabukluğuna kendi de şaşırmıştı. "Aileniz hakkında bir şeyler öğrenmeye bayılıyorum. Kulağa eğlenceli geliyorlar."

Elizabeth'in ifadesi yumuşadı ve gözleri uzaklara daldı. "Öyleler" diye cevapladı, "Tabii ki, her ailede kavga ve tartışmalar olur, ama... Ay, şu halime bakın, gene aynı şeyi yaptım. Tek söylemek istediğim şey ufak tefek yaralanmalar konusunda deneyimli olduğumdu."

"Öyleyse, size tamamen güveniyorum," dedi. "Küçük çocuklarla ilgilenmiş birisi, bu önemsiz yaralara bakabilecek kadar deneyimlidir."

İronik bir ses tonuyla, "Onayınızı aldığıma sevindim," dedi.

Adam elini uzattı. "Ateşkese ne dersiniz? Artık size arkadaşım diyebilir miyim?"

Kız başını salladı. "Ateşkes."

"Güzel. Öyleyse eve dönelim."

Gül bahçesinden çıkarken, gülerek, sohbet ediyorlardı. Danbury Köşkü'ne doğru yolu yarıladıkları sırada James ondan şantaj için şüphelenmiş olduğunu anımsadı.

Elizabeth mendilini keskin kokulu merhemin içine daldırdı. "Bu biraz yakabilir," diye uyardı.

Bay Siddons sırıttı. "Bence bunun için yeterince erkeğim... Ah! Bu da ne?"

"Size biraz yakabileceğini söylemiştim."

"Ama bana dişleri olduğunu söylememiştiniz!"

Elizabeth merhem kutusunu kaldırdı ve kokladı. "Bence bunun içerisinde alkol var. Brendi gibi kokuyor. Bu doğru olabilir mi? Böyle bir şeyin içine brendi koyulabilir mi?"

"Hayır," dedi, "tabii eğer o kişi düşman edinmek istemiyorsa."

Kız bir daha kokladı ve omuz silkti. "Anlayamıyorum. ...brendi olabilir. Veya başka bir alkol. Ben hazırlamadım."

Cevabı öğrenmekten korkarak, "Kim hazırladı?" diye sordu.

"Leydi Danbury."

Adam ufak bir çığlık attı. "Ben de bundan korkuyordum."

Elizabeth meraklı gözlerle ona baktı. "Neden bundan korkasınız ki? Onu tanımıyorsunuz bile."

"Doğru, fakat ailelerimiz yıllardır tanışırlar. İnan bana, o, benim anne ve babamın kuşağında bir efsanedir."

"Ah, işte buna inanırım," diye güldü Elizabeth. "O benim kuşağımda da bir efsanedir. Kasabadaki tüm çocuklar ondan korkarlar."

"İşte buna inanırım," dedi Bay Siddons kuru kuru.

Mendilini yeniden merheme daldırarak, "Leydi Danbury'yi işe başlamadan önce tanıdığınızdan haberim yoktu," dedi.

Başına merhem değdiğinde ürperen James, "Beni işe almasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Bir ajanstan tuttuğu birinden daha güvenilir olduğumu düşündüğüne eminim."

"Bu çok garip. Siz gelmeden evvel Leydi Danbury onu göz göre göre soymayacağınızdan emin olmak için oturmuş tüm rakamları ezberliyordu."

James kıkırdamasını gizlemek için öksürdü. "Öyle mi?"

"Hı hı." Yüzünü incelemek için gözlerini iyice kısan Elizabeth, öne doğru eğildi. "Ama ben bunu üzerime almazdım. Bunu herkese yapabilir, öz oğluna bile."

"Özellikle öz oğluna."

Elizabeth güldü. "Siz onu iyi tanıyorsunuz öyleyse. Onun hakkında hep şikâyet eder durur."

"Size kafasını sıkıştırdığı zamandan bahsetti mi?"

"Windsor Şatosu'nda mı? Evet," diye sırıttı. Ağzından çıkan küçük kıkırdamayı saklamak için parmaklarını dudaklarına götürdü. "Hiç bu kadar gülmemiştim."

James ona gülümsedi. Yakınlığını dostça bulmuştu. "Onu tanıyor musunuz?"

"Cedric?" Daha rahat sohbet edebilmeleri için azıcık geri çekildi. "Ay, sanırım Lord Danbury demeliydim, öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Benim yanımdayken ona istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz. Ben, ilk olarak, ona..."

Parmağını salladı. "Sanırım sizin oldukça yaramaz bir çizginiz var, Bay Siddons. Ve bana sonradan pişman olacağım bir şey söylettirmeye çalışıyorsunuz."

Gülümsedi. "Daha çok, pişman olacağınız bir şey yaptırmaya çalışmayı tercih ederim."

"Bay Siddons," dedi, onaylamayarak.

Adam omuz silkti. "Beni affedin."

Elizabeth konuyu değiştirmeye çalışarak, "Evet, ben yeni Lord Danbury'yi tanıyorum," dedi. "Tabii, çok yakından değil. Benden yaşça biraz daha büyük, o yüzden çocukken birlikte oynamazdık. Ama ara sıra annesini ziyarete geldiğinde, yollarımız kesişiyor."

Birden James, eğer Cedric yakında annesini ziyarete gelirse, kılık değiştirme planının tamamen bozulacağını fark etti. O veya Agatha Teyze ona önceden

haber verseler bile, Cedric'in ne yapacağı belli olmazdı. Adamın ağız sıkılığı kavramından tamamen yoksun olmasının yanı sıra, sağduyusu da yok sayılırdı. James düşünmeden kafasını salladı. Neyse ki, aptallık aile içerisinde nesilden nesle geçmemişti.

Bayan Hotchkiss, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sorun yok. Neden sordunuz?"

"Başınızı salladınız."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Sanırım yeterince nazik değildim. Çok üzgünüm."

Adam kızın elini kavradı ve gözlerindeki o aç bakışı yakaladı. "Melekler bile daha nazik olamazdı."

Kızın gözleri büyüdü, elleri, o kısacık anın içersinde onunkilerle kenetlendi. James onun itiraz etmesini bekledi ama o etmedi. Böylece James başparmağını bileğinde gezdirdikten sonra, elini bıraktı. "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Bana ne oldu böyle bilmiyorum."

Kız, "Sorun değil," diye kekeledi. "Büyük bir şok yaşadınız. İnsan her gün gül ağacının üzerine itilmiyor, ne de olsa."

Adam hiçbir şey söylemedi, yalnızca kız kulağının yakınındaki yarayı temizlesin diye başını çevirdi.

"Tamam, kıpırdamayın," dedi yumuşak bir sesle. "Buradaki yaranıza da merhem sürmeliyim."

Adam ağzını yumdu ve Elizabeth ona iyice yaklaşırken nefesini tuttu. Kesik, ağzının biraz aşağısında, çenesinin oyuğuna yakındı. "Burada biraz toprak var,"

diye mırıldandı. "Ben... Ah, bir süre daha hareket etmeyin. Bunu..."

Alt dudağını ısırdı ve bacaklarını hafifçe kırarak, kesiğin olduğu hizaya eğildi. Elleriyle dudağına dokunup hafifçe gererek, yaranın olduğu yerin ortaya çıkmasını sağladı. Yarayı temizlerken,"İşte burada," diye fısıldadı. Kalbinin sesini bastırabilecek bir ses çıkarabildiğine şaşırmıştı. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve özellikle de bu adam, çok tuhaf hissetmesine yol açıyordu. Ellerini yüzünde gezdirmek ve koyu renkli yay gibi zarif kaşlarını okşamak için tuhaf bir şekilde yanıp tutuşuyordu.

Kendisini nefes vermeye zorladı ve sonra yüzüne baktı. Adam, ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Parmakları hâlâ dudaklarının üzerindeydi. Ona dokunmanın düşüncesi, bir an için, ona gerçekten dokunmaktan daha tehlikeli görünmüştü.

Elini geri çekti.

"Bitti mi?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Ben... Umarım canınızı fazla acıtmamışımdır."

Adamın bakışları derinleşti. "Kesiği hissetmedim bile."

Elizabeth kendine güvenen bir şekilde gülümsediğini fark etti ve geriye doğru bir adım daha attı, dengesini kazanmaya çalışıyordu. "Erkek kardeşime göre oldukça farklı bir hastasınız," dedi, daha uysal konulara dönmeye çalışarak.

Bay Siddons, "Eminim o benim ürktüğümün yarısı kadar ürkmemiştir," diye şaka yaptı.

"Hayır," dedi Elizabeth gülümseyerek, "ama sizden fazla çığlık attığı kesin."

"İsmi Lucas demiştiniz, değil mi?"

Başını salladı.

"Size benziyor mu?"

Elizabeth'in, Bay Siddons'a bakmamak için duvardaki bir resme odaklanmış gözleri, bir anda ona çevrildi. "Bu biraz garip bir soru değil mi?"

Omuz silkti. "Sizin gibi, ben de meraklı bir cinsim."

"Ah. Pekâlâ öyleyse. Evet benziyor. Hepimiz birbirimize benziyoruz. Annem ve babam da bizim gibi sarışındılar."

James bir süre sessiz kaldı. Onlardan geçmiş zaman kullanarak bahsettiğini fark etmemek imkânsızdı. "Onları kaybettiniz sanırım?" dedi kibarca.

Elizabeth başını salladı. Yüzünü yana doğru çevirirken, James onun yüzündeki ifadeyi fark etmeden edemedi. "Beş seneden fazla oldu," dedi. "Kendi başımıza olmaya alıştık artık, ama gene de..." yutkundu, "zor."

"Çok üzüldüm."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra zoraki bir şekilde gülümsedi. "Bir daha bu kelimeleri kullanmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Konuşmalarını biraz yumuşatmaya çalışarak, "Hayır," diye alay etti. Onun üzüntüsünü paylaşmama arzusuna saygı gösteriyordu. "Sizin bu kelimeleri söylemeyeceğiniz konusunda anlaşmıştık. Hâlbuki ben..."

"Pekâlâ," dedi. Burnunu sokmayacağını anladığı için rahatlamıştı. "Eğer gerçekten özür dilemek istiyorsanız, size işlediğiniz günahların bir sayfalık bir listesini yapabilirim."

"Yalnızca bir sayfa mı? Öyleyse biraz daha fazla çabalamam gerek. Bayan Hotchkiss?"

Kızın tüm vücudu katılaşmıştı ve öfkeyle kapıya bakıyordu. "Çık dışarı!" diye tısladı.

James tezgâhın arkasını görebilmek için ayaklarının ucunda kalktı. Leydi Danbury'nin kedisi kapının orada, tüylü kalçasının üzerine oturmuş dinleniyordu. "Bir problem mi var?" dedi James.

Kız gözlerini hayvandan bir an bile ayırmadı. "Bu kedi tam bir baş belası."

"Malcolm mu?" Sırıttı ve kediye doğru yürüdü. "O karıncayı bile incitemez."

Elizabeth, "Ona dokunma sakın." diye uyardı. "Çok saldırgandır."

Ama James onu kucağına aldı. Yüksek sesle mırıldayan Malcolm, yüzünü James'in boynuna gömdü.

Elizabeth'in ağzı beş karış açıldı. "Küçük hain. Onunla üç yıl boyunca arkadaş olmaya çalıştım ben!"

"Burada beş senedir çalıştığını sanıyordum."

"Öyle. Fakat üç seneden sonra onunla arkadaş olmaktan vazgeçtim."

Malcolm kıza baktı, burnunu havaya kaldırdı ve James'in boynunu sevgi yağmuruna tutmaya devam etti.

James kıkırdadı ve sandalyesine geri döndü. "Aslında ben de kedilerden nefret ederim."

Elizabeth başıyla yapabileceği en alaycı hareketi yaptı. "Garip, ama kedilerden nefret edermiş gibi bir haliniz yok hiç."

"Evet, sadece bundan nefret etmiyorum."

"Ne kadar da uyumlu bir çift," diye söylendi. "Kedilerden nefret eden bir adama göre biri ve insanlardan nefret eden bir kediye göre biri."

"Eğer Leydi Danbury'yi de sayarsak, iki." James, birden hayatından ne kadar memnun olduğunu hissetti, sırıttı ve geriye yaslandı. Londra'dan, sosyetik kızlardan ve annelerinin pençelerinden uzakta, kendini bu harika ve genç kadına eşlik ederken bulmuştu. Büyük ihtimalle, şantajcı o değildi ve eğer öyle bile olsa, kalbinin yıllardır, onun parmaklarını dudaklarında hissettiği zaman attığı gibi attığını söyleyemezdi.

Londra'da etrafını saran hiçbir gelin adayına, bir nebze olsun ilgi göstermemiş olduğunu hesaba katarsak, bu mutlaka bir şeyin göstergesi olmalıydı.

Ve eğer bu kız teyzesine şantaj yapıyorsa, kesinlikle geçerli bir sebebi olduğuna emindi. Belki hasta bir akrabası vardı veya evden atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Belki çok daha önemli bir sebepten dolayı paraya ihtiyacı vardı ve aslında amacı Agatha'yı yaydığı dedikodularla utandırmak değildi.

Bu haftanın sonuna doğru onu kollarına almayı kafasına koyan James, kıza gülümsedi. "Uygun bir şekilde kandırabilirsem, belki bu tüylü dostumuzun sizi sevmesini sağlayabilirim," dedi, alaylı bir tonda.

"Ben artık onunla ilgilenmiyorum... Ah, aman Tanrım!"

"Ne?"

"Saat kaç?"

Cep saatini çıkardı. Kız, onu şaşırtan bir hareketle atladı ve saati elinden çekip aldı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Tam yirmi dakika önce resim odasında Leydi Danbury ile buluşacaktım. Ben her sabah ona kitap okurum ve..."

"Eminim umursamayacaktır. Ne de olsa," James yüzündeki yaraları göstererek, "hasta ve muhtaçlara hemşirelik yaptığınızın kanıtı var," dedi.

"Evet, ama anlamıyorsunuz. Benim sizinle vakit kaybetmemem, pratik yapmam gerekiyor," derken, birden gözlerinde inanılmaz bir utanç belirdi ve eliyle ağzını kapattı.

James ayağa kalktı ve biraz korkunç görünmeye çalışarak kızın ne söyleyeceğini öğrenmeye çalıştı. "Ne diyecektiniz?"

"Hiçbir şey," diye ciyakladı. "Yemin ederim, bunu bir daha yapmayacağım."

"Neyi bir daha yapmayacağınıza yemin edersiniz?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim. Sizi daha sonra göreceğime eminim."

Ve sonra, adam onu yakalayamadan, odadan dışarı fırlayıp gitti.

James bir dakika boyunca olduğu yerden hareket etmeden onun arkasından baktı. Elizabeth Hotchkiss çok tuhaf bir insandı. Tam kendisi gibi, yani zeki ve sivri dilli bir mizaca sahip, nazik ve zarif bir kadın gibi

davranmaya başladığı sırada, birden hoppa, kekeleyen ve ağzından bin bir türlü saçmalık dökülen birine dönmüştü.

Yapması gereken şey neydi? Teyzesine kitap okumak mı? Bir de pratik yapmaktan bahsetmişti ve sonra onu yapmayacağına yemin etmişti, bunlar da ne demek oluyordu?

Başını hole uzattı ve etrafa bakındı. Her şey sessiz görünüyordu. Elizabeth - ne zaman Bayan Hotchkiss'i bırakıp ondan Elizabeth diye bahsetmeye başlamıştı? - etrafta görünmüyordu. Büyük ihtimalle kütüphanede teyzesine okuyacak bir şey seçmekle meşguldü.

Evet buydu! Kitap. Onu kulübesinde Bacon'un DENEMELER'ine gömülmüş bir halde bulmuştu.

Birden aklına bir görüntü geldi. Tanıştıkları gün, James, yere düşen küçük kırmızı kitabı almaya çalıştığında kız paniklemişti, resmen kitaba ondan önce yetişebilmek için, önüne atlamıştı. James'in bir şekilde bu kitabı ele geçirdiğini düşünmüş olmalıydı.

Peki, bu kadar önemli olan bu lanet kitap neyin nesiydi, böyle?

6. Bölüm

Adam tüm gün onu izledi. Birini izlemek konusunda çok ustaydı; kıyılarda köşelerde, boş odalarda saklanırdı. Aklına, birinin onu izleyebileceği fikri gelmesi için hiçbir sebebi olmayan Elizabeth'in bu takipten haberi bile yoktu. Onu yüksek sesle okurken ve teyzesi için gereksiz şeyler getirip götürürken izleyip durdu.

Agatha'ya saygı ve şefkat ile yaklaşıyordu. James kızın sesinde bir sabırsızlık veya öfke belirtisi duymaya çalıştı fakat teyzesi mantıksız hareketler yaptığında bile, Elizabeth onu hoşça alttan alıyordu ve bu da James'in çok hoşuna gitmişti.

Teyzesinin tüm kaprislerine karşı kendisini başarılı bir şekilde tutuşu inanılmazdı. James olsa, sabrı çoktan taşmış olurdu. Bayan Hotchkiss'in ise, saat dört sıralarında Danbury Köşkü'nden ayrılırken hâlâ yüzü gülüyordu.

James camdan onun yolda yürüyüşünü izledi. Başı hafifçe sağa sola doğru hareket ediyordu ve James'in içine, onun kendi kendine şarkı söylediğine dair garip ve sıcak bir his geldi. Düşünmeden, o da ıslık çalmaya başladı.

"Bu neyin melodisi?"

Başını kaldırdı. Teyzesi resim odasının kapısında, bastonuna dayanmış duruyordu.

"Sözlerini bilmek istemeyeceğin bir şarkının melodisi," dedi, hınzır bir gülüşle.

"Saçmalık. Eğer edepsiz bir şeyse, tabii ki bilmek isterim."

James kıkırdadı. "Agatha Teyzeciğim, beni on iki yaşımda, o denizci şarkısını mırıldanırken yakaladığında, sözlerini sana söylemediğim gibi, bununkini de kesinlikle söylemeyeceğim."

"Püf." Bastonunu yere vurdu ve arkasını döndü. "Gel bana çay içerken arkadaşlık et."

James onunla resim odasına gitti ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Aslında," diye başladı. "Sana katılmam için beni davet etmen iyi oldu. Seninle refakatçin hakkında konuşmak istiyordum."

"Bayan Hotchkiss mi?"

"Evet," dedi, ilgisiz görünmeye çalışarak. "Ufak, sarışın."

Agatha bilmiş bilmiş gülümsedi. Soluk mavi gözleri her zamankinden daha kurnaz görünüyordu. "Demek fark ettin."

James anlamazlıktan geldi. "Saçının sarı olduğunu mu? Onu fark etmemek biraz zor olurdu, teyze."

"Demek istediğim o kızın dünya tatlısı olduğunu fark etmiş olman. Bunu biliyorsun."

"Bayan Hotchkiss kesinlikle çekici," dedi. "Ama..."

"Ama senin tarzında bir kadın değil," diyerek cümlesini tamamladı. "Biliyorum." Yukarı baktı. "Çayını nasıl aldığını unutmuşum."

James gözlerini kıstı. Agatha Teyze hiçbir şeyi unutmazdı. "Sütlü, şekersiz," dedi, şüpheyle. "Ve neden Bayan Hotchkiss benim tarzımda bir kadın değilmiş?"

Agatha omuz silkti ve çayını doldurdu. "Onun biraz daha belli belirsiz bir zarafeti var, ne de olsa."

James duraksadı. "Sanıyorum, bu bana yapılmış bir hakaretti."

"İyi ama, itiraf etmelisin ki, öbür kadın biraz ucuzdu...şey, nasıl desem..." Ona çayını uzattı. "Abartılı denebilir sanırım."

"Hangi öbür kadın?"

"Biliyorsun. Kızıl saçlı ve..." Ellerini göğüslerine doğru kaldırarak belirsiz, yuvarlak hareketler yapmaya başladı. "Anlarsın ya!"

"Agatha Teyze, o kadın bir opera şarkıcısıydı!"

"İyi," diyerek burnunu çekti. "Onu kesinlikle benimle tanıştırmamalıydın."

"Tanıştırmadım ki," dedi James. "Sokakta bizi görünce adeta bir savaş topu kararlılığıyla üzerimize fırladın."

"Eğer bana hakaret edeceksen..."

"Seni görmezden gelmeye çalıştım," diyerek araya girdi. "Kaçmaya çalıştım ama sen hiç oralı olmadın."

Dramatik bir şekilde elini bağrına bastı. "İlgili bir akraba olduğum için kusuruma bakma. Seni evlendirmek için yıllardır çabalıyoruz, ama arkadaşını gördükten sonra umudumu kesmeye hazırdım."

James omuzlarındaki gerilmiş kasları rahatlatabilmek için, gevşetici bir nefes aldı. Teyzesinden başka kimse ona kendisini sanki on altı yaşında, bıyıkları yeni terlemiş bir çocuk gibi hissettiremezdi. Kendinden emin bir tavırla, "Bayan Hotchkiss'ten söz ettiğimizi sanıyordum," dedi.

"Ah, evet!" Agatha çayından bir yudum aldı ve gülümsedi. "Bayan Hotchkiss hoş bir kız. Ve de aklı başında. O durmadan Almacks'te karşılaştığım havai Londra kızları gibi değil. İnsan orada bir gece geçirince, tüm İngiliz neslinin akıl ve sağduyusunu kaybettiğini hissediyor."

James bu konuda ona kesinlikle katılıyordu, fakat şu an gerçekten de bunu tartışmak için doğru zaman değildi. "Bayan Hotchkiss...?" diye hatırlattı.

Teyzesi yukarı baktı, bir kere gözlerini kırptı ve, "Onsuz ne yapardım bilemiyorum," dedi.

"Büyük ihtimalle, beş yüz pound daha zengin olurdunuz?" diye belirtti.

Agatha'nın çay bardağı, yüksek sesle tabağına çarptı. "Umarım Elizabeth'ten şüphelenmiyorsundur."

"Sizin kişisel eşyalarınıza ulaşma izni var," diye belirtti. "Suçunuzu ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey saklamış olabilir misiniz? Sizin de bildiğiniz gibi, yıllardır tüm eşyalarınızı gizlice arıyor olabilir."

"Hayır," dedi, kısık ama otoriter bir sesle. "Elizabeth olamaz. O asla öyle bir şey yapmaz."

"Affedersiniz teyzeciğim, ama bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

Ona sert bir bakış attı. "Benim insan sarrafı olduğumun farkındasın sanırım James. Bu yeterli bir kanıt bence."

Kadın elini kaldırdı. "Bayan Hotchkiss iyi, güzel ve dürüsttür ve daha fazla onu kötüleyecek bir şey söylediğini duymak istemiyorum."

"Pekâlâ."

"Eğer bana inanmıyorsan, onunla biraz zaman geçirmeni tavsiye ederim. Benim haklı olduğumu anlayacaksın."

James geriye yaslandı. "Ben de öyle yapacağım."

O gece onunla ilgili rüyalar gördü.

Elizabeth, onun o lanet olası kırmızı kaplı kitabına eğilmişti. Uzun, sarı saçları ay ışığı gibi parlıyordu. Bakirelerin giyeceği türde, onu tepeden tırnağa örten, beyaz bir gecelik giyiyordu, ama her nasılsa, James o geceliğin altında onun nasıl göründüğünü biliyor ve onu çok istiyordu...

Sonra, kız ondan kaçıyor ve omzunun üzerinden gülüyordu. Dalgalanan saçları, James yaklaştıkça yüzüne değiyor ve içini titretiyordu. Ama ne zaman ona dokunmaya çalışsa, kız ondan kurtuluyordu. Ve ne zaman kitabın başlığını okuyacak kadar yaklaştığını düşünse, altın yaldızlı başlık kayıyor ve bulanıklaşıyordu.

James uyandığında kendini oldukça garip hissediyordu;. Sabahın ilk ışıkları ufka değmek üzereydi. Belli belirsiz başı dönüyor, hızlıca nefes alıyor ve yalnızca bir şeyi düşünüyordu.

Elizabeth Hotchkiss.

O sabah Elizabeth Danbury Köşkü'ne vardığında, kaşları çatıktı. BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR'in kapağını bile açmamaya yemin etmişti, fakat evvelki gün eve vardığında, kitabı yatağının üzerinde bulmuştu. Kitabın parlak kırmızı kapağı adeta ona meydan okuyordu.

Elizabeth kendine yalnızca bir göz atacağını söyledi. Tek görmek istediği şey esprili olma ve bir erkeği güldürebilme hakkında bir şey yazıp yazmadığıydı ama hiç farkına varmadan birden kendisini kitaba gömülmüş bir halde buldu.

Ve şimdi, aklında uçuşan o kadar çok kural ve uygulama vardı ki, resmen başı dönüyordu. Evli erkeklerle flört etmemesi ve bir erkeğe tavsiye vermemesi gerekiyordu, ama eğer doğum gününü unutursa, talibini aklından çıkarıp atması gerekiyordu.

Danbury Köşkü'nün büyük holüne girerken, "Küçük iltimaslar için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı kendi kendine. Doğum gününe neredeyse dokuz ay vardı, şimdilik bunun yüzünden muhtemel kur yapmaları bozmasına gerek olmayacaktı.

Neler düşünüyordu böyle? Bayan Seeton'ın ona ne yapıp, ne yapamayacağını söylemesine izin vermeyecekti.

"Bu sabah biraz ciddi görünüyorsunuz."

Elizabeth irkilerek ona baktı. "Bay Siddons," dedi, sesi titreyerek. "Sizi görmek ne kadar da güzel."

Adam eğildi. "Sizi temin ederim, hislerimiz karşılıklı."

Elizabeth, birden bu adamın yanında kendini çok garip hissederek gülümsedi. Bir önceki gün çok iyi anlaşmışlardı ve Elizabeth neredeyse ona arkadaşım diyebilecek bir noktaya gelmişti, fakat o şeyden önceydi...

Öksürdü. O nerdeyse bütün gece onu düşünmekten uyuyamadan önceydi.

Adam ona çabucak mendilini uzattı.

Elizabeth yüzünün kızardığını hissetti. "Gerekli değil," dedi hızlıca. "Yalnızca boğazımı temizliyordum."

GÜM!

"Bu Leydi Danbury olsa gerek," diye mırıldandı Bay Siddons, sese doğru dönmeye tenezzül bile etmeyerek.

Elizabeth amansız bir acıma duygusuyla boğuldu ve başını çevirdi. Tabii ki, Leydi Danbury holün öbür ucunda, bastonuyla yere vuruyordu. Malcolm yerde onun yanında durmuş, kendinden memnun bir şekilde sırıtıyordu.

"Günaydın Leydi Danbury," diye cevap verdi Elizabeth, çabucak yaşlı kadına doğru ilerleyerek. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Yetmiş iki yaşında gibi," diye sertçe yanıtladı.

"Bu çok fena," diye cevapladı Elizabeth, ifadesini hiç bozmadan. "Hem de sizin altmış yedi yaşından fazla olmadığınızı göz önüne alırsak."

"Seni arsız çocuk. Benim altmış altı yaşından daha yaşlı olmadığımı biliyorsun."

Elizabeth gülümsemesini sakladı. "Resim odasına gitmek için size eşlik etmeme ihtiyacınız var mı? Bir şeyler yiyebildiniz mi?"

"Çoktan, iki yumurta ve üç dilim kızarmış ekmek yedim. Ayrıca bu sabah resim odasında oturmak istemiyorum."

Elizabeth şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. O ve Leydi Danbury sabahlarını hep resim odasında geçirirlerdi. Ve Leydi D'nin vermeyi en çok sevdiği nutuklardan biri de rutinin hastalıklardan koruyucu bir özellik taşıması ile ilgili olanıydı.

"Bahçede oturmaya karar verdim," diye açıkladı Leydi Danbury.

"Ah," dedi Elizabeth. "Anlıyorum. Bu çok güzel bir fikir. Hava bu sabah çok güzel ve pek de esinti yok."

"Biraz kestireceğim."

Bu açıklama Elizabeth'i şaşırtmıştı. Leydi Danbury sık sık uyuyakalırdı fakat bunu asla itiraf etmezdi ve kesinlikle "kestirmek" fiilini kullanmazdı.

"Bahçeye yürürken size eşlik etmemi ister misiniz?" diye sordu Bay Siddons. "Size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Elizabeth birden sıçradı. Onun varlığını tamamen unutmuştu.

"Gerek yok," dedi Leydi Danbury. "Bu günlerde çok hızlı hareket edemiyorum, ama ölü de değilim. Gel haydi, Malcolm." Ve sonra, Malcolm ile birlikte, topallayarak uzaklaştı.

Elizabeth yalnızca arkalarından şaşkınlıkla bakmakla yetindi.

"Kedisini bu kadar iyi eğitmiş olması gerçekten olağanüstü," dedi James.

Elizabeth yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle ona döndü. "Size hasta gibi göründü mü?"

"Hayır, neden?"

Şokunu kelimelere dökemeyen Elizabeth, uzaklaşan Leydi Danbury'ye bakarken elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu.

Bu hali James'in hoşuna gitmişti. Dikkatle genç kıza bakıyordu. "Bahçeye çıkıp kestirmek istemesi çok mu garip? Hava çok güzel."

"Evet!" dedi. "Bu çok acayip."

"İyi, ama eminim ki..."

"Size söylüyorum, bu çok acayip." Elizabeth başını salladı. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Hiç ama hiç hoşuma gitmedi."

Adam kafasını yukarı doğru kaldırdı ve ona değer biçer gibi bir bakış attı. "Ne yapmamızı önerirsiniz?"

Kız omuzlarını dikleştirdi. "Onu gözetleyeceğim."

"Uyurken onu mu izleyeceksiniz?" dedi kuşkuyla.

"Daha iyi bir fikriniz var mı?"

"Yaşlı bir kadını uyurken izlemekten başka mı? Yani, evet, belki biraz zorlasam, bir iki tane eğlenceli şey..."

"Ah, susun lütfen!" dedi sinirle. "Sizin eşlik etmenize ihtiyacım yok, nasıl olsa."

James gülümsedi. "İster miydiniz?"

"Gayet kibarca belirttiğiniz gibi," dedi gururla çenesini kaldırarak, "yaşlı bir kadını uyurken izlemek o kadar da zor bir şey değil. Eminim sizin başka, daha önemli işleriniz vardır. İyi günler."

James'in ağzı beş karış açık kalmıştı. Her şey bir yana, amacı kesinlikle onu darıltmak değildi. "Elizabeth, bekle!"

Elizabeth, büyük ihtimalle, sinirinden değil, kendisine ilk ismiyle hitap etmesinden duyduğu şaşkınlığından ötürü, durdu ve geriye döndü. Kahretsin, onu şaşırtmayı başarmıştı. Kaç gündür aklını meşgul etmesi yetmiyormuş gibi, şimdi de onu Elizabeth olarak görüyordu ve..."

"Evet?" dedi sonunda.

"Sizinle geleceğim."

Ona daha rahatsız bir bakış attı. "Sessiz olmayı biliyorsunuz, değil mi? Gözetlerken ona yakalanmak istemem."

James'in dudakları titremeye başladı. Gülümsemesine engel olmaya çalışıyordu. "Bizi ele vermeyeceğime dair bana güvenebilirsiniz," dedi büyük bir ağırbaşlılıkla. "İyi bir casus olduğumu söylerler."

Kız kaşlarını çattı. "Bu oldukça tuhaf bir açıklama. Bu arada iyi misiniz?"

"Elbette. Niçin sordunuz?"

"Hapşıracakmış gibi bir haliniz var."

Yanlarındaki çiçeklere bakarak, "Çiçekler beni her zaman hapşırtır," dedi.

"Dün gül bahçesindeyken hapşırmamıştınız ama."

Boğazını temizledi ve telaşla, "Bunlar gül değil," dedi, vazoyu işaret ederek.

"Öyle ya da böyle, sizi yanımda götüremem," dedi, defeden bir baş işaretiyle. "Bahçenin her köşesinde çiçekler var. İki dakikada bir hapşırırsanız, olmaz."

"Hapşırmam," dedi aceleyle. "Yalnızca, kopmuş çiçekler hapşırtır beni."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Böyle bir hastalığı daha önce hiç duymamıştım."

"Ben de. Böyle bir soruna sahip olan kimseyle de tanışmadım. Bitkinin gövdesindeki bir şey yüzünden olmalı. Gövdesinden koparıldığında...şey...havaya yayılan bir şey olmalı."

Kız ona başka bir kuşkulu bakış attı, o yüzden de adam hikâyeyi, "Bir bayana eşlik ettiğimde, ona çiçek vermek istediğim zaman Tanrı yardımcım olsun," diyerek süsledi.

"Pekâlâ," dedi, canlı bir şekilde. "Benimle gelin." Ama eğer bunu yüzünüze gözünüze bulaştırırsanız..."

"Bulaştırmam," diye onu temin etti.

"Eğer bunu yüzünüze gözünüze bulaştırırsanız," diye devam etti, bu sefer daha yüksek bir sesle, "sizi asla affetmem."

Adam hafifçe eğilerek selam verdi. "Önden buyurun, Bayan Hotchkiss."

Kız birkaç adım attı ve arkasını döndü, mavi gözleri biraz tereddütlü bakıyordu. "Biraz önce, bana Elizabeth diye hitap ettiniz."

"Beni affedin," diye mırıldandı. "Çizgiyi aştım."

James, Elizabeth'in ona ilk ismiyle hitap etme özgürlüğünü verip vermemek konusunda emin olmadığını, onun doğasında var olan arkadaş canlılığı ile onu bir adım uzakta tutma ihtiyacı arasında savaş verdiğini görebiliyordu. Sonunda rahatladı ve, "O kadar önemli değil. Biz Danbury Köşkü'ndeki hizmetçiler birbirimizle aşırı resmi konuşmayız. Eğer aşçı ve uşak bana Elizabeth diyorlarsa, siz de diyebilirsiniz."

James kalbinin oldukça tuhaf bir tatminle dolduğunu hissetti. "Öyleyse sen de bana James demelisin," diye cevap verdi.

"James," dedi, söyleyince nasıl durduğunu denermiş gibi.

"Ama birisi senden bahsettiğinde, elbette, asla senden ilk isminle bahsetmeyeceğim."

"Elbette ki hayır. Ama eğer biz bize isek resmiyete gerek yok."

Kız başını salladı. "Pekâlâ, Bay..." Mahcupça güldü. "James. Yola koyulmalıyız."

Adam onu holün karışık yollarında takip etti. Kız Leydi Danbury'nin şüphesini çekmemek için dolambaçlı yollardan gitmek için ısrar etmişti. James bir sabah içerisinde balo odasında, yemek odasında, kahvaltı odasında ve serada bulunmalarının daha çok şüphe uyandıracağını bilse de, düşüncelerini kendine sakladı. Elizabeth açıkça lider pozisyonundan büyük bir tatmin duyuyordu ve zaten James de onun yakınında olmaktan oldukça hoşnuttu.

Sonunda açık havaya çıkmayı başardıklarında, evin doğu kanadındaydılar, ön tarafa yakın ve bahçeden mümkün olduğunca uzak. "Müzik odasındaki, Fransız kapılardan çıkabilirdik," diye açıkladı Elizabeth, "fakat bu şekilde çalıların arkasından giderek, gizlenebiliriz."

"Ah, harika bir fikir," diye söylendi, çalıların arkasında onu takip ederken. Çalılık yaklaşık altı metre yüksekliğindeydi ve onları evin görüş hizasından tamamen saklıyordu. Elizabeth, köşeyi döner dönmez koşmaya başlayınca çok şaşırmıştı. Yani, tam olarak koşmak değil belki ama çevik bir yürüyüş ve tırıs tırıs gitme arasında bir şeydi.

Bacakları onunkilerden çok daha uzundu ve tek yapması gereken adımlarını uzatmaktı. "Gerçekten bu kadar acelemiz var mı?" diye sordu.

Elizabeth arkasını döndü fakat yürümeye devam ediyordu. "Leydi Danbury için çok endişelendim," dedi ve aceleci ritmine devam etti.

James bu zamanı onu incelemek için mükemmel bir fırsat olarak görmüştü fakat bilgiçlik taslama hissiyatı onun bir yorum yapmasına engel olamamıştı, "Görünüşe bakılırsa, Danbury Köşkü'nde hayat o kadar sıradan değil. Şuna bak, altmış altı yaşında bir kadının bu yaz gününde uyumak istemesi olabilecek en tuhaf şey."

Kız yeniden arkasını döndü. "Arkadaşlığımı sıkıcı bulduğun için üzgünüm ama bana eşlik etmen için seni zorlamamış olduğumu hatırlatırım."

"Arkadaşlığın kesinlikle sıkıcı değil," dedi, en yumuşak gülümsemesini gösterirken. "Açıkçası ben sadece bu durumun önemini kavrayamıyorum."

Kız mola vermek için kayarak durdu, ellerini kalçalarına yerleştirdi ve ona en sert bakışını attı.

"Bu duruşunla, oldukça iyi bir mürebbiye olurdun," diye sataştı.

"Leydi Danbury asla kestirmez," diye çıkıştı. "O rutinle yatar, rutinle kalkar. Kahvaltı için, iki yumurta ve üç dilim kızarmış ekmek. Her gün. Otuz dakika nakış. Her gün. Öğleden sonra saat üçte, mektuplar ayrılır ve cevaplanır. Her gün."

"Peki, sanırım haklısın."

"O asla kestirmez."

Adam, konuşmaya o sırada ne ekleyebileceğini merak ederek yavaşça başını salladı.

Kız son bir homurdanma sesi çıkardıktan sonra, arkasını döndü ve tam gaz devam etti. James, uzun adımlarla onu takip etti. Aralarındaki mesafe hafifçe açılmaya başlayınca James hızını arttırdı ve tam o sırada çıkıntı yapmış olan ağaç kökünü gördü.

"Ağaç köküne..."

Kız yere düştü, bir kolu zarif bir kuş kanadı gibi gerilmiş, diğeri de düşüşünü hafifletmek için bükülmüştü.

Artık çok geç de olsa, cümlesini, "Dikkat et," diye bitirdi. Ona doğru ilerledi. "Yaralandın mı?"

Başını sallıyor ve söyleniyordu, "Tabii ki, hayır." Ama daha bunu söylerken bile acıdan irkiliyordu, o yüzden adamın ona inanacağı yoktu.

Adam onun yanına eğildi ve düşüşünü hafifleten eline doğru uzandı. "Bu elin nasıl?"

"İyiyim," diye ısrar etti, elini geri çekerek. Sonra derisine yapışan toprak parçalarını ve pislikleri temizlemeye başladı.

"Korkarım gerçek hislerinizi öğrenmek için ısrar etmeliyim."

"Aslında," dedi yakınarak, "bu senin suçun olmalı."

James şaşkınca gülümsemekten kendini alamadı. "Benim suçum mu?"

"Nasıl veya neden emin değilim, ama eğer bu dünyada biraz da olsa adalet varsa, bu senin suçundur."

"Eğer bu benim suçumsa," dedi, söylediği şeye derinden güvenerek, "kusurlarımı affettirebilmem için, yaralarına bakmama izin ver."

"Yaram..."

"Hayır kelimesini cevap olarak kabul ettiğim nadirdir."

Yüksek sesle iç çekerek elini uzattı ve oldukça kaba bir şekilde söylenerek, "Al," dedi.

James bileğini nazikçe büktü. Kız hiç tepki vermedi, ta ki tedbirli bir biçimde, elini arkaya doğru bükene kadar. Açıkça eli acıdığı için kendine sinirlenerek, "Ah!" diye inledi.

"Çok da acımadı, aslında," dedi çabucak. "Burkulmadığına eminim."

"Haklı olduğuna eminim," diye onayladı. Herhangi bir şişme yoktu. "Ama bir-iki günlüğüne diğerini

kullansan daha iyi olur. Ve eve geri dönüp üzerine buz veya soğuk bir et parçası koysan da fena olmaz."

"Vaktim yok," dedi basitçe ayağa kalkarak. "Leydi Danbury'yi kontrol etmeliyim."

"Eğer, endişelendiğin gibi kestiriyorsa, onun kaçacağını düşünüp korkman biraz abartı olur diye düşünmeden edemiyorum."

Elizabeth ona dik dik baktı.

"Başka bir deyişle," dedi, elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak, "acele ederek hayatını ve uzuvlarını tehlikeye atman gerekmiyor."

Onun her kelimesini tartarak söylediğini görebiliyordu ama en sonunda başını salladı ve, "Herkes kendi kararlarını vermekte özgürdür," dedi.

James yüksek sesli bir inilti çıkararak, en başta neden onun peşine takılmış olduğunu hatırlamaya çalıştı. Agatha Teyze, diye hatırlattı kendine. Bu tamamen Agatha Teyze ile alakalıydı. Elizabeth'in şantajcı olup olmadığını bulması gerekiyordu.

İçinden bir ses, olmadığını söylüyordu. Bu kadar buyurucu ve çoğu zaman oldukça usandırıcı yaşlı bir kadın için bu kadar çok endişe gösteren biri, kesinlikle şantajcı olamazdı.

Yine de James'in başka şüpheleri vardı, o yüzden, onun peşinden gitmeye devam etti. Kız, başka bir köşeyi daha döndüğünde, adam onun izini kaybetti fakat çok geçmeden onu dümdüz ve sabit bir şekilde durmuş, sırtını çalılığa dayamış ve görebilmek için başını omzu üzerinden iyice çevirmiş bir halde buldu.

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey," diye itiraf etti, "fakat boynum fena halde tutuldu."

James içinde fokurdayan gülümsemeyi daha fazla tutamadı ve sesini mümkün olduğunca ciddi çıkarmaya çalışarak, "Bir bakmamı ister misin?"

Kız başını öne çevirdi ve sonra yüzünü ekşiterek başını yana, geriye ve yukarı doğru yatırdı. James çıkan sesi duyunca irkildi.

Kız boynunu ovdu. "Kimse görmeden bakabilir misin?"

Aklına geçmişte, Fransa'da, İspanya'da ve burada, İngiltere'de yer aldığı görevler geldi. James görünmeme konusunda bir ustaydı. "Ah," dedi hiç tereddüt etmeden, "sanırım yapabilirim."

"İyi, öyleyse." Geri çekildi. "Ama bir saniye bile, onun seni görebildiğinden şüphelenirsen, bırak."

James sırıttı ve selam verdi. "General sensin."

O saniye Elizabeth her şeyi unuttu.

Kardeşlerine nasıl bakacağı hakkında tek bir fikri olmadığını unuttu.

Leydi Danbury'nin çok garip davrandığını ve belki de patronunun çok hasta olabileceği ihtimalini unuttu.

Hatta Bayan Seeton'ın küçük kitabındaki lanet olası emirleri de unuttu ve en önemlisi, bu adam kaşlarını her kaldırdığında, midesinin ters döndüğünü unuttu. O anın hafifliği ve James Siddons'ın yüzündeki yaramaz gülümseme dışında her şeyi unuttu. Küçük bir kahkaha ile ona uzanıp şakayla omzuna vurdu.

"Ah, dur," dedi, kendi sesini zor tanıyarak.

"Neye dur?" diye sordu, yüzündeki ifadenin neredeyse aptal bir masumiyeti vardı.

Onun selamının taklidini yaptı.

"Büyük bir ustalıkla ve sıklıkla, emirler yağdırıyordun," dedi. "Seni bir generalle kıyaslamam gayet..."

"Yalnızca Leydi Danbury'yi kontrol et," diye sözünü kesti.

James bilmiş bilmiş gülümsedi ve çalıların arkasından süzüldü.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadı Elizabeth.

Adam geri çekildi. "Leydi Danbury'yi görüyorum."

"Sadece o mu?"

"Kediyle ilgileneceğini düşünmedim."

"Malcolm?"

"O da kucağında."

"Kedinin ne yaptığı umurumda değil."

Kızın belli belirsiz emreder gibi bakışını görünce, adamın şaşkınlıktan ağzı açıldı. "İlgilendiğini düşünmedim zaten."

"Leydi Danbury ne yapıyor?" diye çıkıştı Elizabeth.

"Uyuyor."

"Uyuyor mu?"

"Zaten uyuyacağını söylememiş miydi?"

Kız kaşlarını çatarak adama baktı. "Demek istediğim, normal bir şekilde mi uyuyor? Nefes alması dü-

"Uykusunda mı?" diye sordu şüpheyle.

"Ukala olma. İnsanlar uykularında her zaman..." Gözlerini kıstı. "Niçin gülümsüyorsun?"

James hain dudaklarını saklamaya çalışmak için öksürdü ve bir kadının ona en son ne zaman ukala dediğini hatırlamaya çalıştı. Yakın zamandaki Londra gezisinde tanıştığı tüm kadınlar, kibarca gülümseyerek genellikle giysilerine, görünüşüne ve vücuduna iltifat eden tiplerdi. Bir defasında, biri olayı alnının bombesine bile iltifat edecek kadar ileri götürmüştü, o da oradan kaçmak için doğru zaman olduğunu hemen fark etmişti.

Önceden Elizabeth Hotchkiss tarafından aşağılanmanın bu kadar eğlendirici olacağını tahmin bile edemezdi.

"Neden gülümsüyorsun?" dedi Elizabeth, sabırsızca.

"Gülümsüyor muydum?"

"Gülümsediğini biliyorsun."

Kızın nefesini kesecek kadar ona yakınlaştı. "Gerçeği duymak ister misin?"

"Şey, evet. Gerçekleri duymayı, neredeyse, hep tercih etmişimdir."

"Neredeyse?"

"Gerçekler birinin hislerini fazlasıyla kıracak olduğu zaman durum değişir," diye açıkladı. "Ve... Bekle bir saniye! Senin benim soruma cevap veriyor olman gerek."

"Ah, evet, gülümseme," dedi. "Sanırım bana ukala dediğin içindi."

"Seni aşağıladığım için mi gülüyorsun yani?"

Adam omuz silkti ve ellerini, oldukça çekici olduğunu umduğu bir şekilde uzattı. "Kadınlar beni sık sık aşağılamaz."

"Demek ki, yanlış türde kadınlarla takılıyormuşsun," diye söylendi.

James kendisini tutamadı ve bir kahkaha attı.

"Sessiz ol," diye tısladı, onu çalılardan uzağa çekerek. "Seni duyabilir."

"Bir koyun sürüsünün sesini bastırabilecek kadar yüksek sesle horluyor," diye cevapladı. "Bizim ufak seslerimizin onu uyandırabileceğinden şüpheliyim."

Elizabeth, kaşlarını çatarak başını salladı. "Bundan hiç hoşlanmadım. O asla kestirmez. Hep bunun doğal olmadığını söyler."

James ona sırıtarak baktı, neredeyse tekrar onunla alay edecekti ki derin mavi gözlerindeki endişeyi gördü ve kendini tuttu. "Elizabeth?" dedi, yumuşak bir tonda, "gerçekten korktuğun nedir?"

Derin bir iç çekti. "Hasta olmasından. İnsanlar yaşlanınca birdenbire..." Yutkundu. "Bu bir hastalık belirtisi olabilir."

James sessizce sormadan önce, birkaç saniye duraksadı, "Annen ve babanı hastalık yüzünden mi kaybettin?"

Gözleri onunkilerle buluştu. O an sorusunun Elizabeth'i çok şaşırtmış olduğunu anladı. "Hayır," dedi, gözlerini kırparak. "Annem bir fayton kazasında öldü ve babam..." Duraksadı ve uzaklara baktı, yüzünde oldukça gergin, içler acısı bir ifade belirdi, "Hasta değildi."

Babasının ölümünden neden bahsetmek istemediğini öğrenebilmek için ona bir sürü soru sormak istiyordu. Birden onun hakkında her şeyi bilmek istediğini fark etti.

Ve en çok da, o küçük yüzünden geçen her gülümsemenin altında yatan anlamı öğrenmek istiyordu.

James neredeyse geri adım atacaktı. Daha önce hiç bir kadının ruhunun derinliklerine ulaşmak istememişti.

Elizabeth garip sessizliği doldurarak, "Senin annen ve baban hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı James. "Aslında babamın ölümü çok ani oldu. Doktor kalp rahatsızlığı olduğunu söyledi." Omuz silkti. "Veya yetmezlik olduğunu."

"Ah," diye inledi.

"Önemli değil," dedi önemsiz olduğunu gösterecek bir el hareketiyle. "İyi bir adam değildi. Onu özlemiyorum ve yas da tutmuyorum."

Elizabeth'in ağzının kenarları gerildi. James, onun gözlerinde bir ipucu gördüğünü düşündü.

"Annem ben çok gençken öldü," diye ekledi kısaca, ona bunu neden anlattığını anlamayarak. "Onu çok az hatırlıyorum."

"Üzgünüm," dedi Elizabeth yumuşakça. "Umarım çok acı vermemiştir."

James bu sorunun cevabını gözlerinde saklamakta

başarılı olamadığını düşündü çünkü kız yutkunmuş ve tekrar, "Üzgünüm," demişti. James başını salladı ama tek bir kelime etmedi.

Elizabeth'in gözleri bir an için onunkilerle buluştu ve sonra Leydi Danbury'yi görebilmek için tekrar boynunu uzattı. "Leydi D acı çekiyor olsaydı, üzüntümden ölürdüm. Eminim öyle bir durumda kimseye de bir şey söylemez. Istırabını tek başına çekecek derecede gururludur. Şefkat ve endişeyi asla oldukları gibi algılamaz. Tek gördüğü acıma olur."

James teyzesini izlerken onu izledi ve birden Elizabeth'in ne kadar ufak olduğunu fark etti. Danbury Parkı'nın çayırları, onun arkasında yeşilin her tonundan yapılmış yamalı bir yorgan gibi uzanırken, genç kız birden bu geniş alanın yanında küçücük ve çok yalnız görünmüştü. Yaz esintisi, topuzunun arasından sarkan sarı, ipeksi saç tutamlarını havalandırıyordu. James düşünmeden uzandı, birini yakaladı ve kulağının arkasına attı

Kızın nefesi kesildi ve refleks olarak elini kaldırdı. Parmakları, onun eklemlerine sürtününce adam onun elini kavrama arzusuna zor engel oldu. Parmaklarını azıcık hareket ettirse yeterdi. Enfes derecede baştan çıkarıcıydı fakat elini geri çekti ve mırıldandı, "Affet beni. Saçın rüzgârda uçuyordu."

Kızın gözleri büyüdü ve dudakları sanki bir şey söyleyecek gibi açıldı, ama sadece geri çekilmekle yetindi. "Leydi Danbury bana hep çok iyi davrandı," dedi, nefesini tutarak. "Onun bana olan hakkını ödememem çok zor."

James, daha önce katı ve sözünü sakınmayan teyzesi hakkında böyle iyi konuşulduğunu hiç duymamıştı. İnsanlar ona saygı duyuyor, ondan korkuyor, hatta iğneleyici şakalarına bile gülüyordu, fakat asla, neredeyse kendisinin ruhunu kurtarmış olan bu kadını kendisi kadar seven biri ile karşılaşmamıştı.

Ve sonra birden kendi vücuduna yabancılaştı ve vücudunun ondan habersiz ilerlediğini hissetti. Hareketi kontrol edemiyordu. Sanki içine başka bir ruh girmiş gibiydi. Bu ruh, elini uzatıp Elizabeth'i başından kavramasına, parmaklarını ipek gibi saçlarından gezdirerek onu kendine doğru, yakına, daha yakına, daha da yakına, çekmesine sebep oluyordu.

Ve sonra, dudakları dudaklarına değdi. Bunun ne tür bir büyüleyici güç olduğunu bilmiyordu. Tek hissettiği bir erkeğin bir kadına her şekilde sahip olma isteğinin o çok kuvvetli ihtiyacıydı.

Bir eli onun saçlarına daha önce hiç olmadığı kadar fazla gömülürken, diğeri ise boynunun arkasındaki nazik kıvrıma dokunuyordu. Ona karşılık vermeye başladığını hissetmişti. O kesinlikle çok masumdu, ama yavaşça yumuşamaya başlamıştı ve kalbi gittikçe daha hızlı atıyordu. Sonra kendi kalbi de hızlıca çarpmaya başladı.

"Aman Tanrım, Elizabeth," dedi nefes nefese, dudaklarını yanağına ve sonra kulağına götürerek... "İstiyorum... İstiyorum..."

Onun sesi kızın içinde bir şeyleri uyandırmış olacak ki, kız birden sertleşti ve adam onun fısıldadığını duydu, "Ah, hayır."

James onu bırakmak istemedi. Onu yere yatırmak ve tüm mantığını kaybedene kadar onu öpmek istiyordu ama düşündüğünden daha onurlu biri olmalıydı çünkü kız kendini çekmeye başladığı anda onu serbest bıraktı.

Her zamankinden daha da şok olmuş bir halde birkaç saniye onun karşısında durdu. Küçük ellerinden biri ağzını kapatmıştı ve gözlerini kocaman açmış, kırpmadan duruyordu. "Hiç düşünmezdim..." diye mırıldandı. "İnanamıyorum..."

"Neye inanamıyorsun?"

Başını salladı. "Ah, bu çok kötü oldu."

Bu adamın egosunun kaldırabileceğinden fazlaydı bu. "Bence değildi..."

Ama Elizabeth çoktan kaçıp gitmişti.

7. Bölüm

Elizabeth, bir sonraki gün, aklında baskın olan tek düşünceyle Danbury Köşkü'ne vardı: James Siddons'tan mümkün olduğunca uzak durmak.

Adam onu öpmüştü. Gerçekten de onu öpmüştü. Daha kötüsü, ona engel olmamıştı. Ve daha da kötüsü, korkak gibi kaçmıştı. Hem de ta eve kadar. Onca yıldır yalnızca bir defa işten eve erken gitmişti, o da akciğerlerinin hastalandığı zamandı. O zaman bile, onun yanında kalmak istemiş ve ancak Leydi Danbury ona bakmakla tehdit ettiğinde, köşkten ayrılmıştı.

Ama bu sefer, yakışıklı bir erkeğin öpücüğü, onun evden burnunu çekerek ayrılmasına yetmişti. Elizabeth hareketleri yüzünden yerin dibine öyle bir batmıştı ki, eve dönünce Lucas'ı Danbury Köşkü'ne yolladı ve Leydi D'ye hasta olduğuna dair bir not vermesini rica etti. Tamamen yalan sayılmazdı, diye kendini rahatlattı Elizabeth. Çünkü iyice bunalmış ve midesi de çok garip olmuştu.

Ayrıca, yalan söylemek dışında tek bir alternatif vardı, o da utançtan ölmekti.

Bütün geceyi odasına kapanıp BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i inceleyerek geçirmişti. Öpüş-

me hakkında fazla bir bilgi yoktu. Bayan Seeton, haklı olarak, onun kitabını alacak kadar akıllı birinin, derin ve uzun süreli bir ilişki yaşamadan bir beyefendi ile öpüşmeyecek kadar da aptal olmadığını düşünmüştü.

Ve üstüne bir de bundan hoşlanmaması gerektiğini.

Elizabeth, tüm bunları hatırlayarak inledi. O ana kadar gün diğer günler gibi ilerliyordu; tüm gün omzunun üzerinden defalarca dönüp bakması yüzünden Leydi D'nin ona yeni bir tik edinip edinmediğini sorması dışında. Utanç başını çevirip durmasına engel oldu, ama yine de ne zaman bir ayak sesi duysa, yerinden zıplıyordu.

Ondan kaçınmanın bu kadar zor olmadığını söylemeye çalışıyordu kendisine. Bay Siddons'ın emlak idarecisi olarak yapması gereken binlerce şey olması gerekiyor ve bunlardan yaklaşık dokuz yüzü dışarıda geçiyor olmalıydı. Bu yüzden, eğer Elizabeth kendisini Danbury Köşkü'ne kapatırsa, güvende olurdu. Ve eğer o içeride olmasını gerektiren tuhaf bir göreve kalkışırsa... Eh, o zaman da, evi terk etmek için bir sebep bulması ve ılık İngiliz güneşinin tadını çıkarması gerekiyordu.

Ve sonra yağmur başladı.

Elizabeth'in alnı oturma odasının penceresine tok bir ses çıkararak çarptı. "Bu gerçek olamaz," diye söylendi. "Bu kesinlikle gerçek olamaz."

"Ne gerçek olamaz?" diye sordu Leydi Danbury, canlı bir şekilde. "Yağmur mu? Şapşal olma. Burası İngiltere. Dolayısıyla yağmur yağmalı."

"Ama bugün değil," diye iç çekti Elizabeth. "Bugün yürürken, hava oldukça güneşliydi."

"Havanın güneşli olması ne zamandan beri bir şey ifade etti ki?"

"Şeyden beri...?" Gözlerini yumdu ve yutkundu. Hayatı boyunca. Surrey'de yaşamış herkes, güneşli bir güne aldanılmaması gerektiğini bilirdi. "Ah, boş verin. Önemi yok."

"Eve gitme konusunda mı endişelisin? Endişelenme. Biri seni götürür. Hastalıktan bu kadar kısa süre sonra, yağmura çıkmamalısın." Leydi Danbury'nin gözleri kısıldı. "Buna karşın, söylemeliyim ki, dikkat çekecek derecede çabuk iyileşmiş görünüyorsun."

"Dikkat çekici derecede iyileşmiş hissetmiyorum," dedi Elizabeth, oldukça dürüstçe.

"Rahatsızlığın neydi demiştin?"

"Midem," diye mırıldandı. "Sanırım yediğim bir şey dokundu."

"Hımm. Başka kimse rahatsızlanmadı. Ne yedin öyle bilemiyorum. Ama eğer tüm gününü tuvalette geçirdiysen, o başka..."

"Leydi Danbury!" Elizabeth ufak bir çığlık attı. Elbette, tüm gününü tuvalette geçirmemişti, ama yine de, o tip vücut işlevlerinden bahsetmenin âlemi yoktu.

Leydi D başını salladı. "Biraz fazla alçak gönüllüsün sen de. Kadınlar ne zaman bu kadar aşırı titiz oldular?"

"Kusmanın hoş bir sohbet konusu olmadığına karar verdiğimiz zaman," diye karşılık verdi.

"İşte budur!" Leydi Danbury kıkırdadı, ellerini birbirine vurarak. "İddia ediyorum, Elizabeth Hotchkiss, her gün daha fazla benim gibi konuşmaya başlıyorsun."

"Tanrı bana yardım etsin," diye inledi Elizabeth.

"Hatta tam olarak benim gibi konuştun." Leydi Danbury geriye yaslandı, işaret parmağı ile hafifçe alnına vurdu ve kaşlarını çattı. "Şimdi, neyse, ne diyordum ben? Ah evet, senin bu yağmurda eve yürümemen gerektiği hakkında konuşuyordum. Korkma, seni götürecek birini bulacağız. Benim yeni emlak idarecim götürebilir gerekirse. Zaten bu havada bir şey yapamaz."

Elizabeth yutkundu. "Eminim yağmur birazdan diner."

Gökyüzünde zikzaklı bir şimşek çaktı ve arkasından o kadar yüksek sesle bir yıldırım gürledi ki, Elizabeth yerinden sıçradı. "Ay!" diye ciyakladı.

"Şimdi ne oldu?"

"Yalnızca dizim," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Hiç acımıyor."

Leydi Danbury inanmayarak homurdandı.

"Bir şey yok," diye ısrar etti Elizabeth. "Masanın o kenarını daha önce hiç fark etmemiş olmam komik, aslında."

"Ah, o. Oraya dün çektik. Bay Siddons önerdi."

"Şimdi anladım," diye söylendi Elizabeth.

"Efendim?"

"Bir şey yok," dedi, biraz yüksek sesle.

"Hımm," dedi Leydi Danbury. "Ben susadım."

Elizabeth, Bay Siddons'ın gelebilme olasılığının verdiği endişeden kurtulmanın yolunun, camda beklemektense, başka bir şey yapmak olabileceği fikrine hemen ısındı. "Çay ister miydiniz, Leydi Danbury? Veya aşçıya söyleyeyim, size bir limonata yapsın."

"Limonata için çok erken," diye bağırdı, Leydi D. "Çay için de çok erken, ama yine de alırım."

Elizabeth, "Kahvaltıda çay içmemiş miydiniz?" dedi.

"O kahvaltı çayıydı. Tamamen farklı şeyler."

"Ah." Bir gün, bunun için Elizabeth'e azizlik unvanı vermeliydiler.

"Aşçının tepsiye bisküvi koyduğundan emin ol. Ve Malcolm için de bir şeyler hazırlamasını söylemeyi unutma." Sonra Leydi D başını bir o yana, bir bu yana salladı. "Nerde bu kedi?"

"Bana yapacağı son işkencenin planını hazırlıyor olmalı," diye söylendi Elizabeth.

"Ne? O da ne demek?"

Elizabeth kapıya döndü, omzunun üzerinden hâlâ Leydi Danbury'ye bakıyordu. "Bir şey demek değil, Leydi Danbury. Ben yalnızca..."

Söyleyeceği şey her neyse, birden omzunu büyük, sert bir şeye, kesinlikle bir insana çarptığını hissettiği anda, unutmuştu.

Elizabeth inledi. Bay Siddons. O olmalıydı. Hiçbir zaman şanslı bir kadın olmamıştı.

"Orda dur," dediğini duydu, elleriyle kollarını kav-

"Bay Siddons!" Leydi Danbury mutluluktan irkildi. "Sizi sabahın bu erken saatinde görmek ne kadar da güzel."

"Gerçekten de," diye söylendi Elizabeth.

"Çay içerken bize katılmaz mısınız?" diye devam etti Leydi D. "Elizabeth tam da gidip bir tepsi hazırlamak üzereydi."

Elizabeth, adamın yüzüne bakmayı reddediyor ama kurt gibi gülümsemesini hissedebiliyordu.

"Çok sevinirim," dedi.

"Harika," diye cevapladı Leydi Danbury. "Elizabeth, sen çık öyleyse. Üç tane çaya ihtiyacımız olacak."

"Ben bir yere kıpırdayamıyorum," diye inledi Elizabeth, "Bay Siddons kollarımı böyle sıkıca tutmuşken."

"Öyle mi yapıyorum?" dedi James masumca ve kollarını bıraktı. "Fark etmemişim bile."

Eğer azıcık bir şansım olsaydı, diye düşündü Elizabeth, *tam orada yalan söylediğine dair iddiaya bile girerdim.*

"Sevgili Bayan Hotchkiss'e birkaç sorum olacaktı," dedi Bay Siddons.

Elizabeth'in ağzı şaşkınlıktan beş karış açıldı.

"Ama sanırım o dönünceye kadar bekleyebilirim," diye mırıldandı.

Elizabeth'in başı, odadaki garip ve sessiz gerginliğin sebebini kavrayabilmek için, bir Bay Siddons'a, bir Leydi Danbury'ye çevrilip duruyordu. "Eğer eminseniz," dedi. "Cevap vermekten mutluluk..."

"Senin bana şantaj yaptığını düşünüyor," dedi Leydi Danbury, boşboğazlıkla.

"Ne yaptığımı düşünüyor?" Elizabeth neredeyse çığlık atıyordu. "Agatha!" Bay Siddons yüksek sesle çıkıştı, sesi adeta yaşlı kadını cehenneme göndermek ister gibiydi. "Daha önce hiç çaktırmamak diye bir laf duymadınız mı?"

"Hımm. Bende asla işe yaramaz."

"Sen az önce ona Agatha mı dedin?" diye sordu Elizabeth. Büyük bir şaşkınlıkla Leydi Danbury'ye baktı. Bu kontese beş senedir hizmet ediyordu, daha bir kere bile ona ilk ismiyle hitap edebileceğini düşünmemişti.

"Bay Siddons'ın annesini tanırım," dedi Leydi Danbury, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Elizabeth ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çatarak yakışıklı emlak idarecisine baktı. "Ne cesaretle bu tatlı ve yaşlı kadına şantaj yapabileceğimi düşünürsün?"

"Tatlı mı?" diye yankılandı Bay Siddons'un sesi.

"Yaşlı mı?" diye haykırdı Leydi Danbury.

"Ben asla o kadar alçalmazdım," dedi Elizabeth burun çekerek. "Asla. Böyle düşündüğünüz için size yazıklar olsun."

"Ben de ona öyle söyledim," diyerek omuz silkti Leydi D. "Elbette paraya ihtiyacın var, fakat öyle şeyler yapacak türden bir kız..."

Bay Siddons'un eli yine kızın kolunu kavradı. "Paraya mı ihtiyacın var?" diye sordu.

Elizabeth gözlerini devirdi. "Herkesin yok mu?"

"Bende fazlasıyla var," dedi Leydi D.

İki çalışanı da aynı anda kafalarını döndürüp ona baktılar.

"İyi ama bu gerçek," dedi, yüksek sesle homurdanarak.

"Niçin paraya ihtiyacın var?" diye sordu Bay Siddons yumuşak bir sesle.

"O sizi ilgilendirmez!"

Ama Leydi Danbury belli ki ilgilendirdiğini düşündü ki, birden, "Her şey şöyle başladı..." diyerek konuya girdi.

"Leydi Danbury, lütfen!" Elizabeth yalvaran gözlerle ona baktı. Paraya bu kadar sıkışık olmak zaten yeterince zordu. Bir de kontesin onu bir yabancı önünde utandırmasına gerek yoktu...

Leydi Danbury ilk kez çizgiyi aştığını anladı ve çenesini kapattı.

Elizabeth gözlerini yumdu ve derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ben susadım," diye belirtti Leydi D.

"Doğru," dedi Elizabeth, sesi herkesin duyabileceği şekilde olmasına rağmen aslında bunu kendi kendine söylemişti. "Çay."

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Leydi Danbury, bastonunu yere vurarak. "Bir azizlik," diye mırıldandı Elizabeth sessizce.

Bay Siddons'ın gözleri açıldı. Ah, kahretsin, onu duymuştu. Leydi Danbury ile yalnız olmaya o kadar

çok alışmıştı ki, kendi kendine söylenmelerine dikkat etmeyi unutmuştu.

Fakat Bay Siddons, onu şaşırtarak kolunu bıraktı ve öksürmeye başladı. Ve sonra, iki büklüm olup duvara yaslandı ve daha yüksek sesle öksürmeye başladı.

Elizabeth hemen onun için endişelenmişti. "İyi misiniz?"

James elini ağzından ayırmadan çabucak başını salladı.

"Boğazına bir şey mi kaçmış?" diye bağırdı Leydi Danbury.

"Ne takılabilir bilmiyorum," diye cevapladı Elizabeth. "Hiçbir şey yemiyordu ki."

"Sırtına vur," dedi Leydi D. "Sertçe vur."

Bay Siddons başını salladı ve kendini odadan dışarı attı.

"Peşinden gitsen iyi olur," diye önerdi Leydi Danbury. "Ve sırtına vurmayı da unutma."

Elizabeth göz kırptı ve sırtına vurmanın tatmin edici bir başarı olacağını düşünerek odadan çıktı. "Bay Siddons?" Önce sağa, sonra sola baktı, fakat onu göremedi. "Bay Siddons?"

Ve sonra bir ses duydu. Köşeden, yüksek sesli kahkahalar geliyordu. Hemen kapıyı kapattı.

Köşeyi döndüğünde, Bay Siddons minderli bir banka oturmuş, hava almaya çalışıyordu.

"Bay Siddons? James?"

James kafasını kaldırdı. Dünkü kadar tehlikeli görünmüyordu. "Azizlik," diye ciyakladı. "Ulu Tanrım, evet hepimiz bir azizlik unvanı hak ediyoruz."

"İyi ama sen yalnızca birkaç gündür buradasın," diye dikkat çekti Elizabeth. "Herhangi bir unvan alabilmene daha birkaç sene var."

Bay Siddons gülmesini tutmaya çalıştı ve derin bir nefes verdi. Kendi kontrolünü tekrar kazandığında, "Aslında en tehlikeli ve en dolandırıcı olanlar senin gibiler," dedi.

"Ben mi?" diye sordu Elizabeth, inanmayarak. "Ben birazcık bile öyle değilim."

"Belki hayır, fakat kelimelerini gerçekten de özene bezene seçiyorsun."

"Peki, evet," dedi başını bilinçsizce eğerek. "Yeterince sakar olan vücuduma bir de sözcüklerimi eklemesem iyi olur."

James işte o anda, onun şantajcı olamayacağını anladı. Ah, bu karara varabilmek için yeterince araştırma yapmamış olduğunu biliyordu fakat içgüdüleri kaç gündür ona bu kızın masum olduğunu söylüyordu. Fakat o içgüdülerini dinleyecek kadar zeki davranmıyordu.

Bir an için ona baktı ve, "Çayları getirmene yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Eminim bir bayana mutfağa kadar eşlik etmekten daha önemli işleriniz vardır."

"Her zaman hanımefendilerin refakatçilerinin en çok refakate ihtiyacı olanlar olduğunu düşünmüşümdür."

Dudakları tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

James utanmaz bir ilgiyle dudaklarını izliyordu.

Onu öpmek istediğini fark etti. Doğrusu bu pek de şaşırtıcı değildi çünkü dünden beri onu öpmek dışında pek fazla bir şey düşünmemişti. Garip olan, onu oracıkta, holün ortasında öpmek istemesiydi. Genellikle böyle şeyleri daha gizli yapardı.

"Bay Siddons?"

Ona bakarken yakalanmanın verdiği utanç duygusuyla gözlerini kırptı.

"Leydi Danbury'ye şantaj yapan kim?"

"Onu bilsem, sizi hiç suçlamazdım ki."

"Hımm. Bunun için sizi affettim sanmayın sakın."

"Ulu Tanrım," dedi, şaşırarak. "İyice onun gibi konuşmaya başladınız."

Elizabeth'in gözleri korkudan açıldı. "Leydi Danbury gibi mi?"

Başını salladı ve Elizabeth'in Leydi Danbury'ninkine benzeyen homurdanmasının taklidini yaptı.

Kız derin bir nefes aldı. "Öyle yapmadım, yaptım mı?"

Yine başını salladı, bu durum onu çok eğlendirmişe benziyordu.

Kız inledi. "Ben çay getirmeye gidiyorum."

"O zaman şantaj konusunda sizden şüphelendiğim için beni affediyor musunuz?"

"Sanırım, affetmeliyim. Beni şüpheli listesinden hemen çıkaracak kadar tanımıyordunuz henüz."

"Çok açık görüşlüsün."

Elizabeth, James'e, yorumunu beğenmediğini gösterircesine bir bakış attı. "Ama anlamadığım bir şey

var, Leydi Danbury şantaj yapılabilecek ne yapmış olabilir ki?"

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi sessizce.

Elizabeth başını salladı. "Ben çayı getireyim."

"Seninle geliyorum."

Elini kaldırdı. "Olmaz, gelmiyorsun."

Parmaklarını tuttu ve uçlarından öptü. "Evet, geliyorum."

Elizabeth eline bakakaldı. Aman Tanrım, bu adam onu yine öpmüştü! Hem de holün ortasında. Elini geri çekemeyecek kadar kaskatı kesilmiş olan Elizabeth, bir hizmetçinin onları görüp görmediğinden emin olmak için, önce sağa, sonra sola baktı.

"Dünden önce hiç öpülmemiştin," diye mırıldandı adam.

"Elbette, hayır!"

"Elinden bile." Parmaklarını bıraktı ve öbür elini tutarak öpmeye başladı.

"Bay Siddons!" diye çıkıştı. "Siz delirdiniz mi?"

Adam gülümsedi. "Daha önce öpülmemiş olduğun için mutluyum."

"Sen delisin. Hem de zırdeli. Ve," diye ekledi, kendini savunarak, "tabii ki daha önce elimden öpüldüm."

"Baban sayılmaz, ama."

Elizabeth yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordu. Yanaklarının yandığını hissediyordu ve onun haklı olduğunu kanıtlamak için tek bir söz bile söylemesine gerek yoktu. Onun küçük kasabasında evlenmemiş fazla erkek yoktu ve kesinlikle hiçbiri onu elinden öpebilecek kadar nazik değildi.

"Sen kimsin?" diye fısıldadı kız.

Kahverengi gözlerini kısarak ona tuhaf tuhaf baktı. "James Siddons. Bunu biliyorsun."

Kız kafasını salladı. "Daha önce asla emlak idareciliği yapmadığına kalıbımı basarım."

"Referanslarımı görmek ister misin?"

"Bir hizmetli..."

"Ah, ama ben bir hizmetli sayılmam," diye araya girdi. "Aynı senin sayılmadığın gibi. Anladığım kadarıyla, yerel soylulardansın."

Başını salladı.

"Ben de eski bir aileden geliyorum," diye devam etti. "Ne yazık ki, bizim itibarımız, paramızla birlikte gitmedi."

"Ne yazık ki?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Tuhaf anlara sebep oluyor."

"Bunun gibi," dedi Elizabeth, emin bir tavırla. "Şu an, resim odasına dönmelisiniz. Leydi Danbury içeride, neden kapıyı kapattığımı ve ne yaptığımızı merak ediyordur ve sizin aklınızdan geçenleri bilmek istemediğim gibi, ona bir açıklama yapmak da istemiyorum.

James birden neden mürebbiyesi tarafından azarlanmış gibi hissettiğini anlamaya çalışarak yalnızca ona baktı. Dişlerini sıkarak sırıttı. "Bunda çok iyisin."

Elizabeth mutfağa doğru üç adım atmayı becermişti. Sonra öfkeli bir nefes verdi ve arkasını döndü. "Nede iyiyim?"

"Yetişkin bir adamla çocuk gibi konuşmakta. Yerime oturtulmuş gibi hissediyorum."

"Hiç de değil," diye cevapladı, elini ona doğru sallayarak. "Kendine bir bak. Bir nebze olsun pişman görünmüyorsun. Ahmak ahmak sırıtıyorsun."

"Biliyorum."

Elizabeth ellerini bıraktı. "Gitmem gerek."

"Beni gülümsetiyorsun."

Yumuşak ve yoğun sözleri, Elizabeth'i durdurdu.

"Arkanı dön, Elizabeth."

İkisi arasında bir etkileşim, bir bağ vardı. Elizabeth aşktan hiç anlamazdı, ama bu adama âşık olabileceğini biliyordu. Bunu kalbinin derinliklerinde hissetti ama bu onu korkutuyordu. Evlenebileceği türden bir adam değildi. Hiç parası yoktu; kendi söylemişti. Emlak idarecisi bir kocayla, Lucas'ı Eton'a nasıl gönderecekti? Susan ve Jane'i nasıl yedirip giydirecekti? Susan şimdi yalnızca on dört yaşındaydı fakat yakında o da sosyeteye ilk takdimini yapmak isteyecekti. Londra imkân dâhilinde bile değildi fakat küçük çaplı bir takdim bile paraya mal olurdu.

Ve ne Elizabeth, ne de kalbini çalabilecek büyük ihtimalle tek insan olan ve şu an önünde duran bu adam, bunu karşılayabilecek güçteydi.

Hayatta daha önce şansı pek yaver gitmemişti, ama bu gerçekten de acı verecek cinsten bir durumdu.

"Arkanı dön, Elizabeth."

Ama Elizabeth arkasını dönemedi ve zor da olsa yürümeye devam etti.

* * *

O gece geç saatte, Susan, Jane ve Lucas Hotchkiss, üst kat holünün soğuk zemininde, tam ablalarının odasının kapısının önünde, birbirlerine sokulmuşlardı.

"Bence ağlıyor," diye fısıldadı Lucas.

"Tabii ki ağlıyor," diye tısladı Jane. "Bunu bir geri zekâlı bile anlayabilir."

"Önemli olan şu," diye araya girdi Susan, "neden ağlıyor?"

Kimsenin bu soruya verecek cevabı yoktu.

İçeriden biraz daha yüksek sesli bir hıçkırma yükseldi ve çocuklar irkildiler; arkasından yüksek bir burun çekme sesi de gelince herkes rahatsız bir şekilde yutkundu.

"Son zamanlarda para konusunda fazlasıyla endişeliydi," dedi Lucas tereddüt ederek.

"Para konusunda her zaman endişeli," diye cevapladı Jane.

"Bu çok doğal," diye ekledi Susan. "Parası olmayan insanlar bu konuda her zaman endişelenirler."

İki küçük Hotchkiss onaylayarak başlarını salladılar.

"Gerçekten hiçbir şeyimiz yok mu?" diye fısıldadı Jane.

"Korkarım ki," dedi Susan.

Lucas'ın gözleri dolmaya başladı. "Eton'a gidemeyeceğim, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi Susan çabucak, "tabii ki gideceksin. Yalnızca biraz para biriktirmeliyiz."

"Hiç paramız yokken, nasıl para biriktirebiliriz?" diye sordu.

Susan'ın verecek bir cevabı yoktu.

Jane onu kaburgalarından hafifçe dürttü. "Sanırım birimiz onu teselli etmeliyiz."

Susan daha başını bile sallayamadan, yüksek bir çarpma sesi duydular ve arkasından da terbiyeli ablalarının bağırışı yükseldi, "Seni lanet olası şey, cehenneme git!"

Jane'in nefesi kesildi.

Susan'ın ağzı açık kaldı.

"Böyle konuştuğuna inanamıyorum," dedi Lucas hoşnutlukla. "Kime lanet yağdırıyor acaba?"

"Gurur duyulacak bir şey değil bu," diye çıkıştı Jane.

"Ve bir daha 'lanet' deme," diye ekledi Susan.

"Gayet de gurur duyulacak bir şey. Ben bile daha önce öyle konuşmamıştım."

Jane gözlerini devirdi. "Erkekler."

"Dalaşmayı bırakın," dedi Susan, dikkati dağınık bir şekilde. "Sanırım içeri girip ona baksam iyi olacak."

"Evet," diye cevapladı Jane, "önceden dediğim gibi..."

"Her şey neden senin fikrin olmak zorunda?" diye sordu Lucas somurtarak. "Sen her zaman..."

"Bu benim fikrimdi."

"Sessiz olun!" Susan resmen bağırmıştı. "Aşağıya. İkiniz de. Ve herhangi birinizin bana karşı çıktığını görürsem, bir ay boyunca iç çamaşırlarınızı kolalarım."

İki küçük çocuk başlarını salladılar ve merdivenlerden aşağıya koştular. Susan derin bir nefes aldı ve Elizabeth'in kapısını çaldı.

Cevap yok.

Susan bir kez daha çaldı. "İçeride olduğunu biliyorum."

Ayak sesleri duyuldu ve sonra kapı şiddetle açıldı. "Elbette, burada olduğumu biliyorsun," diye çıkıştı Elizabeth. "Herhalde sesim Danbury Köşkü'nden bile duyuluyordur."

Susan ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı, "Bir sorun mu var diye soracaktım, fakat fark ettim de bu çok saçma bir soru olacak, o yüzden sorun nedir diye sorsam daha iyi herhalde."

Elizabeth cevap vermek yerine başını çevirdi ve ters ters, köşede duran kırmızı kitaba baktı.

"Aman Tanrım," diye inledi Susan, odanın köşesine acele acele ilerlerken. "Duyduğum patırtı bu muydu?"

Elizabeth kız kardeşinin itinayla tuttuğu, BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR? kitabına kibirli kibirli bakıyordu.

"Bu kitap Leydi Danbury'ye ait!" dedi Susan. "Kitabın tek bir sayfasını bile kıvırmayacağına dair söz vermiştin. Ve şimdi onu odanın bir köşesine mi fırlattın?"

"Önceliklerim değişti artık. O kitap yanıp kül olsa bile umurumda değil. Bayan Seeton yanıp kül olsa bile önemsemem."

Susan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Bayan Seeton'a mı lanet yağdırıyordun?"

"Belki, evet," dedi Elizabeth, küstah bir ses tonuyla.

Susan şok içerisinde yüzüne hafifçe vurdu. "Elizabeth, kendine gel."

"Kendim gibi hissetmiyorum."

"Seni bu kadar üzecek ne oldu, anlat bana."

Elizabeth kısa ve sığ bir nefes verdi. "Bu kitap benim hayatımı mahvetti."

Susan gözlerini kırptı. "Sen asla böyle melodramlara konu olacak şekilde davranmazdın."

"Belki de değişmişimdir."

"Belki," dedi Susan, açıkça ablasının bahanelerinden rahatsız olarak. "Peki, bu kitabın hayatını nasıl mahvettiğini açıklamaya tenezzül edecek misin?"

Elizabeth, Susan yüzünün nasıl titrediğini görmesin diye başını uzaklara çevirdi. "Onunla flört etmezdim. Eğer bu kitap olmasaydı, ona asla yaklaşmazdım..."

"Aman Tanrım!" diye araya girdi Susan. "Sana ne yaptı o? Şerefini mi lekeledi?"

"Hayır!" diye inledi Elizabeth. "O asla öyle bir şey yapmaz."

"Peki ya ne oldu?"

"Ah, Susan," diye cevapladı Elizabeth, yüzünden sessizce yaşlar dökülerek. "Onu sevebilirdim. Onu gerçekten sevebilirdim."

"Peki, sorun bunun neresinde?" diye sordu Susan nazik bir fısıldamayla.

"İki yakasını bir araya getirecek halde değil! Yalnızca bir emlak idarecisi!"

"Ama sen sade bir hayatla mutlu olamaz mısın?"

"Elbette olabilirim," diye çıkıştı Elizabeth. "Ama Lucas'ın eğitimi ne olacak? Ve senin takdimin? Ve Jane'in suluboyaları? Geçen hafta söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Zevk için mi koca arıyorum sandın? Paraya ihtiyacımız var, Susan. Paraya."

Susan ablasının gözlerine bile bakamadı. "Kendinden fedakârlık yaptığını hissettiğin için üzgünüm."

"Komik olan tarafı, bunun büyük bir fedakârlık olacağını düşünmemiştim. Birçok kadın sevmedikleri erkeklerle evleniyorlar. Ama şimdi..." Duraksadı ve gözlerini sildi. "Şimdi daha zor. Yalnızca böyle. Zor."

Susan yutkundu ve nazikçe, "Belki de kitabı geri vermelisin," dedi.

Elizabeth başını salladı. "Yarın götüreceğim."

"Birlikte... Birlikte daha sonra ne yapmamız gerektiğine karar veririz. Eminim üzerinde deneme yapmadan, bir koca bulacaksın..."

Elizabeth elini kaldırdı. "Şimdi bundan bahsetmeyelim."

Susan başını salladı ve sonra kitabı bırakırken hafifçe gülümsedi. "Gidip şunun tozunu alayım. Yarın geri götürürsün."

Elizabeth kardeşi odadan çıkarken hiç hareket etmedi. Sonra, yatağına uzandı ve ağlamaya başladı. Ama bu sefer yastıkla başını kapatmıştı.

İstediği son şey ona biraz daha acınmasıydı.

8. Bölüm

Ertesi sabah, Elizabeth, Leydi Danbury kahvaltısını bitirmeden, gizlice kütüphaneye girip kitabı bırakabilmek için, Danbury Köşkü'ne her zamankinden daha erken geldi. Tek istediği şu lanet olası kitabı sonsuza kadar gözünün önünden kaldırmaktı.

Bu sahneyi zihninde yüz kere tekrarlamıştı. BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i kütüphanedeki yerine gizlice yerleştirecek ve arkasından kapıyı sıkıca kapatıp çıkacaktı. Bunun aynı bu şekilde olması için dua ediyordu.

"Bana acıdan başka hiçbir şey vermedin," diye fısıldadı çantasına doğru.

Tanrı aşkına, son derece şapşal bir insana dönüşüyordu. Bir kitapla konuşuyordu. Bir kitap! Bu kitabın herhangi bir gücü yoktu, hayatını değiştirmeyecekti ve kesinlikle sözlerine cevap vermeyecekti.

Yalnızca bir kitaptı. Cansız bir nesne. Sahip olduğu tek güç, Elizabeth'in ona yüklediği güçtü. Ancak onun izin verdiği derecede önemliydi bu kitap.

Bu, elbette, her çantasına baktığında, onun karanlıkta parlayacağını düşünmesini açıklamıyordu.

Holü parmak ucunda yürüyerek geçti. Hayatında

ilk kez Leydi Danbury'nin rutine olan katı bağlılığı için müteşekkirdi.

Kontes şu an kahvaltısının dörtte birlik kısmını bitirmiş olmalıydı, bu da demek oluyordu ki Elizabeth'in, patronu resim odasına gitmeden önce, en azından yirmi dakikası vardı.

İki dakika kitabı kütüphaneye geri koymak için, on sekiz dakika da kendini rahatlatmak için.

Elizabeth, eli çantasında, kitabı çıkartmaya hazır bir şekilde, köşeyi dönmeye hazırlanıyordu. Kütüphanenin kapısı aralıktı. Mükemmeldi. Ne kadar az ses yaparsa, birinin onu basma ihtimali o kadar azalırdı. Leydi Danbury kahvaltısını bitirene kadar evin bu kısmında çok fazla hareket olmazdı gerçi, ama yine de tedbirli olmakta fayda vardı.

Kapıdan yanlamasına geçti. Bakışları kitabın ait olduğu rafa kilitlenmişti. Tek yapması gereken, odayı boydan boya geçmek, kitabı yerine koymak ve oradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktı. Dolambaçlı yollar veya gereksiz duraksamalar olmaksızın.

Gözlerini raftan ayırmayarak kitabı çantasından çıkardı. İki adım daha ve...

"Günaydın, Elizabeth."

Kız birden çığlık attı.

James şaşkınlıktan geri çekildi. "Seni korkuttuysam, özür dilerim."

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Titriyorsun," dedi endişeli bir sesle. "Seni gerçekten korkuttum, değil mi?"

"Hayır," dedi, sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. "Yalnızca, kimseyi beklemiyordum. Günün bu saatinde, kütüphane genelde boş olur."

Adam omuz silkti. "Okumayı seviyorum. Leydi Danbury koleksiyonunu istediğim gibi kullanabileceğimi söyledi. O elindeki nedir?"

Elizabeth, adamın gözlerini takip edince nefesi kesildi.

Kitap hâlâ elindeydi. "Bir şey değil," diye geveledi, kitabı çantasına geri sokuşturmaya çalışırken. "Hiçbir şey." Fakat heyecandan parmakları iyice sakarlaştı ve kitap yere düştü.

"Geçen gün benden saklamaya çalıştığın kitap bu," dedi. Gözleri adeta zafer coşkusuyla parlıyordu.

"Hayır, değil!" dedi, nerdeyse bağırmıştı. Hemen yere eğildi ve kitabı saklamaya çalıştı. "Ödünç aldığım salak bir romandı ve..."

"Güzel miydi bari? Ben de okumak isterim."

"Hiç sevmezdin," dedi çabucak. "Aşk romanı."

"Aşkı severim."

"Elbette, herkes sever," diye saçmaladı, "ama bunun hakkında bir kitap okumak ister misin gerçekten? Sanmıyorum. Oldukça dramatik. Çok sıkılırdın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı, ağzının kenarı hafifçe yukarı kalkmıştı ve yüzünde bilindik gülümsemesi vardı.

Elizabeth kendini kaybetmişçesine başını salladı. "Daha ne denebilir ki, kadınlara yönelik bir kitap işte."

"Bu biraz ayrımcılığa girmiyor mu sence?"

"Sadece zaman kaybetmeni önlemeye çalışıyorum."

Adam da yere çömeldi. "Çok düşüncelisin."

Elizabeth tamamen kitabı kaplayarak oturabilsin diye hafifçe kaydı. "Düşünceli olmak güzel."

Biraz daha yakınlaştı, gözleri parlıyordu. "Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu, Elizabeth."

"Ne?"

"Düşünceli olman."

"Bu konuda samimi olamazsın," diye cevapladı, resmen sözlerine atlayarak. "Daha dün, benim Leydi Danbury'ye şantaj yaptığımı düşünüyordun. Bunun neresi düşünceli bir hareket?"

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun ama senin şantajcı olmadığına çoktan karar vermiştim. Senin baş şüpheli olduğun bir gerçek. Ne de olsa Leydi Danbury'nin eşyalarına istediğin gibi ulaşabiliyorsun. Fakat birinin senin karakterini değerlendirebilmesi için, seninle fazlasıyla vakit geçirmesine gerek yok."

"Ne kadar düşüncelisin," dedi huysuzca.

"Kitabın üzerinden kalk, Elizabeth," dedi emreden bir ses tonuyla.

"Hayır."

"Kitabın üzerinden kalk."

Elizabeth, duyulabilir bir şekilde inledi. Hayatı kesinlikle bu noktaya gelmiş olamazdı. "Küçük düşme" şu anda içerisinde bulunduğu durumu anlatmaya azıcık bile olsa yetmiyordu. Ve "pancar" da yanaklarının durumunu anlatmak için yetersiz kalıyordu.

"Yalnızca durumu daha kötüleştiriyorsun." Eğildi ve bir şekilde kitabı köşesinden yakalamayı becerdi.

Hemen biraz daha çömeldi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

James pis pis gülümsedi ve parmaklarını hareket ettirdi. "Parmaklarım da bir yere gitmiyor."

"Seni zampara," dedi. "Bir hanımefendiyi okşuyorsun ha."

James öne eğildi. "Eğer seni okşasaydım, yüzünde bambaşka bir ifade olurdu."

Elizabeth adamın omzuna bir şaplak attı. Belki de daha fazlasını hak ediyordum, diye düşündü James, ama onun küçük kırmızı kitabına bakmadan kütüphaneden ayrılırsa adeta lanetleneceğini hissediyordu.

"Beni istediğin kadar aşağılayabilirsin," dedi gururlu bir sesle, "ama hiçbir etkisi olmayacak. Kesinlikle hiçbir yere gitmiyorum."

"Elizabeth, kitap yumurtlayan bir tavuğa benziyorsun resmen."

"Eğer biraz olsun beyefendi olsaydın..."

"Ah, ama beyefendi gibi davranmanın yeri ve zamanı vardır ve bu kesinlikle ne yeri, ne de zamanı." Kitabı elinin altına biraz daha almayı becererek parmaklarını kızın altına doğru daha da sıkıştırdı. Biraz daha itebilirse, başparmağını kitabın köşesine takmayı becerecekti ve sonra da kitap onun olacaktı!

Elizabeth iyice gerildi. "Elini altımdan çek," diye inledi.

Adam tam tersini yaparak parmaklarını biraz daha ilerletti. "Tüm bunları dişlerini sıkarak söylemen, dikkate değer bir beceri gerçekten."

"James!"

James boştaki elini kaldırdı. "Bir saniye lütfen. Konsantre olmaya çalışıyorum."

Kız ona kızgın kızgın bakarken, James parmağını kitabın üst köşesine takmayı becermişti. Dudakları tehdirücü bir gülümsemeyle açıldı. "İşte şimdi battın, Bayan Hotchkiss."

"Ne yapıyorsun? Aaaaaaaaay!"

James kitabı çekti ve Elizabeth'i yere sererek kitabı altından kurtarmayı başardı.

"Haaaaayııırrr!" diye bağırdı, sanki dünyanın kaderi kitabı geri almasına bağlıymış gibi.

James hızlıca odanın diğer köşesine kaçtı, zaferle kitabı havada sallıyordu. Elizabeth ondan oldukça kısaydı, kitaba yetişmesine imkân yoktu.

"James, lütfen," diye yalvardı.

Adam başını salladı ama günlerdir bu kitabın ne olduğunu merak ediyordu ve bu kadar yakınlaşmışken vazgeçemezdi. Bu yüzden başını yukarı çevirdi, kitabı döndürdü ve başlığı okudu.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?

Gözlerini kırpıştırdı. Elbette bilemezdi... Hayır, onun gerçek kimliğini bilmesine imkân yoktu.

"Bunu neden yaptın?" dedi. Sesi nerdeyse boğulacak gibi çıkmıştı. "Bunu yapmak zorunda mıydın?"

Başını ona doğru çevirdi. "Bu da ne?"

"Neye benziyor?" diye çıkıştı.

"Ben...şey...bilmiyorum." Hâlâ kitabı yukarıda tutmaya çalışırken birkaç sayfasına göz attı. "Daha çok bir rehbere benziyor."

"O zaman öyledir," diye tersledi. "Şimdi lütfen geri ver. Leydi Danbury'ye geri iade etmem gerek."

"Bu benim... Leydi Danbury'ye mi ait?" diye sordu, inanmakta güçlük çekerek.

"Evet! Şimdi lütfen geri ver."

James başını salladı, tekrar kitaba baktı ve sonra Elizabeth'e döndü. "Peki, ama niçin böyle bir kitaba ihtiyaç duysun?"

"Bilmiyorum," dedi neredeyse inleyerek. "Eski bir şey. Belki de Lord Danbury ile evlenmeden önce almıştı. Ama lütfen, o kahvaltıdan dönmeden önce rafa geri koymama izin ver."

"Bir dakika." Başka bir sayfayı çevirdi ve okumaya başladı:

GÜLÜMSERKEN ASLA DUDAKLARINIZI ARALAMAMALISINIZ. KAPALI DUDAKLARLA GÜLÜMSEMENİZ KESİNLİKLE ÇOK DAHA GİZEMLİ OLACAKTIR. GÖREVİNİZİN MARKİNİZİ ETKİLEMEK OLDUĞUNU UNUTMAYIN.

"O yüzden mi hep öyle yapıyorlar?" diye mırıldandı. Elizabeth'e bir bakış attı. "On İkinci Emir birçok şeyi açıklıyor."

"Kitap lütfen," diye hırladı, elini havada tutarak.

"Eğer biraz olsun ilgileniyorsan, söyleyeyim," dedi elini sallayarak, "ben gülümsemeyi bilen kadınları tercih ederim. Bu şekilde gülümsemek..." dudaklarını alaycı, sıkı bir gülümseme ile gerdi, "gerçekten de çok yakışıksız oluyor."

"Bayan Seeton'ın böyle bir gülümsemeden bahsettiğini sanmıyorum," dedi, onun yapmacık ifadesine benzer bir ifade takınarak. "Bence böyle bir şeyden bahsediyor." Bu sefer, dudaklarını narin bir gülümsemeyle kıvırdı ve bu gülümseme, adamın sırtından başlayıp aşağılara inen bir ürpertiyle titremesine sebep oldu.

"Evet," dedi öksürerek, "bunun çok daha etkileyici olduğunu söyleyebiliriz."

"Seninle bunu tartıştığıma inanamıyorum," dedi, daha çok kendi kendine söylenir gibi. "Lütfen yalnızca kitabı yerine koyabilir miyiz?"

"Leydi Danbury'nin kahvaltısını bitirmesine neredeyse on dakika daha var. Meraklanma." Dikkatini yeniden kitaba çevirdi. "Bunu oldukça etkileyici buldum."

"Ben bulmadım," diye çıkıştı.

James bu sefer, dikkatini Elizabeth'e çevirdi. Bir kalas gibi kaskatı duruyor, yumruklarını sıkıyordu. Yanaklarında kızgınlıktan iki kırmızı leke oluşmuştu. "Bana kızgınsın," dedi adam.

"Anlama kabiliyetin hayret verici."

"Ama ben yalnızca eğlenmeye çalışıyordum. Amacım seni aşağılamak değildi."

Kızın gözleri daha da sert bakmaya başladı. "Ben gülüyor muyum?"

"Elizabeth," dedi yalvarırcasına, "iyi niyetli bir şeydi. Elbette bu kitabı ciddiye almadığını biliyorum."

Kız cevap vermedi. Odadaki sessizlik iyice ağırlaşmıştı. James kızın gözlerindeki acıyı gördü. Elizabeth'in dudaklarının kenarları önce titredi, sonra iyice gerildi ve başını çevirdi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, suçluluk duygusunun küçük bıçakları midesine saplanıyordu. "Çok üzgünüm."

Kız çenesini kaldırdı ama James onun yüzündeki bastırılmış hisleri görebiliyordu. "Buna bir son verebilir miyiz artık?"

Sessizce kollarını indirdi ve kitabı ona geri verdi. Kız ona teşekkür etmedi, yalnızca kitabı geri aldı ve göğsüne bastırdı.

"Bir koca aradığını bilmiyordum," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ki."

James kitabı işaret etti ve, "Yardımcı oldu mu peki?" diye sordu.

"Hayır."

Sesindeki durgunluk, adeta karnına atılmış bir yumruk gibiydi. James, bunu bir şekilde düzeltmesi gerektiğini fark etti. Gözlerindeki bu ölü ifadeyi alıp götürmesi ve sesine parlaklığını geri vermesi gerekiyordu. Onun kahkahasını, onun küçük bir esprisine kendisinin attığı kahkahayı duyması gerekiyordu.

Sebebini bilmiyordu. Yalnızca yapması gereken bir şey olduğunu biliyordu.

Boğazını temizledi ve sordu, "Yardım edebileceğim bir şey olabilir mi?"

"Efendim?"

"Sana bir şekilde yardım edebilir miyim?"

Ona şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

James nasıl cevap vereceğini düşünürken dudakları hafifçe açıldı. "Yalnızca... şey...ben eş bulma konusunda bir iki şey biliyorum diyebiliriz."

Elizabeth'in gözleri yuvalarından oynadı. "Sen evli misin?"

"Hayır!" dedi, cevabının şiddetinden kendisi bile şaşırarak.

Elizabeth fark edilir bir biçimde rahatladı. "Ah, çok iyi. Çünkü sen... sen..."

"Ben seni öptüm, o yüzden mi?"

"Evet," diye homurdandı.

Uzandı ve elini çenesinin altına götürüp kızın kafasını kaldırdı. "Bilmeni isterim ki, eğer evli olsaydım, Elizabeth, başka bir kadınla oynaşmazdım."

"Ne kadar da...düşüncelisin."

"Demek istediğim şu ki, eğer gerçekten bir koca arıyorsan, sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Elizabeth yalnızca ona bakmakla yetindi. Bu anın gerçekliğine inanmakta güçlük çekiyordu. İşte orda duruyordu, bir önceki gecesini uğrunda ağlayarak geçirdiği adamın karşısında ve o adam, ona koca bulma konusunda yardımcı olmayı öneriyordu. "Bu olamaz," dedi, kendi kendine. "Bu gerçek olamaz."

"Neden olmasın," dedi. "Seni bir arkadaş olarak görüyorum ve..."

"Bana nasıl yardım edebilirsin ki?" diye sordu, hangi zıkkımın onu bu konuya devam etmesini sağladığını merak ederek. "Bu çevrede yenisin. Beni kesinlikle uygun adaylarla tanıştıramazsın. Ve," diye ekledi, onu işaret ederek, "moda ve stil konusunda pek de işinin ehli sayılmazsınız."

James geriye doğru yalpaladı. "Ne demek istiyorsun!"

"Kıyafetlerin oldukça güzel fakat zamanın birkaç sene gerisinde."

"Seninkiler de öyle," dedi sırıtarak.

"Biliyorum," diye çıkıştı. "O yüzden, neden babasettiğini bilen birisinin yardımına ihtiyacım var."

James sert bir yanıt vermekten kaçınmaya çalışarak başını önce gerginlikle yana yatırdı ve sonra tekrar yukarı kaldırdı. Bu terbiyesiz velet onun bir de Londra'daki dolabını görmeliydi. Pek çok kıyafeti vardı, hepsi de son modaydı ve o züppelerin giydiği firfirlı ve çizgili şeylerden de değillerdi. "Neden evlenmek için bu kadar heveslisin?" diye sordu, kendi elbiselerini savunmaktansa, onun durumunu değerlendirmenin daha önemli olduğunu düşünerek.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Katılmıyorum. Eğer sana yardım edeceksem, beni de ilgilendirir."

"Bana yardım etmene henüz izin vermedim," diye sertçe cevapladı.

Adamın gözleri kitaba doğru çevrildi. "Bir marki olmak zorunda mı?"

Kız anlamakta güçlük çekerek gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Bir marki olmak zorunda mı?" diye tekrarladı. "Bir unvanı mı olmalı illa ki? Bunun çok önemi var mı?"

Adamın rahatsız edici ses tonu yüzünden geriye doğru bir adım atmıştı. "Hayır."

James adalelerinin rahatladığını hissetti. Ne kadar gerildiğini veya bu cevabın onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti bile. Tüm hayatı boyunca, acı bir şekilde, ona karakterinin değil, unvanının önemli olduğu hissettirilmişti.

Babası ona asla oğlum dememişti, onu yalnızca varisi olarak görüyordu. Bir önceki marki çocuğu ile nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu ve James'e minnettar bir yetişkin gibi davranmıştı. Çocukken yaptığı her yaramazlık unvanına bir saygısızlık olarak görüldüğünden, James canlı ve neşeli karakterini ciddi ve mütevazı bir maskenin altına saklamayı çabucak öğrenmişti, en azından babasının huzurundayken.

Onun çekiciliğine ve atletikliğine sahip her çocuğun olduğu gibi okulda popüler bir çocuktu fakat onu iyi bir hayat ve iyi bir unvana giden yol olarak görenler arasından gerçek dostlarını ayırmak zaman almıştı.

Ve Londra'da yaşadıkları... İki kafası ve fil hortumu bile olsa bayanlar umursamayacaklardı neredeyse. "Marki, marki," diye duyardı fısıltıları. "O bir mar-

ki. Serveti var. Bir şatoda yaşıyor." Görünüşünden ve gençliğinden bir avantaj olarak bahsedildiğini duymuştu ama kimsenin zekâsından, espri anlayışından veya gülümsemesinden bahsettiğini duymamıştı.

Bütün bunları düşününce, Elizabeth Hotchkiss ondan gerçekten karakteri için hoşlanan tek kadındı.

Tekrar ona baktı. "Marki istemiyor musun?" diye mırıldandı. "O zaman neden bu kitabı aldın?"

Elizabeth'in yumruk yaptığı elleri vücudunun yanlarında titriyordu. "Çünkü buradaydı. Ve çünkü ismi UNVANSIZ FAKAT TALİHLİ VE MAKUL DERECEDE ESPRİLİ BİR BEYEFENDİ İLE NASIL TANIŞILIR? değildi. Bilmiyorum."

James'in buna gülmesi lazımdı.

"Ama zaten unvanlı bir beyefendinin ilgisini çekebileceğimden de şüpheliyim," diye ekledi. "Hiç çeyizim yok ve bulunmaz Hint kumaşı olmadığım da kesin."

Bu konuda aynı fikirde değillerdi ama James, bunu söylese de Elizabeth'in inanacağından kuşkuluydu. "Aklında herhangi bir aday var mı?"

Uzun bir süre sustuktan sonra cevap verdi. "Hayır."

"Demek aklında biri var," dedi sırıtarak.

Yine, saniyeler boyunca sessiz kaldı ve eğer bu konuyu uzatırsa hayatın tehlikeye girecek dermişçesine, "Uygun değil," dedi.

"Peki, neye göre uygun olunuyor?"

Usanmış bir halde iç çekti. "Dövülmek istemem, ama terk edilmek hiç istemem..."

"Vay, vay, yükseklere oynuyoruz."

"Söylediklerimi unut," diye çıkıştı. "Zaten bunu neden seninle paylaşıyorum, bilmiyorum. Açıkça görülüyor ki, bir fikrin bile yok."

"Elizabeth," dedi yumuşak bir ses tonuyla, uzanıp parmaklarını tutarak. "Çok üzgünüm."

"Parası olması gerek," dedi donuk bir şekilde, genç adamın elini tutan ellerine gözlerini dikerek. "Paraya ihtiyacım var."

"Anlıyorum."

"Anladığından şüpheliyim, ama yoksul ve muhtaç olduğumu biliyor olman yeterli herhalde."

"Leydi Danbury sana kendini idare edecek kadar para vermiyor mu?" dedi sessizce.

"Veriyor, fakat küçük kardeşlerimi idare etmeme yetmiyor. Ve Lucas'ın Eton'a gitmesi gerek."

"Evet," dedi dikkati dağınık bir şekilde, "bir erkek gitmeli. Bir baronet demiştin, değil mi?"

"Hayır, dememiştim, ama evet, öyle."

"Leydi Danbury bahsetmiş olmalı."

Kız omuz silkti ve kendisiyle alay eder gibi gülerek derin bir nefes verdi. "Bunu herkes biliyor. Biz bu bölgenin fakirleşmiş soylu tabakasının resmi örneğiyiz. O yüzden gördüğün gibi, tam olarak evlenilecek türden bir kız değilim. Sunabileceğim tek şey ailemin kan bağları. Ve o bile fazla etkileyici değil. Her yerimden soyluluk fışkırıyor olsa, neyse."

"Hayır," dedi, düşüncelere dalmış bir halde, "ama bir erkeğin o yerin soylusu olan ve özellikle de unvanlı bir aileden biriyle evlenmesi oldukça beklenebilecek

bir şey. Üstüne bir de bu kadar güzel olmanın avantajı ekleniyor, tabii."

Ona öfkeyle baktı. "Lütfen beni korumaya çalışma."

James ona inanamayarak gülümsedi. Açıkça kızın ne kadar çekici olduğu hakkında herhangi bir fikri yoktu.

"Daha önce makul bir güzelliğim olduğu söylenmişti..." diye başladı, "ama güzellik oldukça geniş bir konu."

Adam, onun karşı çıkışını hiçe sayarak elini salladı. "Bana bu konuda güvenmelisin. Dediğim gibi, bu bölgede seninle evlenmek isteyecek en azından birkaç adam olduğuna eminim."

"Bir tane var," dedi yüzünü ekşiterek. "Bu çevreden bir mal sahibi. Ama şişman, yaşlı ve kaba. Küçük kız kardeşim, eğer onunla evlenirsem, şimdiden bir düşkünler yurduna kaçacağını söyledi."

"Anlıyorum." James, kızın bu ikilemine bir çözüm bulmaya çalışarak çenesini ovdu. Kendi yaşının iki katı yaşında, iğrenç bir adamla evlenmesi haksızlıktı. Muhtemelen yapabileceği bir şey olmalıydı. Kardeşini bin defa Eton'a göndermeye yetecek kadar parası vardı.

Veya daha doğrusu, Riverdale Markisi'nin o kadar parası vardı. Yalnızca bir bey olan James Siddons'ın, sırtındaki giysilerinden başka bir şeyinin olmaması gerekirdi.

Ama belki de anonim bir armağan ayarlayabilirdi. Elizabeth böyle beklenmedik bir yardımı kabul etmeyecek kadar gurur yapmazdı herhalde. Kendi hayrına olacak bir hediyeyi almayacağına yüzde yüz emindi, fakat ailesi söz konusu olursa, hayır demezdi.

James bir an önce danışmanı ile irtibata geçmesi gerektiğine karar verdi.

"Pekâlâ," dedi rahatsız bir gülümsemeyle, "eğer bir kenara sıkıştırılmış bir servetin yoksa bana nasıl yardımcı olabileceğini anlayamıyorum."

"İyi ama," dedi, düpedüz yalan söylemekten kaçınmaya çalışarak, "sana başka bir şekilde yardım edebileceğimi düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimelerini dikkatle seçti. "Flört etme sanatı hakkında biraz bilgim vardır. İş aramaya başlamadan önce, benim...çok aktif olarak olmasa da sosyeteye iştirak etmişliğim vardır."

"Londra'da mı?" diye sordu şüpheyle.

"Sanırım Londra sezonunun karmaşıklığını asla anlayamayacağım," dedi James.

"Ah. İyi, ama önemi yok zaten, sanırım ben o sezonun hiçbir etkinliğini karşılayabilecek durumda değilim." Tekrar başını kaldırdı ve hüzünlü bir şekilde ona gülümsedi. "Ve eğer karşılayabilseydim bile, zaten o para Lucas'ın eğitimine giderdi."

Adam gözlerini dikerek ona baktı, o narin oval yüzüne ve o büyük mavi gözlerine... Tanıştığı en bencil olmayan insan o olmalıydı. "Sen iyi bir ablasın, Elizabeth Hotchkiss," dedi sessizce.

"Hayır aslında," dedi üzgün bir sesle. "Bazen çok sinirleniyorum. Eğer daha iyi bir insan olsaydım..."

"Saçmalama," diye araya girdi. "Böyle bir adaletsizliğe sinirlenmekte çok haklısın."

Kız güldü. "Bu adaletsizlik değil James, yalnızca yoksulluk. Eminim bunu sen de anlarsın."

Tüm hayatı boyunca, James'in bunu anlayacak fırsatı olmamıştı. Babası henüz hayattayken, muazzam derecede harçlık alıyordu. Ve sonra, unvanını alınca, çok daha muazzam derecede bir servete konmuştu.

Elizabeth başını yana yatırdı ve pencereden baktı. Dışarıda yumuşak bir esinti Leydi Danbury'nin favorisi olan karaağacın yapraklarını dalgalandırıyordu. "Bazen," diye fısıldadı, "dilerdim ki..."

"Ne dilerdin?" diye sordu James dikkatle.

Başını iki yana salladı. "Önemi yok. Neyse ben kesinlikle Leydi Danbury'ye görünmeliyim artık. Biraz sonra oturma odasına gidecek ve kesinlikle beni yanına çağıracaktır."

Holün öbür ucundan yüksek bir ses geldi, *"Elizabeth!"*

"Gördün mü? Onu ne kadar iyi tanıdığımı anlıyor musun?"

James saygıyla başını eğdi ve mırıldandı, "Oldukça etkileyici."

"ELIZABETH!"

"Tanrı aşkına," dedi Elizabeth, "neye ihtiyacı olmuş olabilir ki?"

"Arkadaşa," diye cevapladı James. "Tek ihtiyacı olan bu. Arkadaşlık."

"O gülünç kedi ihtiyacım olduğunda nerede?" Arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

"Elizabeth!" diye seslendi James.

Arkasını döndü. "Evet?"

"Kitap." Adam hâlâ kolunun altında sıkıştırılmış olan küçük kırmızı ciltli kitabı işaret etti. "Onu resim odasına götürmek istemezsin, öyle değil mi?"

"Ah! Hayır!" Kitabı ona verdi. "Teşekkürler. Elimde olduğunu tamamen unutmuşum."

"Senin için onu yerine koyarım."

"Şuradaki rafa koymalısın," dedi, odanın karşı köşesini işaret ederek. "Yanlamasına. Yüzüstü. Aynı söyleyeceğim gibi koyacağına söz vermelisin."

Hoşgörüyle gülümsedi. "Eğer kendin koyarsan daha rahat eder misin?"

"Evet, aslında ederim," dedi ve kitabı geri kaptı. James onun aceleyle odanın diğer ucuna gitmesini ve kitabı dikkatlice bulduğu yere koymasını izledi. Kız bir an için doğru yere koyup koymadığını inceledi ve sonra parmağını üzerine koyarak hafifçe sola kaydırdı. Düşünceli gözlerle bir süre tekrar baktı ve sonra sağa kaydırdı.

"Leydi Danbury'nin kitabın bir iki santim oynamış olduğunu fark edeceğini hiç sanmam."

Ama kız onu duymazdan geldi, odanın diğer köşesine koşturdu ve ona *seni daha sonra görmeliyim* der gibi bir bakışı attı.

James kafasını odadan dışarı çıkardı ve onun Agatha'nın odasına gidişini izledi. Sonra kütüphanenin kapısını kapattı, odanın diğer ucuna gitti, kitabı aldı ve okumaya başladı.

9. Bölüm

Ne yapmak istiyorsunuz?"

Elizabeth, Leydi Danbury'nin önünde, ağzı şaşkınlıktan beş karış açılmış bir halde, duruyordu.

"Sana söyledim, biraz kestirmek istiyorum."

"Ama siz asla kestirmezsiniz."

Leydi Danbury kaşını kaldırdı. "Daha iki gün önce kestirdim."

"Ama..."

"Ağzını kapat, Elizabeth. Balığa benzemeye başladın."

"Ama bana her zaman rutinin medeniyetin temelbaşı olduğunu söylerdiniz," dedi ona karşı çıkarak.

Leydi D omuz silkti. "Bir hanım ara sıra kendine rutinini değiştirme lüksünü tanıyamaz mı? Tüm rutinlerin periyodik bir biçimde yeniden ayarlanmaları gerekir."

Elizabeth ağzını kapatmayı becermişti ama hâlâ duyduklarına inanamıyordu.

"İstersem her gün kestiririm," diye belirtti Leydi Danbury, kollarını kavuşturarak.

Odaya şaşkın bakışlar atan Elizabeth, "Burada bir vantrilok olmalı. Bu sözler kesinlikle sizin ağzınızdan çıkıyor olamaz."

"Seni temin ederim ki benim ağzımdan çıkıyor. Öğleden sonra kestirmeyi, müthiş derecede canlandırıcı buluyorum."

"Ama geçen günkü kestirmeniz sabah vaktiydi."

"Hımm. Belki öyleydi. Belki değildi."

"Öyleydi."

"Öğleden sonra olsaydı daha iyi olurdu."

Elizabeth bu kadar mantıksız bir savunmaya nasıl bir karşılık verebileceğini bile bilmiyordu, o yüzden kollarını iki yana açtı ve dedi ki, "Öyleyse, uyumanız için sizi yalnız bırakayım."

"Evet. Öyle yap. Ve giderken kapıyı arkandan kapat. Sessizliğe ihtiyacım olacağına eminim."

"Başka bir ihtiyacınız olabileceğini hayal edemiyorum."

"Seni kurnaz kız. Bu cüret de nereden geliyor?"

Elizabeth işverenine paylayan bir bakış attı. "Sizden geldiğini gayet iyi biliyorsunuz, Leydi Danbury."

"Evet, demek seni iyi yetiştiriyorum."

"Tanrı bana yardım etsin," diye söylendi Elizabeth.

"Söylediğini duydum!"

"Kaybedeceğiniz ilk duyunuzun duymanız olacağını sanmıyorum."

Leydi Danbury yüksek sesle güldü. "Sen yaşlı bir hanımefendiyi nasıl güldüreceğini iyi biliyorsun, Elizabeth Hotchkiss. Bunu takdir etmiyorum sanma. Seni düşündüğünden fazla umursuyorum."

Elizabeth, Leydi D'nin karakterine aykırı duygusallığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkürler."

"Her zaman o kadar hödük sayılmam." Leydi Danbury dikkatle boynundaki zincire taktığı küçük saate baktı. "Yetmiş dakika sonra uyandırılmak istiyorum."

"Yetmiş dakika mı?"

"Bir saat gerçekten yeterli değil, ama bir buçuk saat kaybedemeyecek kadar da meşgulüm. Ayrıca," diye ekledi Leydi Danbury kurnaz bir bakışla, "seni diken üstünde tutmaktan hoşlanıyorum."

"Buna hiç şüphem yok," diye söylendi Elizabeth.

"Yetmiş dakika, öyleyse. Bir dakika bile önce değil."

Elizabeth kapıya yürürken, şaşkınlıktan başını sallıyordu. Çıkmadan evvel, döndü ve, "İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu.

"Elli sekiz yaşındaki bir kadının her parçasını iyi hissetmeye hakkı olduğu kadar."

"Bu büyük bir nimet," dedi Elizabeth iğneleyici bir ses tonuyla, "özellikle de altmış altı yaşında olduğunuzu hesaba katarsak."

"Seni küstah velet. Maaşından kesmeden önce yıkıl karşımdan."

Elizabeth kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir şey yapmazsınız."

Leydi Danbury refakatçisinin kapıdan çıkışını izlerken, kendi kendine gülümsedi. "İyi bir iş çıkartıyorum," dedi kendine, sesi şefkat doluydu ve belki biraz da kendini takdir eder gibiydi. "Her geçen gün biraz daha bana benziyor."

* * *

Elizabeth derin bir nefes verdi ve holdeki minderli bir banka oturdu. Şimdi ne yapacaktı? Eğer Leydi Danbury bundan böyle düzenli bir şekilde kestirecekse, yanında yamalayacak bir şeyler veya hesap defterini getirebilirdi. Tanrı biliyordu ya, Hotchkiss evinin maliyesinin biraz düzenlemeye ihtiyacı vardı.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR? her zaman oradaydı. O Tanrı'nın belası kitaba bir daha bakmayacağına dair yemin etmişti ama belki kütüphaneye gidip James'in onu yerinden oynatıp oynatmadığını kontrol edebilirdi. Veya sayfalarını buruşturup buruşturmadığını veya ona herhangi bir şey yapıp yapmadığını.

Hayır, dedi kendine sertçe, kalkmamak için bankın kestane rengi kadifesini sıkıca tutarak. Bayan Seeton ve emirleriyle ilişkisini bitirecekti. Orada oturacaktı, o banka yapıştırılmış gibi ve o yetmiş dakikayı nasıl geçireceğini düşünecekti.

"Elizabeth?"

James'i göreceğini bilerek başını kaldırdı, daha doğrusu James'in kütüphanenin kapısından çıkmış kafasını.

"Bir saniye bana katılabilir misin?"

Ayağa kalktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Tam tersi aslında."

"Bu kulağa umut verici geliyor," diye söylendi. Biri ona iyi haber vermek için çağırmayalı uzun zaman olmuştu. *Bir saniye bana katılabilir misin* cümlesi genellikle *hesabın gecikmiş, eğer bir an önce ödemezsen otoritelere haber vermek zorunda kalacağım* anlamına gelirdi.

"Seninle konuşmam gerek."

Kız, son aldığı karara tamamen ters bir şekilde kütüphanede ona katıldı. "Nedir?"

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Bunu okuyordum."

Ah, hayır.

"Gerçekten de oldukça etkileyici."

Kız inledi ve elleriyle kulaklarını kapattı. "Duymak istemiyorum."

"Sana yardım edebileceğime eminim."

"Dinlemiyorum."

Adam ellerini tuttu ve Elizabeth bir deniz yıldızı gibi gerilinceye kadar çekti. "Sana yardım edebilirim," dedi yeniden.

"Ben yardım edilebilecek durumda değilim."

James güldü, bu ses Elizabeth'i parmaklarına kadar ısıtmıştı. "Şimdi, şimdi," dedi, "karamsar olma."

"Neden onu okuyorsun?" diye sordu. Tanrı aşkına, o veya başka hangi yakışıklı, etkileyici adam böyle bir kitabı ilgi çekici buluyor olabilirdi ki? Bunun tek açıklaması, onun umutsuz kadınlar hakkında bilimsel bir inceleme yapıyor olabileceğiydi.

"Bunu benim doymak bilmez merakım olarak gör," diye cevapladı. "Bu sabah senin kitabı kahramanca kurtarmaya çalışmandan sonra nasıl bakmadan durabilirdim ki?"

"Kahramanca mı?" diye haykırdı. "Kitabı benim altımdan çekerek çıkarttın."

" 'Kahramanca' kelimesi her zaman yoruma açık-

dedi kaygısızca, ona yine tehlikeli gülüşlerinden biriyle bakarak.

Elizabeth gözlerini yumdu, bitkin ve sersemlemiş bir halde iç çekti. Bu hayatında yaptığı en garip konuşmalardan biri olmalıydı ama yine de bir şekilde oldukça doğal geliyordu.

En garip tarafı bundan utanç duymuyor olmasıydı. Ah, kesinlikle yanakları biraz pembeleşmişti ve söylediği bazı şeylere kendi bile inanamıyordu fakat her şeye rağmen şimdiye kadar utançtan helak olması gerekirdi.

Bu şekilde olmasının James sayesinde olduğunu fark etti. Ondaki bir şey Elizabeth'e huzur veriyordu. Ne kadar rahat bir gülümsemesi ve yatıştırıcı bir kahkahası vardı. Tehlikeli ve resmen gizemli bir yönü olduğu kesindi ve bazen ona o kadar tuhaf bir sıcaklıkla bakıyordu ki, Elizabeth havanın düpedüz ağırlaştığını hissedebiliyordu. Onun huzurundayken rahatsız olmak neredeyse imkânsız gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu duydu.

Gözlerini açtı. "Kendimi en son ne zaman bu kadar gülünç hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum."

"Aptal olma."

"Bazen," dedi kendini küçümsercesine başını sallayarak, "elimden başka bir şey gelmiyor."

Kızın yorumunu duymazdan geldi ve kitabı kaldırdı, hafifçe sallayarak. "Bunda problem var," dedi.

"BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'den mi bahsediyorsun?"

"Hem de birçok problem."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onun emirlerine uyarak yaşamanın müthiş derecede zor göründüğünü söylemeliyim."

James bir ileri bir geri adım atıyordu, sıcak kahverengi gözleri düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi. "Açıkça belli oluyor ki," diye açıkladı, "Bayan Seeton, tabii eğer bu onun gerçek ismiyse, bu emirleri yazarken bir erkeğe hiç danışmamış."

Elizabeth onun bu söylediklerini oldukça ilginç buldu ve oturdu.

"İstediği kadar kural ve uygulama sunabilir," diye açıkladı, "fakat yöntembiliminde sorun var. İddiasına göre onun emirlerini yerine getirirsen, bir marki ile evleneceğin kesin."

"Bence *markiden* kastı uygun bir beyefendi," diye araya girdi Elizabeth. "Tahminimce yalnızca kitabın başlığında bu şekilde yer almasını istedi."

Adam başını salladı. "Fark etmez. Marki, uygun bir beyefendi... Sonuçta hepimiz erkeğiz."

"Evet," dedi Elizabeth yavaşça, onun vücudunu baştan aşağı süzme arzusuna karşı koyarak.

James eğildi ve genç kızın yüzüne dikkatle bakarak, "Sana şunu soracağım: Bayan Seeton, tabii eğer bu onun gerçek ismiyse, kurallarının uygun olup olmadığını nasıl değerlendirebilir?"

"Şey," dedi, zaman kazanmaya çalışarak, "tahminimce birkaç genç kıza refakatçilik yapmışlığı vardır ve..."

"Yanlış bir mantık," diye araya girdi. "Onun kurallarının işe yarayıp yaramadığını değerlendirebilecek tek kişi bir markidir."

"Veya uygun bir beyefendi," diye ekledi.

"Veya uygun bir beyefendi," diye kabul etti, onayladığını göstermek için başını hafifçe sallayarak. "Ama orta derecede uygun bir beyefendi olarak seni temin ederim ki, eğer bir kadın bana bu emirleri uygulayarak yaklaşsaydı..."

"Ama zaten yaklaşmazdı..." diye araya girdi Elizabeth. "Eğer Bayan Seeton'ın kurallarına uyuyorsa tabii. Bir hanımefendi, bir beyefendinin ona yaklaşmasını beklemelidir. O hangi emirdi hatırlayamıyorum, ama oralarda bir yerlerde olması gerek."

"Bu da, tek başına bile kitabın ne kadar aptalca olduğunu gösteriyor. Ancak, benim dikkat çekmek istediğim nokta, eğer ben Bayan Seeton'ın korumasındaki bir bayanla karşılaşsam, tabii eğer bu onun gerçek ismiyse..."

"Neden öyle söyleyip duruyorsun?"

James bir an için bunu düşündü. Seneler boyu yaptığı tüm o casusluklar yüzünden böyle konuşuyor olmalıydı. Her neyse, tek söylemeye çalıştığı şuydu: "Benim çok da fazla bilgim yok. Ama dediğim gibi, eğer onun korumasındaki bir bayanla karşılaşsaydım, koşarak kaçardım."

Bir sessizlik oldu ve sonra Elizabeth yaramaz bir gülüşle, "Benden kaçmadın ama," dedi.

James'in başı hızla havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kızın gülümsemesi büyüdü. Onun cesaretini kırmanın verdiği zevkle nerdeyse bir kedi gibi sinsileşmişti. "Emirleri uygulama hakkındaki emri okumuş muydun?" BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'in içindekilere bakmak için eğildi, gerçi zaten James de sözü edilen emri bulmak için kitabı karıştırmaya başlamıştı. "Sanırım on yedi numara," diye ekledi.

Adam, yaklaşık on saniye boyunca inanamayarak ona baktı. "Benim üzerimde mi denedin bunları?"

"Kulağa çok soğukkanlı geldiğini biliyorum ve tabii içimde bir azap veya biraz pişmanlık var ama gerçekten de başka seçeneğim yoktu. Neticede, sen olmasan, kim olabilirdi ki?"

James neden bu kadar rahatsız olduğundan emin olamayarak söylendi. Kuralları onun üzerinde denemesi yüzünden değildi söylenmesi, bu aslında oldukça hoş bir şeydi. Daha çok, kuralları onun üzerinde denediğini fark etmemiş olmasıydı sorun.

İçgüdüleriyle ve algısıyla bu kadar çok gurur duyan bir adam için bu çok yaralayıcıydı doğrusu.

"Daha fazla yapmayacağım," diye söz verdi. "Sana karşı oldukça adaletsiz davrandım."

Adam bu durumu nasıl kendi lehine çevirebileceğini düşünerek parmağını çenesine götürdü ve odanın içerisinde yürümeye başladı.

"James?"

Hızla arkasını döndü, gözleri yeni bir fikrin verdiği mutlulukla parlıyordu. "Kimi elde etmek için deneme yapıyordun?"

"Anlayamadım?"

Kızın karşısına oturdu ve kollarını bacaklarının üzerine koyarak eğildi. Bu sabah kendi kendine kızın gözlerindeki o hüzünlü ifadeyi sileceğine dair yemin etmişti. Doğrusu, o ifade şimdilik gitmişti fakat evdeki aç üç kardeşini hatırladığı anda geri geleceğini biliyordu. Şimdi, ona yardım etmenin bir yolunu bulmuştu ve bunu yaparken de çok iyi vakit geçirecekti.

Özel derslerle onu eğitecekti. Bu kız masum adamları evlilik tuzağına düşürmek istiyorsa, ona yardım etme konusunda Riverdale Markisi'nden daha uygun biri olamazdı. Onda tüm numaralar vardı; sosyeteye ilk defa takdim olunan kıkırdayan genç kızları karanlık köşelere götürmekten tut, şok edici derecede açık saçık aşk mektuplarına, yatağına çıkagelen dul kadınları idare etmeye kadar.

Eğer evlilikten bu kadar başarılı bir şekilde sıyrılmayı öğrenebildiyse, bu bilgisini tam ters yönde uygulayabileceğini düşünmek de mantıklıydı. Biraz çabayla, Elizabeth bölgedeki herhangi bir adamı elde edebilirdi.

Onun nabzını hızlandıran şey "çaba" kısmıydı ve bu da anatomisinin daha az bahsedilmesi kaçınılmaz yerlerini sertleştiriyordu adeta. Her özel ders, üstünkörü de olsa aşk sanatına dair bir imtihan anlamına geliyordu. Elbette, hiçbiri Elizabeth'i tehlikeye atacak şeyler değildi ama...

"Bay Siddons? James?"

Başını kaldırıp ona baktı, hayallere daldığının far-

benziyordu. Koca bulma konusunda yardıma ihtiyacı olabileceği kulağa neredeyse imkânsız geliyordu. Ama o ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ve bu James'e mükemmel bir fırsat vermişti.

"Benim üzerimde deneme yaparken," dedi kararlı bir sesle, "esas amacın kimdi?"

"Evlenmek için mi diyorsun?"

"Evet."

Gözlerini kırpıştırdı ve dudaklarını hafifçe oynatarak, "Ben...ben bilmiyorum, aslında. O kadar ilerisini düşünmemiştim. Yalnızca, Leydi Danbury'nin davetlerinden birine katılırım diye umuyordum. Uygun bir beyefendi bulmak için iyi bir yer gibi görünmüştü."

"Yakın bir zaman için bir plan yapmış mıydı?"

"Bir davet mi? Evet. Sanırım bu cumartesi olacak. Küçük bir bahçe partisi."

James arkasına yaslandı. Kahretsin. Teyzesi misafir beklediğinden ona hiç bahsetmemişti. Eğer konuklardan biri ile bir tanışıklığı bulunuyorsa, bir an önce kaybolmalıydı. İhtiyacı olan en son şey Elizabeth'in önünde sırtına vuracak ve ona Riverdale diye seslenecek bir Londra züppesiydi.

"Ancak, kimsenin yatıya kalacağını sanmıyorum," diye ekledi.

James düşünceli bir biçimde başını salladı. "O zaman bu senin için harika bir fırsat."

"Anlıyorum," dedi. Sesi beklediği kadar neşeli çıkmamıştı.

olduğunu öğrenmek ve aralarından iyi olanlarını seçmek."

"Konuk listesine baktım bile ve birçok bekâr erkek bekleniyor. Ama..." Hüsran dolu bir şekilde güldü. "Bir şeyi unuttun, James. Bahsettiğimiz bu beyefendilerin de beni seçmesi gerekiyor."

Onun bu sözlerine karşılık yalnızca elini salladı. "Başarısızlık olanak dahilinde değil. Seninle işimiz bittiğinde..."

"Bundan pek hoşlandığımı söyleyemem."

"Karşı konulması imkânsız olacaksın."

Elizabeth'in ellerinden biri, onun sözleri karşısında yaşadığı şaşkınlıkla farkında olmadan yanağına doğru kalktı. Onu *eğitmeyi* mi öneriyordu? Onu evlenilir hale mi getirecekti? Bunun karşısında niçin bu kadar şaşırması gerekiyordu bilmiyordu. Ne de olsa, öncesinden hiçbir belirti göstermemişti, tatlı bir öpücüğü saymazsak tabii... Ve ayrıca, beş parası olmayan bir emlak idarecisi ile evlenmeyeceğini de açıkça belirtmişti.

Peki, o zaman neden onun kendisini tam da istediği gibi zengin ve iyi bağlantıları olan bir beyefendi ile evlendirmek için böyle istekli olması karşısında bu kadar morali bozulmuştu?

"Bu eğitim neleri zorunlu kılıyor?" diye sordu şüpheyle.

"Şey, fazla zamanımız yok," diye düşüncelere daldı. "Ayrıca kıyafetlerin için yapabileceğimiz bir şey de yok."

"Bunu belirtmiş olman ne büyük bir incelik," diye söylendi.

Adam ona sitemkâr bir bakış attı. "Yanlış hatırlamıyorsam, biraz evvel benim kıyafetlerimi aşağılarken vicdan azabı çekmiyordun."

Lafı gediğine koymuştu. Elizabeth sustu. Terbiyesi onu istemeyerek de olsa, "Botlarınız pek hoş," demeye zorladı.

Adam sırıttı ve ayakkabılarına baktı. Eski görünmelerine rağmen kaliteli duruyorlardı. "Evet, öyleler, öyle değiller mi?"

"Biraz aşınmışlar tabii," diye ekledi.

"Yarın onları parlatacağım," diye söz verdi. Üstüm bakışları adeta oltaya gelmem der gibiydi.

"Üzgünüm," dedi sessizce. "Bu münasebetsizceydi. İltifatlar özgürce edilmeli, kısıtlamalar veya şartlar olmadan."

Kızı tuhaf ve değer biçen bir bakışla süzdü. "Senin neyinden hoşlanıyorum biliyor musun Elizabeth?"

Kız tahmin bile edemiyordu.

"Sen iyi ve nazik bir insansın," diyerek devam etti, "ama diğer iyi ve nazik insanların aksine, sen vaaz vermiyorsun, insanı usandırmıyorsun veya çevrendeki herkesi iyi ve nazik yapmaya çalışmıyorsun."

Ağzı şaşkınlıktan açıldı. Bu duyduğu en inanılmaz konuşmaydı.

"Ve tüm bu iyiliğin ve nazikliğin altında, ne kadar güçlü bir şekilde bastırmaya çalışsan da, çok zalim bir espri anlayışına sahipsin."

Ah, Tanrı aşkına, eğer biraz daha konuşursa, şuracıkta ona âşık olacaktı.

"Eğer kötü bir niyetin yoksa bir arkadaşını eleştirmenin hiçbir zarar olmaz," dedi. "O zaman sanırım bu bizi arkadaş yapıyor," dedi kız, hafifçe nefesini tutarak.

Adam ona gülümsedi, kızın neredeyse kalbi duracaktı. "Benimle arkadaş olmaktan başka hiçbir seçeneğim yok," dedi, daha da yakınına gelerek. "Ne de olsa, sınırsız verici tüm sırlarını biliyorum."

Elizabeth'in ağzından sinirli bir kıkırdama kaçtı. "Buna koca bulacak bir arkadaş. Ne kadar da hoş."

"İyi, ama Bayan Seeton'dan çok daha iyi bir iş çıkartacağıma eminim. Eğer tabii bu onun..."

"Lütfen bir daha söyleme," diye uyardı.

"Söylememişim kabul et. Ama eğer yardıma ihtiyacın olursa..." Ona dikkatle baktı. "Yardım istiyorsun, değil mi?"

"Şey, evet." *Sanırım.*

"Hemen şimdi başlamalıyız."

Elizabeth, Leydi Danbury'nin İsviçre'den getirttiği şatafatlı masa saatine göz attı. "Resim odasına geri dönmeden önce yalnızca bir saatim var."

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'in sayfalarına şöyle bir göz attı. "Hımm, çok fazla zamanın yokmuş, ama..." Sertçe yukarı baktı. "Günün bu saatinde Leydi Danbury'den kaçmayı nasıl becerdin?"

"Kestiriyor."

"Yine mi?" Yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu.

Omuz silkti. "Bunu en az senin kadar inanılmaz buluyorum ama ısrar etti. Sessizlik istediğini ve onu yetmiş dakika geçmeden uyandırmamamı söyledi.

"Yetmiş mi?"

Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Yalnızca beni dikey üzerinde tutabilmek için. Tabii bu sözler ona ait."

"Bu nedense beni hiç şaşırtmadı." James parmaklarıyla masaya vuruyordu, sonra yukarı baktı. "Bu öğleden sonra onunla işin bittiğinde başlayabiliriz. Bir ders planı geliştirmek için zamana ihtiyacım olacak ve sonra..."

"Ders planı mı?" diye yankılandı sesi.

"Düzenli olmalıyız. Düzen her amacı ulaşılabilir kılar."

Kızın ağzı şaşkınlıktan açıldı.

Adam kaşlarını çattı. "Bana niçin öyle bakıyorsun?"

"*Aynı* Leydi Danbury gibi konuşuyorsun. Aslına bakılırsa, o da hep aynı şeyi söyler."

"Öyle mi?" James öksürdü, sonra boğazını temizledi. Kahretsin, hata yapıyordu. Elizabeth ve o mavi gözlerinde öyle bir şey vardı ki, ona gizli görevde olduğunu tamamen unutturuyordu. Agatha Teyze'nin en sevdiği özlü sözleri asla kullanmamalıydı. Fakat küçükken o kadar çok beynine kazınmıştı ki, adeta kendi özlü sözleri olmuştu.

Agatha Teyzesi'nin en ufak acayipliklerini bile en az kendi kadar iyi bilen tek insanla konuştuğunu unutmamalıydı. "Eminim yalnızca bir tesadüften ibarettir," dedi, sesini ciddi tutarak. Deneyimlerine göre, neden bahsettiğini biliyor gibi konuştuğu sürece, insanlar her şeye inanmaya meyilliydiler.

Ama hayır, görünüşe bakılırsa, Elizabeth öyle değildi. "Bunu haftada en az bir kere söyler."

"Peki, öyleyse, bir seferinde onu mutlaka duymuş olmalıyım."

Bu açıklamayı kabul etmiş gibi görünüyordu. Sonra konuyu kapatmak için, "Ders planı hakkında bir şeyler söylüyordunuz," dedi.

"Doğru. Öğleden sonra plan yapmam gerekecek, fakat Leydi Danbury ile işin bittiğinde buluşabiliriz. Seninle birlikte eve yürürüm ve böylece işe başlayabiliriz."

Gülümsedi. "Pekâlâ. Dördü otuz beş geçe seninle giriş kapısında buluşabilirim," dedi. "Fakat kapıya yürümem beş dakikamı alabilir."

"Burada buluşsak daha kolay olmaz mı?"

Kız başını iki yana salladı. "Danbury Köşkü'ndeki herkesin bizim hakkımızda dedikodu yapmasını istemiyorsan, hayır."

"Harika bir nokta. Giriş kapısı öyleyse."

Elizabeth başıyla onayladı ve odadan çıktı, titreyen bacaklarıyla ancak minderli banka kadar gidebildi. Tanrı aşkına, kendini neyin içine sokmuştu böyle? *Miyav.*

Aşağıya baktı. Şeytan kedi Malcolm ayaklarının dibine oturmuş, onu bir mutfak faresiymiş gibi süzüyordu.

"Ne istiyorsun?"

Kedi omuz silkti. Elizabeth bir kedinin omuz silkebileceğini bilmiyordu, ama tabii Elizabeth, Danbury Köşkü'nün ana holünde oturup kedigillerden en büyük düşmanıyla konuşabileceğini de tahmin etmiyordu.

"Gülünç olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Malcolm esnedi.

"Bay Siddons'ın koca bulma konusunda beni eğitme teklifini kabul ettim."

Kedinin kulakları dikleşti.

"Evet, onu benden daha çok sevdiğini biliyorum. Sen herkesi benden daha çok seviyorsun."

Kedi yeniden omuz silkti.

"Yapamayacağımı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Malcolm kuyruğu ile bir dönme hareketi yaptı. Elizabeth bunun ne manaya geldiğini kesinlikle bilmiyordu, ama kedinin ondan açıkça hoşlanmadığını belli ettiği göz önüne alınırsa, manasının şu olabileceğini düşündü: "Benim bile koca bulma konusunda senden daha çok şansım vardır."

"Elizabeth?"

Birden suratı pancar kırmızısına döndü ve başını yana yatırdı. James kütüphanenin kapısından başını çıkarmıştı ve alaycı bir şekilde ona bakıyordu.

"Kediyle mi konuşuyorsun?"

"Hayır."

"Kediyle konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim."

"Peki, ama konuşmuyordum."

"Ah."

"Neden bu kediyle konuşayım ki? Benden nefret ediyor."

Gülümsedi. "Evet. Önceden söylemiştin."

Elizabeth yanaklarının yandığını fark etmemiş gibi yapmaya çalıştı. "Senin yapacak işin yok mu?"

"Ah, evet, ders planları. Akşamüstü görüşürüz."

Elizabeth kütüphanenin kapısının kapandığını duymayı bekledi. "Ulu Tanrım," diye nefes verdi. "Delirdim. Tamamen delirdim."

Tüm verdiği zararlara aşağılamayı da ekleyen kedi, başını salladı.

10. Bölüm

James, gülünç derecede erken geldiğini bilerek dördü çeyrek geçe ön kapıya vardı. Erken olduğunu biliyordu ama ayaklarının onu buluşma noktasına götürmesine engel olamamıştı. Konuşmalarından sonra kendisini çok huzursuz hissetmiş, sürekli parmaklarıyla masalar üzerinde tempo tutmuş, odadan odaya yürümüştü. Oturup, o çok böbürlendiği ders planını yazmaya çalışmıştı fakat aklına tek bir şey gelmemişti.

Genç bir bayanı sosyete için eğitmek konusunda herhangi bir deneyimi yoktu. Gerçekten tanıdığı tek genç bayan en yakın arkadaşı Blake Ravenscroft'un karısıydı. Ve Caroline'in kendisi de tam olarak sosyete için eğitilmiş denemezdi. Bildiği diğer tüm bayanlar da, Bayan Seeton'ın Elizabeth'i çevirmeye çalıştığı türden bayanlardı. Zaten Londra'dan ayrılırken bu kadar rahatlamasının sebebi de o türden bayanlar değil miydi?

Kendisi bir kadından ne bekliyordu? Elizabeth'e yardım arayışı ister istemez bu soruyu doğurmuştu. Bir eşten istedikleri nelerdi? Evlenmesi gerekiyordu. Artık bunun tartışılacak bir tarafı kalmamıştı. Ama hayatının geri kalanını, fikirlerini belirtmekten korkan,

utangaç ve körpecik bir çiçekle geçirebileceğini düşünemiyordu.

Veya daha da kötüsü, bir fikri bile olmayan utangaç ve körpecik bir çiçekle.

Üstüne üstlük, o fikri bile olmayan genç bayanlar genellikle aşırı derecede fikir sahibi anneleriyle birlikte geliyorlardı.

Adil davranmıyordu, kabul etmek için kendini zorladı. İlginç bulduğu birkaç bayanla tanışmıştı elbette. Fazla değil, ama birkaç tane. Hatta bir veya ikisiyle, hayatını mahvettiği hissine kapılmadan evlenebilirdi bile. Aşk evliliği veya öyle çok tutkulu bir şey olmazdı, ama yine de bir şekilde memnun olabilirdi.

Öyleyse bu çabucak dikkatini çeken bayanların özellikleri neydi? Kesinlikle hayattan zevk almasını bilen, yaşamayı seven, gerçek bir gülümsemesi olan, gözleri ışıldayan... James böyle şeyleri fark eden tek erkek olmadığına emindi, böyle bayanlar her zaman James'in beğendiği ve saygı duyduğu tarzda erkeklerle evlenirlerdi.

Yaşama sevgisi. Belki de her şey bununla alakalıydı. Tüm sabahını BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR'i okuyarak geçirmişti ve okuduğu her emirle, o eşi benzeri olmayan safir ışığın Elizabeth'in gözlerinden fışkırdığını hayal etmişti.

Onun tipik bir genç İngiliz kadınına dönüşmesini istememişti. Gizemli ve ağırbaşlı olmak için gözlerini yerden ayırmayarak yürümesini istememişti. Yalnızca kendi gibi olmasını istiyordu.

Elizabeth, Danbury Köşkü'nün kapısını arkasından kapattı ve ana yola doğru yürümeye başladı. Kalbi hızla atıyordu, elleri yapış yapıştı ve James onun umutsuz sırrını öğrendiği için fazla utanç duymuyor olsa bile, yine de oldukça heyecanlıydı.

Tüm öğleden sonrasını onun teklifini kabul ettiği için kendini azarlayarak geçirmişti. Daha dün gecesini asla evlenemeyeceği bu adama âşık olduğunu düşünüp uyuyana kadar ağlayarak geçirmemiş miydi? Ve şimdi de bilerek onun kendisiyle alay etmesine, flört etmesine ortam hazırlamamış mıydı?

Tanrı aşkına, ya bir daha onu öpmeye çalışırsa? Başka adamları etkilemek için onu eğiteceğini söylemişti. Bu öpmeyi de içeriyor muydu? Ve içerse bile, onun kendisini öpmesine izin vermeli miydi?

Kız inledi. Sanki onu durdurabilir miydi? Ne zaman aynı anda bir odada olsalar, gözleri adamın dudaklarına kayıyordu ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu aklından çıkaramıyordu. Onu tekrar öpmek istiyordu.

Son bir mutluluk anı. Belki de bunun anlamı buydu. Sevmediği biri ile evlenmek zorunda kalacaktı, belki de pek hoşlanmadığı biri ile. Son günlerini kahkahalarla, gizli bakışmalarla, o yeni doğan arzunun verdiği o tatlı ürperişle geçirmeyi istemek çok mu yanlış bir şeydi?

Ön kapıya doğru yürürken, James'le olan buluşmasının kalbinin kırılmasına davetiye olduğundan şüpheleniyordu, ama kalbi başka türlü davranmasını

engelliyordu. Şairlere güvenebilecek kadar Shakespeare okumuştu ve eğer Shakespeare, hiç sevmemiş olmaktansa sevip kaybetmenin daha iyi olduğunu söylüyorsa, Elizabeth de ona inanacaktı.

James, Danbury Köşkü'nün tam çıkışında onu bekliyordu ve Elizabeth'i görünce gözleri parladı.

"Elizabeth," diye seslendi, ona doğru ilerleyerek.

Kız onun yaklaşmasını izlemekten memnun kalmak durdu. Saçları hafif bir esinti ile dalgalanıyordu. Daha önce James Siddons kadar, kendi kabuğunda böylesine rahat eden bir insan daha görmemişti. Ne kadar da rahat bir yürüyüşü, düzgün bir gidişi vardı. Birden sayısız kere halıya takılıp düşmelerini veya elini duvara çarpmalarını hatırlayıp iç çekti.

Adam kızın yanına geldi ve, "Demek geldin," dedi.

"Gelmeyeceğimi mi sandın?"

"Şüphelerin olacağını düşünmüştüm."

"Elbette şüphelerim var. Bu şimdiye kadar yaptığım en kuraldışı şey olabilir."

"Çok takdire şayansın gerçekten," diye mırıldandı.

"Ama kafamda binlerce şüphe olsa da fark etmezdi." Çaresizce gülümsedi. "Eve gitmek için buradan geçmek zorundayım, o yüzden istesem de seni görmezden gelemezdim."

"Ne kadar da talihliyim."

"İçimden bir ses talihin hep senin yanında olduğunu söylüyor."

Başını dikleştirdi. "Şimdi, neden böyle söyledin?"

Kız omuz silkti. "Bilmem. Hep dört ayağının üzerine düşen birine benziyorsun."

"Tahminimce sen de hayatta kalmayı başarabilen birisin."

"Biraz öyle sanırım. Ailemden yıllar önce vazgeçebilirdim, biliyorsun. Akrabalarımız Lucas'ı almayı teklif ettiler."

"Peki ya sizleri?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Bizim unvanımız yok."

"Anlıyorum." Adam kızın kolunu tuttu ve güneye doğru çevirdi. "Bu yöne mi gidiyoruz?"

Kız başını salladı. "Evet, yolun bir kilometre kadar aşağısında, sonra yandaki dar yoldan birkaç yüz metre daha gidiyorsun."

Birkaç metre ilerlediler ve sonra adam ona dönüp sordu: "Hayatta kalmayı başarabilen birisin dediğimde, niçin biraz diye cevap verdin?"

"Bir adamın hayatta kalması, bir kadına göre çok daha kolay."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Kız hafif bir acıma duygusuyla ona baktı. Ne demek istediğini asla anlayamazdı, ama yine de açıklamayı bir borç bildi. "Bir erkek zor duruma düştüğünde," dedi, "bu durumu geri çevirmek için yapabileceği birçok şey, izleyebileceği birçok seçenek var. Orduya yazılabilir veya bir korsan gemisinde işe başlayabilir. Senin de yapmış olduğun gibi iş arayabilir. Çekiciliğini ve görünüşünü kullanabilir," başını salladı ve is-

teyerek gülümsedi, "tahminimce senin de yapmış olduğun gibi."

"Ve bir kadın bunları yapamaz mı?"

"Eğer bir kadın evini bırakıp gitmek istemiyorsa, yapabileceği fazla bir iş yok. Mürebbiyelik, bir leydiye arkadaşlık etmekten daha çok para kazandırabilir belki ama çoğu işverenin, benim Susan, Jane ve Lucas'ı beraberimde getirip orada yaşamamı isteyeceğini sanıyorum."

James anlayışla başını salladı.

"Ve çekicilik ve görünüşe gelince, bir kadın bunları üç şey için kullanabilir. Tiyatroya girmek, bir erkeğin metresi olmak veya evlenmek için. Bana gelince, benim ne oyunculuk konusunda kabiliyetim, ne de zina yaparak ailemin şerefini zedelemek gibi bir isteğim var." Başını kaldırıp ona baktı ve omuz silkti. "Benim tek seçeneğim evlenmek. Ve sanırım bu bir kadın için hayatta kalmak anlamına geliyor."

Kız duraksadı ve sonra kararsızlıkla, "Epey tatsız, öyle değil mi?" dedi.

James birkaç dakika cevap veremedi. Kendisini geniş fikirli bir birey olarak görmekten hoşlanırdı, fakat daha önce asla bir kadın olmanın bu kadar zor bir şey olduğunu düşünmemişti. O kendi hayatını, yaptığı sınırsız seçimler arasında, çantada keklik olarak görürdü.

Kız başını yana yatırdı. "Bana niçin bu kadar dikkatle bakıyorsun?"

"Saygıdan."

Şaşkınlıktan geri çekildi. "Ne dedin?"

"Sana daha önceden de hayranlık duymuştum. Olağanüstü derecede zeki ve hoş bir bayan olduğun belli oluyordu. Fakat şimdi fark ediyorum ki, hayranlığım kadar saygımı da hak ediyorsun."

"Ah. Ben... Ben..." Yanakları kızardı, söyleyecek şey bulamıyordu.

Adam başını salladı. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Etmedin," diye cevapladı, sesindeki ciyaklama yalan söylediğini ortaya çıkarıyordu.

"Evet, ettim ve kesinlikle bu anın bu kadar ciddi olmasını planlamamıştım. Yapacak işlerimiz var ama eğlenceli olmaması için hiçbir sebep yok."

Kız boğazını temizledi. "Aklında ne vardı?"

"Fazla vaktimiz yok, o yüzden önceliklerimizi belirlemeliyiz," dedi. "En önemli becerilere odaklanmalıyız."

"Ne gibi?"

"Öpüşme ve boks."

Elizabeth çantasını düşürdü.

"Şaşırmışa benziyorsun."

"Bu ikisinden hangisi beni daha çok şaşırttı bilmiyorum."

Adam eğildi ve kızın çantasını yerden aldı. "Düşününce çok mantıklı geliyor. Bir beyefendi evlenme teklif edeceği kızı önceden öpmek ister."

"Eğer ona saygı gösteriyorsa, istemez," dedi Elizabeth. "Yüzde yüz eminim ki erkekler saygı duydukları bekâr bayanları öpmezler."

"Ben seni öptüm."

"Evet...ama o...farklıydı."

"Ve sana saygı gösterdiğimi açıkça belirttiğimi düşünüyorum. Ama bu kadarı yeter." Kızın karşı çıkışlarını görmezden geldi. "Aklı başında hiçbir beyefendi, adını almadan bir kızla evlenmez, bana güven."

"Böyle söyleyince kulağa çok daha şiirsel geliyor."

"Ancak bu seni garip bir duruma düşürebilir."

"Ah, demek fark ettin?" dedi iğneleyici bir sesle.

James, devamlı olarak sözünü kesmesinden ötürü rahatsız olduğunu belli etmeye çalışarak ona bir bakış attı. "Bazı beyefendiler temel sağduyu ve değerlendirme becerilerinden mahrumdurlar, bu yüzden yanlış zamanda öpüşmeye çalışabilirler. İşte bu sebeple sana boks yapmayı öğretmeliyiz."

"Ve sen tüm bunları bugüne mi sığdırmayı planlıyorsun?"

Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle cep saatini çıkardı ve kapağını açtı. "Ben bugün için yalnızca öpüşmeyi hallederiz diye düşünmüştüm. Boks kısmını da yarın."

"Boksörlük eğitimi almış mıydın?"

"Elbette."

Kız şüpheyle ona baktı. "O dersler fazlasıyla pahalı değil mi? Duyduğuma göre Londra'daki üstün kalitedeki hocaların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyormuş."

"İhtiyacımız olan şeyleri elde etmek için her zaman birden fazla yol bulunur," dedi ve sonra tek kaşını kaldırarak onu süzdü. "Yanılmıyorsam, benim hep dört ayak üzerine düşen birine benzediğimi söylemiştin."

"Sanırım sen şimdi bana dört ayak üzerine düştüğünde, kollarının da boks yapmaya hazır halde pozisyon aldığını da söylersin."

Güldü ve havaya birkaç yumruk attı. "İnsanın böylesine formda kalmasını sağlayan başka bir şey daha yoktur."

Belli belirsiz gülümsedi. "Pek kadınsı bir uğraşa benzemiyor."

"Bayan Seeton'ın kadınlığa bakışından kopmaya çalışıyoruz sanmıştım."

"Öyle," diye cevapladı, "fakat asıl amaç bana bir koca bulmak."

"Ah, evet, sana koca," dedi.

"İngiltere'de bayan bir boksörle evlenmek isteyecek bir tane bile erkek olduğunu sanmıyorum."

"Bayan boksör olmana gerek yok. Yalnızca senden faydalanılamayacağını kanıtlamak için yumruk atmayı bilmen gerekiyor."

Omuz silkti ve yumruğunu sıktı. "Böyle mi?"

"Tanrım, hayır. Başparmağını içeri tıkıştırma. Yoksa kesin kırarsın."

Elizabeth başparmağını yumruğundan dışarı çıkardı. "Böyle mi?"

Onaylayarak başını salladı. "Aynen öyle. Fakat bir bugün öpüşmeyi çalışacağız."

"Hayır. Onu geçelim." Koluyla birkaç hamle yaptı. "Ben böyle çok eğleniyorum."

James kendisini neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin olamayarak inledi. Onu öpmeyi başka güne bırakmış olmak mı yoksa kızın gördüğü en zayıf yumruğa sahip olması mı? "Hayır, hayır, öyle değil," dedi, kızın arkasına geçerek. Elini bileğine koyarken çantasının yere düşmesine izin verdi ve omzunun açısını ayarladı. "Kız gibi yumruk atıyorsun."

"Ben zaten *kızım*."

"Peki, onu zaten görebiliyoruz fakat yine de bir kız gibi yumruk atmak zorunda değilsin."

"Peki, bir *erkek*," dedi boğuk bir erkek sesi çıkarmaya çalışarak, "nasıl yumruk atar?"

"Kızlar, öğrendiğime göre, böyle yumruk atıyorlar." Yumruğunu sıktı ve bileğini kendinden hiç uzaklaştırmadan, kolunu ileri geri götürdü. "Öte yanda, erkekler, bu konuda daha iyiler."

"Lütfen gösterir misin?"

"Pekâlâ. Geri çekil, öyleyse. Seni yaralamak istemem."

Elizabeth ona kuru kuru güldü ve geriye doğru birkaç adım attı. "Bu bir *erkek* için yeterli bir alan mı?"

"Alay etme. Yalnızca izle." Kolunu geriye çekti. "Sana bunun normalinin yarısı kadar yavaşlatılmış halini göstereceğim, ne de olsa somut bir şeye değil, havaya yumruk atıyorum. Momentum yüzünden ben de yumrukla birlikte yıkılmayayım sonra."

"Öyleyse, kuşkusuz," dedi elini asilce sallayarak. "Yarı hızda."

"Dikkatle izle. Karşında bir usta var."

"Buna," dedi sertçe, "hiç şüphem yok."

Kolunu ileri doğru salladı. Hareket sırtının orta-

sından başlamış, omzundan bileğine doğru ilerliyordu. Eğer son hızda hareket etseydi ve eğer karşısında gerçekten biri duruyor olsaydı, James onu çoktan yere yatırmıştı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kendinden oldukça memnun kalarak.

"Bir daha yap."

Kaşlarını kaldırdı ama yine de kabul etti, bu sefer çok daha büyük bir kuvvetle sallayarak. Kızın yüzüne baktı. Elizabeth gözlerini kısmış, sanki ödüllü bir çiftlik hayvanı izler gibi dikkatle onun hareketlerini inceliyordu.

"Bir daha yapar mısın?" diye sordu.

"Gerçekten dikkatini veriyor musun, yoksa beni aptal durumuna mı sokmaya çalışıyorsun?"

"Ah, kesinlikle dikkatimi veriyorum. Eğer sen aptal gibi görünüyorsan, bu senin sorunun."

James son bir kez daha kolunu geri çekti. "Yeniden özetliyorum," dedi, "bir kız omzundan güç alarak yumruk atar, sırtındaki kaslardan faydalanmadan."

Elizabeth bir kız yumruğu örneği verdi.

"Aynen öyle. Öte yandan bir erkek, kolundan güç aldığı kadar, sırtını da kullanır."

"Buradaki kaslardan mı bahsediyorsun?" Sağ kolunu kaldırdı ve sol eliyle kaburgasının altındaki kasları dokundu.

Adamın ağzı kurumuştu. Kızın elbisesi en olmadık yerlerinde daralıyordu.

"Burası mı, James?" diye sordu, sırtını dürterek. "Yoksa burası mı?" Bu sefer adamın sırtına dokunarak

gösterdi fakat eli yana doğru kaydı ve beline yakın bir yere geldi.

"İlk seferi doğruydu," dedi, parmağını hızla uzaklaştırarak. Eğer kızın eli bir iki santim daha aşağıya doğru kaysaydı, James artık hareketlerinden sorumlu tutulamazdı.

"Yani biraz böyle gibi." Onun yaptığından biraz daha hızlı bir şekilde, yarı hızda bir yumruk attı.

"Evet. Ama yandan biraz daha harekete ihtiyacın var. Beni bir kez daha izle." Bir yumruk daha attı, gördün mü?"

"Sanırım. Bir kez daha denememi ister misin?"

"Evet." Kollarını kavuşturdu. "Bana yumruk at."

"Ah, hayır. Yapamam."

"Ama yapmanı istiyorum."

"İmkânsız, yapamam. Hayatımda daha önce kimseyi bilerek incitmedim."

"Elizabeth, bu dersin en büyük amacı gerek olduğu zaman birini incitebilmek. Eğer bir insana yumruk atabileceğini düşünmüyorsan, bunu çalışmamız büyük bir vakit kaybı oluyor."

Ona şüpheyle baktı. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum."

"Pekâlâ, öyleyse." Sonra James'in hazırlanmasına fırsat bile tanımadan geriye çekildi ve yumruğunu uçurdu. James daha ne olduğunu bile anlamaya fırsat bulamadan, kendisini sağ gözü sızlar bir halde yerde buldu.

Elizabeth adamın sağlığı ile ilgili herhangi bir en-

dişe veya ilgi göstermek yerine, sevinçle aşağı yukarı zıplayarak ciyaklıyordu. "Başardım! Bunu yaptım! Gördün mü? Gördün mü?"

"Hayır," diye söylendi, "ama hissettim."

Ellerini kalçalarına koydu ve sanki az önce dünya kraliçesi seçilmiş gibi gerindi. "Ah, bu harikaydı. Tekrar yapmalıyız."

"Tekrar yapmamalıyız," diye homurdandı.

Elizabeth sırıtmayı bıraktı ve yere eğildi. "Seni incitmedim, değil mi?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledi.

"İncitmedim mi?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Şey, belki birazcık."

"Ah, iyi, ben..." Her ne söyleyecekse, kelimeleri ağzına tıktı. "Böyle söylemek istememiştim. Yemin ederim. İncinmeni istediğimden değil tabii ama ben o yumruğa tüm gücümü verdim ve..."

"Etkilerini yarın gösteriyor olurum, merak etme."

Neşeli ama aynı zamanda korku dolu bir sesle derin bir nefes verdi. "Gözünü mü morarttım dersin?"

"İncinmemi istemediğini sanıyordum?"

"İstemiyorum," dedi çabucak, "ama daha önce hiç bu kadar sıradışı bir şey yapmamış olduğumu da itiraf etmeliyim ve doğru yaptığımı bilmek de biraz olsun tatmin edici oldu."

James gözünün, kızın umduğu kadar çok morarmayacağını düşünüyordu fakat yine de onu ciddi derecede küçümsediği için kendine sinir olmuştu. Ufak

bir kızdı ve ilk seferinde doğru yapacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Ve öyle bile olsa, rakibini sersemletmekten fazlasını yapamayacağını sanmıştı. Aslında tek istediği ona bir adamın kısa süreliğine dikkatini dağıtıp ondan kaçmayı öğretmekti.

Ama bu düşündüğüne pişman olmuştu, gözüne böyle büyük bir darbe vurabildiğine göre kızın yumruklarını hiç de öyle kısa süreli dikkat dağıtacak cinsten değildi. Başını kaldırıp ona baktı. Kendisiyle o kadar gurur duyuyor gibi görünüyordu ki, "Bir canavar yaratım," demekten kendini alıkoyamadı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzü daha da fazla aydınlanmıştı. James bu kadar sevineceğini tahmin bile etmemişti. Adeta gözlerinden güneş fışkırıyordu.

Elizabeth yumruklarını havada sallamaya başladı. "Belki bana daha gelişmiş teknikler de öğretirsin."

"Sen yeterince geliştin."

Elizabeth zıplamayı bıraktı ve kendine geldi. "Gözüne bir şey koysak mı acaba? Eğer soğuk bir şey koysak, şişip morarmaz belki."

James nerdeyse bu teklifi reddediyordu. Gözü elbette o kadar kötü değildi. Onu yere devirmesi, canını acıtmaktan çok şaşırmasına sebep olmuştu. Ama Elizabeth onu resmen evine davet etmişti, bu fırsatı kaçıramazdı. "Soğuk bir şey koymak iyi bir fikir," diye homurdandı.

"Beni takip et, öyleyse. Yardıma ihtiyacın var mı?"

James hayal kırıklığı ile kızın uzattığı koluna baktı. Onun yardıma ihtiyacı olacak kadar çıtkırıldım oldu-

ğunu mu sanıyordu? "Yalnızca gözüme yumruk a-
tın," dedi kuru bir sesle. "Geri kalan yerlerim gayet
çalışıyor, teşekkür ederim."

Kız elini geri çekti. "Ben yalnızca düşünmüştüm
ki... Sonuçta yere oldukça hızlı düştün."

Kahretsin. Onun elini tutma fırsatını kaçırmış
Gururu, onu kör talih gibi rahatsız etmeye başlamış
Tüm dönüş yolu boyunca ona yaslanarak gidebilir
"Neden kendi başına gitmeyi denemiyorum, olmaz
yardım edersin?" diye önerdi. Belki yirmi metre kadar
sonra bileğini burkardı, kim bilir.

"İyi bir fikre benziyor. Ama kendini zorlamamaya
dikkat et."

James, yere vurduğu taraf hangisiydi diye hatırla-
maya çalışarak dikkatle birkaç adım attı. Yanlış tarafa
doğru topallamamalıydı.

"Acı çekmediğine emin misin?"

Kızın gözlerindeki endişeden faydalanmak istediği
için çok terbiyesiz bir insan olmalıydı ama vicdanının
çoktan bilinmedik yerlere doğru yola çıktığı aşikârdı;
o yüzden James iç çekti ve, "Sanırım kalçamda sorun
var," dedi.

Kız adamın kalçasına göz attı, belli ki kalçasına yakın başka yerleri de ağrıyor olmalıydı. "Zedelenmiş
mi?"

"Sanırım öyle," diye cevapladı. "Eminim bir şey
yoktur, ama..."

Kız, "Ama yürürken ağrıyor," dedi anaç bir onaylamayla. "Eminim sabaha bir şeyin kalmaz ama kendini

zorlaman da saçma olur." Bir şey düşünür gibi kaşını kaldırdı. "Belki de en iyisi Danbury Köşkü'ne dönmeniz. Eğer benim kulübeme gelirseniz, sonra yine yürümek zorunda kalacaksınız ve..."

"Ah, eminim o kadar kötü bir durumda değildir," diye çabucak. "Ve sizinle eve yürüyeceğime söz vermiştim."

"James, ben her gün eve tek başıma yürüyorum."

"Her şeye rağmen verdiğim sözü tutmalıyım."

"Seni bu seferlik affetmeye hazırım. Ne de olsa, yere yığılacağını tahmin etmemiştin."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar canım acımıyor. Yalnızca her zamanki kadar hızlı yürüyemiyorum."

Kız kararsız görünüyordu.

"Ayrıca," diye ekledi, durumunu desteklemesi gerektiğini düşünerek, "Leydi Danbury'nin cumartesi günkü bahçe partisi hakkında konuşmamız gereken çok şey var."

"Pekâlâ," dedi istemeyerek. "Ama acı dayanılmaz hale gelirse, bana söyleyeceğinize söz vermelisiniz."

Ne de olsa, herhangi bir acısı olmadığı için, kolay unutulabilecek bir sözdü. Hoş, en azından onun bahsettiği türden bir acısı yoktu.

Elizabeth ona dönüp, "İyi misin?" diye sordu.

"Harikayım," diye garanti verdi. "Ama şimdi kendini koruma sanatında ustalaştın, o yüzden eğitiminin diğer kısımlarına geçmeliyiz."

Kızardı. "Demek istediğin..."

"Aynen öyle."

"Flört etme ile başlamak daha akıllıca olmaz mı sence?"

"Elizabeth, o konuda endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ama ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok!"

"Doğuştan yetenekli olduğunu söyleyebilirim."

"Hayır!" dedi sertçe. "Değilim. Erkeklere ne dememem gerektiğini hiç bilmiyorum."

"Bana ne söylemen gerektiğini biliyor gibiydin ama. O da," dedi düzelterek, "Bayan Seeton'ın emirlerine uymaya çalışmadığın zamandı."

"Sen sayılmazsın."

Öksürdü. "Peki ya neden?"

"Bilmiyorum," dedi başını hafifçe sallayarak, "sayılmazsın işte. Sen farklısın."

Yine öksürdü. "Hemcinslerimden pek de farklı olduğum söylenemez."

"Eğer illa ki bilmen gerekiyorsa, seninle konuşmak çok daha kolay."

James bunu dikkate aldı. Elizabeth ile tanışmadan önce, sosyeteye ilk defa takdim olunan mızmız genç kızları bile yola getirdiği ve açgözlü annelerini bir bakışıyla tamamen dili tutulmuş hale soktuğu için kendisiyle gurur duyardı. Bu her zaman işe yarayan bir şey olmuştu. Babasından öğrendiği nadir işe yarar şeylerden biriydi, aslında.

Yalnızca merakından, "Ben Riverdale Markisiyim"

diye bağıran, en kibirli ve genellikle olgun adamları bile aceleyle köşelere koşuşturan bakışını yerleştirdi üzerine ve dedi ki, "Peki ya sana böyle baksaydım?"

Kız gülmekten yerlere yattı. "Ah, dur! Dur! Çok gülünç görünüyorsun."

"Anlayamadım?"

"Dur, James. Ah, durmalısın. Dük taklidi yapan küçük bir çocuğa benzedin. Biliyorum, çünkü benim küçük kardeşim de hep bu numarayı yapar."

Gururu zedelenmişti. "Peki, kardeşin kaç yaşında?"

"Sekiz, ama..." Gülmekten devamını getiremedi.

James en son birinin ona ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu ve sekiz yaşında bir çocuğa benzetilmekten de pek hoşlandığını söyleyemezdi. "Seni temin ederim ki," dedi, sesi saf buz gibiydi, "ben..."

"Daha fazla bir şey söyleme," dedi gülerek. "Gerçekten, James, eğer beceremeyecekse, kimse aristokrat gibi kasıla kasıla yürümemeli bence."

Savaş Ofisi'ndeki ajanlık kariyeri boyunca bile, gerçek kimliğini açıklamayı asla bu kadar arzulamamıştı. Onu tutup sarsıp, "Ben kahrolası bir markiyim, seni küçük sersem! Eğer istersem, mükemmel derecede züppe olabilirim," diye bağırmamak için kendini zor tuttu.

Ama öte yandan, onun bu doğal gülüşünde bir çekicilik vardı. Ve ona dönüp, "Ah, lütfen bunu hakaret olarak görme, James. Aslında bir iltifat, gerçekten. Aristokrat olmak için fazla iyi bir insansın," deyince,

bunun hayatının en büyüleyici anı olabileceğine karar verdi.

Adamın gözleri kocaman bir çamur lekesine odaklanmıştı, o yüzden kızın başını eğerek adamın görüş hizasına eğilmesi gerekti. "Beni affettin mi?" diye sordu, alaycı bir tonda.

"Bilemiyorum..."

"Eğer beni affetmezsen, boksörlüğümü üzerinde tekrar deneyebilirim."

Adam irkilerek geri çekildi. "Öyleyse, seni kesinlikle affediyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi eve gidelim."

Ve neden bilmiyordu ama kız ev kelimesini kullandığında, sanki kendisini o evin bir parçası gibi hissetmişti.

11. Bölüm

James'le birlikte eve vardıklarında, Elizabeth, evin durumu hakkında bu kadar umursamaz hissetmesine şaşırdı. Yeşil damasko perdelerin rengi solmuş ve pervazların boyası gelmişti. Mobilyalar kaliteliydi ama oldukça eskimişti. Yastıklarsa stratejik olarak tamir edilmesi gereken yerlerin üzerine yerleştirilmişti. Neticede, evin durumu pek de iyi değildi. Birkaç tane değerli süs eşyası vardı. Fazla değerli olanlar çoktan satılmış veya eskiciyi boylamıştı.

Genellikle ailesinin nasıl zor duruma düştüğünü ve anne ve babaları ölmeden önce ne kadar büyük bir evde yaşamış olduklarını anlatma ihtiyacı duyardı. Ne de olsa, Lucas bir baronetti ve böyle şartlar altında yaşamaları utanç vericiydi.

Ama James'leyken, kapıyı basitçe gülümseyerek açtı. Onun, kulübesini aynı kendisi gibi sıcak ve rahat bir ev olarak göreceğinden emindi. O da üstü kapalı bir şekilde iyi bir aileden geldiğini çıtlatmıştı. Elizabeth, ellerinde ne varsa kaybettiklerinden, James'in, para biriktirmeleri gerektiğini ve yeni şeyler almaya güçlerinin yetmeyeceğini anlayacağını düşünüyordu.

Neyse ki ev topluydu ve sıcak kurabiye gibi koku-

yordu. "Bugün şansın yerinde," dedi Elizabeth gülümseyerek. "Susan fırında bir şeyler pişirmeye karar vermiş olmalı."

"Harika kokuyor," dedi James.

"Zencefilli kurabiye. Neden benimle mutfağa gelmiyorsun? Biz burada korkunç derecede gayri resmiyizdir." Mutfağın kapısını iterek açtı ve onu içeri aldı. James oturmadığı için kaşlarını çattı ve, "Benim huzurumda hazır olda durmana gerek yok. Zaten kalçan yaralı ve eminim çok acıyordur. Ayrıca ben çayı koyarken, senin öylece ayakta durman çok saçma olur."

Bir sandalye çekti ve oturdu. "Bahçedekiler kardeşlerin mi?" diye sordu.

Elizabeth perdeyi çekti ve camdan dışarı baktı. "Evet, onlar Lucas ve Jane. Susan nerede emin değilim, gerçi çoktan burada olması gerekirdi. Bu kurabiyeler hâlâ sıcak." Gülümseyerek kurabiyeleri tabağa koydu. "Lucas ve Jane'i çağırayım. Seninle tanışmak isteyeceklerine eminim."

James, kızın pencereyi üç kez tıklatışını ilgiyle izledi. Birkaç saniye içerisinde, mutfağın kapısı açıldı ve iki küçük afacan içeri daldı.

"Ah, demek sensin Elizabeth," dedi küçük çocuk. "Seni Susan sandım."

"Üzgünüm, yalnızca benim. O nereye kayboldu, herhangi bir fikrin var mı?"

"Markete gitti," diye cevapladı küçük çocuk. "Şansımız yaver giderse, biri o turplara karşılık bize bir parça et verecek."

"Daha çok acınası bir durum," diye söylendi küçük kız. "Kim berbat birkaç turp için iyi bir parça eti gözden çıkarır ki?"

"Turptan nefret ederim," dedi James.

Hotchkissler'in üçü de sarı kafalarını ona çevirdiler.

Adam ekledi, "Bir arkadaşım bir gün bana turplardan titizlik hakkında çok şey öğrenilebilir demişti ama ona asla inanmamıştım."

Elizabeth neredeyse boğulacaktı.

"Bu bana da çok saçma geldi," dedi küçük kız.

"Lucas, Jane," diye yüksek sesle araya girdi Elizabeth. "Sizi Bay Siddons ile tanıştırayım. Benim arkadaşım ve o da benim gibi Danbury Köşkü'nde çalışıyor. Leydi Danbury'nin yeni emlak idarecisi."

James ayağa kalktı ve bir başbakanın elini sıkar gibi Lucas'ın elini sıktı. Sonra Jane'e döndü ve onu elinden öptü. Kızın tüm yüzü aydınlandı, ama daha da önemlisi, Elizabeth'in onayını almak için baktığında, onun da adeta ışık saçıyor olmasıydı.

"Nasılsınız?" diye mırıldandı.

"Çok iyiyiz, teşekkürler," dedi Lucas.

Jane hiçbir şey söylemedi. Öptüğü eline bakmakla meşguldü.

"Bay Siddons'ı çay içip kurabiye yemeye davet ettim," dedi Elizabeth. "Siz ikiniz bize katılmak ister miydiniz?"

Normalde James, Elizabeth ile yalnız kalma şansını kaybedeceği için üzülürdü, ama aile olmanın anlamını

bildiklerine emin olduğu bu üçlüyle mutfakta oturma fikri yüreğini ısıtmıştı.

Elizabeth kardeşlerine birer kurabiye verdi ve sordu, "Siz ikiniz bugün neler yaptınız bakalım? Verdiğim ödevleri yaptınız mı?"

Jane başını salladı. "Lucas'a aritmetikte yardım ettim."

"Hayır, etmedin!" dedi Lucas heyecanla, ağzından kurabiye parçaları püskürerek. "Kendi başıma yapabiliyorum."

"Belki yapabilirsin," dedi Jane üstünlük taslayan bir omuz silkmeyle, "ama yapmadın."

"Elizabeth!" diye karşı çıktı Lucas. "Bana ne dediğini duydun mu?"

Ama Elizabeth soruyu duymazdan geldi, onun yerine havadaki kötü kokunun nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Bu kötü koku da neyin nesi?"

"Yine balığa çıktım," diye cevapladı Lucas.

"Gidip biran önce elini yüzünü yıkamalısın. Bay Siddons misafirimiz ve bu hiç de kibar..."

"Balık kokusu beni hiç rahatsız etmez," diye araya girdi James. "Bir şey yakalayabildin mi?"

"Neredeyse buuuuu kadar büyük bir balık yakalıyordum ki," dedi Lucas, kollarını olabildiğince açarak, "elimden kaçtı."

"Hep öyle olmaz mı zaten," diye söylendi James, anlayış gösteren bir edayla.

"Ancak, iki tane orta büyüklükte balık yakalayabildim. Dışarıdaki kovada duruyorlar."

"Onlar da oldukça iğrençler," dedi Jane, eline olan ilgisini kaybetmiş bir halde.

Lucas hemen ona döndü. "Akşam yemeğinde onları yerken böyle konuşmaya devam edebilecek misin acaba?"

"Ben onları akşam yemeğinde yiyeceğim zaman gözleri olmayacak ki," diye çıkıştı Jane.

"Bunun sebebi Lizzie'nin başlarını koparması, seni budala."

"Lucas," dedi Elizabeth yüksek sesle, "dışarı çıkıp kendini biraz olsun o balık kokusundan arındırman gerekiyor."

"Ama Bay Siddons..."

"Yalnızca kibarlık yapıyordu," diye araya girdi Elizabeth. "Şimdi git ve hazır temizlenmişken, kıyafetlerini de değiştir."

Lucas homurdandı ama söyleneni de yaptı.

"Bazen tam bir baş belası oluyor," dedi Jane, derin bir iç çekerek.

James gülmemek için öksürür gibi yaptı.

Jane bunu bir onaylama olarak görüp daha fazla açıklama gereği duydu, "O yalnızca sekiz yaşında."

"Ve sen kaç yaşındasın?"

"Dokuz," diye cevapladı, sanki çok büyük bir fark varmış gibi.

"Jane," dedi Elizabeth, çaya su koyarken, "bir dakika gelebilir misin?"

Jane kibarca izin istedi ve ablasının yanına gitti.

James, Elizabeth'in eğilip kız kardeşinin kulağına bir şey fısıldamasını izlemiyor gibi yaptı. Sonra Jane başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sormak zorunda kaldı.

"Onun da gidip bir temizlenmesi gerektiğini düşündüm ama senin önünde söyleyip de onu utandırmak istemedim."

Adam başını dikleştirdi. "Onun gerçekten de bundan utanacağını mı düşündün?"

"James, o kendini on beş yaşında zannneden, dokuz yaşında bir kız çocuğu. Sen yakışıklı bir erkeksin. Elbette, utanırdı."

"Pekâlâ, sen benden daha iyi bilirsin," diye cevapladı, görünüşüne iltifat etmesinden memnun kaldığını belli etmemeye çalışarak.

Elizabeth kurabiye tabağını işaret ederek, "Bir tane almaz mısın?" diye sordu.

Bir tane aldı ve ısırdı. "Harika."

"Öyle değil mi? Susan'ın bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum. Ben asla bu kadar güzel yapmayı beceremedim." Bir tane de o aldı ve yemeye başladı.

James gözlerini dikerek ona baktı, onun kurabiyeyi azar azar ısırırkenki halinden gözlerini alamıyordu. Yoldan çıkmış bir kırıntıyı yakalamaya çalışan dili dışarı çıktı ve -

"Geldim!"

James derin bir iç çekti. Hayatının beklenmedik en erotik anlarından biri sekiz yaşındaki bir erkek çocuğu tarafından mahvedilmişti.

Lucas ona sırıtarak baktı. "Balık tutmaktan hoşlanır mısın?"

"En sevdiğim uğraşlardan biridir."

"Avlanmaktan da hoşlanacağımı düşünüyorum ama Elizabeth izin vermiyor."

"Ablan çok akıllı bir bayan. Senin yaşındaki bir erkeğin uygun bir gözetmen olmadan, silahla ateş etmemesi gerekir."

Lucas yüzünü astı. "Biliyorum, ama izin vermemesinin sebebi o değil. Çok yufka yürekli olması."

"Eğer senin zavallı ve masum bir tavşanı katletmeni izlemek istememek," diye araya girdi Elizabeth, "benim çok yufka yürekli olduğum anlamına geliyorsa..."

"Ama tavşan yiyorsun," diye karşı çıktı Lucas. "Daha önce şahit oldum."

Elizabeth kollarını kavuşturdu ve homurdandı. "Kulakları olduğunda farklı."

James güldü. "Balık gözlerinden tiksinen küçük kız'den bir farkın yok."

"Hayır, hayır, hayır," diye ısrar etti Elizabeth, "bu tamamen farklı. Eğer hatırlarsan, balık kafalarını hep ben kesiyorum. O yüzden açıkça, çabuk tiksinen biri olmadığım belli."

"Peki ya farkı nedir?"

"Evet," dedi Lucas, kollarını kavuşturup aynı James gibi başını dikleştirerek. "Farkı nedir?"

"Buna cevap vermek zorunda değilim!"

James Lucas'a döndü ve eliyle ağzını örterek, "Sana anlatacak bir şeyi olmadığını biliyor," dedi.

"Seni duydum!"

Lucas kıkırdadı.

James ve küçük çocuk bakıştılar. "Konu ufak ve tüylü hayvanlar olunca, kadınlar rahatsız edici derecede duygusal olabiliyorlar."

Elizabeth çayla ilgilenir gibi yaparak gözlerini ocaktan ayırmadı. Lucas, örnek alabileceği bir erkekle tanışmayalı çok olmuştu. Elizabeth, onu kız kardeşleriyle birlikte kendi başına yetiştirerek önemli bir şeyden mahrum bıraktığından korkmuştu hep. Eğer herhangi bir akrabasının onu almasına izin verseydi, elbet bir babası olmayacaktı ama en azından hayatında yetişkin bir erkek figürü olabilirdi.

"Yakaladığın en büyük balık neydi?" diye sordu Lucas.

"Karada mı denizde mi?"

"Karada balık tutamazsın ki."

"Ben gölde balık tutmaktan bahsetmiştim."

Küçük çocuğun gözleri büyüdü. "Denizde mi balık tuttun yoksa?"

"Elbette."

Elizabeth ona şaşkın bir bakış attı. Ses tonu çok gerçekçiydi.

"Gemide miydin?" diye sordu Lucas.

"Hayır, daha çok bir yat sayılırdı."

Yat mı? Elizabeth dolaptan tabak çıkartırken başını salladı. James'in çok iyi bağlantıları olmalıydı.

"Balık ne kadar büyüktü?"

"Ah, bilemiyorum. Belki bu kadar." James ellerini altmış santimetre kadar açtı.

"Oha!" diye bağırdı Lucas.

Elizabeth neredeyse tabağı düşürüyordu. "Lucas!"

"Özür dilerim, Elizabeth," dedi Lucas kafasını ona doğru çevirmeden. Dikkatini James'den ayırmayarak, "Çok savaştı mı?" diye sordu.

James eğildi ve Lucas'ın kulağına bir şey fısıldadı. Elizabeth boynunu uzattı ve kulaklarını kabarttı fakat söylediğini anlayamamıştı.

Lucas başını salladı ve sonra ayağa kalkarak Elizabeth'e doğru ilerleyip selam verdi. Elizabeth o kadar şaşırmıştı ki, bu sefer elindekini yere düşürdü. Neyse ki, elinde yalnızca bir kaşık vardı.

"Özür dilerim, Elizabeth," dedi Lucas, "bir bayanın önünde bu şekilde konuşmam yanlıştı."

"Teşekkür ederim, Lucas." Ona gizlice gülümseyen James'e baktı. Adam başını Lucas'a doğru çevirmişti. Elizabeth eğildi ve Lucas'a kurabiye dolu bir tabak vererek, "Neden sen ve Jane, Susan'ı bulmaya gitmiyorsunuz? Ve bu kurabiyeleri de yolda yersiniz," dedi.

Kurabiyeleri görünce Lucas'ın gözleri parladı ve çabucak onları elinden alıp Elizabeth'i ağzı açık bir halde bırakarak odadan çıktı. "Ona ne dedin böyle?" diye sordu şaşkınlıkla.

James omuz silkti. "Sana söyleyemem."

"Ama söylemelisin. Her ne dediysen, oldukça etkili oldu."

Adam kendinden oldukça memnun bir halde arkasına yaslandı. "Bazı şeyler erkekler arasında kalmalıdır."

Elizabeth oyuncu bir şekilde kaşlarını çatarak onu biraz daha sıkıştırmaya karar verdi fakat bu sırada James'in gözünün yanındaki koyu lekeyi fark etti. "Ah, tamamen unutmuşum!" diye bağırdı. "Gözün. Onun üzerine koyacak bir şey bulmalıyım."

"Geçecektir, merak etme. Daha önce daha az üzgün gösterilen fakat daha kötü yaralanmalarım olmuştu."

Ama kız onu dinlemiyor ve harıl harıl mutfakta soğuk bir şey arıyordu.

"Bu konuda tartışma istemiyorum," diye belirtti. "O yüzden, nefesini boşuna harcamana gerek yok."

James kızın ciddiyetini anladı. Elizabeth Hotchkiss işleri veya sorumluluklarını yarım bırakacak bir insan değildi. Ve eğer yaralanmış gözüyle ilgilenmekte ısrar ediyorsa, onun yapabileceği çok az şey vardı.

"İlla ki yapman gerekiyorsa," diye mırıldandı, özür göstermesinden biraz rahatsız oluyormuş gibi davranmaya çalışarak.

Lavaboda elleriyle bir şeyi büküyor gibi görünüyordu, sonra dönüp ona uzattı. "İşte."

"O ne?" diye sordu şüpheyle.

"Islak bir bez. Ne yani, yüzüne Lucas'ın balığını mı vuracağımı sandın?"

"Hayır, bugün onu yapacak kadar sinirli değilsin, gerçi..."

Yumruk attığı gözünü bezle sararken kaşlarını kaldırdı. "Demek istediğin bir gün beni o kadar çok sinirlendireceksin ki..."

"Öyle bir şey demek istemedim. Tanrım, üzerine titrenmesinden nefret ediyorum. Sen en basitinden – Hayır, biraz daha sağa."

Elizabeth bezi düzeltti, bunu yaparken biraz daha eğilmişti. "Böyle daha iyi mi?"

"Evet, gerçi oldukça sıcak olmaya başladı."

Birkaç adım geri çekildi ve dikleşti. "Üzgünüm."

"Yalnızca bez demek istedim," dedi, gözünü önündeki manzaradan ayıracak kadar asil davranmayarak.

Onun göğüslerine baktığını anlamış mıydı bilmiyordu ama kız, "Ah!" diyerek, yana zıpladı. "Bunu tekrar ıslatsam iyi olacak." Öyle de yaptı ve sonra bezi ona verdi. "Sen yapsan daha iyi olacak."

Adam bakışlarını yüzüne çevirdi. İfadesi bir köpek yavrusu gibiydi. "Ama sen yapınca hoşuma gidiyor."

"Üzerine titrenmesinden hoşlanmadığını sanmıştım."

"Hoşlanmadığımı sanıyordum."

Elizabeth ona alayla baktı. Elinde bir bez olmasına rağmen hayranlık uyandırıcı görünüyordu. "Sen beni cennetten sana gönderilmiş bir merhamet meleği olduğuma falan mı ikna etmeye..."

Adamın ağzı yavaş ve sıcak bir gülümsemeyle açıldı. "Aynen öyle."

Bezi ona fırlattı ve James'in gömleği ıslandı. "Sana bir an bile inanmıyorum."

"Bir merhamet meleği için," diye mırıldandı, "oldukça asabisin."

Kız inledi. "Bezi gözünün üzerine koy."

James söyleneni yaptı. Kız bu kadar sinirliyken onun emirlerine karşı gelmemeliydi.

Bir süre birbirlerine bakarak durdular ve sonra, "Bir saniyeliğine şunu kaldırır mısın," dedi Elizabeth.

"Az önce bana bunu gözüme koymamı emretmemiş miydin?"

"Evet, ama gözündeki morarmanın ne boyutta olduğunu görmek istiyorum."

James itiraz edecek bir sebep bulamadı, o yüzden Elizabeth rahatça görebilsin diye eğildi, çenesini kaldırdı ve başını eğdi.

"Hımm," dedi kız. "Beklediğimin yarısı kadar bile morarmamış."

"Sana ciddi bir şey olmadığını söylemiştim."

Kız kaşlarını çattı. "Seni yere yapıştırdım ama."

Boynunu biraz daha kaldırdı, gizlice, kızın öpüşme mesafesine gelmesi için uğraşıyor gibiydi. "Belki biraz daha yakından bakarsan..."

Kız tuzağa düşmüyordu. "Yakınlaşarak morluğunun tonunu daha mı iyi göreceğim yani? Hımm. Neyin peşindesin bilmiyorum ama senin numaralarına kanmayacak kadar zekiyim."

Onun kendisini öpmeye çalıştığını anlayamayacak kadar masum olması, James'in hem hoşuna gitmiş, hem de onu eğlendirmişti. Biraz düşündükten sonra, onu biraz korkutmuş olabileceğine karar verdi. Eğer onun gerçek niyetini anlayamıyorsa, niyetleri kendisininkilerden daha az asil olan çapkınlarla nasıl başa çıkacaktı?

Ve kesinlikle böyleleriyle karşılaşacağını biliyordu. Belki kendisinin de hovarda bir itibarı vardı ama hayatını Londra sosyetesindeki birçok insana göre farklı ve bir nebze de olsa onurlu bir şekilde yaşamaya çalışıyordu. Ve Elizabeth, o ay ışığı gibi saçlarıyla ve tabii o gözleriyle ve bir de o dudaklarıyla ve...

Kahretsin, amacı orda oturup kızın niteliklerini saymak değildi. Demek istediği, kızın kendisini koruyabilecek güçlü bir ailesi yoktu ve erkekler kesinlikle ondan faydalanmaya çalışacaklardı. Bunları düşündükçe kızın mihraba yürürken, masumiyeti ve ruhunun bozulmamış olma ihtimalinin çok az olduğuna karar veriyordu.

"Yarın bir boks dersimiz daha var," dedi pat diye.

"Şey dediğini sanmıştım..."

"Ne dediğimi biliyorum," diye çıkıştı.

"Ne kadar da çalışkansın," diye mırıldandı.

"Elizabeth, kendini nasıl koruyacağını bilmen gerekiyor. Erkekler aşağılık yaratıklardır. Alçaktırlar. Aptaldırlar ve daha bir sürü şey."

"Sen dâhil mi?"

"Özellikle ben! Sen benim gözümü incelerken aklımdan geçenleri biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Bana bir saniye daha vermiş olsaydın, yalnızca bir saniyecik, elimi boynuna dolar, sen daha bire kadar bile sayamadan seni kucağıma alırdım."

Kız hiç yorum yapmadı ve nedense bu James'in sinirine dokundu. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi kız soğukkanlılıkla. "Ve ben bu dersi eğitimimin kritik bir noktası olarak görüyorum. Demek ki ben fazla safım."

"Bu konuda çok haklısın işte," diye söylendi.

"Elbette, bu bizi yarının dersi için ilginç bir ikileme sürüklüyor." Kız kollarını kavuşturdu ve ona değer biçer gibi bir bakış attı. "Ne de olsa, sen bana, şey... kur yapmanın aşk yapmaya dair kısımlarını çalışmam gerektiğini söylemiştin."

James bir sonraki söylenecek şeyden pek hoşlanmayacağı düşüncesine kapıldı.

"Bana nasıl öpüşüleceğini öğrenmemi ve bana bunu öğretecek kişinin sen olması gerektiğini söylüyorsun."

James'in aklına kendini olduğundan daha iyi gösterebilecek tek bir kelime bile gelmiyordu, o yüzden çenesini kapattı ve ona ters ters bakarak onurunu korumaya çalıştı.

"Bana "kimseye güvenmemem gerektiğini söylüyorsun. Öyleyse sana neden güveneyim?"

"Çünkü ben senin menfaatlerini düşünerek hareket ediyorum."

"Niçin bana yardım ediyorsun?" diye fısıldadı. "Neden bana bu garip hizmeti önerdin? Çünkü bu garip bir şey, sen de biliyorsun. Eminim, bunu fark etmişsindir."

"Öyleyse sen neden kabul ettin?" diye karşı çıktı.

Elizabeth duraksadı. Bu soruyu yanıtlamasının imkânı yoktu. Yalan söylemeyi asla beceremezdi ve ona kesinlikle doğruyu söylememeliydi. Doğruyu söylerse alay konusu olacağını biliyordu. Onunla birlikte, son bir hafta veya şanslıysa belki iki hafta geçirmek istiyordu. Onun sesini duymak ve teninin kokusunu almak ve adam ona yaklaştığında nefesini hissetmek istiyordu. Âşık olmak ve bu sonsuza kadar sürecekmiş gibi davranmak istiyordu.

Hayır, doğruyu söylemesine imkân yoktu.

"Neden kabul ettiğimin önemi yok," diye cevapladı sonunda.

Adam ayağa kalktı. "Yok mu?"

Fark etmeden geriye doğru bir adım attı. Adam otururken meydan okumak çok daha kolaydı. Ama ayağa kalktığında, şimdiye kadar karşılaştığı en korkutucu erkek oluyordu ve onun yanında çok rahat olduğu hakkında atıp tuttukları şimdi çok çocukça ve aptalca geliyordu.

Şimdi her şey çok farklıydı. O buradaydı. Ona çok yakın duruyordu. Ve onu istiyordu.

O rahat his uçup gitmişti. Adeta onun yanında hiçbir utanç duymadan doğruyu söylemesini sağlayan çok daha ürkütücü bir hisle yer değiştirmişti. Nefesini, mantığını, ruhunu çalan bir hisle.

Gözlerini gözlerinden ayırmadı. Gözlerinin zengin kahverengisi, yakınlaştıkça daha da kararıyor, adeta için için yanıyordu. Gözlerini kırpamadı, hatta adam ona yaklaştıkça nefes bile alamadı. Hava iyice ısınıyor ve elektrikleniyordu. Sonra James durdu.

"Şimdi seni öpeceğim," diye fısıldadı.

Adam elini kızın sırtına koydu. "Yapmamı istemiyorsan, bana söylemelisin, çünkü eğer söylemezsen..."

Kız hareket ettiğini sanmıyordu fakat dudakları onaylar gibi aralandı.

Diğer eli başının arkasına doğru kaydı ve parmakları ipek gibi saçlarının içine dalarken, kız adamın bir şey mırıldandığını sandı. Dudakları dudaklarına değdi ve sonra ağzının kenarına doğru ilerledi. Kız zevkten nefes nefese kalıncaya kadar, adam kızın narin dudaklarının tadına baktı.

Ve tüm bu süre boyunca, elleriyle kızın sırtını okşuyor, hafif hafif ensesine dokunuyordu. Dudakları kızın kulağına doğru ilerledi ve Elizabeth, James'in kulağına fısıldadıklarını sadece duymakla kalmayıp vücudunun her köşesinde hissetti.

"Seni daha da yakına çekeceğim." Nefesi ve sözleri tenini ısıtıyordu.

Elizabeth'in güç bela aklı başında olan bir kısmı onun kendisine alışılmadık bir saygıyla davrandığını fark etti ve sesini zar zor çıkartarak, "Neden bunları söylüyorsun?" dedi.

"Sana hayır deme şansını vermek için." Sıcak, ağır ve oldukça erkeksi bakışları üzerine çullanıyor gibiydi. "Ama hayır demeyeceksin."

Kız adamın kendine güvenmekte haklı olmasından nefret ediyordu. Ve onu kollarına aldığında kesinlikle reddedemeyeceğini bilmekten de...

James onu biraz daha kendine çektiğinde, Elizabeth onun kalbinin de kendi kalbi gibi hızla attığını fark etti.

Adamın ateşi kızı yakıyordu ve Elizabeth ondan

başka hiçbir şey hissetmiyor, kendi kanının akışından başka hiçbir şey duymuyordu.

"Kahretsin!"

Kahretsin mi?

Adam geri çekildi.

Kahretsin. Elizabeth, yoluna çıkan bir sandalyeye çarparak geriye doğru sendeledi.

"Sen de duydun mu?" diye fısıldadı James.

"Neyi?"

Bir uğultu duyuldu. "İşte bunu," diye tısladı.

Elizabeth bir kurşun gibi dikleşti. "Ah, hayır," diye inledi. "Bu Susan. Ve Lucas ve Jane. Üstüm başım düzgün mü?"

"Şey, neredeyse," diye yalan söyledi. "Belki..." Başını işaret ederek elleriyle garip "düzeltme" hareketleri yaptı.

"Saçım mı?" Nefes nefese kalmıştı. "Saçım! Saçıma ne yaptın? Hay aksi, hay aksi, hay aksi." Lavaboya doğru aceleyle giderken, bir şey söylemek için durdu. "Ben onların rol modeliydim. Şimdi şu halime bak."

Ön kapının çarpma sesini duyunca Elizabeth korkuyla yerinden sıçradı. "Saçım çok mu kötü dağılmış?" diye sordu kendini kaybetmişçesine.

"Yani, ilk geldiğimizdeki gibi değil," diye itiraf etti.

Saçını çabuk ve sinirli hareketlerle düzeltmeye çalıştı. "Onlar buraya gelmeden düzeltmeliyim."

James cevap vermemeyi tercih etti. Deneyimlerine göre akıllı erkekler kadınların süsüne karışmazdı.

"Yapılacak bir şey var," dedi.

James ilgiyle izlerken, kız ellerini su dolu küçük bir kovanın içine daldırdı. Bezi ıslattığı kovaydı bu.

Çocukların sesleri iyice yakınlaşıyordu.

James'in önceden makul derecede aklı başında ve ciddi olduğunu sandığı Elizabeth, kendi yüzüne ve vücuduna su çarpmaya başlamıştı.

James, botlarındaki suyu silkerken kızın akıl sağlığının tekrar gözden geçirilmesi gerektiğine karar verdi.

12. Bölüm

"Aziz Peter aşkına," diye bağırdı Susan. "Ne oldu sana böyle?"

"Yalnızca küçük bir kaza," diye cevapladı Elizabeth. Yalan söyleme becerisi gelişiyor olmalıydı çünkü Susan gözlerini devirip inanmadığını göstermek için homurdanmamıştı. Suyu öylesine savurmak kusursuz bir plan sayılmazdı. Saçını daha kötü bir hale de sokabilirdi. En azından, bu şekilde kimse bu karışıklığın James'in parmaklarından kaynaklandığından şüphelenmeyecekti.

Lucas'ın küçük sarı kafası o yöne dönmüştü, sanki durum ölçüyor gibiydi. "Sanki mutfağımızı büyük bir ayı basmış gibi görünüyor."

"Bay Siddons'ın gözü için bez ıslatıyordum ve sonra kovaya çarptım ve..."

"Peki, nasıl oluyor da bu kova yerde değil?" dedi.

"Çünkü kaldırdım," diye çıkıştı Elizabeth.

Lucas gözlerini kırpıştırdı ve geriye doğru bir adım attı.

"Ben gitsem iyi olacak," dedi James.

Elizabeth ona kısa bir bakış attı. Ellerindeki sudan kurtulmaya çalışırken oldukça sabırlı görünüyordu.

hele ki onu bir saniye içersinde, haber vermeden ... kadar ıslattığı göz önüne alınırsa.

Susan boğazını temizledi. Elizabeth aldırmadı. Susan bir kez daha boğazını temizledi.

"Önce bir havlu alabilir miyim?" diye mırıldandı James.

"Ah, evet. Tabii ki."

Susan bir kez daha boğazını temizledi. Öyle kısık bir ses çıktı ki, kulağa, bir doktor, bir cerrah ve iyi ... dınlatılmış bir hastaneye ihtiyacı varmış gibi gelmişti. Hatta bir de karantina odası.

"Ne var Susan?" diye tısladı Elizabeth.

"Beni tanıştırmayacak mısın?"

"Ah, evet." Elizabeth'in bu protokol sırasında ... nakları kızarmaya başlamıştı. "Bay Siddons, size ... kardeşimi tanıştırayım, Bayan Susan Hotchkiss. Susan, bu..."

"Bay Siddons?" Susan'ın nefesi kesilmişti.

Adam gülümsedi ve başını en görgülü tavrı ile eğdi. "Sanki beni tanıyor gibisiniz."

"Ah, hayır, hiç de değil," diye cevapladı Susan. ... limeler ağzından o kadar çabuk çıkmıştı ki, dünyanın en aptal insanı bile bunun yalan olduğunu anlayabilirdi. Gülümsedi ve sonra hemen konuyu değiştirdi. "Elizabeth, saçına yeni bir şey mi yaptın?"

"Islak," diye inledi Elizabeth.

"Biliyorum, ama yine de..."

"Islak dedim."

Susan çenesini kapadı ve sonra dudaklarını oynatmadan, "Üzgünüm," demeyi becerebildi.

"Bay Siddons da gidiyordu," dedi Elizabeth umutsuzca. İleri atıldı ve koluna girdi. "Size kapıya kadar eşlik edeyim."

James, Susan'a, "Sizinle tanışmak bir şerefti, Bayan Hotchkiss," dedi omzunun üzerinden. Elizabeth iç kardeşini de geçerek onu hole doğru sürüklediği gibi, bunu başka türlü söyleyecek bir imkânı yoktu. "Ve elbette seninle de, Lucas!" diye bağırdı. "Bir gün mutlaka beraber balığa çıkmalıyız!"

Lucas neşe ile ciyakladı ve onların arkasından hole koşarak, "Ah, teşekkürler, Bay Siddons, Çok teşekkürler!" dedi.

Elizabeth James'i neredeyse ön kapıya kadar getirmişti ki, James yavaşça durdu ve, "Yapmam gereken bir şey daha var," dedi.

"Daha fazla ne yapacak olabilirsin?" diye sordu. Lucas o çoktan kolundan kurtulmuş, mutfağa doğru koşuyordu. Onun duyamayacağını düşündüğü anda, "Bana kalırsa bugün yapabileceğimiz her şeyi yaptık," diye mırıldandı.

James, omzunun üzerinden hınzırca sırıtarak, "Her şeyi değil," dedi.

Sonra kapıya yaslanarak, "Jane," diye seslendi.

Elizabeth mutfağın içini göremiyordu fakat kız kardeşinin başını kaldırıp koyu mavi gözleriyle meraklı bir şekilde ona baktığını kafasında canlandırabiliyordu.

James mutfağa bir öpücük gönderdi. "Hoşça kal sevgili Jane. Biraz daha büyük olmanı dilerdim."

Elizabeth mesut bir şekilde iç çekti ve sandalyeye çöktü. Kız kardeşi uzun bir süre bu öpücüğün hayalini kuracaktı.

Konuşma fazla prova edilmiş gibiydi fakat hisler oldukça içtendi. Elizabeth bu utanılacak hareketler hakkında James ile yüzleşmesi gerektiğini biliyordu ve tüm gece ve ertesi sabah boyunca söyleyeceği şeyleri kafasında tekrar edip durdu. Çamura bata çıka yürüdüğü sırada hâlâ kafasında sözcükler dolanıyordu.

Bu planın, onu mihraba taşıyacak bu garip, tuhaf anlaşılmaz planın, kurallara ihtiyacı vardı. Davranış hükümlerine, prensip ve bu gibi şeylere. Çünkü eğer James Siddons'tan neler beklediği hakkında en ufak bir fikri olmazsa, delirebilirdi.

Mesela, bir önceki öğleden sonra yaptıkları oldukça dağınık bir aklın meyvesiydi. Panik krizi içerisinde kendisini baştan aşağı sırılsıklam yapmıştı. James'in öpücüğüne karşı verdiği ahlaksız tepkiden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Bir nebze olsun kontrol sahibi olacaktı. Sırf o eğlenecek diye hayrına bu şekilde davranmayı reddediyordu. Onun hizmetlerine karşı bir ödeme yapmak için ısrar edecekti.

Ayrıca, James, beklenmedik bir anda onu kavrayıp kucağına götüremeyecekti. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, öpücükleri akademik seviyeden öteye gitmeyecekti. Bu olay içerisinden ruhu sağlam bir şekilde çıkabilmesinin tek yolu buydu.

Kalbine gelince... O çoktan umutsuz vakaydı.

Ama o küçük konuşmasını ne kadar prova ederse etsin, kulağa doğru gelmiyordu. Önce çok buyurgan, sonra çok zayıf. Çok sert ve çok aldatıcı. Bir kadının tavsiye aradığı nerede görülmüştü?

Belki de BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'e bir kez daha göz atsa iyi olurdu. Eğer istediği emir ve kurallarsa, onları orada bulacağı kesindi. Belki de Bayan Seeton, bir adamı aşağılamadan onu haksız olduğuna ikna etmekle ilgili bir şey yazmıştı. Veya bir adama kendi istediklerini yaptırıp sanki başından beri onun fikriymiş gibi düşündürtmekle. Elizabeth okurken gözüne böyle bir şeyin çarptığına emindi.

Ve eğer yoksa bile, kesinlikle eklenmeliydi. Elizabeth bundan daha kullanışlı bir beceri daha düşünemiyordu. Bu annesinin ölmeden önce ona verdiği nadir kadınsı tavsiyelerden biriydi. "Asla kendine pay çıkarma," demişti Claire Hotchkiss. "Eğer onun şimdiye kadar yaratılmış en zeki, en cesur ve en güçlü adam olduğunu düşünmesine izin verirsen, çok daha fazla şey elde edersin."

Ve Elizabeth'in şimdiye kadarki gözlemlerine bakılırsa, bu işe yarıyordu. Babası annesi tarafından son derece sersemletilmiş gibiydi. Karısı odaya girdiğinde Anthony Hotchkiss'in gözleri, çocukları dâhil hiçbir şey görmezdi. Elizabeth'in annesi bu tavsiyeleri vermişti vermesine ama ne yazık ki nasıl uygulaması gerektiği hakkında bir şey söylememişti.

Belki bunlar bazı kadınlar için sezgisel şeylerdi ama

Elizabeth için olmadığı kesindi. Tanrı aşkına, eğer bir adama neler söylemesi gerektiğini öğrenmek için bile bir rehbere danışması gerekiyorsa, elbette ona kendi fikirlerinin onunmuş gibi hissettirmeyi bilmesine imkân yoktu.

Henüz kur yapmanın en temel derslerinde ustalaşmaya çalışıyordu. Bu ise çok daha ileri seviye bir teknik olmalıydı.

Şiddetli bir yağmur yağıyordu. Elizabeth, Danbury Köşkü'nün dış merdivenlerinde, paçalarındaki çamuru temizlemeye çalıştı ve sonra ön kapıdan içeri girerek kütüphaneye sızdı. Leydi D henüz kahvaltıdaydı. Evin bu kısmı sessizdi ve o lanet olası kitap onu bekliyordu...

Ses çıkarmamak için ayaklarını holdeki şık halıdan ayırmadan yürüyordu. Bir an etrafın bu kadar sessiz olması garibine gitti. Gerçi bunun sebebi, sabah kahvaltısında Jane ve Lucas'ın temizlik sırası üzerine yaptıkları sonsuz ağız dalaşı olmalıydı. Ayağı yere değdiği anda, korkunç bir patırtı çıktı. Tüm holde yankılanan bu ses, onun zaten yıpranmış sinirlerini daha da germişti.

Kütüphaneye daldı ve cilalanmış tahta ve eski kitap kokusunu içine çekti. Bu tek başına kaldığı nadir özel anları nasıl da seviyordu. Sessiz ve dikkatli bir hareketle arkasından kapıyı kapattı ve gözüyle rafları taradı. İşte oradaydı, aynı onu günler öncesinde bulduğu gibi yan yatıyordu.

Bir göz atmaktan zarar gelmezdi. Aptalca bir kitap olduğunu biliyordu ve çoğunun uydurma ve saçmalık olduğunu da, ama onun şu anki ikilemine yardımcı olabilecek ufacık bile bir tavsiye bulsa...

Kitabı aldı ve karıştırmaya başladı, parmakları çevikçe sayfaları çevirirken gözleriyle Bayan Seeton'ın sözlerini tarıyordu. Gardıroplar ve prova yapma hakkındaki saçmalıkları atladı. Belki sonlara doğru bir şey çıkacaktı.

"Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırdı, bakışlarının bir avcının silahının namlusuna bakan bir geyiğinkine benzediğinin farkındaydı. "Hiçbir şey."

James çabucak odanın karşı tarafına geçti. Uzun bacakları onu beş adımda göz korkutucu bir yakınlığa getirmişti bile. "Yine o kitabı okuyorsun, öyle değil mi?"

"Okuduğum söylenemez," diye kekeledi Elizabeth. Bu kadar utanmış olduğu için tam bir ahmak olmalıydı, ama kendini çok tatsız bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmekten de alıkoyamıyordu. "Daha çok bir göz gezdirmeydi." Sonra Elizabeth çabucak en iyi şeyin konuyu değiştirmek olduğuna karar verdi. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Ayak seslerini duydum. Bir dahaki sefere, böyle kaçamak hareketler yapmak istiyorsan, halının üzerinde yürümelisin."

"Yürüdüm! Ama halı bitiyor, biliyorsun. Kütüphaneye girmek için birkaç adımını yere basmalısın."

Kahverengi gözlerine garip bir ışık geldi, "Ses çı-

karmayacak bir şekilde yürümenin yolları var. Ah, boş ver. Konumuz bu değil." Uzandı ve BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i elinden kaptı. "Bunun saçmalıktan başka bir şey olmadığı konusunda anlaştık sanıyordum. Tüm bu zırvalık ve palavranın toplandığı kadınları beyinsiz, burun çeken geri zekâlılara dönüştürmek için tasarlanmış bir kitap bu."

"Erkeklerin zaten kadınların beyinsiz, burun çeken geri zekâlılar olduğunu düşündüklerini sanıyordum."

"Çoğu öyle," diye onaylayarak homurdandı. "Ama sen de bu duruma uymak zorunda değilsin."

"Bay Siddons, beni şaşırtıyorsunuz. Sanırım bu bir iltifat olmalıydı."

"Ve seni nasıl flört edileceğini bilmediğini söylüyorsun," diye söylendi James.

Elizabeth içinden fışkıran gülümsemesini daha fazla tutamadı. Tüm iltifatları arasında, en çok hoşuna gidenler isteksiz olarak yaptıklarıydı.

Adam kaşlarını çattı, kitabı tekrar yerine koyarken, ifadesi neredeyse bir çocuğunki gibi aksiydi. "Seni bir daha bunu yaparken görmeyeyim."

"Yalnızca biraz tavsiye arıyordum," diye açıkladı.

"Eğer tavsiyeye ihtiyacın varsa, *ben* veririm."

Cevap vermeden önce kısa bir süreliğine dudakları büzüldü, "Bu konuda uygun bir tavsiye verebileceğinizi sanmıyorum."

"O da ne demek oluyor?"

"Bay Siddons..."

"James," diye çıkıştı.

"James," diye düzeltti. "Seni bu kadar sinirli olmaya neden ne oldu bilmiyorum. Kullandığın dilden pek hoşlandığımı söyleyemem. Ses tonundan da."

Derin bir nefes verdi. Tüm vücudu ürpermişti. Bütün hücresi son yirmi dört saattir düğüm atılarak bükülmüş gibiydi ve hepsi bu ufak kadın yüzündendi.

Her şey o öpücükle başlamıştı. Hayır, diye düşündü, dudaklarını dudaklarında hissetmenin nasıl bir his olacağını hayal etmek, ondan çok daha önce başlamıştı.

Ve tabii ki bu yetmemişti. Azıcık bile yeterli olmamıştı. Bir önceki öğleden sonra, soğukkanlı numarası yapmayı becerebilmişti. Elizabeth'in oldukça iyi nişan alarak fırlattığı su sayesinde ihtiyaçları biraz olsun aklından silinebilmişti.

Ama gece onu hayal gücüyle baş başa bırakmıştı. Ve James'in oldukça parlak bir hayal gücü vardı.

"Biraz sinirliyim," diye cevapladı sonunda, düpedüz yalan söylememiş olmak için, "çünkü dün gece pek iyi uyuyamadım," dedi.

"Ah." Cevabının basitliğine şaşırmış gibiydi. Onu biraz daha sorguya çekecekmiş gibi dudaklarını araladı ve sonra kapattı.

Aferin ona, diye düşündü kabaca. Eğer onun neden uyuyamadığı hakkında biraz daha ilgili olsaydı, ona her şeyi söyleyebilir, rüyalarını en açık detayları ile tarif edebilirdi.

"Uykusuzluk çekmene üzüldüm," dedi sonunda, "ama bence bana koca bulma konusunda önerdiğin

servis hakkında konuşmamız gerekiyor. Bunun ol-
dukça usulsüz bir şey olduğunun farkındasındır ze-
nim."

"Bunun hareketlerimizi yönlendirmeyeceği ko-
sunda anlaştığımızı sanıyordum."

Onu duymazdan geldi. "Hayatımda belirli bir ü-
çüde tutarlılığa ihtiyaç duyarım, Bay Siddons."

"James."

"James." İsmini tekrarladı.

"Devamlı olarak bana her an saldırabileceğiniz d-
şüncesiyle kendimi korumaya çalışamam."

"Saldırmak mı?" Ağzının bir köşesi gülümser gi-
yukarı kalktı. *Saldırmak* kelimesinin aklına getirdikl-
hoşuna gitmişti.

"Ve bunun kesinlikle bize bir faydası olamaz. Bu
kadar...şey...olmamızın."

"Samimi?" dedi, sırf onu sinirlendirmek için.

İşe yaramıştı. Ona fırlattığı bakışla neredeyse bir
cam kırabilirdi. "Değinmek istediğim nokta şu ki,"
dedi yüksek sesle, sanki bu onun araya girmesine en-
gel olabilirmiş gibi, "amacımız bana bir koca bulma
ve..."

"Merak etme," dedi suratsızca. "Sana bir koca bu-
lacağız." Ama bu kelimeleri söylerken ağzında kalan
garip ve kötü tadın farkındaydı. Elizabeth'e özel de-
vermeyi hayal edebiliyordu. Zihninde her şeyi dakika-
sı dakikasına canlandırabiliyordu ama onun koca bul-
ma arzusunu yerine getirdiğini düşünmek midesini
bulandırıyordu.

"Bu da beni başka bir noktaya getiriyor," dedi.

James kollarını kavuşturdu. Bir noktaya daha değin-
se, ağzını bağlamak zorunda kalabilirdi.

"Bu hizmetlerin ve bana koca bulma isteğin... Sana
birçlu kalmak konusunda kendimi rahat hissedebile-
ğimi sanmıyorum."

"Kalmayacaksın."

"Evet," dedi Elizabeth sertçe, "Kalacağım. Ve sana
bir ödeme yapma konusunda ısrar ediyorum."

Bunun üzerine James'in ona fırlattığı gülümseme
öyle kudretli ve erkeksiydi ki. "Nasıl ödeme yapmayı
düşünüyorsun?" dedi yavaşça.

"Şantajla."

James şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kız bundan
tuhaf bir gurur duymuştu. "Şantaj?" diye yankılandı
sesi.

"Leydi Danbury dedi ki, şantajcının kim olduğunu
bulma konusunda ona yardım ediyormuşsun. Sana
yardımcı olmak isterim."

"Hayır."

"Ama..."

"*Hayır* dedim."

Elizabeth ona kızgınlıkla baktı ve sonra, onun daha
fazla bir şey söylememesi karşısında, "Neden olma-
sın?" diye sordu.

"Çünkü tehlikeli olabilir, o yüzden."

"Sen yapıyorsun ama."

"Ben erkeğim."

"Ah!" diye haykırdı, ellerini yumruk yaparak. "Çok

ikiyüzlüsün. Dün bana saygı gösterdiğin ve ortalama bir bayandan çok daha zeki olduğum konusunda söylediğin her şey, sana güvenmemi sağlamak için yapılmış saçmalıklardı. Böylece bana..."

"Bunun saygıyla hiçbir alakası yok, Elizabeth." Ellerini kalçasına yerleştirdi. Elizabeth, onun gözlerindeki garip ifadeden dolayı bir adım geri atmak zorunda kaldı. Sanki beş saniye içerisinde tamamen farklı bir erkek olmuştu. Tehlikeli insanlara, tehlikeli şeyler yapabilecek bir erkek.

"Ben gidiyorum," dedi. "İstediğin kadar burada kalabilirsin."

Onu elbisesinin kuşağından yakaladı. "Bu konuşmayı bitirdiğimizi sanmıyorum."

"Senin yanında bulunmak istediğimden emin değilim."

Uzun ve kızgın bir nefes verdi. "Saygı seni tehlikeye atmam anlamına gelmiyor."

"Leydi Danbury'nin düşmanının çok tehlikeli olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Devlet sırları veya onun gibi şeyler hakkında şantaj yapılmıyor ya kendisine."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Ona hayretle bakakaldı. "Öyle mi?"

"Hayır, tabii ki değil," diye çıkıştı. "Ama bunu bilemezsin, öyle değil mi?"

"Elbette bilirim! Beş seneden uzun süredir onun yanında çalışıyorum. Leydi Danbury'nin ben fark etmeden şüpheli davranışlarda bulunmasına imkân var

mı sence? Tanrı aşkına, kestirmeye başladığı zaman nasıl tepki verdiğimi unuttun mu?"

Ters ters ona baktı, karanlık gözlerinin tartışmaya hâlâ hiç hevesi yok gibiydi. "Şantaj soruşturmasına katılmıyorsun, son sözüm budur."

Kollarını kavuşturdu ve tek bir söz söylemedi.

"Elizabeth?"

Daha ihtiyatlı bir kadın, adamın sesindeki bu sert uyarıyı dikkate alırdı, fakat Elizabeth şu dakikada kendisini pek de tedbirli hissetmiyordu. "Beni Leydi Danbury'ye yardım etmeye çalışmaktan alıkoyamazsın. O bana annelik etti ve..."Adam kızı masaya yaslayıp afallatıcı bir yoğunlukla onu sıkıca sarınca, kelimeler Elizabeth'in boğazına takıldı.

"Seni bağlarım, seni susturururum. Burnunu bu olaya sokmamanı engelleyecekse, seni bir ağaca bile bağlarım."

Elizabeth yutkundu. Daha önce bir erkeği hiç bu kadar sinirli görmemişti. Gözleri parlıyordu, elleri titriyordu ve boynu o kadar gergindi ki, azıcık vursan patlayıp kopacak gibi duruyordu.

"Pekâlâ," dedi, zorla parmaklarını açmaya çalışırken. Onu ne kadar çok sıktığı hakkında en ufak bir fikri yok gibiydi. "Tam olarak burnumu sokacağımı söylemedim, yalnızca tamamen güvenli çalışmalarda sana yardım etmek istediğimi söyledim ve..."

"Söz ver bana, Elizabeth." Sesi alçak ve dikkatliydi. Bu sözlerin gaddarlığı karşısında erimemek neredeyse imkânsızdı.

"Ben..." Ah, ona ihtiyacı olduğu sırada Bayan Se-

eton neredeydi? Elizabeth onu kandırarak öfke-
den vazgeçirmeye çalıştı. Bu yöntemin Yirmi Altı
Emir'de geçtiğinden oldukça emindi ama azıcık bir
etkisi olmamıştı. James hâlâ sinirliydi, elleri hâlâ meg-
gene gibi onu sıkıyordu ve Elizabeth gözlerini ona
dudaklarından alamıyordu.

"Söz ver bana, Elizabeth," diye tekrarladı. Ama
Elizabeth'in yapabildiği tek şey, o kelimeleri söyle-
ken, dudaklarını izlemekti.

Elleriyle kollarını iyice sıktı ve bunun üzerine Eli-
zabeth hipnozdan uyanmışçasına, birdenbire onun
gözlerine baktı. "Önce sana danışmadan hiçbir şey
yapmayacağım," diye fısıldadı.

"Bu yeterli değil."

"Öyle olmak zorunda." İrkildi. "James, canımı acı-
tıyorsun."

Ellerine bakarken, sanki yabancı bir nesneye bak-
yor gibiydi. "Özür dilerim," dedi, dikkati dağılmış bir
halde. "Fark etmemişim."

Kollarını ovuşturarak geri adım attı. "Önemli de-
ğil."

James uzun süre ona bakakaldı, sonra fısıldayarak
söylendi ve arkasını döndü. Gerilmiş ve kızmıştı, ama
hiç bu kadar vahşi bir öfke seline sebep olacağını bil-
lemiyordu. Elizabeth'in tehlikede olabileceğinin en
basit iması bile onu katıksız bir salağa dönüştürmüş-
tü.

İroni harikaydı. Daha geçen sene benzer bir du-
ruma düşen arkadaşına gülmüştü. Blake Ravenscroft,
karısının Savaş Ofisi'nin bir operasyonuna katılmış-

ığını duyduğu anda resmen aklını oynatmış-
James bu durumu oldukça eğlendirici bulmuştu.
line'in gerçek bir tehlike altına girmeyeceği dü-
üz ortadaydı. Blake'in bu kadar gereksiz bir yay-
kopardığı için sersem bir eşek olduğunu düşün-
üştü.

James içinde bulundukları duruma tarafsız bakabi-
ek bilgiye sahipti aslında, özellikle de Elizabeth'in
anbury Köşkü'nde çok daha az tehlike altında oldu-
unu biliyordu. Ama yine de, onun bu şantaj meselesine karışacağını düşününce, korku ve kızgınlıkla kanı donuyordu.

Bunun iyiye işaret olmadığından şüpheleniyordu. Bu hastalıklı bir takıntı olmalıydı. O hafta başında Leydi Danbury Köşkü'ne geldiğinden beri, Elizabeth Hotchkiss'ten başka bir şey düşünemez olmuştu. Önce şantajcı olabileceğini düşünerek onu sorgulamış, sonra da kendini onun kur yapma hocası ilan etmişti.

Aslında, bu rolü zorla sahiplenmişti ama bu noktaya değinmemek işine geliyordu.

Onun güvenliği hakkında endişelenmesi gayet doğal bir şeydi. Kendisini onun koruyucusu olarak seçilmiş gibi hissediyordu ve o, o kadar ufak tefek bir şeydi ki, her erkek onun yanında kendisini koruyucu gibi hissederdi.

Ayrıca, ne de olsa bir erkekti ve karşısında bu kadar güzel bir kız vardı ve o gülümsediği zaman...

"Her şeye lanet olsun," diye söylendi, "seni öpmek üzerindayım."

13. Bölüm

Kollarıyla onu sarmadan önce, Elizabeth ancak küçük bir nefes alabildi. En sonunda dudakları, afallatıcı bir güç ve şefkat karışımıyla buluştu ve Elizabeth onun kollarında resmen eridi.

Aslında, aklındaki son mantıklı düşünce "erimek" fiilinin son zamanlarda, artan bir sıklıkla aklında belirmesiydi. Bu adamdaki bir şey buna sebep oluyordu. Bodruma inen merdivenler gibiydi; karanlık ve tehlikeli, hakkında hiçbir şey bilmediği türden şeyler sunacakmış gibi. Ve o bu merdivenlerde kaybolmuştu.

Dili dudakları arasında ileri geri gidiyordu. Onu tamamen keşfetmiş, derinden okşuyor, nefesini adeta sahipleniyordu.

"Elizabeth," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Bunu ihtiyacın olduğunu söyle. Söyle."

Elizabeth'in kalbi hızla atıyor, dizleri titriyordu. Eğer o kelimeleri sarf ederse, geri dönüşü olmayacağını biliyordu. O yüzden, korkakların seçeceği yoldan gitti ve onu keşfetmeye devam ederek bir öpücük daha alabilmek için boynunu uzattı.

Dudaklarıyla, çenesine doğru ilerledi, sonra kula-

ğına sürtündü ve boynunun yumuşak tenine değdi. Bir yandan da ellerini vücudunda hareket ettirmeye devam ediyordu. Bir eli kalçasına kaymış, onu olağanüstü bir hassaslıkla kavrıyor, kalçalarını sertliğine doğru bastırıyordu. Diğeri ise, yukarı çıkıyor, göğüs hizasının üzerinden, doğruca...

Elizabeth adeta nefes almayı bırakmıştı. Vücudundaki her nokta beklentiyle titriyor, daha önceden varlığını bile bilmediği tırmalayıcı bir istekle sızlıyordu.

Eli göğsünün üzerine kapandığında, arada iki kat giysi olmasının hiç önemi kalmamıştı. Sanki göğsü tutuyordu. Ne olursa olsun, ruhunun bir parçasının sonsuza kadar bu adama ait olacağını biliyordu.

James aşk ve ihtiyaç sözcükleri mırıldanıyordu ama Elizabeth, onun sesindeki o güçlü arzudan başka bir şey duymuyordu. Ve sonra yavaş yavaş düştüğünü hissetti. James sırtındaki eliyle ona destek oluyordu fakat Elizabeth kütüphanenin yumuşak halısına doğru alçalıyordu.

Adam bir şey söyler gibi inledi, sanki ismini söylemişti ve bu her şeyden çok bir yalvarış gibiydi. Elizabeth yere sırt üstü uzandı, James de üzerinde duruyordu. Ağırlığı heyecan verici, sıcaklığı nefes kesiciydi. Sonra adam kalçalarını ileri itti ve o zaman Elizabeth onun gerçek arzusunu anladı.

"James, hayır," diye fısıldadı. "Yapamam." Eğer bunu şimdi sonlandırmazsa, asla duramayacaktı. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama bundan adı gibi emindi.

Dudakları durdu ama kızın üzerinden kalkmadı.

"James, yapamam. İsterdim..." Kendini son anda tuttu. Ne istediğini söyleyecekti ona? Elizabeth utançtan kızardı. Ne tarz bir kadındı o? Bu adam onun kocası değildi ve asla olmayacaktı da.

"Bir saniye," dedi boğuk bir sesle. "Bir saniyeye ihtiyacım var."

Adamın nefesi düzene girene kadar bekledi. Birkaç saniye sonra, ayaklarının üzerindeydi ve o da onun için zor olsa da bir beyefendiye yakışacak bir şekilde elini uzattı.

"Üzgünüm," dedi kız, elinden güç alıp yerden kalkarken, "ama eğer evleneceksem, kocam benim..."

"Söyleme," diye tersledi. "Tek bir şey bile söyleme." Elini bıraktı ve sertçe arkasını döndü. Tanrı aşkına. Onu yere yatırmıştı. Onunla sevişmeye ve masumiyetini sonsuza kadar almaya çok yakınlaşmıştı. Bunun yanlış olduğunu biliyordu, hem de çok iyi biliyordu, ama kendini durduramamıştı işte. Tutkularını kontrol altına alabildiği için kendisiyle her zaman gurur duymuştu, ama şimdi...

Şimdi durum farklıydı.

"James?" Sesi arkadan, yumuşak ve tereddütlü geliyordu.

Tek kelime etmedi, kendine güvenmiyordu. Onun tereddüdünü sezmişti. Arkası dönük olmasına rağmen daha fazla bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsız olduğunu hissediyordu.

Ama Tanrı ona yardım etmeliydi, eğer bir kez daha "koca" kelimesini sarf ederse...

"Umarım bana kızmadın," dedi oldukça ağırbaşlı bir şekilde. "Ama ben bir erkekle parası için evleniyorum, en azından ona verebileceğim bir masumiyetim olmalı." Boğazından acı bir gülüş çıktı. "Bu her şeyi daha az alçakça bir hale getiriyor, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Sesi alçak ve olabildiğince sağlamdı, "Sana bir koca bulacağım."

"Belki de bu iyi bir fikir değildir. Sen..."

Hızla döndü ve, "Sana lanet bir koca bulacağım demiş!" diye çıkıştı.

Elizabeth kapıya doğru birkaç adım attı. Annesi hep sinirli bir adamla uzlaşmanın yolu yoktur derdi ve düşününce, sanki Bayan Seeton'ın da aynı böyle bir şeyden bahsettiğini hatırlamıştı. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz," dedi sessizce.

Uzun ve titrek bir nefes verdi. "Lütfen özrümü kabul et. Amacım..."

"Önemli değil," dedi çabucak. "Gerçekten. Belki de bugünlük dersimizi iptal etsek iyi olacak, özellikle de..."

Sözleri ağzından çıkarken sesi azalınca, adam ona bir bakış fırlattı. "Özellikle de ne?"

Lanet olası adam, onun cümlesini bitirmesini istiyordu. Cevap verdikçe, yanakları kızarmaya başladı, "Özellikle de bugün evlilik öncesi yapabileceğim tüm oyunlaşmeyi yaptığımı göz önüne alırsak." Adam yorum yapmayınca, "Belki de daha fazlasını," diye söylendi.

Adam sertçe başını salladı. "Yarın gelecek misafirlerin listesi var mı sende?"

Konunun ani değişimi onu şaşırtmıştı. "Leydi Danbury'de var. Bu öğleden sonra getirebilirim."

"Kendim alırım."

Ses tonu daha fazla yorum yapmayı gerektirmiyor gibiydi, o yüzden Elizabeth odayı terk etti.

James tüm sabahı kaşlarını çatarak geçirmişti. Uşaklara kaş çatmıştı, Malcolm'a kaş çatmıştı, hatta gazeteyi bile kaş çatarak okumuştu.

Normal normal yürürken arada bir yere vurup etrafa tekmeler savuruyordu. Dışarıda birkaç saat geçirdikten sonra Danbury Köşkü'ne döndüğünde, botlarıyla çıkardığı ses ölüleri bile uyandıracak cinstendi.

Gerçekten ihtiyacı olan tek şey, teyzesinin bastonuydu. Çocukça olduğunu biliyordu fakat sinirini baston vurarak çıkarmanın daha tatmin edici olduğunun farkındaydı. Yalnızca ayağını yere vurmak yetmiyordu. Bastonla yerde bir delik bile açabilirdi.

Resim odasının önünden geçerken kapı hafif aralık olduğundan, istemeden de olsa kulakları dikildi. Elizabeth içerde miydi? Ayağını hızla yere vurarak geçerken, onun geçtiğini anlamış mıydı? Onun orada olduğunu biliyor olmalıydı. Çıkardığı sesi duymaması için sağır olmak gerekiyordu.

Ama Elizabeth'in sesinin melodik ezgisi yerine teyzesinin kurbağa gibi bağırmasını duydu. "James!"

James sessiz bir şekilde inledi. Eğer teyzesi onu James diye çağırıyorsa, Elizabeth orada değil demekti. Ve eğer Elizabeth onunla değilse, bu Agatha'nın

onunla konuşmak istediği manasına geliyordu. Bu da asla iyiye işaret değildi.

Birkaç adım attı ve kafasını kapıdan içeri uzattı. "Evet?"

"Seninle konuşmam gerek."

"Evet, ben de öyle tahmin etmiştim."

Bastonunu yere vurdu. "Sanki idam edilecekmişsin gibi davranmana gerek yok."

"Bu kimin idamından bahsettiğimize bakar," diye söylendi.

"Ne dedin?"

Odaya girdi, gözleri hemen Elizabeth'i aradı. Orada değildi, ama Malcolm oradaydı. Kedi hemen pencere kenarından zıplayarak yanına sokuldu.

"Dedim ki," diye yalan söyledi James, "ben de o bastonlardan istiyorum."

Agatha'nın gözleri kısıldı. "Bacaklarında ne sorun var?"

"Hiç. Yalnızca biraz gürültü çıkarmak istiyorum."

"Kapıyı çarpsan olmuyor mu?"

"Dışarıdaydım," dedi uysal bir sesle.

Kadın kıkırdadı. "Moralin bozuk demek."

"Hem de nasıl."

"Nedenini paylaşmak ister misin?"

"Kalbime bir silah bile dayansa, hayır."

Bu kadının kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. "Merakımın bu kadar kabarılmaması gerektiğini en iyi sen bilirsin, James."

Keyifsizce gülümsedi ve onun karşısındaki sandal-

yeye oturdu. Onu takip eden Malcolm da ayaklarının yanına kıvrıldı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Agatha?"

"Bana eşlik etmenin zevki yeterli değil mi?"

Oyun oynayacak hali yoktu, o yüzden tekrar ayağa kalktı. "Eğer beni çağırmanın sebebi buysa, ben gidiyorum. Sizin kadim emlak idareciniz olarak yerine getirmem gereken sorumluluklarım var."

"*Otur!*"

Oturdu. Teyzesi o ses tonunu kullandığında, her zaman itaat ederdi. Bazı alışkanlıkları kırması gerçekten zordu.

Agatha boğazını temizledi. Bu asla iyiye işaret değildi. James kendini uzun bir öğüte hazırladı

"Refakatçim son günlerde oldukça tuhaf davranıyor," dedi.

"Ne?"

Parmak uçlarını birbirine vurdu. "Evet, kendisi gibi değil. Sen de fark ettin mi?"

Elizabeth'in, son günlerde yaşanan olayları teyzesine anlatmasına imkân yoktu. Asla. "Bayan Hotchkiss'i çok iyi tanıdığımı söyleyemem," diye cevapladı, "o yüzden fikir belirtebileceğimi sanmıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, ses tonu şüphe uyandıracak şekilde doğaldı. "Ben siz ikinizin bir tür arkadaşlık kurduğunuzu düşünmüştüm."

"Kurduk. Bir tür. Oldukça sevimli bir genç bayan." Kulaklarının uçlarının ısındığını hissediyordu. Eğer kızarıklık yanaklarına sıçrarsa, ülkeyi terk etmeye karar verecekti. Yıllardır kızarmamıştı.

Ama teyzesi onu sorguya çekmeyeli de bir o kadar uzun zaman olmuştu.

"Her neyse," diye devam etti, kafasını hafifçe sallayarak Kulaklarını kapamaya çalışıyordu. "Yalnızca birkaç gün oldu. Onun davranışı hakkında fikir beyan edecek kadar zaman geçmedi henüz."

"Hımm." Sonu gelmez bir sessizlik yaşandı ve sonra Agatha'nın yüz ifadesi aniden değişti ve, "Soruşturman nasıl ilerliyor?" diye sordu.

Teyzesinin bu ani konu değiştirmelerine alışıktı. "Şantajcı bir kez daha bir istekte bulunana kadar yapabileceğim pek fazla bir şey yok. Seninle şimdiye kadar tüm hizmetkârların hakkında konuştuk ve beni onların bu çeşit bir adilik yapamayacak kadar sadık ve ailelerinin de böyle bir entrika çevirmeyecek kadar ahlâkî oldukları konusunda ikna ettin."

Buz mavisi gözleri kısıldı. "Hâlâ Bayan Hotchkiss'i soruşturmuyorsun, değil mi?"

"Onu şüpheli listesinden elediğime sevineceğini düşünüyorum."

"Başka neler yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi James. "Yapacak hiçbir şey yok. Dediğim gibi, korkarım bir sonraki hamle şantajcıdan gelecek."

Leydi Danbury parmaklarını kavuşturdu. "Öyleyse bana şantajcı bir sonraki hamlesini yapana kadar, Danbury Köşkü'nde kalmaya mecbur olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

James başını salladı.

"Anlıyorum." Sandalyesine biraz daha gömüldü. "O zaman yapabileceğin tek şey, kimse senin gerçek kimliğini öğrenmesin diye, kendini emlak idarecisi gibi meşgul etmen."

"Agatha," dedi ürkütücü bir sesle, "beni buraya bedavadan bir emlak idarecin olsun diye getirtmedin değil mi?" Agatha'nın gücenmiş gibi bakmasının üzerine, "Senin ne kadar cimri olabileceğini biliyorum," diye ekledi.

"Benim hakkımda böyle bir şey düşünebildiğine bile inanamıyorum," diyerek burnunu çekti.

"Bunu ve daha fazlasını, sevgili teyzeciğim."

Oldukça sevimli bir şekilde gülümsedi. "Zekâma saygı duyulmasından her zaman hoşlanmışımdır."

"Senin kurnazlığını asla küçümseyemem."

Kadın güldü. "Ah, seni iyi yetiştirdim, James. Seni gerçekten seviyorum."

Tekrar ayağa kalkarken iç çekti. Kurnazdı ve onun hayatına burnunu sokma ve ara sıra hayatını cehenneme çevirme konusunda hiçbir vicdan azabı duymazdı, ama onu seviyordu. "Ben işimin başına döneyim öyleyse. Kimsenin benim beceriksiz bir emlak idarecisi olduğumu düşünmesini istemeyiz."

Kadın ona bir bakış attı. Agatha kendisinden başka kimsenin iğneleyici konuşmasından hoşlanmazdı.

James, "Şantajcıdan başka bir mesaj alırsan, bana haber vermelisin," dedi.

"Alır almaz," diye temin etti.

Kapıdan çıkmadan duraksadı. "Anladığım kadarıyla yarın bir parti veriyormuşsun?"

"Evet, küçük bir bahçe partisi, niçin sordun?" Ama cevap veremeden, "Ah, elbette. Orada tanınmak istemiyorsun. İşte, sana ziyaretçi listesini vereyim," dedi. "Sana masanın üzerindeki kâğıt kutusunu getir."

James teyzesinin dediğini yaptı.

"İsmini değiştirmem iyi oldu, değil mi? Hizmetkârlardan biri Bay Sidwell deseydi, pek hoş olmazdı."

James, teyzesi kâğıtları karıştırırken başını salladı. Genellikle Riverdale olarak bilinirdi ve bu unvanı yirmi yaşındayken kazanmıştı ama soyadı da oldukça bilinmiyordu.

Agatha, "Aha!" diyerek, kâğıtların arasından, krem rengi bir kâğıt çıkardı. Ona uzatmadan önce, söyleneterek, isimleri taradı. "Ah, şekerim. Bu insanlardan birini bile tanımadığını zannetmiyorum."

James, teyzesine, bu isimlere olan ilgisinin tamamen kimliğini gizlemek istemesinden kaynaklandığını inandırmaya çalışarak isimleri okudu. Doğrusunu söylemek gerekirse, tek istediği şey bu erkek havuzundan Elizabeth'e hangi lanet kocayı seçeceğine karar vermekti.

Sör Bertram Fellport. Ayyaş.

Lord Binsby. Müzmin kumarbaz.

Daniel, Lord Harmon. Evli.

Sör Christopher Gatcombe. Evli.

Doktor Robert Gifford. Evli.

Bay William Dunford. Fazla ahlaksız.

Kaptan Cynric Andrien. Fazla askeri.

"Bu işe yaramaz," diye homurdandı James, kâğıdı buruşturup atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bir sorun mu var?" dedi Agatha.

Şaşkınlıkla yukarı baktı. Agatha'nın odada olduğunu tamamen unutmuştu. "Bunun bir kopyasını alsam sorun olur mu?"

"Neden böyle bir şey istediğini anlayamıyorum."

"Yalnızca tutanaklarım için," dedi. "Doğru tutanak tutmak çok önemli." Aslında, James ne kadar az yazarsa, o kadar iyi olduğuna inanırdı. Bir insanı yazılı evrak kadar suçlu duruma düşürecek bir şey daha yoktu.

Agatha omuz silkti ve bir parça kâğıt uzattı. "Pencerenin yanındaki masanın üzerinde tüy ve mürekkep bulacaksın."

Bir dakika sonra, James ziyaretçi listesini güzelce kopyalamıştı ve mürekkebin kurumasını bekliyordu. "Şantajcının, ziyaretçilerin arasında olma ihtimalini gözden çıkarmamak gerek."

"Bundan şüpheliyim fakat usta sensin, tabii."

Bu James'in şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. "Sen gerçekten de benim bu konudaki yar-

gıma mı güveniyorsun? Bu mucizeler ne zaman bitecek acaba?"

"İğneleme sana yakışmıyor, oğlum." Agatha elindeki kâğıda bakmak için boynunu eğdi. "Kadınların isimlerini neden "Onların daha az şüpheli olduğunu düşündüm."

"Saçmalık. Sen ilk günlerini Bayan Hotchkiss'in peşinden koşarak geçirmedin mi, onun şantajcı..."

"Peşinden koşmuyordum!"

"Mecazi anlamda söylemiştim, elbette. Demek istediğim, sen ilk olarak Bayan Hothckiss'ten şüphelenmiştin, o yüzden şimdi neden bütün kadınları şüpheli listesinden çıkarttığını anlayamıyorum."

"Erkekleri eledikten sonra, kadınlara geleceğim," diye söylendi James, rahatsız olmuş bir şekilde. Kimse onu teyzesi gibi köşeye sıkıştıramazdı. "Şimdi gerçekten de işime dönmem gerek."

"Git, git." Agatha gitmesine müsaade eder gibi elini salladı. "Her ne kadar Riverdale Markisi'nin böyle köleye yakışır bir işe, bu kadar titizlikle yaklaşması beni şaşırtsa da..."

James, onun bu söylediklerinin üzerine yalnızca başını sallamakla yetindi

"Ayrıca, Elizabeth her an dönebilir. Bana, senden çok daha iyi eşlik edeceğine eminim."

"Şüphesiz."

"Git."

Elizabeth'le karşılaşmak düşüncesi onu biraz tedirgin etmişti. Önce listeyi baştan sona incelemesi ve

oradaki erkeklerin ona uygun olmadıkları konusunda Elizabeth'i ikna edecek kanıtları hazırlaması gerekiyordu.

Ve bu biraz zaman alacaktı, ne de olsa o adamlardan ikisi James'in arkadaşım dediği insanlardı.

Elizabeth o öğleden sonra eve yürürken, küçük kulübesinden çıkan James ile karşılaştı. Ana yola çıkacak alternatif bir yoldan gitmeyi düşünmüştü fakat bunu korkaklık olarak görüp vazgeçmişti. Eve yürürken, her *zaman* emlak idarecisinin kulübesinin önünden geçerdi ve sırf James arsa gezmek veya bir kiracıyı ziyaret etmek veya yapması istenen binlerce işten birini yerine getirmek yerine evde oturuyor *olabilir* diye yolunu değiştirecek hali yoktu.

Ve işte oradaydı, tam o geçerken, kapısını açmıştı.

Elizabeth bir daha asla işini şansa bırakmaması gerektiğini düşündü. "Elizabeth," dedi. "Her yerde seni arıyordum."

Elizabeth onun fırtınalı ifadesine bir bakış attı ve bunun, evde acil bir durum olduğunu söylemek için harika bir zaman olduğuna karar verdi. "Konuşmayı çok isterdim ama Lucas hasta ve Jane..."

"Dün hiç de hasta görünmüyordu."

Tatlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama dişleri birbirine kenetlenmişken bunu yapması pek de kolay değildi. "Çocuklar çok çabuk hastalanabiliyorlar. Eğer müsaade edersen."

Adam kolunu kavradı. "Eğer gerçekten hasta olsaydı, bugün işe gelmezdin."

Ah, lanet olsun. Yalanını yakalamıştı. "Ağır hasta olduğunu söylemedim," diye homurdandı, "ama gidip ona bakmak istiyorum ve..."

"Eğer ağır hasta değilse, bana iki dakikanı ayırabilirsin." Ve sonra, kızın bağırması için hiç şans vermeden, onu bileğinden tuttuğu gibi kulübesine soktu.

"Bay Siddons!" diye feryat etti.

Kapıyı tekme atarak kapattı. "'Bay Siddons'ı aştığımızı sanıyordum."

"Geriledik," diye tısladı. "Bırak da gideyim."

"Senin ırzına geçmek üzereymişim gibi davranmayı bırak."

Kız ona sertçe baktı. "Bunun neden o kadar imkânsız olduğunu göremiyorum."

"Ulu, Tanrım," dedi, eliyle saçlarını yatırarak. "Bu cadaloz davranışlar da nereden çıktı?"

"Beni kulübene zorla soktuğunda."

"Eğer kardeşin hakkında yalan söylemeseydin, böyle bir şey yapmazdım."

Ağzı açık kaldı ve öfkeyle homurdandı. "Ne cesaretle beni yalan söylemekle suçlarsın!"

"Söylemiyor muydun?"

"Şey, evet," diye kabul etti hırçınca, "ama bunun tek sebebi senin hayırı cevaptan kabul etmeyen, kaba ve kibirli bir hödük olmandan kaynaklanıyor."

"Negatifi kabul etmeyi reddetmek, genellikle pozitif bir sonuç doğurur," diye cevapladı, sesi öylesine küçümseyiciydi ki, Elizabeth ona tokat atmamak için dişleriyle eteğini kavradı.

Sesi ve gözleri sanki buzdan yapılmış gibi, "Görünüşe bakılırsa, buradan tek çıkış yolum, konuşmama izin vermek olacak. Bana ne söylemek istiyordun?" dedi.

James kâğıdı salladı. "Bunu Leydi Danbury'den aldım."

"İşten çıkarılma mektubundur umarım," diye söylendi.

James bunu duymazdan geldi. "Leydi Danbury'nin ziyaretçi listesi. Ve korkarım bu beyefendilerden hiçbiri sana uygun değil."

"Ah ve tahminlerime göre sen hepsini yakından tanıyorsun."

"Aslında, evet, tanıyorum."

Elinden kâğıdı kaptı. Bunu yaparken ufak bir parçası James'in elinde kalmıştı. "Ah, lütfen," dedi, alaycı bir şekilde. "İki sör ve bir lord var. Onları nasıl tanıyor olabilirsin?"

"Senin kardeşin de bir sör," diye hatırlattı.

"Evet ve senin kardeşin değil," diye çıkıştı.

"Bunu bilemezsin."

Başını hızla kaldırdı. "*Kimsin sen?*"

"Benim kardeşim bir sör değil," dedi sinirli bir sesle. "Benim bir kardeşim bile yok. Basitçe demek istediğim senin gerçekleri değerlendirmeden hemen sonuca atlamaya eğilimli olduğundu."

"Bu adamların ne sorunu var?"

"Üç tanesi evli."

"Evli olmayan misafirlerin sorunu nedir?"

"Şey, öncelikle, bu," Sör Bertram Fellport'tan söz ediyordu, "ayyaş."

"Emin misin?"

"Alkol bağımlısı bir adamla evlenmene yüreğim asla elvermez."

"Soruma cevap vermedin."

Kahretsin, ama bu kız da çok inatçıydı. "Evet, bir ayyaş olduğuna eminim. Hem de kaba bir ayyaş."

Elindeki yırtık kâğıda bir kez daha baktı. "Peki ya Lord Binsby?"

"Kumar oynar."

"Aşırı derecede mi?"

James başıyla onayladı; kendinden hoşnutluk duymaya başlamıştı. "Aşırı derecede. Ayrıca, şişman."

Kız tekrar bir isim gösterdi. "Buna ne..."

"Evli, evli ve evli."

Sertçe yukarı baktı. "Üçü de mi?"

Başını salladı. "Hatta içlerinden birisi mutlu."

"Öyle mi? Bu kesinlikle geleneklere aykırı," diye söylendi. James yorum yapmayı reddetti.

Elizabeth derin bir nefes verdi. "Geriye Bay William Dunford ve Kaptan Cyndric Andrien kalıyor. Zannedersem birisi çirkin, diğeri de ahmak?"

Şiddetle ona katılıyordu, fakat Dunford'u gördüğü anda kendisini kandırdığını anlayacağını bildiği için, "İkisi de oldukça akıllı ve yakışıklı sayılır," diye itiraf etti.

"Peki, sorun ne öyleyse?"

"Dunford hovardanın teki."

"Yani?"

"Seni aldatacağı kesin."

"Benim de büyük ödül olduğum söylenemez, James. Mükemmeli bekleyemem."

Gözleri sıcacık parlıyordu. "Sadakat aramalısın. Hatta *talep* etmelisin."

Ona inanamayarak baktı. "Eminim harika olurdu ama bunun çok önemi yok gibi."

"Senin kocan," diye hırladı, "sana sadık olacak. Yoksa karşısında beni bulur."

Elizabeth'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, ağzı kocaman açıldı ve sonra kıkırdamaya başladı.

James kollarını kavuşturdu ve serçe ona baktı. Kahramanlık gösterilerine gülünmesine alışık değildi.

"Ah, James," dedi nefes nefese, "çok üzgünüm. Sen gerçekten çok tatlısın. Neredeyse, beni kaçırmanı affettirecek kadar tatlı."

"Seni kaçırmadım," dedi huysuzca.

"Evlendikten sonra onurumu nasıl koruyacaksın?"

"Dunford ile evlenmeyeceksin," diye söylendi.

"Öyle diyorsan," dedi, öyle ciddi ve öyle dikkatliydi ki, gülmemek için kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. "Peki, öyleyse, Kaptan Andrien'in ne kusuru var?"

Uzun bir sessizlik oldu. Gerçekten çok uzun bir sessizlik. Sonunda James baklayı ağzından çıkardı. "Eğik duruyor."

Başka bir sessizlik. "Onu eğik durduğu için mi eliyorsun?"

"İçsel bir zayıflığın işareti."

"Anlıyorum."

James, Andrien'in eğilmekten başka bir hatası daha olması gerektiğini anladı. "Bir keresinde," diye ekledi, uygun bir yalan bulmaya çalışırken oyalanarak, "herkesin ortasında annesine bağırdığını gördüğümden bahsetmeme gerek var mı bilmiyorum."

Elizabeth söyleyecek bir şey bulamadı. James bunun sebebinin bastırılmış gülme isteği mi, yoksa yaşadığı sersemlik mi olduğunu bilmiyordu

Ama kesinlikle bilmek istediğinden emindi.

"Şey, bu çok saygısız bir hareketti," diye ekledi.

Bir uyarı bile vermeden, elini alnına götürdü. "Ateşin mi var senin? Bence ateşin var."

"Ateşim yok."

"Ateşin varmış gibi davranıyorsun."

"Eğer varsa, beni yatağa yatırıp sevgi ve şefkatle mi bakacak mısın?"

"Hayır."

"O zaman ateşim yok."

Bir adım geri attı. "Öyleyse, ben gideyim."

James birden çöktü, son derece bitkin görünüyordu. Buna o sebep olmuştu, biliyordu. Aptal gibi sırnaşmadığı zamanlarda, sinirliydi. Sinirli olmadığı zamanlarda, şehvetle yanıp tutuşuyordu. Şehvetle yanıp tutuşmadığı zamanlarda...

Şey, bu tartışmalı bir soruydu, öyle değil mi?

Kız kapıyı açarken onu izledi. Eldivenli narin eli adeta büyülemişti.

"James? James?"

İrkilerek başını kaldırdı.

"Kaptan Andrien'in eğik durduğuna emin misin?"

Ertesi gün yalancı çıkacağından emin de olsa başını salladı. Aklına bunu örtecek daha zekice bir yalan gelmiyordu.

Kız dudaklarını büktü.

"Bu sana da garip gelmiyor mu? Eğik duran bir asker?"

Umutsuzca omuz silkti. "Sana onunla evlenmeyi dedim."

"Duruşunu düzeltebilirim."

"Sen olağanüstü bir kadınsın, Elizabeth Hotchkiss."

Kız onu başıyla selamladı ve kapıdan çıktı. Ancak kapıyı kapatmadan önce başını tekrar uzattı. "James?"

James başını kaldırdı.

"Dik dur."

14. Bölüm

Bir sonraki öğleden sonra, Danbury Köşkü'nün ön bahçesinin yakınında, Elizabeth kendini önce aptallığı, sonra korkaklığı yüzünden kendisine söverken buldu.

Bir önceki gün, Susan'ın tavsiyesine uyarak defterini, içine tüm ev hesabını yazdığı defterini, Danbury Köşkü'nde bıraktı. Defter günlük hayatta hayati bir önem taşıdığından, bahçe partisi sırasında onu geri alması gerekiyordu.

"Burada bulunmam şüphe duyulacak bir şey değil" dedi kendi kendine. "Defterimi unuttum. Pazar gününe kadar idare etmeme imkân yok."

Elbette en başta daha önce Hotchkiss kulübesini ziyaret etmemiş olan bu defteri oraya neden getirmiş olduğunu açıklayamıyordu.

Misafirlerin bu saatlerde öğleden sonra güneşinin tadına varacaklarını düşünerek neredeyse dörde kadar bekledi. Leydi Danbury güney tarafındaki çimenlikte tenis oynamak ve çay içmekten bahsetmişti. Elizabeth'in, defteri almak için gitmesi gereken yolun üzerinde olduğu tam olarak söylenemezdi ama Leydi Danbury'ye gidip defteri görüp görmediğini sormak için yolunu değiştirmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Gururu dışında hiçbir sebep.

Tanrı biliyordu ya, Elizabeth bundan nefret ediyordu. Kendisini çok ümitsiz, çok açgözlü hissediyordu. Rüzgâr ne zaman esse, anne ve babasının, kendisini böyle küçük düşürmesine cennetten tepki gösterdiğini düşünüyordu. Davet edilmediği bir partiye katılmak için böyle uyduruk bahaneler bulması ve kendini bu durumlara düşürmesi, onları derinden yaralıyor olmalıydı.

Ve tüm bunlar da eğik durduğunu bildiği bir adam içindi.

İnledi. Yirmi dakikadır başını parmaklıklara dayamış bir halde ön kapıda duruyordu.

Daha fazla korkaklık edemezdi. Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve bilerek James'in kulübesinin uzağından geçerek ileri doğru yürüdü. Şu an en son ihtiyacı olan şey, bir seyirciydi.

Danbury Köşkü'nün giriş kapısından içeri süzüldü, kulakları parti sesini arıyordu ama tek duyduğu sessizlikti. Defter kütüphanedeydi ama bunu bilmiyormuş gibi davranacaktı, bu yüzden arka terasa çıkan Fransız kapılarına doğru ilerledi.

Bir düzine veya daha fazla modaya uygun giyimli kadın ve erkeğin çimenlikte dolaştığına emindi. Kimsenin elinde tenis raketi vardı, kimisi panç yudumluyordu. Herkes gülerek sohbet ediyordu.

Elizabeth dudağını ısırdı. Davetlilerin sesleri bile kulağa şık geliyordu.

Terasa çıktı. Bir fare gibi utangaç göründüğünün farkındaydı fakat sorun bu değildi. Kimse Leydi Danbury'nin refakatçisinin yüzsüz gibi partiye geleceğini tahmin etmiyordu.

Leydi D, terasın en uzak köşesinde, mavi odaya ait olduğunu fark ettiği, aşırı dolgun bir sandalyeye oturmuş, misafirlerini seyrediyordu. Bu devasa kadife sandalye köşk içerisinden terasa çıkartılmış tek mobilyaydı ve Elizabeth, Leydi D'nin tek amacının bu sandalyeyi tahtıymış gibi kullanmak olduğunu düşünmüştü. İki hanımefendi ve bir beyefendi, onunla birlikte oturuyorlardı. Bayanlar ağzından çıkan her kelimeyi onaylayarak başlarını sallıyorlardı. Beyefendinin de gözleri donuklaşmıştı. Kimse Leydi D'nin kucağındaki karnı yukarı bakan ve patileri bir X gibi açılmış Malcolm'un oturuşunun ne kadar tuhaf olduğunu görmüyordu. Ölü bir kediye benziyordu fakat Leydi Danbury Elizabeth'e defalarca onun omurgasının ne kadar esnek olduğunu ve bu pozisyonda oturmaktan çok hoşlandığını söylemişti.

Elizabeth, en can alıcı noktada araya girmemek için biraz daha yaklaşarak Leydi D'nin konuşmasını duymaya çalıştı. Konuşmayı takip etmek pek de zor değildi. Daha çok Leydi Danbury'nin başrolünde oynadığı bir monolog gibiydi.

Tam ileri bir adım atıp Leydi Danbury'nin dikkatini çekecekti ki, biri onu bileğinden kavradı. Etrafında döndü ve kendini dünyanın en güzel adamıyla yüz yüze buldu. Altın rengi saçlar, gök mavisi gözler... "Yakışıklı" kelimesi onu tarif etmek için fazla sert kaçıyordu. Bu adam resmen melek yüzlüydü.

"Biraz daha panç, lütfen," dedi, ona kendi bardağını uzatarak.

"Ah, hayır, yanlış anladınız. Ben..."

"Şimdi." Genç kızın poposuna bir şaplak attı.

Elizabeth renginin değiştiğini hissetti ve panç bardağını ona geri itti. "Yanlışınız var. Eğer izin verirseniz."

Sarışın adamın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Elizabeth omurgasından aşağıya doğru yayılan bir titreme hissetti. Bu karşı gelinecek bir adam değildi. Gerçi en sinirli adam bile bir bardak panç yüzünden bu kadar sinirlenmezdi.

Küçük bir omuz silkme ile yaşadığı bu tatsızlığı aklından silmeye çalıştı ve Leydi Danbury'ye doğru ilerledi. Onu gördüğüne çok şaşıran Leydi, "Elizabeth!" diye bağırdı. "Senin burada ne işin var?"

Elizabeth yüz ifadesini sevimli, özür dileyen bir gülümsemeye çevirdi. "Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, Leydi Danbury."

"Hiç sorun değil. Sorun nedir? Evde bir problem mi var?"

"Hayır, hayır, dert edilecek bir şey değil." Leydi Danbury'nin yanında oturan beyefendi ile göz göze geldi. Göz rengi James'inkine çok benziyordu, aynı yaşta olmalıydılar ama bu adamın gözleri daha genç görünüyordu.

James görmüş geçirmiş biriydi. Gözlerinde karanlık bir şeyler vardı. Onun kendisine bakmadığını düşündüğü anlarda, Elizabeth bunu görebiliyordu.

Ama James hakkında hayal kurmayı bırakmalıydı şimdi. Bu beyefendi ile ilgili hiçbir sorun yoktu. Ona tarafsız bir şekilde bakıldığında, yürek yakarcasına yakışıklı birisi olduğunu inkâr edemezdi. Ve kesinlikle eşik durmuyordu.

O yalnızca James değildi.

Elizabeth bu düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. "Korkarım defterimi burada unutmuşum," dedi, Leydi Danbury'ye dönerek. "Gördünüz mü? Pazartesi gününden önce ihtiyacım olacak."

Elini Malcolm'un tüylerine daldırmış, karnını okşayan Leydi D başını salladı. "Gördüğümü söyleyemem. Getirdiğine emin misin? Senin o tür şeyleri buraya getirdiğini bilmezdim."

"Eminim," diye yutkundu Elizabeth, doğruyu söylemesine rağmen neden yalan söylüyor gibi hissettiğini anlamaya çalışarak.

"Sana yardım edebilmeyi isterdim," dedi Leydi Danbury, "ama misafirlerim var. Belki kendi başına aramak istersin. Onu bırakmış olabileceğin en fazla beş ya da altı oda var. Ve hizmetçiler senin eve giriş çıkış izninin olduğunu biliyorlar."

Elizabeth dikleşti ve başını salladı. Gitmesine izin verilmişti. "Ben gidip bakayım."

Birden Leydi Danbury'nin yanında oturan beyefendi ayağa kalktı ve, "Size eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi.

Bayanlardan biri, "Ama gidemezsiniz," diye yakındı.

Elizabeth ilgiyle bu manzarayı izliyordu. Bayanların Leydi D'nin yanından ayrılmama nedenleri düpedüz ortadaydı.

"Dunford," diye haykırdı Leydi Danbury, "tam da sana Rus kontesinin de içinde olduğu seyircilerimden bahsediyordum."

"Ah, onunla önceden tanışmıştım," diye hınzırca sırıttı.

Elizabeth'in ağzı açık kaldı. Daha önce, Leydi Danbury'ye boyun eğecek kimseyle tanışmamıştı. Ve o gülümseme... Hayatında böyle bir şey görmemişti. Bu adamın *birçok* kalp kırdığı açıkça belli oluyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, "iyi bir hazine avını tercih ederim."

Leydi Danbury kaşlarını çattı. "Öyleyse sanırım sizi tanıştırsam iyi olacak. Bay Dunford, bu benim refakatçim, Bayan Hotchkiss. Ve bu iki bayan da Bayan Corbishey ve kızı."

Dunford kolunu Elizabeth'inkine doladı. "Harika. O yolundan sapmış defteri en kısa sürede bulacağımıza eminim."

"Zahmet etmeseydiniz..."

"Saçmalamayın. Tehlike altındaki bir genç kıza dayanamam."

"Tehlike denemez," dedi Bayan Corbishey'nin kızı huysuz bir sesle. "Yalnızca defterini kaybetmiş, Tanrı aşkına."

Ama Dunford çoktan Elizabeth'i teras kapısından içeriye sürüklemişti.

Leydi Danbury kaşlarını çattı.

Bayan Corbishey'nin kızı, evi yakmak istercesine bir bakışla onlara bakıyordu.

Dilini tutmasını bilmeyen Bayan Corbishey, "Eğer sizin yerinde olsaydım, bu kızı hemen kovardım. Çok terbiyesini bilmez," dedi.

Leydi Danbury ona sert bir bakış attı. "Ve bunu neye dayandırarak söylüyorsunuz?"

"Neden mi? Şu davranışına baksanıza..."

"Bayan Hotchkiss'i sizden çok daha uzun zamandır tanıyorum, Bayan Corbishley."

"Evet," dedi ve dudakları oldukça itici bir edayla aralandı, "ama ben bir Corbishley'im. Ailemi tanıyorsunuz."

"Evet," diye çıkıştı Leydi Danbury, "ve sizin ailenizden pek hoşlanmam. Bastonumu uzatın."

Bayan Corbishley, onun bu söylediklerine itaat edemeyecek kadar şaşırmıştı ama kızının aklı, bastonu kavrayıp Leydi Danbury'ye uzatacak kadar yerindeydi.

"Ben de öyle!" dedi Bayan Corbishley, kekeleyerek.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu kız.

Leydi Danbury cevap verirken, kafası oldukça dağınık gibi görünüyordu. "Biriyle konuşmam gerek. Biriyle şimdi konuşmam gerek."

Sonra topallayarak uzaklaştı, yıllardır olmadığı kadar hızlı yürüyordu.

* * *

"Farkındasınız umarım," dedi Bay Dunford, "ölünceye kadar size borçlu kalacağım."

"Bu çok uzun süreli bir söz, Bay Dunford," diye cevap verdi Elizabeth, sesi adeta neşeyle çınlıyordu.

"Yalnızca Dunford, lütfen. Yıllardır kimse bana Bay dememiştir."

Elinde olmadan gülümsedi. Bu adamda alışageldik bir dostluk vardı. Elizabeth'in deneyimlerine göre görünüş konusunda kutsanmış olanlar, şaşırtıcı derecede kötü huylu olurlardı ama Dunford bu kuralın bir istisna olmalıydı. Ondan iyi bir koca olur, diye karar verdi Elizabeth, eğer onu kendisine evlenme teklif ettirmeyi becerebilirse tabii.

"Peki, öyleyse," dedi. "Yalnızca Dunford. Ve kimden kaçmaya çalışıyordunuz? Leydi Danbury mi?"

"Ulu Tanrım, hayır. Agatha, hoş vakit geçirmek için en ideal insanlardan biridir."

"Bayan Corbishley'nin kızı? Size ilgisi var gibi..."

Dunford ürperdi. "Annesinin yarısı kadar ilgili değil."

"Ah."

Alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Bu tip insanlarla karşılaşmışlığınız var sanırsam."

Dehşet içerisinde küçük bir kahkaha kopardı. Yüce Tanrı aşkına, kendisi o tip insanlardan biriydi.

"Aklındaki düşünceleri okumak için tüm servetimi verirdim," dedi Dunford.

Elizabeth başını salladı; gülmeye devam mı etsin, yoksa yerde bir çukur kazıp içine mi girsin, karar vere-

miyordu. "Bu düşünceler de oldukça pahalı..." Sonra tekrar başını çevirdi. Mavi odadan dışarı bakan o kafa James'in kafası mıydı?

Dunford bakışlarını takip etti. "Bir sorun mu var?"

"Bir saniye lütfen. Sanki birini..."

"Ne?" Kahverengi gözleri sertleşti. "Veya kim?"

Kız başını salladı. "Yanlış görmüş olmalıyım. Emlak idarecisini gördüm sandım."

Oldukça boş bir ifadeyle ona baktı. "Bu çok mu garip bir durum?"

Elizabeth başını hafifçe salladı. İçinde bulunduklarının durumu ona anlatmaya çalışmayacaktı bile. "Ben... evet... defteri oturma odasında bıraktım sanırım. Leydi Danbury ve ben günlerimizi genellikle orada geçiririz."

"Önden buyurun öyleyse, leydim."

Adam onunla birlikte oturma odasına geldi. Elizabeth çekmeceleri açıp kapayarak defteri arıyormuş gibi yaptı. "Belki bir hizmetçi defteri Leydi Danbury'nin odasına, onun çekmecelerinden birine koymuş olabilir," diye açıkladı.

O defteri ararken, Leydi Danbury'nin çekmecelerine bakmayacak kadar beyefendi olan Dunford da bekledi. Gerçi baksa bile fark etmez, diye düşündü Elizabeth kendiyle alay ederek. Leydi D, önemli eşyalarını kilitli çekmecelerine koyardı ve defteri de bulamayacağı kesindi zaten, çünkü o da kütüphanedeydi.

"Belki de başka bir odada," diye ileri sürdü Dunford.

"Olabilir, gerçi..."

Tedbirli bir şekilde çalınan kapı sözünü kesmişti. Cümlesini nasıl bitireceği hakkında en ufak bir fikri olmayan Elizabeth, kapıdaki hizmetkâra, çabucak ve sessizce minnet duydu.

"Bay Dunford siz misiniz?" diye sordu uşak.

"Benim."

"Bir mesajınız var."

"Mesaj mı?" Dunford uzanıp krem renkli zarfı aldı. Gözleriyle notu tararken, yavaş yavaş kaşları çatılmaya başlamıştı.

"Kötü bir haber değildir, umarım," dedi Elizabeth.

"Londra'ya dönmem gerek."

"Hemen mi?" Elizabeth sesindeki hayal kırıklığını saklamayı becerememişti. James gibi kanını kaynatmıyordu belki ama, Dunford kesinlikle iyi bir koca adayıydı.

"Maalesef." Başını salladı. "Riverdale'i öldüreceğim."

"Kim?"

"Riverdale Markisi. Oldukça iyi bir arkadaşım olur ama bazen anlaşılmaz hareketleri vardır. Şuna bakın!" Bakmasına fırsat vermeden kâğıdı havada salladı. "Bu acil bir durum mu yoksa yalnızca bana yeni atını mı göstermek istiyor bilemiyorum."

"Ah." Söylenecek başka bir şey yok gibiydi.

"Ve benim burada olduğumu nereden öğrendiğini de bilmek istiyorum," diye devam etti Dunford. "Geçen hafta birden ortadan kaybolmuştu."

"Kulağa ciddi bir durummuş gibi geliyor," diye mırıldandı Elizabeth.

"Öyle olacak," dedi, "ben onu boğduktan sonra."

Elizabeth, bunun oldukça uygunsuz bir hareket olacağını fark ederek gülmemek için yutkundu.

Adam yukarı baktı, son birkaç dakikadır ilk defa onun yüzüne bakıyordu. "Bensiz devam edebileceğime eminim."

"Ah, elbette." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yirmi yılda, kendi başıma çok şey yapmayı öğrendim."

Kızın yorumu adamın dikkatini çekti. "Siz iyi bir türsünüz, Bayan Hotchkiss. Şimdi, müsaadenizle, lütfen."

Ve öylece gitmişti. "İyi bir tür," diye taklidini yaptı Elizabeth. "İyi bir tür. Kör olası iyi bir tür." İnledi. "İyi ve sıkıcı bir tür."

Erkekler *iyi tür*lerle evlenmezlerdi. Güzellik, ateş ve tutku isterlerdi. Kahrolası Bayan Seeton'ın sözleriyle, tamamen benzersiz birini isterlerdi.

Pekâlâ, fazla benzersiz de değil.

Elizabeth, Bayan Seeton'a bela okuduğu için cehenneme gidip gitmeyeceğini merak ediyordu.

"Elizabeth."

Kafasını kaldırdı ve kapı aralığından sırıtan James'i gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gelecekteki halimi düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Asil bir uğraş, kesinlikle."

Sertçe kafasını kaldırdı. Sesi biraz fazla yumuşak gelmişti. Hem bu gülüş neden kalbini durduruyordu? Özellikle de Dunford'un afallatıcı güzellikteki dudak ve diş kombinasyonunu gördükten sonra neden kadeşçe James'in koluna dokunmaktan başka bir şey isteyemiyordu?

"Eğer yakında ağzını açmazsan," dedi James, rahatsız edici derecede uysal bir sesle, "dişlerini öğütüp toza dönüştüreceksin."

"Sizin Bay Dunford ile tanıştım," dedi.

"Tanıştın mı, şimdi mi?"

"Onu oldukça hoş buldum."

"Evet, zaten hoş birisi."

Kızın kolları sinirden iki sopa gibi gerilmişti. "Bana onun çapkın biri olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Hoş bir çapkın."

Burada yanlış bir şeyler dönüyordu. Elizabeth bunu emindi. James, Dunford ile tanışmış olmasına fazla kafayı takmış gibiydi. Ne gibi bir tepki beklediğini kendisi de bilmiyordu ama tamamen tutkusuz olmasını da beklemiyordu. Gözlerini kısarak sordu, "Riverdale Markisi ile bir tanışıklığınız yok değil mi?"

Adam az kalsın boğulacaktı.

"James?"

"Burası biraz tozluymuş," dedi nefes almaya çalışarak.

Sırtına hafifçe vurdu, sonra kollarını kavuşturdu. Düşüncelerde kaybolmuştu, onun bu durumuna daha fazla zaman ayıramayacaktı. "Bence bu Riverda-

...ismini anmeyen adam Leydi Danbury'nin bir akrabası." Elini çenesine götürüp düşündü. "Ondan bahsetmiş olduğuna eminim. Kuzeniydi galiba veya yeğeni. Bir sürü kardeşi var."

James kendisini gülümsemeye zorladı fakat inandırıcı olduğundan şüpheliydi.

"Bunu kendisine sorabilirim. Muhtemelen sormamı da."

Bir an önce konuyu değiştirmesi gerekiyordu, çabucak.

"Ne de olsa," diye devam etti Elizabeth, "Dunford'un niçin böyle apar topar gittiğini bilmek isteyecektir."

James bundan şüpheliydi. Çünkü onu bulan, Dunford'u - o namussuz hovardayı dernişti - Elizabeth'ten uzaklaştırmasını söyleyen Agatha'ydı.

"Belki de gidip onu bulsam iyi olacak."

James, bir saniye bile geçmeden tekrar öksürmeye başladı. Onun odadan çıkmasını engellemek için tek yol onu tutup yere yatırmaktı ve öyle bu pek de uygun bir davranış değildi.

Şey, büyük olasılıkla bu tek yol değildi fakat kulağa en çekici gelen yol olduğu kesindi.

"James?" dedi, safir gözleri endişeyle bulutlanmıştı. "İyi olduğuna emin misin?"

Birkaç defa daha öksürerek başını salladı.

"Sesin pek iyi gelmiyor." Sıcak ve nazik elini yanağına koydu.

James nefesini içine çekti. Yakınında duruyordu,

hatta fazla yakınında ve adam vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordu.

Kız elini adamın alnına götürdü. "Oldukça tuhaf görünüyorsun," diye mırıldandı, "ateşin olmamasına rağmen."

"İyiyim," dedi, fakat cümlenin yarısında nefesi kesilmişti.

"Çay getirmelerini isteyebilirim."

Hızla başını salladı. "Gerek yok. Ben..." Öksürdü. "İyi olacağım," dedi ve güçsüzce gülümsedi.

"Emin misin?" Elini geri çekti ve onu süzdü. Her göz kırpmada, o başka yere odaklanmış bakış kayboluyor ve yerini canlı ve saf bir yetenek havası alıyordu.

Yazık. Bulutlu, başka yere odaklanmış gözler, öpüşmek için daha iyi bir başlangıçtı.

"İyi misin?" diye tekrarladı.

James başını salladı.

"Pekâlâ, eğer durum buysa," dedi, oldukça ilgisiz olduğunu düşündüğü bir sesle, "Ben eve gidiyorum."

"Çok erken değil mi?"

Omuzlarından biri dikleşti ve garip bir sevimlilikle tekrar düştü. "Bugünlük daha fazla bir şey başaracağımı sanmıyorum. Bay Dunford, bu gizemli marki tarafından Londra'ya çağırıldı ve beni hizmetçi zannedip o sarışın Adonis'ten de bir evlilik teklifi alabileceğimden şüpheliyim."

"Adonis?" Tanrı aşkına, bu kendi sesi miydi? Sesinin bu kadar öfkeli çıkabileceğini hiç bilmiyordu.

"Melek yüzlü," diye açıkladı. "Öküz tavırlı."

James kendisini, çok daha iyi hissederek başını salladı. "Fellport."

"Kim?"

"Sör Bertram Fellport."

"Ah. Çok içki içen."

"Aynen öyle."

"Bu insanları *nerden* tanıyorsun?"

"Sana önceden sosyete sınıfına karıştığımı söylemiştim."

"Madem bu insanlarla bu kadar iyi arkadaşsın, bir selam vermek istemez misin?"

Güzel bir soruydu ama James'in de güzel bir cevabı vardı. "Ne kadar düştüğümü görsünler diye mi? Kesinlikle hayır."

Elizabeth iç çekti. Onun kendisini nasıl hissediyor olabileceğini çok iyi biliyordu. Çevredeki tüm fısıldamalara, parmakla göstermelere ve kıkır kıkır gülmelere katlanmıştı. Her pazar ailesini kiliseye götürürdü ve her pazar onları modası geçmiş cübbeler ve dizleri korkunç derecede eskimiş pantolonlarla sanki isteyerek giydirmiş gibi dimdik otururdu. "İkimizin ortak çok noktası var," dedi yumuşakça.

Gözlerinde bir şey yanıp söndü, acı veya belki de utanca benzeyen bir şey. Elizabeth gitmesi *gerektiğini* fark etti çünkü o an tek yapmak istediği şey kollarını omuzlarına dolayıp onu teselli etmekti. Sanki onun kadar ufak tefek bir kadın bu koca ve güçlü adamı hayatın sorunlarından koruyabilirmiş gibi.

Bu çok saçmaydı, elbette. Adamın ona ihtiyacı yoktu.

Ve kendisinin de, ona ihtiyacı olmamasına ihtiyacı vardı. Duygular, hayatının bu noktasında, gücünün yetmeyeceği bir lükstü.

"Ben gidiyorum," dedi çabucak, sesindeki keskin boğukluktan ürkmüş bir halde. James'in yanından aceleyle geçerken, omzuyla koluna değmiş ve irkilmişti. Bu yalın saniyelerde, onun uzanıp kendisini durduracağını düşündü. Tereddüt ettiğini düşündü, hareket ettiğini hissetti, ama sonunda, "Pazartesi görüşürüz o zaman?" dedi.

Sonra başını salladı ve aceleyle çıktı.

James arkasından birkaç dakika boyunca kapıya baktı. Elizabeth'in kokusu hâlâ havadaydı; çilek ve sabunun belirsiz bir karışımıydı bu. Kesinlikle masumane bir kokuydu ama vücudunu sertleştirmeye ve onu kollarına almayı arzulamasına yetiyordu.

Kollarına almakmış, lanet olsun. Kimi kandırıyordu? Onunla bir bütün olmak istiyordu, onu sarmak istiyordu. Yanında yatmak istiyordu.

Sadece onu istiyordu. O kadar.

Bu durumu atlatmak için ne yapacaktı?

Aile hesabına para gönderme işini çoktan ayarlamıştı, anonim olarak, tabii ki. Aksi halde, Elizabeth asla kabul etmezdi. Bu, bir süre olsun Elizabeth'in karşısına çıkan ilk bedeni sağlam - ve cüzdanı sağlam - erkeğe evlenme teklif ettirmeye çalışmasını engellemeliydi.

Ama *kendisinin* içinde bulunduğu bu batakla ilgili

hiçbir şeyi değiştiremezdi bu. O öğleden sonra teyzesi onu yakalayıp Elizabeth'in Dunford ile yalnız kaldığını söylediğinde, hayal edebileceğinden bile fazla kıskançlık hissetmişti. Bu kıskançlık duygusu kalbini sıkmış, kanını dondurmuş ve Dunford'u Surrey'den uzaklaştırıp Londra'ya geri döndürmekten başka hiçbir şey düşünemez olmuştu.

Londra, lanet olsun. Eğer Dunford'u İstanbul'a göndermenin bir yolunu bulsa, oraya gönderirdi.

Onun herhangi bir kadından farksız olduğuna dair kendini ikna etmeye çalışması yetmişti artık. Başka bir adamın kollarında olduğunu düşünmek onu hasta ediyordu ve daha fazla ona koca bulma zırvalığına devam edebileceğini sanmıyordu. Özellikle de onu her gördüğünde, bedeni onunla doyasıya sevişme arzusuyla yanıp tutuşurken.

James boyun eğer gibi inledi. Her geçen gün bu işletle evlenmesi gerektiğini daha iyi anlıyordu. Aklına ve vücuduna bir nebze olsun barış getirebilecek tek yöntemin bu olduğuna emindi.

Ama onunla evlenmeden önce, gerçek kimliğini açıklamak zorundaydı ve Agatha'nın şantajcısını bulmadan bunu yapmasına imkân yoktu. Bunu teyzesine borçluydu. Kendi ihtiyaçlarını iki önemsiz hafta boyunca bir yana bırakabilirdi.

Ve eğer bu bulmacayı iki haftada çözemezse, o zaman ne halt edeceğini bilmiyordu. Gerçekten de, içinde bulunduğu bu sıkıntıya iki haftadan fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

Çekinmeden yüksek sesli bir küfür etti, topuğunun üzerinde döndü ve dışarı çıktı. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Elizabeth, küçük şirin kulübesinin önünden geçerken James'i düşünmemeye çalıştı. Başarılı olamamıştı elbette ama en azından onunla karşılaşacağına dair endişelenmesine gerek yoktu. Oturma odasındaydı ve büyük ihtimalle kendisinin olay yerinden nasıl çabucak tüydüğüne gülüyordu.

Hayır, diye itiraf etti kendine, ona gülmüyordu. Eğer gülseydi, her şey çok daha kolay olurdu. Böylece ondan nefret ederdi.

Bu gün yeterince kötü gitmiyormuş gibi, görünüşe bakılırsa, Leydi Danbury'nin Corbishley'lere verdiği vaazı dinlemekten sıkılmış olan Malcolm da Elizabeth'e işkence etmeye karar vermişti. Bu iri kedi onun yanından yürüyor, düzenli aralıklarla tıslıyordu.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Elizabeth. "Yalnızca tıslamak için beni takip etmek?"

Malcolm tekrar tıslayarak cevap verdi.

"Canavar. Kimse senin bana tısladığına inanmıyor, biliyorsun. Yalnızca baş başa kaldığımızda yapıyorsun."

Elizabeth kedinin pis pis sırıttığına yemin edebilirdi.

Ahırların olduğu yeri geçerken hâlâ lanet olası kediyle kavga ediyordu. Malcolm hiç dinlemeden, devamlı olarak hırlayıp, tıslıyordu ve Elizabeth parmağıyla onu uyararak sessiz olmasını söylüyordu. Bu yüzden yaklaşan ayak seslerini duyamadı.

"Bayan Hotchkiss."

Başını hızla yukarı kaldırdı. Sör Bertram Fellport, melek yüzlü sarışın Adonis, karşısında duruyordu. Oldukça yakındaydı hatta. "Ah, iyi günler, sör."

Adam gülümsedi ve Elizabeth, adamın kafasının üzerinde bir melek sürüsü görmeyi bekledi, yüksek sesle ilahi söyleyen melekler. "Ben Fellport," dedi.

Kız başını salladı. Bunu çoktan biliyordu ama bildiğini belli etmesine gerek olmadığını düşündü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Defterinizi bulabildiniz mi?"

Leydi Danbury ile olan konuşmasını dinlemiş olmalıydı. "Hayır," diye cevap verdi, "Bulamadım. Ama eminim bir yerden çıkacaktır. Hep böyle olur."

"Evet," diye mırıldandı, gök mavisi gözleri rahatsız edici derecede yoğun bakıyordu. "Uzun süredir mi Leydi Danbury için çalışıyorsunuz?"

Elizabeth geriye doğru küçük bir adım daha attı. "Beş senedir."

Uzandı ve yanağını okşadı. "Kendinizi burada çok yalnız hissediyor olmalısınız."

"Hiç de değil," dedi sertçe. "Eğer izin verirseniz."

Adamın eli uzandı ve acı veren bir güçle bileğine dolandı. "İzin vermiyorum."

"Sör Bertram, Leydi Danbury'nin evinde bir misafir olduğunuzu hatırlatmak isterim."

Adam, genç kızın bileğine şiddetle asılarak onu

kendisine çekti. "Ve ben de size Leydi Danbury'nin bir çalışanı olarak, onun misafirlerini memnun etmeniz zorunda olduğunuzu hatırlatmak isterim."

Elizabeth o büyüleyici mavi gözlere baktı ve oldukça soğuk ve çirkin şeyler gördü. Midesi düğümlendi ve oradan uzaklaşması gerektiğini fark etti. Onu ahıra doğru çekiyordu ve eğer bir kez gözden kaybolurlarsa, ondan kurtulamayacağına emindi.

Çığlık atmaya çalıştı ama adam eliyle ağzını kapattığı için bu çabası yarıda kesildi. "Söylediğimi yapacaksın," diye tısladı kulağına, "ve sonra bana teşekkür edeceksin."

Ve sonra, ahıra doğru sürüklenen Elizabeth'in tüm korkuları gerçek oldu.

15. Bölüm

James, ellerini ceplerine sokmuş, ahıra doğru ilerliyordu. Nadir yaşadığı somurtkanlığına teslim olmuştu; gerçekten istediği bir şeyi inkâr etmesi pek rastlanan bir şey değildi ve Elizabeth'in peşinden koşmaktan vazgeçmesi de onu kötü bir ruh haline sokmuştu.

Temiz hava fazla işe yaramamıştı, o da bu fikri biraz daha geliştirip, ata binmeye karar vermişti. Rüzgârın saçını düğümleyerek karmakarışık edeceği, tehlikeli, yüksek bir hızda. Agatha'nın emlak idarecisi olarak, ahıra istediği gibi girip çıkma yetkisi vardı. Böyle birinin vahşi adamlar gibi dörtnala gitmesi alışıla gelmedik bir durum olsa bile, James tanınamayacak kadar yalnız gitmeyi planladığı için bu imkânsızdı.

Ahıra vardığında, Malcolm'u arka bacakları üzerinde kalkmış, kapıyı tırmalarken ve bir hayalet gibi acı ve tiz bir sesle bağırırken buldu.

"Tanrı aşkına, kedi. Senin içine ne girdi böyle?"

Malcolm uludu, geriye doğru birkaç adım attı ve kafasıyla kapıyı işaret etti.

James o sırada ahırın kapısının kapalı olduğunu fark etti. Günün bu saati için olağandışı bir şeydi. Her ne kadar misafirlerin atları tımar edileli çok zaman

geçmiş ve tımarcılar muhtemelen bira içmek için Bag of Nails'e gitmiş olsalar bile, kapılar açık bırakılmış olmalıydı. Ne de olsa sıcak bir gündü ve atlar içeri giren esintiden yararlanabilirlerdi.

James paslı bir menteşenin çıkardığı gıcırtıdan irkilerek kapıları güçlükle açtı. Galiba bu tip şeyleri düzeltmek kendi işiydi. Veya en azından başka birini tutup yaptırtması gerekiyordu. Eldivenli elini kalçasına vurarak bir saniye düşündükten sonra, menteşeyi yağlayacak bir şey bulmak için malzeme dolabına doğru ilerledi. Halletmesi çok uzun sürmeyecekti. Ayrıca ellerini kirleteceği bir işin de ona iyi geleceğini düşündü.

Dolabın kapağına doğru uzanacağı sırada çok tuhaf sesler duydu.

Haşırtıdan fazla bir şey değildi ama kulağa bir attan geliyormuş gibi de gelmiyordu.

"Orada kimse var mı?" diye bağırdı James.

Biraz daha hışırtı çıktı. Bu sefer sesler çok daha hızlanmış gibiydi. Hemen arkasından garip ve panik içerisinde bir inleme duydu.

James'in kanı donmuştu.

Düzinelerce ahır odası vardı. Bu ses herhangi birinden geliyor olabilirdi. Buna rağmen sesin nereden geldiğini biliyor gibiydi. Ayakları onu en uzaktakine götürdü ve ruhundan kopan vahşi bir feryatla, kapıyı menteşelerinden sökerek açtı.

* * *

Elizabeth cehennemin neye benzediğini anlamıştı artık. Mavi gözleri, sarı saçları ve vahşi, zalim bir gülümsemesi vardı. Var gücüyle Fellport'tan kurtulmaya çalıştı, ama ne kadar karşı koymaya çalışsa da adam onu ahır boyunca sürüklemişti.

Dudaklarıyla dudaklarını açmaya çalışıyordu ama o kapalı tutmak için mücadele ediyordu. İtibarını ve kontrolünü alıp götürüyor olabilirdi, ama en azından bir yerini kapalı tutabilirdi.

Başını kaldırdı ve parmaklarıyla kollarını sıkarak, onu bir direğe doğru itti. "Seni öptüm, Bayan Hotchkiss," dedi iğrenç bir sesle. "Bana teşekkür et."

Kız isyankâr bir şekilde ona baktı.

Adam onu kuvvetle kendine çekti ve sonra sırtını direğe yapıştırdı. Başı sert ve kıymıklı tahtaya çarptığında sırıtıyordu. "Bana söyleyeceğin bir şey olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Cehenneme git," diyerek yüzüne tükürdü. Onu kışkırtmaması gerektiğini biliyordu çünkü bu ona daha da fazla saldırmasına sebep olacaktı, ama lanet olsun, en azından sözlerini kontrol etmesine izin vermeyecekti.

Adam sertçe ona baktığında Elizabeth onun kendisini hakareti yüzünden cezalandırmayacağını düşündü. Ama sonra, öfkeli bir inlemeyle onu direkten kaldırdı ve boş bir ahır odasına attı. Sere serpe samanların üzerine düşmüştü ve tam ayakları üzerinde kalkmaya çalışırken, ondan çok daha hızlı ve çok daha iri olan Fellport, nefesini kesecek şekilde üzerine çullandı.

"Beni yalnız bırak, seni..."

Eliyle kızın ağzını kapadı ve acı verici bir şekilde kafasını yana büktü. Sivri samanların yanağına battığını hissediyor ama hiç acı hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Bu korkunç durumdan sağ çıkmanın tek yolunun ruhuyla bedenini ayırmaya çalışmak ve sanki Fellport'un tecavüzüne uğrayan kişinin kendisi olmadığını düşünmek olduğuna karar verdi.

Ve sonra, tam bu ayrılma tamamlanıyordu ki, bir ses duydu.

Fellport da duymuştu. Elini ağzına sıkıca bastırırken, kendisi de hareketsiz duruyordu.

Ahırın kapısının gıcırtısıydı bu. Baş tımarcı onu dün tamir edecekti fakat başka bir ayak işine çağrıldığından ve o gün diğer herkes de misafirlerin atlarıyla çok meşgul olduğundan, kimsenin kapıya ayıracak vakti olmamıştı.

Ama bu gıcırtı birinin ahıra girdiğinin kanıtıydı. Ve eğer orada biri varsa, Elizabeth'in kurtulma şansı yüksekti.

"Orada kimse var mı?"

James'in sesi.

Elizabeth daha önce yapmadığı kadar çok hareket etti. Sahip olduğunu tahmin bile etmediği bir güç bularak Fellport'un elinin altında ciyaklıyor ve inliyordu.

Daha sonra olanlar bulanıktı. Yüksek sesli, insan sesine benzemeyen bir haykırış duydu. Sonra ahırın kapısının kırılarak açıldığını işitti. Fellport onun üzerinden kaldırıldı ve Elizabeth elbisesinin yırtık yerlerini kavrayarak uzak bir köşeye koşturdu.

James içine şeytan girmiş gibi görünüyordu. Fellport'u vahşi darbelerle yumrukluyordu. Adamın kafasını samanlara bastırırken gözlerinde çılgın ve yabani bir bakış vardı.

"Samanın tadını sevdin mi?" diye tısladı. "Yüzünün yere yapıştırılması hoşuna gitti mi?"

Elizabeth korku dolu bir büyülenme ile adamları izliyordu.

"Kendi boyunun yarısında olan birine saldırmak seni güçlü mü hissettiriyor, ha? O yüzden mi? Büyük ve güçlü olduğun için istediğini yapabileceğini mi sandın?" James, Fellport'un yüzünü saman ve toprağa iyice sürterek kafasını biraz daha bastırdı. "Ah, ama ben senden daha büyük ve daha güçlüyüm. Şimdi nasıl hissediyorsun, Fellport? Benim merhametim altında olmak nasıl bir duygu?"

Acı bir sessizlik oldu. Sessizliği delen tek şey James'in kaba ve düzensiz nefes alışıydı. "Yıllardır bu anı bekliyordum. Yıllardır senden intikam almayı bekliyordum."

"Benden mi?" diye ciyakladı Fellport.

"Hepinizden," diye inledi James. "Her birinizden. Onu kurtaramadım..." Kelimeler boğazında düğümlendi. Fellport nefes almaya bile cesaret edememişti.

"Elizabeth'i kurtarabilirim," diye fısıldadı. "Onun intikamını alıp götürmene izin vermeyeceğim."

"James?" diye fısıldadı Elizabeth. Tanrı aşkına, onu

öldürecekti. Ve Elizabeth, Tanrı onun ruhunu korusun ama bunu izlemek istiyordu. James'in adamı ikiye ayırdığını görmek istiyordu.

Ama kesinlikle James'in asıldığını görmek istemiyordu, ki bunun sonunda muhtemelen o olacaktı. Fellport bir baronetti. Bir emlak idarecisi bir baronet öldürüp temize çıkamazdı. "James," dedi, daha yüksek bir sesle, "durmalısın."

James duraksadı, Fellport'a yüzüne bakacak kadar zaman vermişti. "Sen!" diye inledi Fellport.

James'in vücudu titriyordu ama yine de sesini kısık ve sağlam tutmayı becerdi. "Bayandan özür dile."

"O orospudan mı?"

Fellport'un başını alıp yere vurdu.

"Bayandan özür dile."

Fellport hiçbir şey söylemedi.

Ve sonra James, Elizabeth'in gözlerine inanamadığı bir hızla silah çekti.

Elizabeth'in nefesi kesilmişti. Titreyen eliyle ağzını kapattı.

Sert ve yüksek bir ses çıktı ve ardından James silahın namlusunu Fellport'un kafasına dayadı.

"Bayandan özür dile."

"Ben... Ben..." Fellport istem dışı titremeye başlamıştı, konuşamıyordu. James silahı yavaşça hareket ettirerek Fellport'un şakağını okşuyordu.

"Bayandan özür dile."

"James," dedi Elizabeth, sesinden ne kadar korkmuş olduğu belli oluyordu, "durman gerek. Her şey yolunda."

"Her şey yolunda değil!" diye kükredi. "Asla olmayacak! Ve bu adam özür dileyecek, yoksa ben..."

"Özür dilerim!" Kelimeler, Fellport'un ağzından ani ve paniklemiş bir ses tonuyla adeta fırladı.

James, Fellport'un gömleğinin yakasını kavradı ve onu yerde sürükledi. Kumaş boğazını sıktıkça, Fellport'un nefesi kesiliyordu. "Bu partiden ayrılacaksın," dedi James öldürücü bir sesle.

James, Fellport'un yakasını azıcık bile gevşetmeden Elizabeth'e döndü. "Hemen dönerim."

Elizabeth ürkekçe başını salladı ve titremesini durdurmaya çalışarak ellerini kavuşturdu.

James, Elizabeth'i ahırda yalnız başına bırakarak Fellport'u dışarı sürükledi. Elizabeth'in kafasında bin tane soru vardı.

James neden silah taşıyordu? Ve böyle bir hassasiyetle dövüşmeyi nereden öğrenmişti? James'in yumrukları öyle arkadaşça, spor yapan bir boksör edasıyla atılan türden değildi, adeta öldürmeye programlanmış gibiydiler.

Ve tabii bir de kalbinin yavaşlamasına ve vücudunun titremesinin durmasına izin vermeyen daha korkunç sorular vardı. Ya James zamanında yetişemeseydi? Ya Fellport daha da vahşileşseydi? Ya...?

Hayat böyle sorularla geçmezdi ve Elizabeth, olanı değil, olabilecekleri düşünerek acısını uzattığını biliyordu ama aklında bu olayı tekrar tekrar canlandırmasına engel olamıyordu. Ve James'in onu kurtardığı anı tekrar düşündüğünde, aslında kurtarmamış olduğunu

ve Fellport'un onun kıyafetlerini yırtıp tenine dokunarak ırzına...

"Yeter," dedi yüksek sesle ve parmaklarını şakaklarına bastırarak yere çöktü. Ürpertileri titremeye dönüşüyor ve bastırmaya çalıştığı hıçkırıkları boğazında birikiyordu. Hain vücudunu kontrol altına alabilmek için derin derin nefes aldı ama gözyaşlarını tutabilecek kadar güçlü değildi.

Başı ellerinin arasına düştü ve ağlamaya başladı. Ve sonra çok garip bir şey hissetti. Malcolm kucağına oturmuş, gözyaşlarını yalıyordu. Ve nedense bu daha da çok ağlamasına sebep oldu.

James, Sör Bertram Fellport'u sorgularken çok zorlanmamıştı. Ona, eğer bir daha Leydi Danbury'nin topraklarına adım atacak olursa, başına gelecekleri anlatması çok uzun sürmemişti. Ve Fellport korku ve kızgınlıkla titrerken, James tehdidini değiştirmiş ve eğer Elizabeth'in nerede olursa olsun, yirmi metre yakınına gelecek olursa, başına fena şeyler geleceğini söylemişti.

Ne de olsa, eğer James onu karısı yapma planlarını hayata geçirirse, yolları şüphesiz Londra'da kesişecekti.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye sordu James. Sesi korkutucu derecede sakin çıkmıştı.

Fellport başıyla onayladı.

"O zaman defol git bu topraklardan."

"Eşyalarımı almam gerek."

"Sana göndertirim," diye kestirip attı James. "At arabası getirmiş miydin?"

Fellport başını hayır manasında salladı. "Binsby ile gelmiştim."

"İyi. Şehir bir-iki kilometre uzaklıkta. Oradan seni Londra'ya götürecek birini kiralarsın."

Fellport başını salladı.

"Eğer bu olaydan birine bahsedecek olursan," dedi James öldürücü bir ses tonuyla, "ve eğer burada bulunduğumu birine söylersen, seni öldürürüm."

Fellport tekrar başını salladı. James'in emirlerine uyup oradan gitmekten başka hiçbir şey istemiyor gibi bir hali olmasına rağmen James, onu hâlâ yakasından tutuyordu.

"Bir şey daha," dedi James. "Eğer benden birine söz edecek olursan, dediğim gibi seni öldürürüm ama eğer Bayan Hotchkiss'in ismini ağzına alırsan..."

Fellport kendini topladı.

"Bunu daha yavaşça yaparım."

James Fellport'un yakasını bıraktı ve baronet, koşarak kaçmadan önce biraz sendeledi. James, tepede onun uzaklaşmasını izledikten sonra, tekrar ahıra döndü. Böyle travmatik bir deneyimden sonra Elizabeth'i yalnız başına bırakmak hoşuna gitmemişti, fakat başka çaresi yoktu. Fellport'un çaresine bakması gerekiyordu ve Elizabeth'in o alçakla bir dakika bile aynı odada kalmak istemeyeceğini düşünmüştü.

Fellport'un onun gerçek kimliğini her an açığa çıkarabileceğini de saymazsak tabii.

James, ahıra girdiği anda onun ağlamasını duydu.

"Kahretsin," diye fısıldadı, ona yaklaşmakta tereddüt ederek. Onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Ne yapması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği kızın ona ihtiyacı olduğuydu, umutlarını boşa çıkarmamak için Tanrı'ya dua etti.

Köşedeki odaya vardı, kapı hâlâ menteşelerinden asılı bir şekilde sendeleyerek duruyordu. Elizabeth, kollarını bacaklarına dolamış ve alnını dizlerine koymuş bir halde uzaktaki duvara sokulmuştu. Kedi nasıl olduysa kendini Elizabeth'in kalçaları ve gövdesi arasındaki boşluğa sıkıştırmıştı ve James'i asıl şaşırtan şey ise, onu teselli ediyor gibi görünmesiydi.

"Lizzie?" diye fısıldadı James. "Ah, Lizzie."

Elizabeth hafifçe sağa ve sola doğru sallanıyordu ve James, kızın omuzlarının her titreyen nefeste yukarı kalkıp aşağı indiğini görebiliyordu.

Bu nefesi biliyordu. Hislerini zorla içinde tutmaya çalıştığın fakat gücünün yetmediği zaman aldığın türde bir nefesti.

Çabucak yanına yaklaştı ve samanların üzerine oturdu. Narin omuzlarına kolunu atarak, "Gitti," diye fısıldadı.

Kız hiçbir şey söylemedi ama adam vücudunun gerildiğini hissetti.

James ona baktı. Kıyafetleri eski ama parçalanmış değildi ve her ne kadar Fellport'un ona tecavüz etmediğinden emin de olsa, bu saldırının bir öpücükten fazlası olmaması için dua etti.

Öpücük mü? Fellport ona her ne yaptıysa, dudaklarını onun dudaklarına koyup ne kadar da zorladıysa, bu öpücük denemezdi.

James'in gözleri onun başının üzerine doğru kaydı. Altın rengi saçlarına samanlar dolanmıştı ve yüzünü açıkça göremememesine rağmen çok çaresiz görünüyordu.

Elini sıktı. O tanıdık acizlik hissi geri hücum ediyordu. Kızın korkusunu hissedebiliyordu. Onu demiden sarsarak midesini sarmıştı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Kız hiç ses çıkarmadı ama ona biraz daha sokuldu. James onu daha sıkı kucakladı.

"Seni bir daha rahatsız edemeyecek," dedi öfkeyle. "Sana söz veriyorum."

"Var gücümle güçlü olmaya çalışıyorum," dedi güçlükle nefes alarak. "Her gün, var gücümle uğraşıyorum..."

James döndü ve onun yaşlı gözlerini kendisine bakmaya zorlayarak omuzlarından sıkıca tuttu. "Sen güçlüsün," dedi. "Sen benim tanıdığım en güçlü kadınsın."

"Var gücümle uğraşıyorum," dedi tekrar, sanki kendisine olan güvenini tazelemeye çalışarak. "Her gün. Ama yeterince güçlü değildim. Değildim..."

"Öyle söyleme. Bu senin suçun değildi. Fellport gibi adamlar..." James duraksayarak, kulağı tırmalayan bir nefes aldı. "Kadınlara zarar verirler. Güçlü hissetmek için bildikleri tek yol bu."

Hiçbir şey söylemedi, boğazında biriken hıçkırıkları içeride tutmak için mücadele verdiğini görebiliyordu.

"Bu... Bu vahşet... Onun karakterindeki bir bozukluk, senin değil." Başını salladı ve bir an için gözlerini yumdu. "Bunu sana yapmasını sen istemedin."

"Biliyorum." Dudaklarında, James'in şimdiye kadar gördüğü en üzgün gülümseme vardı. "Ama onu durduramadım."

"Elizabeth, adam senin iki katın!"

Derin bir nefes verdi ve ondan uzaklaşarak sırtını duvara yasladı. "Güçlü olmaktan yoruldum artık. Çok yoruldum. Babamın öldüğü günden beri..."

James, gittikçe boş bakmaya başlayan gözlerinde bir ifade arayarak dikkatle ona baktı. "Elizabeth," dedi tereddüt ederek, "ailen nasıl öldü?"

"Annem bir at arabası kazasında öldü," diye cevapladı, sesi boşluktan geliyor gibiydi. "Parçalanmış arabayı herkes gördü. Vücudunu örttüler ama herkes onun nasıl öldüğünü gördü."

Babası hakkında bir şey söylemesini bekledi ama söylemedi. Sonunda, "Peki ya baban?" diye fısıldadı.

"Kendini öldürdü."

James'in dudakları şaşkınlıkla açıldı, kontrol edilemez bir öfke ve hiddetle sarsılmıştı. Elizabeth'in babasının kendisini bu kadar umutsuz hissetmesine sebep olacak şey neydi bilmiyordu, ama Bay Hotchkiss ailesinin bakımını en büyük kızına bırakarak korkaklığın seçeceği yolu seçmişti.

Sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışarak, "Nasıl oldu?" diye sordu.

Elizabeth yukarı baktı ve kederle anlattı. "Annemin ölümünden altı ay sonraydı..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "O en çok onu severdi."

James bir şey söylemeye çalıştı, ama kelimeler Elizabeth'in dudaklarından sular seller gibi akmaya başlamıştı. Sanki bir barajı açmış gibi, bu duygu selini durduramıyordu.

"Daha fazla devam edemedi," dedi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Gün geçtikçe, hiçbirimizin ulaşamadığı güzel bir yere doğru kayıyordu. Ve *denedik*! Tanrım, sana yemin ederim ki, denedik."

"Denediğini biliyorum," diye mırıldandı, omzunu sıvazlayarak. "Seni biliyorum. Denediğini biliyorum."

"Jane ve Lucas bile. Eskiden olduğu gibi sürünerek kucağına tırmandıkları zaman onları itiyordu. Bize sataşıyordu. Bize dokunmuyordu. Ve sonlara doğru, artık bizimle konuşmamaya başlamıştı." Derin bir nefes aldı ama bu onu sakinleştirmemişti. "Bizi asla onu sevdiği kadar sevemeyeceğini biliyordum, ama *yeterince* seveceğini sanmıştım."

Parmakları sıkı bir yumruk oldu, ve James çaresiz bir üzüntüyle onun yumruğunu ağzına bastırışını izledi. Uzandı ve parmaklarına dokundu.

Üzgün ve ince bir fısıltıyla, "Bizi, yaşamaya devam etmek isteyecek kadar seveceğini sanmıştık."

"Daha fazla bir şey söylemene gerek yok," diye fısıldadı James. "Anlatmana gerek yok."

"Hayır." Başını salladı. "Anlatmak istiyorum. Daha önce bunları kimseyle paylaşmadım."

Adam kızın cesaretini toplamasını bekledi.

"Kendini vurdu," dedi, kelimeler zar zor duyuluyordu. "Onu bahçede buldum. Her yer kan içerisindeydi." Katılarak yutkundu. "Daha önce hiç o kadar çok kan görmemiştim."

James onu rahatlatacak bir şey söylemek istiyordu ama sesiz kaldı çünkü yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Acı acı güldü. "Kendi kendime onun kendini bahçede vurmasının bir çeşit umursama göstergesi olduğunu söylemeye çalıştım. Kuyudan o kadar çok su taşımama rağmen toprak kanı emdi ve etraf temizlendi. Eğer kendini evde vurmuş olsaydı, o kanı nasıl temizlerdim, bir tek Tanrı bilir."

"Peki, ne yaptın?" diye yumuşakça sordu.

"Bir av kazası olarak gösterdim," diye fısıldadı. "Vücudunu ormana sürükledim. Herkes onun iyi bir avcı olduğunu biliyordu. Hiç kimse başka bir şeyden şüphe etmedi. Ettilerse de kimse hiçbir şey söylemedi."

"Onu sürükledin mi?" diye sordu inanamayarak. "Baban ufak tefek bir adam mıydı? Demek istediğim, sen oldukça minyon bir tipsin ve..."

"Senin boylarında, ama biraz daha inceydi. O gücü nereden buldum, ben de bilmiyorum," dedi, başını sallayarak. "Saf korkudan kaynaklandı sanırım. Çocukların, onun yaptığı şeyi öğrenmelerini istemedim."

Başkarı baktı, gözlerindeki ifade birden şüpheyle doldu. "Hâlâ bilmiyorlar."

Elini sıktı.

"Onun hakkında kötü konuşmamaya çalıştım."

"Ve bu yükü beş senedir omuzlarında taşıyordun," dedi yumuşakça. "Sırlar ağırdır, Elizabeth. Tek başına taşıması zordur."

Omuzları dikleşti, sonra yorgun bir silkme ile düştü. "Belki de yanlış bir şey yaptım. Ama paniklemiştim. Başka ne yapabilirdim bilemedim."

"Görünüşe bakılırsa, yapılması gereken en doğru şeyi yapmışsın."

"Kutsal toprağa gömüldü," dedi düz bir sesle. "Kiliseye göre, benim dışımda herkese göre, intihar değildi. Herkes taziyeye geliyor ve bunun ne büyük bir trajedi olduğundan söz ediyordu. Benim tek yapabildiğim, gerçeği haykırmamak olmuştu."

Başını çevirip yüzüne baktı. Menekşe rengi gözleri ıslanmış ve parlaktı. "Onun böyle kahraman gibi yüceltilmesinden nefret etmiştim. İntiharını saklayan aşağı ben olmama rağmen onun bir korkak olduğunu ve her şeyi benim üzerime bıraktığını, herkese söylemek istiyordum. Onları sarsmak, sarsmak, sarsmak ve onun ne kadar *iyi* bir baba olduğunu söylemelerini istemek istiyordum. Çünkü değildi." Sesi iyice alçaldı ve sertleşti. "O iyi bir baba değildi. Biz sıkıntıydık. O sadece annemi istiyordu. Bizi asla istemedi."

"Üzgünüm," diye fısıldadı James, elini tutarak. "Senin suçun değil."

Karşılığında ondan da bir gülücük koparmaya çalışarak gülümsedi. "Biliyorum, ama yine de üzgünüm."

Dudakları titredi. Neredeyse bir gülümseme gibiydi ama tam da değil. "Sence de ironik bir durum değil mi? Sevginin iyi bir şey olduğunu düşünürsün, öyle değil mi?"

"*Sevgi* iyi bir şey, Elizabeth." Bunu içinden gelerek söylemişti. Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasıyla içinden gelerek söylemişti.

Kız başını salladı. "Benim anne ve babam birbirlerini çok seviyorlardı. Kısaca, bize yeterince sevgi kalmıyordu. Ve annem öldüğünde... Şey, resmen yerini tutamadık."

"Bu senin suçun değil," dedi James... "Sevginin sınırı yok. Eğer babanın kalbi tüm ailesini sığdıracak büyüklükte değilse, bu onun *kusurlu* olduğu anlamına geliyor, senin değil. Eğer doğru düzgün bir erkek olsaydı, çocuklarının, annene olan sevgisinin mucizevi uzantıları olduğunu fark ederdi. Ve böylece kendinde onsuz devam edecek gücü bulurdu."

Elizabeth, yavaşça yüreğine işlemelerine izin vererek bu kelimeleri sindirdi. Haklı olduğunu, babasının zayıflıklarının onun zayıflıkları olduğunu, suçun kendisinde olmadığını biliyordu. Fakat bunu kabul etmek çok zordu. Onu nazik ve sıcak gözlerle seyreden James'e baktı. "Senin annen ve baban birbirlerini çok sevmiş olmalılar," dedi yumuşakça.

James şaşkınlıkla geri çekildi. "Benim ailem..."

yavaşça. "Onlarınki tam olarak bir aşk evliliği sayılmazdı."

"Ah," dedi yumuşak bir tonla. "Ama belki de böyle daha iyidir. Ne de olsa, benim annem ve babam..."

"Benim babamın yaptığı şey," diye sertçe fısıldadı, "onu cehennemde yakmalı."

Elizabeth ağzının kuruduğunu hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu ve James sonunda ağzını açıp konuştuğunda, sesinin oldukça tuhaf çıktığını fark etti. "Annem öldüğünde ben altı yaşındaydım."

Kız sessizliğini korudu.

"Bana onun merdivenlerden düştüğünü söylemişlerdi. Boynunu kırdığını. Ne büyük bir trajedi, dediği herkes."

"Ah, hayır." Kelimeler Elizabeth'in ağzından adeta nefretle dökülmüştü.

James, yüzünü birden ona çevirdi. "Babam onun çok sakar olduğunu söylerdi ama onu dans ederken görmüştüm. Müzik odasında mırıldanarak tek başına dans ederdi. Gördüğüm en güzel ve en zarif kadındı o. Bazen beni havaya kaldırır, kollarını beline dolar ve benimle dans ederdi."

Elizabeth bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalıştı. "Ben de Lucas'la böyle dans ederdim."

James başını salladı. "O sakar değildi. Elinde bir şamdanla yürürken mumu devirmiş olamaz. Onu incitirdi, Elizabeth. Lanet olası adam onu her gün incitirdi."

Elizabeth, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak yutkundu. Birden Fellport'a olan kontrol edilemez

öfkesi daha çok anlam kazanmıştı. Bu öfke neredeyse yirmi yıldan uzun süredir oradaydı.

"O sana... Sana zarar verdi mi?"

Başını hafifçe salladı. "Asla. Ben varisim. Bunu anneme de hep hatırlatırdı. Ona beni verdikten sonra başka bir değeri kalmamıştı. Onun karısı olabilirdi ama asıl önemli olan bendim çünkü ben onun kanındandım."

Elizabeth'in omurgasına bir ürperti hücum etti. Onun daha önce babasından bin defa duymuş olduğu cümlelerden alıntı yaptığını biliyordu.

"Ve beni kullandı," diye devam etti James. Bakışları donuklaşmıştı ve büyük, güçlü elleri titriyordu. "Ona olan öfkesini çıkartmak için beni kullanıyordu. Onun çocuk yetiştirme yöntemini asla onaylamazdı. Eğer ağladığımda bana sarıldığını veya beni teselli ettiğini görürse, öfkeden deliye dönerdi. Benim üzerime titrediğini görürse, bağırırdı. Çünkü bütün bunların beni zayıf birine dönüştüreceğini düşünürdü."

"Ah, James." Elizabeth uzandı ve onun saçını okşadı. Buna engel olamamıştı. Daha önce bu kadar çok teselliye ihtiyacı olan birisiyle tanışmamıştı.

"Böylece ağlamamayı öğrendim." Umutsuzca başını salladı. "Ve bir süre sonra, onun kucaklamalarından kendimi çekmeye başladım. Belki onun bana sarıldığını görmezse, ona zarar vermez diye düşünüyordum."

"Ama o durmadı, öyle değil mi?"

"Hayır. Ona saldırmak için hep bir sebebi vardı. Ve sonunda..." Nefesi, soğuk ve titrek bir iç çekmeyle vızıldadı. "Sonunda, onun yerinin merdivenlerin dibi olduğuna karar verdi."

Elizabeth yanaklarında sıcak bir şey hissetti ve anında o zaman ağladığının farkına vardı. "Sen ne yaptın?"

"Bu," diye cevapladı James, sesini hafifçe daha güçlü çıkarmaya çalışarak, "hikâyedeki tek parlak nokta sanırım. Teyzem, annemin kardeşi, geldi ve beni görürdü. Sanırım o her zaman anneme kötü davranıldığından şüphelenmişti ama durumun bu kadar kötü olabileceğini tahmin etmemişti. Babamın beni tekrar görmesine izin vermeyeceğini söylemişti."

"Alır mıydı ki?"

"Bilmem. Hâlâ değerliydim. Onun tek varisi. Ama iyi davranacak birine ihtiyacı vardı, özellikle de annem yokken..." Omuz silkti.

"Teyzen çok özel bir kadın olmalı."

Doğruyu söylemeyi her şeyden çok isteyerek ona baktı ama yapamazdı. Henüz değil. "Öyle," dedi, sesi duygu yüklü ve boğuk çıkmıştı. "Beni kurtardı. Beni yanan bir binadan çıkarmış gibi, kurtardı."

Elizabeth yanağına dokundu. "Sana mutlu olmayı öğreten o olmalı."

"Durmadan bana sarılmaya çalıştı," dedi. "O ilk defa, bana sevgi göstermeye çalıştı, ben kaçtım. Eğer bana sarılırsa, eniştem onu dövecek sanıyordum." Sinirli bir şekilde güldü. "İnanabiliyor musun?"

"Böyle düşünmen çok normal," dedi Elizabeth. "Tanıdığın tek erkek babandı."

"O bana sevmeyi öğretti." Kısa, kesik ve kuvvetsiz bir nefes verdi. "Hâlâ affetmeyi öğrenemedim ama sevmeyi biliyorum."

"Baban affedilmeyi hak etmiyor," dedi. "Her Tanrı'nın vaazlarına uymaya çalışırım ve böyle bir durumda bize bu şekilde davranan bir kişiye diğer yanağımızı dönmemiz gerektiğini biliyorum ama senin baban bunu hak etmiyor."

James bir süreliğine sessiz kaldı, sonra ona döndü. "Ben yirmi yaşındayken öldü. Cenazesine gitmedim."

Bir evladın, ebeveynine yapabileceği en son hakaretti buydu. Elizabeth merhametsiz bir onaylama ile başını salladı. "Büyüme çağında onu hiç gördün mü?"

"Belli durumlarda görmek zorundaydım. Kaçınılmazdı. Onun oğluydum. Kanunlara göre, teyzemin benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu. Daha önce asla ona karşı gelecek bir kadınla karşılaşmamıştı. Onunla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu."

Elizabeth uzandı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Bu gece dua ederken, teyzene de edeceğim." Eli yanağına doğru kaydı ve zamanı geri döndürüp o küçük çocuğun öyle kalmasını sağlayabilmeyi ve ona dünyanın güvenli ve sevgi dolu bir yer olduğunu gösterebilmeyi umarak hüzünlü bir pişmanlıkla ona baktı.

Başını eline doğru çevirdi. Dudakları avucunun içine dokunuyor, teninin sıcaklığı ile buluşuyor ve kalbini ısıtıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Burada olduğun için. Dinlediğin için. Yalnızca kendin olduğun için."

"Ben de teşekkür ederim, öyleyse," diye fısıldadı. "Aynı şeyler için."

16. Bölüm

James, Elizabeth'i eve bırakırken, hayatını şöyle bir düşündü. Savaş Ofisi'nden çıkarıldığından beri, yaşıyor değil de, adeta oradan oraya sürükleniyor gibiydi. İlerlemesi gerektiğini biliyordu fakat karşısına çıkan fırsatlardan memnun olmadığı için bir türlü huzur bulamıyordu. Evlenmesi gerektiğini biliyordu ama Londra'da kendine uygun, onu heyecanlandıran birini bulamamıştı. Kendi toprakları ve evlerine daha çok ilgi göstermesi gerekiyordu fakat her köşesinde babasının gölgesini gördüğü Riverdale Şatosu'na ev demek içinden gelmiyordu.

Ama bir hafta içerisinde, hayatı yön değiştirmişti. Bir yıldan fazla süredir, ilk kez bir şey istiyordu.

Birini istiyordu.

Elizabeth'i istiyordu.

Bu öğleden sonra öncesinde büyü yapılmış gibiydi adeta, kendinden geçmiş bir haldeydi ve takıntılı bir şekilde onunla evlenmeye karar vereceği anı düşünüyordu. Ama bu öğleden sonra, ahırda Elizabeth'i teselli etmeye çalışırken, oldukça garip ve büyüleyici bir şey olmuştu.

Kendini birden, yıllardır sır olarak sakladığı şeyleri

ona anlatırken bulmuştu. Ve kelimeler ağzından dökülürken, içinde bir boşluğun dolduğunu hissetmeye başlamıştı. Elizabeth'in ona büyü yapmadığını biliyordu. Kendinden geçmiş değildi ve takıntılı davranmıyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Ve onun vücudunun ve ruhunun her köşesi kendisinin oluncaya kadar, huzura kavuşamayacağını biliyordu. Eğer bu aşksa, kendi rızasıyla kapılmıştı buna.

Ama sorumluluklarını terk edemezdi ve teyzesine verdiği sözü bozamazdı. Bu lanet olası şantajcının gizemini çözecekti. Agatha'nın çocukken ona yaptığı iyiliklerin karşılığında, bu gizemi onun için çözecekti.

Elizabeth, Agatha'yı seviyordu. Anlardı.

Ama bu hiçbir şey yapmadan oturması gerektiği anlamına gelmiyordu. Agatha'ya, yapılabilecek en iyi şeyin, şantajcının bir sonraki hamlesini beklemek olduğunu söylemişti ve bu doğruydu, fakat beklemekten yorulmuştu.

Elizabeth'in yüzüne, gözlerinin sonsuz maviliğine ve kusursuz cildine dikkatle baktı ve kararını verdi. Aniden, "Yarın Londra'ya gitmeliyim," dedi.

Elizabeth'in başı çabucak döndü. "Londra?" diye yankılandı sesi. "Neden?"

Ona doğruyu söyleyememekten nefret ederek ama sözlerinin de tamamen yalan olmadığından teselli bulmaya çalışarak, "Tatsız bir aile meselesi," diye cevapladı.

"Anlıyorum," dedi yavaşça.

Elbette anlamıyor, diye düşündü sertçe. Nasıl anlayabilirdi ki? Ama ona söyleyemezdi. Agatha'nın şantajcısının vahşileşme ihtimali oldukça düşüktü ama James bu ihtimali tamamen göz ardı edemezdi. Elizabeth'i tamamen koruyabilmenin tek yolu, ona hiçbir şey söylememekti.

"Yakında dönerim," dedi. "Umarım bir hafta içerisinde."

"Fellport'un peşine düşmeyi planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, endişeyle kaşlarını kaldırarak. "Eğer öyleyse..."

İşaret parmağını kızın dudaklarına götürdü. "Fellport'un peşine düşmeyi planlamıyorum."

Elizabeth'in yüzünde hâlâ tedirgin bir ifade vardı. "Eğer ona bir daha saldırırsan, seni asarlar," diye ısrar etti. "Herhalde sen de biliyorsundur ki..."

James onu, küçük ama ümit vaat eden bir öpücükle susturdu. "Benim için endişelenme," dedi, dudaklarının köşesine doğru mırıldanarak. İki elini avuçlarının içine alarak geri çekildi. "Önce yapmam gereken, halletmem gereken şeyler var..."

Kelimeleri azalarak yok oldu ve onun gözlerindeki sessiz soruyu gördü. "Beraber olacağız," diyerek eğildi. "Sana söz veriyorum."

Gitmeden onu bir kez daha öpmeliydi. "Gelecek çok parlak görünüyor," diye fısıldadı, kelimeler dudaklarına yumuşak ve tatlı bir şekilde değiyordu. "Hem de çok parlak."

* * *

Elizabeth bu sözcükleri hiç hatırından çıkarmadı. Gelecek hakkında niçin bu kadar iyimser olduğunu bilmiyordu; o hâlâ bir leydinin refakatçisi, James da hâlâ bir emlak idarecisiydi ve ikisinin de kıyıda köşede birikmiş bir parası yoktu, ama yine de geleceğin, aynı onun dediği gibi, parlak olacağına karşı inancını yitirmiyordu.

Belki uzak bir akrabasından bir miras kalmasını bekliyordu. Belki Eton'da bir hoca tanıyordu ve Lucas'ı indirimli bir fiyattan oraya sokabilecekti. Belki...

Belki, belki, belki. Hayat belkilerle doluydu ama birdenbire gelen bu "belki" ihtimali, ona her zamankinden çok daha ümit vaat ediyordu.

Onca yıl omzunda taşıdığı sorumlulukları yüzünden durmadan hissettiği endişeyi terk etmek adeta başını döndürmüştü. Eğer James problemlerini çözeceğini söylemişse, ona inanacaktı. Belki, bir erkeğin bir şekilde hayatına dalıp her şeyi mükemmelleştireceğini düşünerek aptallık ediyordu. Ne de olsa, babasının tam bir güvence ve dürüstlük örneği olduğu söylenemezdi.

Ama hayatında biraz olsun sihri hak ettiği kesindi. Şimdi James'i bulmuşken, zamanını tuzak ve tehlikeleri bekleyerek geçiremezdi. Kalbi yıllardır olduğundan daha hafifti ve bu mutluluğu herhangi bir şeye alıp götürebileceğini düşünmeyi reddediyordu.

Leydi Danbury, James'in ailesini ziyaret etmek için yola bir izne çıktığını doğrulamıştı. Bir emlak idarecisi için nadir bir nimetti bu, fakat Elizabeth, James'in, ailesinin Leydi Danbury ile olan bağlantısı sebebiyle, lütfu kazanmış olabileceğini düşünüyordu.

Garip olan şey, Leydi Danbury'nin hemen hemen her an sinirlerinin tepesinde olmasıydı. James'e işlerini halletmesi için zaman vermiş olabilirdi ama bunu büyük bir zarafet ve yardımseverlilikle yapmamış olduğu da kesindi. Elizabeth, birçok kez Leydi Danbury'yi onun yokluğu hakkında söylenirken yakalamıştı.

Gerçi bu aralar Leydi Danbury, James'i kötülemekten ziyade, yapacağı maskeli baloyu planlamakla meşguldü. Danbury Köşkü'nde yıllardır yapılan en büyük balo olacaktı ve tüm kadro ve buna ek olarak yalnızca bu parti için dışarıdan getirtilen elli hizmetçi koşuşup duruyordu. Arada yalnızca üç kapı olmasına rağmen Elizabeth'in oturma odasından kütüphaneye, birine takılmadan ya da Leydi Danbury'ye misafir listesi, menü, Çin fenerleri veya kostümler hakkında sorular soracak biriyle yarışmak zorunda kalmadan gidilmesi çok güçtü.

Evet, kostüm değil, kostümler. Leydi Danbury, Elizabeth'i şok etmeye çalışırcasına iki kostüm ayarlamıştı. Kendisi için Kraliçe Elizabeth ve Elizabeth için de iki çoban kostümü.

Bunun Elizabeth'in pek de hoşuna gittiği söylenemezdi.

"Bütün gece o asayı taşımayacağım," diye söylen-

"Asa mı? O hiçbir şey." Leydi Danbury kıkırdadı. "Koyunu görene kadar bekle."

"*Neeeee?*"

"Yalnızca şaka yapıyorum, Elizabeth. Tanrı aşkına, daha iyi bir espri anlayışı geliştirmelisin."

Elizabeth öfkeyle homurdanarak, "Affedersiniz" dedi.

Leydi D eliyle onu defetti. "Biliyorum. Biliyorum. Şimdi, bana beş sene benimle çalıştıktan sonra sağ kalmış olan birinin harika bir espri anlayışına sahip olması gerektiğini söyleyeceksin."

"Öyle bir şey işte," diye mırıldandı Elizabeth.

"Veya büyük ihtimalle, eğer böyle bir espri anlayışın olmasaydı, şimdiye kadar bana arkadaşlık etmenin işkencesiyle çoktan tahtalıköyü boylamış olduğunu."

Elizabeth gözlerini kırpıştırdı. "Leydi Danbury, sanıyorum sizin espri anlayışınız da gün geçtikçe gelişiyor."

"Öf. Benim yaşımda birinin espri anlayışı olmalı. Hayat ancak bu şekilde yaşanır hale geliyor."

Elizabeth yalnızca gülümsedi.

"Kedim nerde benim?"

"Hiçbir fikrim yok, Leydi Danbury. Onu bu sabah hiç görmedim."

Leydi D, başını bir o yana bir bu yana çevirerek Malcolm'u bulmak için gözleriyle odayı tararken, bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. "İnsan yaş ilerledikçe biraz daha saygı göreceğini zannediyor."

"Bu yorumu ne sebeple yapmış olduğunuzu gerçekten bilmiyorum."

Leydi Danbury'nin yüzü ekşidi. "Sen ve James'in yanındayken, asla kibirlilik ve kendini beğenmişlik yapmıyorum."

Elizabeth henüz bir cevap vermeden Leydi D başını çevirdi ve, "Bu yaşımda kibirli ve kendini beğenmiş olmak, *hakkım*," dedi.

"Yani bu kaç yaşında olduğunuz anlamına geliyor?"

Leydi D parmağını salladı. "Kurnazlaşma. Kaç yaşında olduğumu gayet iyi biliyorsun."

"Yaşınızı takip edebilmek için elimden geleni yapıyorum."

"Hmm. Kedim nerde benim?"

Bu soruyu önceden yanıtlamış olduğu için, Elizabeth onun yerine, "Şey, ah, Bay Siddons'ın ne zaman geleceğini biliyor musunuz acaba?" diye sordu.

"Benim maceraperest emlak idarecim mi?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Lanet olası adam. Buradaki durum gittikçe kötüleşiyor."

Elizabeth, pencereden Danbury Köşkü'nün sonsuz ve bozulmamış çayırlarına baktı. "Biraz abartıyor olabilirsiniz."

Leydi D ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, Elizabeth, "Ve lütfen bana sizin yaşınızda abartmanın bir gereksizlik olduğunu söylemeyin."

"İşte, burada. Malcolm!"

Elizabeth'in gözleri kapıya kaydı. Danbury Köşkü'nün kralı, patileri sessizce halıda ilerleyerek misafir odasına giriyordu.

"İşte buradasın, tatlım," diye cilveleşti Leydi Danbury. "Annene gel."

Ama Malcolm sütlü kahverengi kuyruğunu onu doğru sallamadı bile. Kedisi doğrudan Elizabeth'e gidip kucağına otururken Leydi D korkuyla onu izliyordu.

"Aferin sana kedicik," diye mırıldandı Elizabeth.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Leydi D.

"Malcolm ve ben bir tür barış ilan ettik."

"Ama o senden nefret eder!"

"Neden şimdi böyle söyleniyorsunuz Leydi Danbury?" dedi Elizabeth, şok olmuş gibi davranarak. "Seneler boyunca onun mükemmel derecede arkadaş canlısı bir kedi olduğunu savundunuz."

"Mükemmel bir kedi olduğu kesin," diye söylendi Leydi Danbury.

"Tüm bunları benim uydurduğumu defalarca söylediğinizi de unutmayalım."

"Yalan söyledim!"

Elizabeth alaycı bir şekilde, ona inanmadığını göstererek, "Hayır!" dedi.

"Kedimi geri istiyorum!"

Elizabeth omuz silkti. Malcolm sırtını döndü ve patilerini kafasının üzerine kadar kaldırarak gerindi.

"Seni sefil hain kedi."

Kedinin çenesinin altındaki tüyleri okşayan Elizabeth gülümsedi. "Hayat güzel, değil mi Malcolm? Hayat çok ama çok güzel."

Malcolm onaylayarak mırladı. Elizabeth, kedinin onu anladığından emindi.

* * *

James, Londra'da öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Bir taraftan uzun süredir Agatha'nın hayatını araştırıyordu ve işe yarar bir şey bulamamıştı. Teyzesine zarar vermek isteyebilecek birini bilen kimseyle tanışmamıştı. Ah, onun keskin mizah anlayışı ve dobralığı hakkında konuşanlar vardı, fakat kimse gerçekten ondan nefret etmiyordu.

Daha ötesinde, geçmişinde bir skandal olabileceğine dair en ufak bir fısıltının izi bile yoktu. Londra'nın gözünde, Agatha Danbury, örnek alınacak bir yaşam sürmüştü. Dürüst, düzgün ve namuslu bir İngiliz bayanı için baş örnek olmaya adaydı.

Doğruyu söylemek gerekirse, daha önce hiç bu kadar sıkıcı bir soruşturma yapmamıştı.

Zaten dişe dokunur bir şey bulacağını beklemiyordu. Ne de olsa şantajcı, teyzesini Surrey'de bulmuştu. Ama Danbury Köşkü'nde herhangi bir ipucu bulamadığından, Londra en mantıklı ikinci adım olacaktı. Eğer şantajcı Agatha Teyzesi'nin sırrını sosyetenin gittikçe hızlı dönen dedikodu çarkından öğrenmişse, Londra'da birinin *bir şeyler* biliyor olması mantıklıydı.

Fakat James acı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

Şimdi Danbury Köşkü'ne dönmekten ve şantajcının yeni bir hamle yapmış olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Ve bu oldukça imkânsız görünüyordu, özellikle de teyzesinden herhangi bir posta almamışken. Kuşkusuz kendisine nasıl ulaşacağını biliyordu, gitmeden önce ona hangi amaçla ve nereye gittiğini açıkça söylemişti.

Agatha onun gitme kararı üzerine tatsız bir kaçga çıkarmıştı. Şantajcısının Surrey'de, Danbury Köşkü'nün kuytu köşelerinde pusuya yatmış olduğuna emindi. James ön kapıdan çıktığı anda, Agatha kedisinden bile daha somurtkan ve huysuz olmuştu.

James, teyzesinin asık suratlı ve ters anında yanında olmak zorunda kalan zavallı Elizabeth'i düşünerek yüzünü buruşturdu.

Üç gün daha. Londra'daki sorgusuna daha fazla zaman ayıramazdı. Üç gün daha ve sonra Danbury Köşkü'ne geri dönecek, teyzesine başarısız olduğunu söyleyecek ve Elizabeth'e niyetinden bahsedecekti.

Üç gün daha ve sonra hayatında yeni bir sayfa açacaktı.

Cuma günü, öğleden sonradan itibaren, Danbury Köşkü kuşatma altındaydı. Elizabeth, malikâneyi akşam için hazırlayan hizmetçi sürüsünden kaçmak için bir saatliğine kütüphaneye kapanmıştı. Ancak bu çılgın hazırlıktan kaçmanın bir yolu yoktu. Leydi Danbury, köşkte hazırlanması için Elizabeth'e ısrar etmişti. Elizabeth'i işten eve döndükten sonra, kostümüyle geri gelmekten kurtaran, oldukça duyarlı bir teklifti bu. Ama aynı zamanda da onu birkaç dakikalık sessizlikten mahrum bırakmıştı.

Kütüphanedeki zaman sayılmazdı. En boş konularda akıl danışmak isteyen beşten fazla hizmetçi kapıyı çalmışken, nasıl sayılabilirdi ki? En sonunda Elizabeth ellerini kaldırıp sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Leydi Danbury'ye sorun!"

Tık at arabaları evin ana kapısından girerken, Elizabeth aşağıya koşarak Leydi Danbury'nin ona o akşamlık ayırmış olduğu odaya daldı. Korkunç çoban kostümü, yanında asasıyla birlikte, gardıropta asılı duruyordu.

Elizabeth yatağa zıpladı. Partiye erken gitmek için hiçbir arzusu yoktu. Hemen hemen tüm akşamı kendi başına geçirmeyi bekliyordu. Kendi başına olmakla ilgili bir derdi yoktu ama istediği en son şey kendi başına olduğunun fark edilmesiydi. Parti gerçekten kalabalıklaşmışken oraya gitmek, araya karışmasını kolaylaştıracaktı. O zaman, Leydi Danbury'nin tüm misafirleri çoktan kendi sohbetlerine dalmış olacaklar ve ona dikkat etmeyeceklerdi.

Ama misafirler damla damladan ziyade bir sel gibi eve akın etmişlerdi ve eğer Elizabeth biraz daha beklerse, Leydi Danbury'nin onu saçından tutarak aşağıya sürükleyeceğini biliyordu. O yüzden çoban kostümünü giydi, Leydi D'nin onun için satın almış olduğu ilkel maskeyi taktı ve aynanın karşısında durdu.

"Çok gülünç görünüyorum," dedi kendi yansımasına. "Fazlasıyla gülünç." Beyaz elbisesi, herhangi bir çobanın almaya gücünün yetemeyeceği kadar dantelli ve firfirlıydı. Korsesi ise elbette ahlaksız değildi ama şimdiye kadar giydiği her şeyden çok daha açık kesimli olduğu söylenebilirdi.

Elbiseyi çekiştirerek, "Sanki bir çoban bunu giyerek çayırlarda koşabilirmiş gibi," diye söylendi. Elbette bir çobanın tüylü bir maske takması da pek olağan sayılmazdı ama bu gösterdiği engin göğüs manzarasının olağandışılığı ile karşılaştırılamazdı.

"Öf, bana ne," diye söylendi. "Kimse benim kim olduğumu bilmeyecek nasıl olsa. Hem, eğer biri hatırsız bir harekette bulunursa, bu lanet asam var."

Elizabeth asasını kaldırdı ve bir kılıç gibi havada salladı. Durumundan memnun bir halde odadan dışarı çıktı ve holden aşağı doğru ilerledi. Ancak, merdivenlere gelmeden bir kapı açıldı ve içeriden balkabağı gibi giyinmiş bir kadın fırladı.

İkisi birlikte halıya düştüler ve pür telaş birbirlerinden özür dilemeye başladılar. Elizabeth kalktı ve sonra hâlâ yerde duran balkabağına baktı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Elizabeth.

Yeşil maskesini elinde tutan balkabağı başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Korkarım bu aralar biraz hantalım."

Elizabeth birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra balkabağının – Yani kadının! Onu bir balkabağı olarak düşünmekten vazgeçmeliydi – ne demek istediğini anladı. "*Ah, hayır!*" dedi Elizabeth, dizlerini büküp yanına oturarak. "İyi misiniz? Sizin..." Kadının ortasını gösterdi, bu balkabağı kostümüyle ortasının neresi olduğunu anlamak zor olmasına rağmen.

"Ben iyiyim," diye temin etti kadın onu. "Yalnızca gururum incindi, o kadar."

"İşte, size yardım edeyim." Bu kostümle hareket etmesi zordu ama Elizabeth sonunda kadının ayağa kalkmasını sağladı.

"Size çarptığım için çok üzgünüm," diye özür dileyen bayan. "Çok geç kaldım ve eşimin aşağıda ayağını ezip vurduğundan eminim ve..."

"Sorun değil, sizi temin ederim," dedi Elizabeth. Ve sonra, kadın çok arkadaş canlısı bir balkabağı olduğundan, "Aslında ben size minnettar sayılırım. Bu gece bir kazaya dâhil olup, sebebiyet vermemiş olmak benim için bir ilk. Korkunç derecede sakarımdır."

Elizabeth'in yeni arkadaşı güldü. "Madem bu kadar yakınlaştık, lütfen daha da cüretkâr olup, kendimi takdim etmeme izin verin. Ben Bayan Blake Ravenscroft ama bana Caroline'den başka bir şekilde hitap edersen, bozulurum."

"Ben Elizabeth Hotchkiss. Leydi Danbury'nin refakatçisiyim."

"Ulu Tanrım, gerçekten mi? Onun bazen bir ejderhaya dönüştüğünü duydum."

"Aslında tanıyınca çok tatlı bir insan. Ama kötü tarafına denk gelmek istemezsiniz."

Caroline başıyla onayladı ve kahverengi saçlarını düzeltti. "Çok mu dağılmışım?"

Elizabeth başını salladı. "Bir balkabağından beklenecekten fazla değil."

"Evet, sanırım balkabakları kuaför görseler bile onlardan çok fazla bir düzen beklenmiyor."

Elizabeth bir kahkaha attı. Bu kadından çok hoşlanmıştı.

Caroline kolunu uzattı. "Aşağıya inelim mi?"

Elizabeth başıyla onayladı ve merdivenlere doğru ilerlediler.

"Eşimin çocukken burada biraz vakit geçirmişliği

vardır ve şimdi bile Leydi Danbury'den korktuğunu söyler," dedi Caroline.

"Eşin onun çocuklarıyla mı arkadaştı?"

"Aslında, yeğeniyle. Riverdale Markisi. Onu bu akşam görmeyi umuyorum. Davet edildiğine eminim. Onunla tanışmış mıydın?"

"Hayır. Hayır. Tanışmadım. Ama geçen hafta adını duymuştum."

"Öyle mi?" Caroline dikkatlice basamaklardan aşağıya inmeye başladı. "Neyin peşinde şu sıralar? Bir aydır kendisinden haber alamadım."

"Gerçekten bilmiyorum. Leydi Danbury geçen hafta küçük bir bahçe partisi düzenledi ve oradaki misafirlerden biriyle onunla acilen Londra'da görüşmek istediğine dair bir not gönderdi."

"Ah, ne kadar James'lik bir hareket."

Elizabeth bu ismi duyunca gülümsedi. Onun kendi James'i vardı ve onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Caroline basamakta durdu, bir kız kardeş edasıyla ve büyük bir merakla Elizabeth'e döndü. "O neyi öyle?"

"Ne?"

"O gülümseme. Ve sakın gülümsemiyor olduğunu söyleme. Gördüm."

"Ah." Elizabeth yanaklarının kızardığını hissetti. "Bir şey değil. Benim de James adında bir talibim var."

"Öyle mi?" Caroline'in deniz mavisi gözleri doğuştan bir çöpçatan edasıyla parladı. "Bizi tanıştırmalısın."

"Burada değil. Ne yazık ki. O Leydi Danbury'nin yeni emlak idarecisi ama yakın bir zamanda Londra'ya gitmesi gerekti. Sanırım bir çeşit ailevi meseleden dolayı."

"Ne yazık. Şimdiden sizinle çok yakın dost olacağınızı hissediyorum. Onunla tanışmak isterdim."

Elizabeth'in gözleri puslandı. "Ne kadar tatlı konuştun."

"Öyle mi düşünüyorsun? Benim çok cüretkâr olduğumu düşünmemene sevindim. Ben sosyetede yetişmedim ve düşünmeden konuşmak gibi korkunç bir alışkanlığım vardır. Bu kocamı deli eder."

"Sana taptığına eminim."

Caroline'in gözleri parladı. Elizabeth onların bir aşk evliliği yaşadıklarına düşündü. "O kadar geç kalacağım ki, kafamı koparacak," dedi Caroline. "Bazen çok endişeli olabiliyor."

"Öyleyse bir an önce gitsek iyi olacak."

"Seni Blake ile tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu harika olur. Ama önce Leydi Danbury'yi bulup bir şeye ihtiyacı olup olmadığından emin olmalıyım."

"Görev beklemez. Ama bu akşam tekrar buluşacağınıza söz vermelisin." Caroline kurnazca gülümsedi ve kostümünü göstererek, "Oldukça kolay bulunabilecek bir haldeyim," dedi.

Elizabeth merdivenlerin sonuna geldiklerinde, kolunu Caroline'in kolundan ayırdı. "Söz veriyorum, tekrar görüşeceğiz," dedi ve sonra, gülümseyip onu

başıyla selamlayarak balo salonundan uzaklaştı. Lewis Danbury ön tarafta misafirlerini karşılıyor olmalıydı ve kalabalıkla savaşmaktansa, evin dışarısından dolaşmak çok daha kolay olacaktı.

"Bu lanet olası şey de ne böyle?" James, Danbury Köşkü'ne giden at arabaları sürüsüyle beraber atını ilerlemeye çalışıyor ve oldukça karanlık ve yüksek sesle küfürler ederek sırayı takip ediyordu.

Maskeli balo. Lanet olası, sinir bozucu, rahatsız edici maskeli balo. Tamamen aklından çıkmıştı.

Oysa ki bu akşamı son ayrıntısına kadar planlamıştı. Teyzesine gidecek, ona başarısız olduğunu ve şantajcısını tespit edemediğini söyleyecek ve devam edeceğine söz vererek bunu yaparken hayatını beklemeye alamayacağını belirtecekti.

Sonra atını Elizabeth'in kulübesine sürecek ve ona evlenme teklif edecekti. Tüm dönüş yolu boyunca aptal aptal sırıtarak her sözünü planlamıştı. Lucas'ı yanına alıp ondan kız kardeşini isteyecekti. Sekiz yaşında bir çocuğun hayatını yönetmesine izin vereceğinden değil elbette, ama o küçük çocuğu buna dâhil etme düşüncesi bile yüreğini ısıtıyordu.

Ayrıca Elizabeth'in bu jestinden etkileneceğine emindi. Zaten tüm amacı da bu değil miydi?

Ama bu akşam Danbury Köşkü'nden kaçamayacağı ve teyzesi ile özel konuşabileceği bir an yakalayamayacağından emindi.

At arabası sürüsüne öfkeli bir şekilde baktı ve atını ana yoldan çıkararak Danbury Köşkü'nün ana çayırı

yanındaki hafif ağaçlık alana doğru soktu. Dolunay vardı ve köşkün pencerelerinden yolunu aydınlatmaya yetecek kadar ışık yayılıyordu, o yüzden ahıra doğru giderken fazla yavaşlamasına gerek kalmamıştı.

Atını yerleştirdikten sonra küçük kulübesine doğru ilerlemeye başladı. Yürürken, Elizabeth'i üç hafta önce orayı karıştırırken yakaladığı anı düşünerek gülümsüyordu. Ona hâlâ bundan bahsetmemişti. Her neyse, önünde onunla paylaşacağı bir ömür vardı.

Geçici evinin sessizliğini ve ıssızlığını tercih ederek partiden gelen sesleri umursamamaya çalıştı ama midesinin guruldamalarını duymazdan gelemiyordu. Elizabeth'i bir an önce görebilmek için, apar topar Surrey'ye gelmişti ve yolda, bir lokma ekmek için bile durmamıştı. Elbette kulübesinde yiyebileceği bir şey yoktu, bu yüzden kendi kendine yüksek sesle küfür ederek zorla dışarı yürüdü. Eğer şansı yaver giderse, durmadan veya sarhoş bir eğlence düşkünü tarafından yolu kesilmeden mutfağa varabilirdi.

Çayıra dökülen kalabalığın arasında dikkat çekmemek için başını öne eğerek yürüyordu. Eğer bir uşak gibi davranırsa, Agatha'nın konukları da onu bir uşak olarak görecek ve şansı yaver giderse, onu yalnız bırakacaklardı. Tanrı biliyordu ki, kimse Riverdale Markisi'ni böyle pis ve döküntü kıyafetlerle görmeyi beklemezdi.

Kalabalığın kenarındaydı ve tam yolunu yarılamak üzereydi ki, gözü, bir taşa takılıp düşmemek için dengesini bulmaya çalışan ve en sonunda asasını yere sapladıktan sonra ayakta kalmayı beceren bir çobana takıldı.

Elizabeth. Bu o olmalıydı. Ondan başka hiçbir sa-

rışın çoban, bu kadar büyüleyici derecede sakar olmazdı.

Danbury Köşkü'nün ön tarafına geçmeye çalışır gibi bir hali vardı.

James yolunu değiştirerek ona doğru ilerlemeye başladı. Kalbi, yakında onu kollarına alacağını bilerek küt küt atıyordu.

Ne zaman böyle romantik bir serseme dönmüştü?

Kimin umurundaydı ki? O âşıktı işte. Sonunda kalbini tamamlayan kadını bulmuştu ve eğer bu onu sersemleştirse de umurunda değildi.

O evin önüne varmaya çalışırken, arkasından yaklaştı ve daha o ayak seslerini bile duyamadan, uzandı ve bileğinden tuttu.

Kız şok içerisinde nefes alıp verirken, James kızın gözlerindeki paniğin, zevke dönüşmesini mutlulukla izledi.

"James!" diye haykırdı, elini tutmak için uzatarak. "Döndün."

James parmaklarını kaldırarak Elizabeth'in dudaklarına götürdü ve, "Daha fazla uzak kalamadım," dedi.

Uzakta geçirdikleri bu zaman onu utangaçlaştırmıştı. Fısıltıyla, "Seni özledim," derken, gözlerine bakamadı.

James onu kollarına sardı ve öptü. Ve sonra, dudaklarını zorla onunkilerden ayırarak, "Benimle gel," dedi.

"Nereye?"

"Her yere."

17. Bölüm

Büyüleyici bir geceydi. Ay pırıl pırıl parlıyordu, hava kır çiçeklerinin hafif kokusuyla dolmuştu ve nihayet, insanın tenini romantik bir fısıltı gibi okşuyordu.

Elizabeth kendisini bir prenses gibi hissediyordu. Sıradan ve basit Elizabeth Hotchkiss değildi, olamazdı. Çayırı adeta yırtarak geçiyor, altın rengi bir kurdele gibi dalgalanıyordu. Bir geceliğine, hiçbir kaygısı, hiçbir sorumluluğu yoktu. Kahkaha ve tutku her yanını sarmıştı.

El ele koştular. Partiden yükselen sesler hâlâ havada uçuşuyor olmasına rağmen Danbury Köşkü gözden kaybolmuştu. Çevrelerindeki ağaçlar biraz daha yoğunlaştı ve en sonunda James durdu, gayret ve heyecandan hızla nefes alıp veriyordu.

"Aman Tanrım," diyerek soluklandı Elizabeth, neredeyse onun kollarına düşerek. "Ne zamandır bu kadar hızlı koşmamıştım..."

James kollarını ona doladı, kızın nefesi kesilmişti. "Öp beni," diye buyurdu. Elizabeth gecenin büyüsünde kaybolmuştu ve hissettiği tüm tereddütler, onun uygun neyin skandal olduğu hakkındaki tüm

düşünceler adeta erimişti. Boynunu uzatarak ona dudaklarını sundu ve James de hassasiyet ve ilkel ihtiyaç karışımı bir şey hissederek genç kızın dudaklarına yaklaştı.

"Bekâretini almayacağım. Şimdi değil, henüz değil," diyerek onun teni üzerine yemin etti. "Ama lütfen seni sevmeme izin ver."

Elizabeth ne demek istediğini anlamamıştı ama kanı damarlarında öyle hızlı ve sıcak bir şekilde akıyordu ki onu reddedemiyordu. Başını kaldırdı ve çikolata rengi gözlerindeki ateşi görerek kararını verdi. "Sev beni," diye fısıldadı. "Sana güveniyorum."

James'in parmakları, saygıyla genç kızın yumuşak tenine dokunurken titriyordu. Parmaklarının altındaki saçları adeta altın renkli bir ipek gibiydi. James'in gözüne, birden devasa, hatta oldukça tuhaf görünen ellerinin altında ne kadar da ufak ve kırılgandı. Birden onu kırabileceğini düşündü. Minik ve narindi ve onun korumasındaydı. "Nazik olacağım," diye fısıldadı, kendi sesini zor tanıyarak. "Sana asla zarar vermeyeceğim. Asla."

Ona güveniyordu. Güçlü ve ruhunu büyüleyen bir yeteneği vardı.

Adam ellerini hafifçe yanaklarından, ensesinin çıplak tenine doğru kaydırdı. Kostümü daha önce giydiği kıyafetlere hiç benzemiyordu. Çıplak omuzlarını göstererek adeta onunla dalga geçiyordu. Elbisesinin kalan hafif bir dürtmeyle her an üzerinden düşecekmiş gibi duruyordu. Parmağını yumuşak kumaşa takıp

omuzlarından birini ortaya çıkarabilir ve sonra elbiseyi aşağıya çekip, onun...

Kasıklarında kanın toplandığını hissetti. Ulu Tanrı, eğer yalnızca onun kıyafetlerini çıkardığını *hayal ederek* bu kadar sertleşiyorsa, onu kendi isteğiyle, çırılçıplak kollarının arasına aldığında ne olacaktı? Hak ettiği nazikliği ve hassasiyetle onunla sevişmeyi nasıl becerecekti?

Nefesi ciğerlerini yakıyordu. Gözünü, ortaya çıkan çıplak teninden ayırmayarak yavaşça elbisesinin bir omzunu indirdi. Teni ay ışığı altında nadide bir inci gibi parlıyordu. Başını, omzu ve boynu arasındaki girintiye doğru indirmek, onun için sanki eve gelmek gibiydi.

Onu öptükçe, eli elbisesinin diğer omzuna doğru kaydı ve aynı sihri tekrarladı. Kumaş aşağıya doğru kayarken göğüslerinin narin ve şişkin üstlerini ortaya çıkardı. kızın nefes alıp vermesinin iyice hızlandığını görebiliyordu. Bir şeyler mırıldandığını duydu fakat anlam demediğinden emindi. James göğüslerinin arasındaki tek düğmeyi açıp elbisesinin yakasının iyice yollaşarak aşağıya doğru kaymasını sağladı.

Genç kızın, göğüslerini kapatmak için kalkan ellerini havada yakalayarak dudağına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. "Güzelsin," diye fısıldadı, nefesinin sıcaklığı ağzından içeriye giriyordu. "Çok güzel."

Bir eliyle hâlâ ellerini tutarken, diğeriyle uzanarak onun elini dolduracak şekilde göğsünü kavradı. Şaşırtıcılarcasına diri göğüsleri vardı. James, onun, avcunun

içerisinde dikleşen göğüs ucunu hissettiğinde zevkten inlememesine imkân yoktu.

Başını kaldırıp yüzüne baktı, onun ifadesini görmeye ihtiyacı vardı. Dokunuşlarından hoşlandığını bilmeye ihtiyacı vardı. Dudakları aralanmış ve sanki diliyle yeni ıslatılmış gibi parıldıyordu. Gözleri büyülenmiş gibiydi. Nefes alışı hızlanmıştı.

Altlarındaki çimen sanki yumuşak ve serin bir halı gibiydi, saçları paha biçilmez altın bir yelpaze gibi açılmıştı. James bir süreliğine yalnızca ona baktı, ona bu dakikaları yaşattığı için Tanrı'ya şükretti ve sonra başını göğsüne doğru eğerek dudaklarıyla onu sevmeye başladı.

James'in dudakları göğüs ucunu sararken Elizabeth'in ağzından sersemlemiş bir, "Ah!" çıktı. James'in nefesinin sıcaklığını göğsünde hissediyordu ve bu kanını kaynatıyordu. Hareket etmeye ihtiyacı vardı. Ayaklarını gerip tabanlarını çimenlere sürtmek, ellerini gerip saçlarına okşamak istiyordu.

James'in altında yatarken, onun sunduğu yere ulaşma arzusuna yenik düşmüş bir halde, sırtını kemer gibi gerdi. "James," dedi nefesi kesilmiş bir şekilde ve sonra tekrar fısıldadı. Dudaklarına gelen tek kelime onun ismiydi ve kulağa bir yalvarış, adeta bir dua gibi geliyordu.

Elbisesi, aşağıya inebileceği kadar inmişti. Böylece James'in bir eli bacağına doğru kaydı ve dizini okşamadan önce, baldırına dokundu. Ve sonra, kız, yavaşça ve bekleyiş içerisinde biraz daha yükseldi ve adamın

dizinden yukarı doğru çıkarak kalçasının yumuşak etini sıkıştırdı.

İsmi tekrar dudaklarından geçmişti ama dudakları memelerin üzerindeydi, o yüzden kelimeler nefesinde kaybolmuştu. Eli bacağında geziniyor ve kalçasının üstünün bitmesine doğru kayıyordu. Kız, bir şeyin sınırında olduğunu ve geri dönüşü olmayan gizemli bir yolculuğa çıktığını fark ederek kasıldı.

James ona bakmak için başını kaldırdı. Onun o hayalet yüzüne odaklanabilmek için birkaç kez gözlerini kırpması gerekti Sonra adam, dudaklarında çapkın bir gülümsemeyle, "Daha fazla?" diye sordu.

Elizabeth kendine engel olamayarak başını salladı. Ve James'in eli çenesinin altına doğru ilerleyip boynunu keşfe çıkmadan önce, Elizabeth'in yüzündeki gülümsemenin büyüdüğünü gördü.

Ve sonra eli biraz daha yukarı çıktı.

Neredeyse kalçasının en başındaydı. Kadınlığının merkezine çok yakındı. Bu mesafe sinir bozucuydu ve bacakları beklenti içerisinde titremeye başlamıştı.

"Bana güven," diye fısıldadı. "Yalnızca güven. Bunun senin için iyi olmasını sağlayacağım. Söz veriyorum."

Titremesi durmadı fakat bacakları, onun vücudunu kalçaları arasına almaya izin verecek şekilde hafifçe açılmıştı. O dakikaya kadar, adamın güçlü kollarından destek alarak kendini ondan uzak tutmuş olduğunu anlamamıştı.

Ama vücuduyla üzerine eğildiği anda her şey de-

ğişmişti. Ağırlığı heyecan vericiydi, boyu, sıcaklığı... Ondan çok daha iriydi; vücudunun azametini ve gücünü, kendisini ona böyle yakın bir şekilde bastırana kadar anlayamamıştı.

Eli kalçasının tamamını kaplamıştı. Başparmağı kadınlığını koruyan kıvrımlarına tehlikeli derecede yakın duruyordu. Adeta onunla alay ediyordu.

Ve sonra ona dokundu.

Elizabeth omurgasından yukarı fırlayan bu elektrik akımına kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştı. Başka birinin dokunuşuna bu kadar çaresizce ihtiyacı olacağını asla tahmin etmemişti.

Sıcak nefesiyle kulağını adeta alevlendirdi ve sonra ona aşk ve tutku sözcükleri fısıldamaya devam etti. Sınıra ulaştığını sandığı her seferinde, onu biraz daha havaya kaldırıyor ve onu yeni bir tutku düzeyine getiriyordu.

Eğer kollarıyla James'i sararsa, gömleğini ikiye ayırmaktan korkan Elizabeth, çimenleri koparıyordu. Ama sonra, parmağı içine doğru girerken, fısıldadı: "Dokun bana."

Kendi tutkusundan korkan Elizabeth, deneme yapar gibi gömleğinin yakalarına dokundu. İlk düğme iliklenmemişti. Ona dokunabilmek için hızlıca hareket eden elleri sayesinde, ikinci düğme de iliğinden kurtulmuştu.

"Aman Tanrım, Elizabeth," dedi nefes nefese. "Beni öldürüyorsun."

Kız durunca, adam hemen ona baktı.

"Hayır," dedi gülerek. "Bu iyi bir şey."

"Emin misin? Çünkü... Ahhhhhhhhhh!"

Ne yaptığı ve parmaklarını nasıl oynattığı hakkında herhangi bir fikri yoktu ama içinde biriken basınç birden bire patlamıştı. Vücudu gerildi, sonra yükseldi, sonra titredi ve en sonunda titremeyle yere indiğinde, bin parçaya ayrılmış olduğundan emindi.

"Ah, James," diye iç çekti. "İçimi titretecek derecede hissettiriyorsun beni."

Vücudu hâlâ taş gibi sertti ve o gece ihtiyaçlarının giderilmeyeceğini bilerek arzuyla gerilmişti. Vücudunun ağırlığıyla kolları titremeye başlayınca James onu sokularak yere, onun yanına yattı. Yüzünün güzel manzarasını izleyebilmek için başını dirseğiyle destekledi. Gözleri kapalıydı, dudakları yarı açıktı ve dünyanda bu kadar güzel bir şey görmemiş olduğundan emindi.

"Sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki," diye fısıldadı, alnındaki saçlarını okşayarak.

Elizabeth'in gözleri telaşla açıldı. "Ne gibi şeyler?"

"Yarın," diye söz verdi, korsesini nazikçe yukarı çekerek. Bu mükemmel güzelliği örtmek zorunda kalmak utanılacak şeydi ama onun kendi çıplaklığı hakkında henüz sıkılgan olduğunun farkındaydı. Veya en azından, *olacaktı*, çıplak olduğunu hatırladığı anda.

Elizabeth, James'in bu teorisini kanıtlayarak kızardı. Tutkunun yan etkisiyle çıplak olduğunu unutmuştu. "Neden bu akşam anlatamazsın?" diye sordu.

İyi bir soruydu. Ona gerçek kimliğini açıklamak ve evlenme teklif etmek dilinin ucundaydı ama onu geri çeken bir şey vardı. Hayatında bir kez evlenme teklif edecekti ve bunun mükemmel olmasını istiyordu. Daha önce, ruhunu bu kadar tutsak eden bir kadınla tanışacağını hayal etmemişti. O gülleri, elmasları ve diz çökülmeyi hak ediyordu.

Ve Agatha'ya bu zirvelikten vazgeçeceğini, vazgeçmeden önce söylemeyi bir borç biliyordu.

"Yarın," diye söz verdi tekrar. "Yarın."

Bu onu tatmin etmişe benzemişti.

"Sanırım geri dönmemiz gerek."

James omuzlarını silkti ve sırıttı. "Benim bu akşam hiç randevum yok."

Elizabeth şakayla karışık kaşlarını çattı. "Evet, ama ben bekleniyorum. Leydi Danbury bütün hafta bu maskeli baloya katılmam için başımın etini yedi. Eğer ona kendimi göstermezsem, delirir." Kız ona içtenyici bir yan bakış attı. "Şimdiki haliyle bile beni utandırtiyor. Partiye katılmamış olduğum hakkında söylenmedik gelmez bir nutuk, beni çıldırtabilir."

"Evet," diye mırıldandı James, "bu konularda oldukça ustadır."

"Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu Elizabeth.

Bu çok kötü bir fikirdi Birçok insan onu tanıyabilirdi. "Çok isterdim," diye yalan söyledi, "ama olmaz."

"Neden?"

"Şey, yoldan geldim, fazlasıyla tozluyum ve..."

"Fırçalarız, geçer."

"Kostümüm yok."

"Zaten erkeklerin yarısı kostüm giymeyi reddediyor. Eminim sana bir maske buluruz."

Umutsuzca, "Şu andaki halimle insan arasına karışmama imkân yok," dedi düşünmeden.

Bu onun, her ne söyleyecekse susmasına sebep oldu. Birkaç saniyelik tuhaf sessizlikten sonra, "Ne hakkından bahsediyorsun?" diye sordu.

James inledi. Daha önce kimse bu kıza kadın erkek hakkından bahsetmiş miydi? Büyük ihtimalle hayır. Annesi, o henüz on sekiz yaşındayken vefat etmişti ve üvey annesinin ona bu hassas konuyu açıklamış olduğundan şüpheliydi. Elizabeth'e baktı. Gözleri beklenti doluydu. Bir süre sonra başını salladı ve, "Sen yapmadın... Ah..." dedi.

"Aynen! Yapmadım!"

"Sorun şu ki," dedi Elizabeth, gözlerine bakamayarak, "ne yapmadığım hakkında tam olarak emin değilim."

"Sana daha sonra gösteririm," diye söz verdi. "Tanrı yardım etsin, eğer sana sonra göstermezsem, bu ay sonundan öleceğim."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Ama anlayacaksın."

Elizabeth öksürdü ve kızardı. "Neden bahsediyorsun bilmiyorum ama," diye geveledi, "yaramaz bir şey olduğunu seziyorum."

Ellerini dudaklarına götürdü. "Sen hâlâ bir bakire sin, Elizabeth. Ve ben cehennem gibi yanıyorum."

"Ah! Ben..."

"Sana hiç bir problem olmadığını söylerdim," dedi kolunu tutarak, "ama bu yalan olurdu."

"Ve sanırım," dedi haylazca, "zevk aldığını söylesen de yalan söylüyor olursun."

"Bu *kocaman* bir yalan olur. Muazzam boyutlarda."

Kız güldü.

"Eğer bana yeterli derecede saygı göstermezsen," diye mırıldandı, "seni de kendimle birlikte göle atacağım."

"Kesinlikle biraz alayı kaldırabilirsin."

"Ben bu gece vücudumun kaldırabileceği kadar alayı çoktan kaldırdığımı düşünüyorum."

Kız bir kıkırdama sesi daha çıkardı. "Üzgünüm," dedi nefes nefese. "Sana gülmek istemezdim, ama..."

"Evet, istiyorsun." Sırıtmamaya çalıştı ama başarılı olmamıştı.

"Pekâlâ, evet, istiyorum, ama yalnızca..." Durdu ve güzel yüzüne dokunmak için uzandı. "Yalnızca beni mutlu ve özgür hissettirdiğin için. En son ne zaman bu kadar kolayca güldüğümü hatırlayamıyorum bile."

"Ailenle olduğun zamanlarda da mı?" diye sordu. "Onlara taptığını biliyorum."

"Tapıyorum. Ama gülüp eğlenirken, en güzel zamanlarda bile, üzerimde her zaman bana bunun elimden alınacağını hissettiren bir bulut oluyor. Onları

kaybetmekleyemeyeceğim anda, elimden alınacağını düşündüren bir bulut. "

"Bu konuda daha fazla endişelenmene gerek yok," dedi. "Asla."

"Ah, James," dedi arzuyla. "Böyle söylemen çok şeyi ama bunu nasıl yapacağını anlayamıyorum..."

"Bana güvenmelisin," diye sözünü kesti. "Ben de birkaç numara var. Ayrıca, benimleyken o sinir bozucu bulutun kaybolduğunu söylediğini sanıyordum."

"Seninleyken endişelerimi unutuyorum ama bu onların yok oldukları anlamına gelmiyor."

Eline hafifçe dokundu. "Seni şaşırtabilirim, Elizabeth Hothckiss."

Samimi bir sessizlikle eve doğru yürüdüler. Yaklaştıkça, partiden gelen sesler daha da yükseliyordu; özellikle karışan müzik ve ara sıra duyulan yüksek sesli kahkahalar.

"Kulağa büyük bir izdiham varmış gibi geliyor," dedi Elizabeth.

"Leydi Danbury daha azını kabul etmez," diye cevapladı James. Artık görünebilen haşmetli köşke baktı. Misafirler çayıra dökülmüşlerdi. Oradan acilen ayrılması gerektiğini biliyordu.

"Elizabeth," dedi, "şimdi gitmem gerek. Ama yarın seni bulacağım."

"Hayır, lütfen kalalım." Büyük, koyu mavi gözleriyle ona bakıp gülümsedi. "Daha önce hiç dans etmedik."

"Sana söz veriyorum, edeceğiz." Gözünü kalaba-

lıktaki en yakın kişilerden ayırmıyordu, tanıdığı kimseyi görmemişti ama çok dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

"Sana bir maske bulacağım, eğer sorun buysa."

"Hayır, Elizabeth, gelemem işte. Bunu kabul etmelisin."

Kaşlarını çattı. "Neden gelemeyeceğini..."

"Basitçe böyle olmak zorunda. Ben... Offf!" Büyük ve pamuklu bir şey James'in sırtına çarptı. Belki kalabalıktan düşündüğü kadar uzakta değillerdi. Sabotajcıyı azarlamak için arkasını döndü ve kendini Caroline Ravenscroft'un deniz mavisi gözlerine bakarken buldu.

Elizabeth önünde gelişen bu sahneyi inanamayarak, korkuyla izliyordu.

"James?" dedi Caroline, gözleri sevinçten parlıyordu. "Ah, James! Seni görmek ne güzel."

Bu iki insanın birbirini nereden tanıdığını anlamaya çalışan Elizabeth'in gözleri, James'ten Caroline'a kaydı. Eğer Caroline James'i tanıyorsa, onun bu akşam bahsettiği emlak idarecisi olduğunu da bilirdi.

"Caroline," diye cevapladı James, sesi inanılmaz derecede gergindi.

Caroline ona sarılmaya çalıştı ama balkabağı kostümü bunu oldukça zorlaştırıyordu. "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Blake ve ben sana çok gücendik. Ne zamandır sana ulaşmaya... Elizabeth?"

James dondu. "Elizabeth'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Bu akşam tanıştık," diye cevapladı Caroline, yeni en yakın arkadaşına dönmeden ona hafife alan bir bakış atarak. "Elizabeth, tüm akşam seni aradım. Nereye kaboldun böyle? Ve James'i nereden tanıyorsun?"

"Ben... Ben..." Elizabeth o kadar şaşkındı ki, kelimeler bir türlü ağzından çıkmayı başaramıyordu.

"Elizabeth ile ne zaman tanıştın?" dedi Caroline, James'e dönerek. "Ona bu öğleden sonra senden bahsettim ama seni tanımadığını söyledi."

"Bana ondan mı bahsettin?" diye fısıldadı Elizabeth. "Hayır, bahsetmedin. James'ten bahsetmedin. Tek bahsettiğin kişi..."

"James," diye sözünü kesti Caroline. "Riverdale Markisi."

"Hayır," dedi Elizabeth titrek bir sesle, gözünün önüne birden o küçük kırmızı kitabın kapağı ve sonuç emirleri gelmişti. BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR? Hayır, bu imkânsızdı. "Bu olamaz..."

Caroline, James'e döndü. "James?" İstemeyerek bir şeyi ortaya çıkarmış olduğunu anlayarak gözleri büyüdü. "Ah, hayır. Çok özür dilerim. Burada, Danbury Köşkü'nde kimliğini saklayarak çalışacağın hiç aklıma gelmezdi. Böyle şeylerle işinin bittiğini söylemiştin."

"Böyle şeyler mi?" diye sordu Elizabeth, sesi hafifçe tizleşmişti.

"Bu Savaş Ofisi'yle ilgili bir iş değil," diye araya girdi James.

"Ne, öyleyse?" diye sordu Caroline.

"Riverdale Markisi?" diye yankılandı Elizabeth'in sesi. "Sen marki misin?"

"Elizabeth," dedi James, Caroline'e aldırmayarak. "Açıklamam için bana bir saniye ver."

Bir marki. James bir markiydi. Ona haftalardır gülüyor olmalıydı. "Seni alçak herif," diye tısladı. Ve sonra onun kendisine vermiş olduğu boks derslerinden yararlanarak ve biraz da içgüdüyle kolunu geri çekti ve yumruğunu salladı.

James tökezledi ve Caroline haykırdı. Elizabeth uzaklaşmaya başlamıştı.

"Elizabeth!" diye gürledi James, arkasından koşarak. "Hemen buraya geri gel. Beni dinleyeceksin."

Eliyle bileğini kavradı. "Bırak beni!" diye çığlık attı.

"Beni dinleyene kadar bırakmayacağım."

"Ah, benimle amma alay etmişsindir, amma eğlenmişsindir," dedi Elizabeth. "Bana bir marki ile nasıl evlenileceğini öğretiyormuş gibi yapmak ne kadar da eğlenceli. Seni alçak herif. Seni adi alçak herif."

Sesindeki zehir James'i sersemletmişti. "Elizabeth, bir kere bile..."

"Arkadaşlarınla arkamdan güldün mü? Bir marki ile evlenebileceğini sanan, leydinin zavallı refakatçisi diye güldün mü arkamdan?"

"Elizabeth, kimliğimi gizli tutmak için sebeplerim vardı. Hemen sonuca varma."

"Bana büyüklük taslama," dedi, kolunu onun kavramasından kurtarmaya çalışarak. "Benimle bir daha asla konuşma."

"Beni dinlemeden gitmene izin vermeyeceğim."

"Ve bana dokunmana izin verdim," diye fısıldadı, korkusu yüzünden okunuyordu. "Bana dokunmana izin verdim. Ve hepsi bir yalanmış."

Diğer kolunu da yakaladı ve göğüsleri kaburgalarının üzerinde düzleşene kadar çekti kendine. "Bunun için," diye tısladı, "yalan olduğunu söyleme."

"Peki, öyleyse neydi? Beni sevmiyorsun. Bana doğruyu söyleyecek kadar saygı göstermiyorsun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Başını kaldırdı ve hâlâ on metre ötede ağzı açık bir şekilde duran Caroline'in yanında insanların toplanmaya başladığını gördü. "Benimle gel," diye emretti, onu Danbury Köşkü'nün köşesine çekerek. "Bunu özel olarak konuşmalıyız."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Topuklarını toprağa gömdü ama onun gücüyle başa çıkabilecek hali yoktu. "Ben eve gidiyorum ve eğer benimle bir daha konuşmaya çalışırsan, sonuçlarına katlanırsın."

"Elizabeth, mantıksız davranıyorsun."

Aklını oynatmıştı. Sesinden mi, söylediği şeylerden mi bilmiyordu ama aklını oynatmıştı. "Bana ne olduğumu söyleme!" diye bağırdı, yumruklarını göğsüne vurarak. "Bana hiçbir şey söyleme!"

James, onun kendisine vurmasına izin vererek bekledi. O kadar hareketsiz kaldı ki, en sonunda Elizabeth'in kolları kuvvetsiz kalarak durmak zorunda kaldı.

Kendini çekti, yüzüne bakarken vücudu derin ve vahşi nefeslerle titriyordu. "Senden nefret ediyorum," dedi sessizce.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Ne yapmış olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı, başını inanamayarak sallıyordu. "Herhangi bir hata yaptığını bile düşünmüyorsun."

"Elizabeth." Basit ve tek bir kelimeyi ağzından çıkarabilmek için bu kadar çok çaba sarf etmesi gerektiğini hiç düşünmezdi.

Gözleri hafifçe merhamet dolar gibi oldu, sanki birden onun kendisinden ne kadar aşağıda olduğunu ve onun sevgi ve saygısını asla hak edemeyeceğini fark ederek. "Ben eve gidiyorum. Leydi Danbury'ye işten ayrıldığımı söyleyebilirsin."

"Ayrılamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Sana ihtiyacı var. Ve senin de..."

"Paraya mı?" dedi öfkeyle. "Onu mu söyleyecektin?"

Adam yanaklarının ısındığını hissetti.

"Para için yapmayacağım bazı şeyler var," dedi, "ve eğer buraya geri gelip teyzen için çalışacağımı sanıyorsan... Ah, aman Tanrım!" dedi nefes nefese, sanki az önce söylediği şeyi yeni idrak etmiş gibi. "O senin teyzen. Her şeyi baştan biliyor olmalı. Bunu bana nasıl yapar?"

"Agatha'nın aramızda geçenler hakkında en ufak bir fikri yok. Ortada ne suç varsa, hiçbiri onun üzerine atılabilecek şeyler değil."

"Ona güvenmiştim," diye fısıldadı. "Annem gibiydi. Neden bunun olmasına izin verdi?"

"James? Elizabeth?"

Dönünce karşılarında oldukça tereddütlü bir balkabağı buldular. Yanındaki korsan ise kalabalığa dönmüş, ellerini sallayarak onları uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Gidin buradan! Hepiniz! İzleyecek bir şey yok."

"Bu iyi bir zaman değil, Caroline," dedi James.

"Aslında," dedi Caroline, yumuşakça, "Korkarım tam zamanı. Belki de tartışmanıza içeride devam etmek istersiniz? Özel bir yerde?"

Blake Ravenscroft, Caroline'in kocası ve James'in en yakın arkadaşı, ileri doğru bir adım attı. "Haklı, James. Herkes birazdan burada toplanır."

Caroline başıyla onayladı. "Korkarım felaket bir skandal olacak."

"Şimdiden bir skandal," dedi Elizabeth öfkeyle. "Umurumda olduğundan değil. Bu insanları bir daha asla görmeyeceğime eminim."

James tırnaklarının avuçlarına geçtiğini hissetti. Elizabeth'in inatçılığından bıkıp usanmaya başlamıştı. Ona bir kere bile olayı açıklamasına izin vermemişti. Ona güvenmek konusunda söyledikleri de neyin nesiydi? Eğer ona bu kadar güvenmişse, ona dolaylı olarak söz hakkı vermesi gerekirdi.

"Bu insanları bir daha *göreceksin*," dedi tehlikeli bir ses tonuyla.

"Ah, peki ne zaman görürüm dersin?" diye alay etti. "Ben senin cinsinden değilim, senin de oldukça yetenekli bir şekilde, daha ziyade böyle el altından, belirttiğin gibi."

"Hayır," dedi yumuşak bir ses tonuyla, "sen [illegible] iyisin."

Bu onu ürküterek sessizliğe gömülmesine sebep oldu. Dudakları titriyordu ve en sonunda ağzını açtı. "Hayır. Bunu yapamazsın. Yaptığın şey affedilemez ve kendini aklamak için tatlı sözler söyleyemezsin," dedi titrek bir sesle.

James dişlerini gıcırdattı ve Caroline ve Blake'in şaşkın bakışlarına aldırmadan ona doğru bir adım attı. "Sinirinden kurtulabilmen için sana bir gün vereceğim, Elizabeth. Yarın bu saate kadar süren var."

"Ve sonra ne olacak?"

Bilerek cüssesiyle onun gözünü korkutarak bağırdı. "Ve sonra benimle evleneceksin."

18. Bölüm

Elizabeth ona tekrar yumruk atınca, hazırlıksız yakalanan James, yere yuvarlandı.

"Bu söylediğin korkunç bir şey!" diye haykırdı.

"Elizabeth," dedi Caroline, bileğinden tutup onu kenara çekerek, "Sanırım az önce sana evlenme teklif etti. Bu söylediği *güzel* bir şey. Güzel bir şey." James'e bakan ve gülmemeye çalışan eşine döndü. "Güzel bir şey değil mi?"

"İçinden gelerek söylemedi," diye çıkıştı Elizabeth. "Böyle söylemesinin tek sebebi kendini suçlu hissetmesi. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyor ve..."

"Bir dakika," diye araya girdi Blake. "Onun yanlış bir şey yaptığının bile farkında olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bilmiyordu. Bilmiyor. Bilmiyorum!" Elizabeth arkasında döndü, gözleri kısılmıştı. "Ve siz orda bile değildiniz. Benim ne söylediğimi nereden biliyorsunuz? Yoksa bizi mi dinliyordunuz?"

Yıllardır James ile birlikte Savaş Ofisi'nde çalışan Blake omuz silkti. "Korkarım, alışkanlıktan."

"Pekâlâ, çok aşağılık bir huymuş. Ben..." Kısa kes-

ti ve sabırsız bir jestle ona doğru ilerledi. "Siz kim-
niz?"

"Blake Ravenscroft," dedi nazikçe eğilerek.

"Kocam," dedi Caroline.

"Ah, evet, *bununla* arkadaş olan." Elizabeth el-
yerde oturmuş, burnunu tutan James'e doğru sallad-
"Yıllarca. Bu bağlantı sizin hakkınızda pek iyi şey-
söylemiyor bana."

Blake gülümsedi.

Elizabeth başını salladı. Baş döndürücü bir hız-
la dünyası başına yıkılmıştı, herkes aynı anda konu-
şuyordu ve bir süre boyunca tutunabildiği tek şey
James'e olan kızgınlığıydı. Parmağını salladı, hâlâ sert-
çe Blake'e bakıyordu. "O bir aristokrat. Lanet olası bir
marki."

"Bu çok mu fena?" diye sordu Blake, kaşlarını kal-
dırarak.

"Bana söylemesi gerekirdi!"

"James," dedi Caroline, kostümü elverdiği kadar
yere eğilerek. "Kanıyor mu?"

"Kanamıyor," diye söylendi James.

Caroline kocasına döndü ve, "Ona iki kere vurdu,"
dedi.

"İki mi?" Blake sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Komik değil," dedi Caroline.

Blake James'e baktı. "Sana iki kez vurmasına izin
mi verdin?"

"Lanet olsun, ben öğrettim ona."

"Bu, canım arkadaşım, ne kadar ileri görüş yoksun-
nu olduğunu gösteriyor."

James kaşlarını çatarak ona baktı. "Ona kendini na-
koruyacağını öğretiyordum."

"Kimden? Senden mi?"

"Hayır! Şeyden... Ah, Tanrı aşkına, ne önemi var
şimdi, ben..." James yukarı baktı ve Elizabeth'in yavaş
yavaş uzaklaştığını görünce ayağa kalktı. "Hiçbir yere
gidemiyorsun," diye homurdandı, elbisesinin kuşağın-
dan tutarak.

"Bırak beni! James!" Sudan çıkmış balık gibi çırpı-
yordu. "BIRAK Beni!

"Asla."

Elizabeth yalvaran gözlerle Caroline'e baktı. Elbet-
te başka bir kadın onun bu kötü durumunu anlardı.
"Lütfen ona beni bırakmasını söyle."

Caroline, önce James'e, sonra Blake'e baktı ve son-
da Elizabeth'e döndü. Açıkça eski dostuna bağlılığı ve
Elizabeth'e karşı hissettiği yakınlık arasında kalmış-
ve kekeleyerek, "Ben-ben hiçbir şey bilmiyorum,
sın kimliğini gizlemiş olması dışında," dedi.

"Bu yetmez mi?"

"Şey," diye kaçamak cevap verdi Caroline, "James'in
insanlara kimliğini açıkladığı nadirdir."

"Ne?" diye ciyakladı Elizabeth ve James'i o aris-
okratik omzundan itmeye çalışarak kendi etrafında
ge döndü. "Bunu daha önce de yapmıştın demek!
Seni ahlaksız, aşağılık..."

"Yeter!" diye kükredi James.

Kostümlü altı kafa köşeden başlarını çıkarttı.

"Gerçekten içeri geçmemiz gerektiğini düşünüyo-
rum," dedi Caroline zayıf bir sesle.

"Tabii eğer seyirci *tercih ediyorsanız*, o başka," diye ekledi Blake.

"Ben eve gitmek istiyorum," diye belirtti Elizabeth, ama kimse onu dinlemiyordu. Bunun kendisini nasıl şaşırttığını bilmiyordu, onu tüm gece boyunca kimse dinlememişti zaten.

James öfkeyle Blake ve Caroline'e bakarak başını salladı ve sonra başıyla evi işaret etti. Elizabeth'i elbisesinin kuşağından daha da sıkıca tuttu. Evin içerisine doğru yürümeye başladığında, Elizabeth'in takip etmekten başka çaresi yoktu.

Birkaç dakika sonra kendisini kütüphanede buldu. Bu ironinin en gaddar darbesiydi bu. BİR MARKİ NASIL EVLENİLİR? hâlâ rafta duruyordu, tam olduğu bıraktığı yerde.

Elizabeth saçma bir gülme arzusunu zorlukla bastırdı. Bayan Seeton haklıydı, her köşeden bir Markiz çıkabilirdi. Soyluluk her yerdeydi, pusuya yatmış kapışına çıkacak fakir ve saf kadınlarla alay etmeyi bekliyordu.

Ve James aynen böyle yapmıştı. Ona nasıl koca bulacağına dair verdiği her dersle onu aşağılamıştı. Nasıl gülümseyeceğini veya nasıl flört edeceğini göstermişti tüm zamanlarda, onu küçültmüştü. Ve alçakgönüllü bir emlak idarecisinden fazlası değilmiş gibi rol yaparak onu öptüğünde, onu yalanlarıyla kirletmişti.

Eğer James onu elbisesinin kuşağından tutmuyor olsaydı, muhtemelen o kahrolası kitabı alıp camdan aşağıya atardı, arkasından da onu.

Elizabeth, James'in, adeta derisini yakan bakışlarının üzerinde hissetti ve başını kaldırıp ona baktığında, kendisinin Bayan Seeton'ın kitabına attığı bakışı yakalamış olduğunu fark etti.

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı, Ravenscroftlar'ın olduğunun farkında olarak.

James kısaca başıyla onayladı ve Elizabeth tüm vücudunun rahatlama ile yumuşadığını hissetti. Blake'i umursamıyordu ve Caroline'i de pek tanıdığı söylenemezdi ama onun koca bulmak için bir kılavuzda medet aramayacak kadar acınacak durumda olduğunu bilmelerini istememişti.

Blake kütüphane kapısını kapattı, sonra içeridekilerin yüzlerine boş bir ifadeyle baktı. "Şey," dedi, gözleriyle bir Elizabeth'e, bir James'e bakarak, "sizi yalnız bırakmamızı ister misiniz?"

"Evet," diye kısa kesti James.

"Hayır!" Elizabeth resmen bağırmıştı.

"Bence gitmeliyiz," dedi Blake eşine.

"Elizabeth kalmamızı istiyor," dedi Caroline, "ve ben burada onunla yalnız bırakamayız."

"Uygun kaçmaz," diye hızla ekledi Elizabeth. James ile baş başa kalmak istemiyordu. Eğer yalnız kalsalar, onun aklını başından alacak ve sinirini unutturacaktı. Tatlı sözler ve yumuşak dokunuşlarla neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlama yetisini kaybettirecekti. James bu güce sahip olduğunu biliyordu ve bunun için ondan nefret ediyordu.

"Bence uygun olmayı çoktan bıraktık," dedi James sertçe.

Caroline masanın köşesine doğru çöktü. "Ama Tanrım."

Blake ona alaycı bir bakış attı. "Sen ne zamandan beri uygun olmak konusuna bu kadar önem vermeye başladın?"

"Şeyden beri... Öf, sus canım." Ve sonra kısık bir sesle ekledi, "Onların evlenmelerini istemiyor musun?"

"On dakika öncesine kadar onun varlığından bile haberim yoktu."

"Onunla evlenmeyeceğim," diye belirtti Elizabeth, kelimeler ağzından çıkarken sesinin çatladığını fark etmeden. "Ve siz ikiniz de, sanki ben odada yokmuşum gibi konuşmazsanız, hoşuma gider."

Caroline'in gözleri yere doğru kaydı. "Üzgünüm," diye homurdandı. "Ben de bundan nefret ederim."

"Eve gitmek istiyorum," dedi Elizabeth tekrar.

"Biliyorum, şekerim," diye mırıldandı Caroline, "ama bunu çözüme kavuşturmamız gerek ve..."

Birden kapının çalındığını duydular.

"Git buradan," diye bağırdı Blake.

"Eğer bunu şimdi çözersek, yarın sabah kendini çok daha iyi hissedeceksin," diye devam etti Caroline sözlerine. "Sana söz veriyorum..."

"SESSİZLİK!"

James'in sesi odayı öyle bir titretti ki, Elizabeth oturmak zorunda kaldı. Ne yazık ki, kuşağı hâlâ James'in eline sarılıydı ve bu da nefes almasını güçleştiriyordu. "James," dedi öfkeyle, "bırak beni."

"Tanrı aşkına," diye kükredi, "bir adam bu kadar gürültü içerisinde nasıl *düşünebilir*? Tek bir konuşma yapamaz mıyız? Sırayla konuşalım, böylece herkes söylenilenleri anlayabilir."

"Aslında," diye ekledi Caroline, "tartıştığımız şey aynı konuydu. Elbette *hep bir ağızdan* konuştuğumuz için..."

Blake birden onu kenara çekince, Caroline ufak bir çığlık atarak sustu.

"Elizabeth ile konuşmam gerek," dedi James. "Yalnız."

Elizabeth'in cevabı kendinden emin ve çabuktu. "Hayır."

Blake, Caroline'i de peşinden sürükleyerek kapıya doğru yürümeye başladı. "Gitmemizin zamanı geldi hayatım."

"Onu kendi isteği dışında burada bırakamayız," diye karşı çıktı Caroline. "Bu doğru olmaz, vicdanen, ben bunu..."

"Ona zarar vermeyecek," diye sözünü kesti.

Ama Caroline ayağını masanın bacağına taktı. "Onu bırakmıyorum," diye isyan etti.

Elizabeth, odanın karşı köşesinden bir ağız dolusu teşekkür etti.

"Blake..." dedi James, gözlerini, portakal renkli fularkabağı kollarını sandalyeye sarmış Caroline'e çevirerek.

Blake omuz silkti. "Yakında öğrenirsin James, kadınla bazı zamanlar tartışmaya girmemen gerekir."

"İyi, ama bunu başka bir kadınla öğrenecek," diye belirtti Elizabeth, "çünkü ben onunla evlenmiyorum."

"Pekâlâ!" diye patladı James, sinirli bir şekilde kolunu Blake ve Caroline'e sallayarak. "Kalın ve dinleyin. Zaten kapıyı dinleyecektiniz, nasıl olsa. Ve sana gelince..." Öfkeli bakışlarını Elizabeth'e çevirdi. "Beni *dinleyeceksin* ve benimle *evleneceksin*."

"Gördün mü?" diye fısıldadı Caroline, Blake'e. "Yola geleceğini ve kalmamıza izin vereceğini biliyordum."

James yavaşça arkasına döndü. Boynu öyle gerilmişti ki çenesi titriyordu. "Ravenscroft," dedi Blake'e, sesi korkutucu derecede kontrollüydü, "bazen sen de onu boğmak istemiyor musun?"

"Ah, her zaman," dedi Blake neşeyle. "Ama yine de senin yerine benimle evlendiği için minnettarım."

"Ne?" diye ciyakladı Elizabeth. "Ona evlenme mi teklif etti?" Bakışları Caroline'de sabitlenmişti. "Sana evlenme mi teklif etti?"

"Evet," diye baştan savma bir omuz silkmeyle cevap verdi Caroline. "Ama ciddi değildi."

Elizabeth gözlerini sertçe James'e çevirdi. "Sahte evlilik teklifleri etme alışkanlığını mı geliştiriyorsun?"

James gözlerini daha da sertçe Caroline'e çevirdi. "Bu durumu *iyiye* götürmüyorsun."

Caroline berrak gözlerini kocasına çevirdi.

"Yardım için bana bakma," dedi.

"Eğer evet deseydim benimle evlenecekti," dedi Caroline, derin bir iç çekerek. "Ama sormasının tek sebebi Blake'in teklif etmesini sağlamaktı. Aslında çok düşünceli bir hareketti. Sana mükemmel bir koca olacak Elizabeth. Söz veriyorum."

Elizabeth, üçüne de, gözlerine inanamayarak baktı. Onların aralarındaki iletişimi takip etmek çok yorucuydu.

"Kafanı karıştırıyoruz, öyle değil mi?" diye sordu Caroline. Elizabeth ne söyleyeceğini şaşırmıştı.

"Aslında oldukça etkileyici bir hikâye," dedi Blake omuz silkerek. "Hakkında bir kitap yazardım, ama kimse bana inanmazdı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Caroline, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Adını ne koyardın?"

James öfkeli yüzünü Blake'e iyice yaklaştırdı. "Neden ARKADAŞLAR NASIL TAMAMEN VE GERİ DÖNÜŞÜ OLMAKSIZIN DELİRTİLİR? koymuyorsun?"

Elizabeth başını salladı. "Hepiniz manyaksınız. *Buna* eminim."

Blake omuz silkti. "Bunu ben de sık sık düşünüyorum."

"İzin verirseniz, Elizabeth ile özel konuşabilir miyim?" diye çıkıştı James.

"Çok üzgünüm," dedi Blake, adeta onu gıcık etmek için tasarlanmış bir sesle. "Niçin burada olduğumuzu tamamen unutmuşum."

James sol elini alnının üzerindeki saçlarına daldırıp çekti. Elini Blake'in boynunu sıkmaktan alı koyacak tek yol buydu herhalde. "Kur yapmanın neden bu başaykeri daha iyi olduğunu şimdi anlıyorum," diye kükredi.

Blake kaşını kaldırdı. "Yani?"

"Yani her şeyi mahvettiniz."

"Neden?" diye araya girdi Elizabeth. "İstemeyerek kimliğini ortaya çıkardığı için mi?"

"Sana yarın her şeyi açıklayacaktım."

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmaman umrumda değil!" diye bağırdı James. "Söylediklerim doğru."

"Affedersin, sözünü kesiyorum ama," diye araya girdi Caroline, "sana inanıp inanmamasını umursaman gerekmez mi? Ne de olsa, ona evlenme teklif ettin."

James titremeye başladı, birinin boğazını sıkmak için çaresizce bakındı ama en çok kime sinirli olduğunu kestiremedi. Alaycı bakışlarıyla Blake, şimdiye kadar yaratılmış her işe en çok burun sokan kadın Caroline ve *Elizabeth*...

Elizabeth. Evet, gerçekten dalmak istediği insan o olmalıydı, çünkü onun düşüncesi bile vücudunun birkaç derece daha ısınmasına sebep oluyordu. Ve bu sefer bunun sebebi tutku değildi.

Öfkeliydi. Kemiklerini titretecek, dişlerini takırdatacak, kaslarını derisinden dışarı fırlatacak kadar öfkeliydi. Ve belli ki, bu üç insan her ahmakça şakalarında

kendilerini daha da fazla tehlikeye attıklarının farkında değillerdi.

"Şimdi ben konuşacağım," dedi, sesini acı verici derecede yavaş ve sabit tutmaya çalışarak. "Ve sözümü kesen insan pencereden dışarı fırlatılacak, anlaşıldı mı?"

Hiç kimse bir şey söyleyemedi.

"*Anlaşıldı mı?*"

"Sessiz olmamızı istediğini sanmıştım," dedi Blake.

Caroline'in ağzını açması için gereken tek teşvikin bu olduğu anlaşılmıştı ve, "Pencerenin açık olmadığının farkında mı sence?" dedi.

Elizabeth eliyle ağzını kapattı. James ona baktı. Eğer gülerse, onu çok fena yapacaktı.

Derin bir nefes aldı ve onun mavi gözlerine sabitlendi. "Sana kim olduğumu söylemedim çünkü buraya teyzeme şantaj yapan kişinin kim olduğunu soruşturmak için çağırılmıştım."

"Birisi teyzene şantaj mı yapıyor?" diye inledi Caroline.

"Ulu Tanrım!" diye haykırdı Blake. "O aptal, ölüme susamış olmalı." Elizabeth'e döndü. "Ben bile o eski ejderden korkarım."

James, Ravenscroftlar'a döndü ve sonra dikkat çekmeye çalışır gibi pencereye baktı. Sonra tekrar Elizabeth'e döndü. "Sana Danbury Köşkü'ndeki asıl görevimden bahsetmem pek ihtiyatlı olmayacaktı, çünkü hatırlarsan, ilk şüphelendiğim kişi sen olmuştun."

"Elizabeth'den mi şüphelendin?" diye sözünü kesti Caroline. "Sen deli misin?"

"Şüphelendi," diye doğruladı Elizabeth. "Ve öyle. Deli, evet."

James sakinleştirici bir nefes aldı. Rastgele alevlenmeye çok yakındı. "Hemen Elizabeth'i şüpheli listesinden kaldırdım," diye inledi.

"İşte bana o zaman kim olduğunu söylemeliydin," dedi Elizabeth. "Şeyden önce..." Kendini orada sıkıştırdı ve kararlı bir şekilde yere bakmaya başladı.

"Neyden önce?" diye sordu Caroline.

"Pencere, tatlım," dedi Blake, karısının kolunu hafifçe okşayarak. "Pencereyi unutma."

Başını salladı ve bekleyiş dolu bir bakışla James ve Elizabeth'e döndü.

Tüm varlığını Elizabeth'e odaklamaya çalışan James, bilerek onu duymazdan geldi. Kazık yutmuş gibi dik bir şekilde, bir sandalyeye oturmuştu ve yüzü öyle gergin görünüyordu ki, en basit okşamayla kırılacak gibi duruyordu. Bir saat önceki halini hatırlamaya çalıştı; tutku ve zevkle yıkanmış halini.

"Sana o zaman kimliğimi açıklamak istemedim," diye devam etti, "çünkü ilk görevimin teyzemi ön plana koymak olduğuna karar verdim. O bana..." Bu tem yaşlı kadına olan bağlılığını ifade edebilecek sözcükler aradı ama sonra aklına Elizabeth'in geçmişini bildiği geldi. Aslında, tüm çocukluğunu baştan aşağıya anlattığı tek insandı. Blake bile parça pinçik biliyordu.

"O benim için o kadar önemli ki," dedi sonunda. "Yapamadım..."

"Leydi Danbury'ye olan sevgini açıklamak zorunda değilsin," dedi Elizabeth sessizce, gözlerini gözlerinden kaçırarak.

"Teşekkür ederim. Şantajcının kim olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ayrıca bu kişinin tehlikeli olup olmadığına da karar verebilmemin hiçbir yolu yok. Seni bu konuya daha fazla dâhil etmek için hiçbir sebep göremedim."

Elizabeth aniden başını kaldırdı. Gözlerindeki ifade içler acısıydı. "Elbette Leydi Danbury'ye zarar vermek hiçbir şey yapmayacağını biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Ona olan bağlılığın aşikâr. Ama böyle durumlar konusunda deneyimli olmadığın bir gerçek ve..."

"Ve tahminimce sen deneyimlisin?" dedi Elizabeth, hafif alaycı bir şekilde.

"Elizabeth, hayatımın son on senesini Savaş Ofisi'nde çalışarak geçirdim."

"Silah," diye fısıldadı. "Fellport'a saldırman. Bir şeylerin yanlış olduğuna emindim."

James sessizce küfür etti. "Fellport ile olan kavgamın Savaş Ofisi'ndeki deneyimimle hiçbir ilgisi yoktu. Tanrı aşkına Elizabeth, adam sana saldırmıştı."

"Evet," diye cevap verdi, "ama vahşetle fazla iç içe gibiydin. Senin için çok kolay olmuştu. Silahını çekişin... Onunla fazlasıyla haşır neşir olmuş gibiydin."

Öne eğildi. "O dakikada hissettiğim şey çok ayrı bir duyguydu. Öfkeydi Elizabeth, saf, ilkel ve daha önce damarlarımdan geçenden çok farklı."

"Sen daha önce hiç öfkelenmedin mi?"

Yavaşça başını salladı. "O şekilde değil. Fellport benim olana saldırmaya cesaret etmişti. Onu öldürmediğim için şanslı sayılır."

"Ben senin değilim," diye fısıldadı. Ama sesi güvensizdi.

"Değil misin?"

Odanın karşı köşesinde duran Caroline iç çekti.

"James," dedi Elizabeth. "Seni affedemem. Sadece affedemem."

"Neden beni affedemezsin?" diye çıkıştı. "Sana ihanet olası bir unvanım olduğunu söylemedim diye mi? Kahrolası bir marki istemediğini sanıyordum."

Onun kızgınlığından ürken Elizabeth fısıldayarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hatırlamıyor musun? Tam bu odadaydık. Kitap tutuyordun ve..."

"Kitaptan bahsetme," dedi, sesi kısık ve öfkeliydi. "Sakın kitaptan bahsetme."

"Neden?" diye alay etti, kızgınlığı ve acısı onu acımasızlaştirmişti. "Ne kadar çaresiz olduğunun hatırlatılmasını istemediğinden mi? Ne kadar açgözlü ve hırslı olduğunun?"

"James!" diye haykırdı Caroline. "Yapma."

James çok ileri gitmişti. "Benden çok farklı değilsin, Elizabeth Hotchkiss. Dürüstlük hakkında vaaz veriyorsun ama kendin, zavallı, hazırlıksız bir ahmağı evlilik ağına düşürmeye hazırlanıyordun."

"Hiç de değil! Kendi durumumu açıklamadan kimse ile evlenmezdim. Bunu biliyorsun."

"Biliyor muyum? Böyle asil kurallardan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Aslında, tek hatırladığım hilelerini benim üzerimde deniyor olduğundu."

"Bunu sen kendin istedin!"

"James Siddons, emlak idarecisi, alay etmek için yeterince iyiydi," diye küçümsedi, "ama evlenmek için yeterince iyi değil. Öyle değil miydi?"

"James Siddons'u seviyordum!" diye bağırdı. Ve sonra, kendi söylediğinden korkarak kapıya doğru koşmaya başladı.

Ama James fazla hızlıydı. Yolunu kapattı, fısıldayarak, "Beni seviyor muydun?" diye sordu.

"*Onu* seviyordum," diye bağırdı. "Senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben aynı adamım."

"Hayır, değilsin. Benim tanıdığım o adam yalandı. Bir kadınla senin benimle ettiğin gibi alay etmezdi. Ve sonra da..." Sesi kesildi ve dudaklarından dehşet içeriğinde bir kahkaha çıktı. "Ve yine de, etti. Etmedi mi?"

"Tanrı aşkına, Elizabeth, bu kadar fena ne yaptım ki?"

İnanamayarak ona gözlerini dikti. "Bilmiyorsun öyle, öyle değil mi? Midemi bulandırıyorsun."

Boğazındaki kaslar öfkeyle titredi ve vücudundaki tüm gücü, onu omuzlarından tutup kendine gelmesi için sallamama isteğine karşı gelmek için kullandı. Kızgınlığı ve acısı öyle tazeydi ve yüzeye öyle yakındı ki, ufacık bir duygu gösterisinin, tüm öfke selini serbest bırakmasından korkuyordu. En sonunda, zar

zor sahip olduğuna inandığı, kendini kontrol yetisini kullanarak ağzından iki kelime çıkarmayı başarabildi. "Açıkla lütfen."

Bir süre tamamen sabit duran Elizabeth, ayağını yere odanın içerisinde azametle yürüyerek BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i hızla raftan çekti. "Bunu hatırlıyor musun?" diye bağırdı, küçük kırmızı kitabı havada sallayarak.

"Bana Ravenscroftlar'ın önünde kitaptan bahsetmemi söylemiştin yanlış hatırlamıyorsam."

"Fark etmez. Onların önünde beni yeterince rezil ettin nasıl olsa. Bu işi ben de bitirebilirim."

Caroline, onu rahatlatmak için Elizabeth'in kolunun elini koydu. "Bence çok cesursun," dedi yumuşak bir tonla. "Sakın hiçbir şekilde rezil olduğunu düşünme lütfen."

"Ah, öyle mi dersin?" diye sertçe çıkıştı Elizabeth, her kelimede boğulur gibi. "Pekâlâ, öyleyse şuna bak!" Kitabı Caroline'in ellerine doğru fırlattı.

Kitabın kapağı dönüktü, o yüzden Caroline olanlara hiçbir anlam veremediğini mırıldanıyordu ki, kitabı çevirdi ve başlığı okuyunca dudaklarından küçük bir dehşet haykırışı koptu.

"Neymiş o, hayatım?" diye sordu Blake.

Sessizce, kitabı ona uzattı. Adam baktı, sayfaları birkaç kez şöyle bir çevirdi. Sonra ikisi birden James'e baktılar.

"Ne olduğundan pek emin olamadım," dedi Caroline dikkatlice, "ama aklıma çok çeşitli felaketler gelebileceği geliyor."

"Beni bununla buldu," dedi Elizabeth. "Gülünç bir olduğunu biliyorum ama evlenmek zorundaydım ve tavsiye alacak kimsem yoktu. Ve sonra o ben bununla buldu ve benimle alay edeceğinden korktum dana etmedi." Nefes almak için duraksadı ve alelacele gözyaşını sildi.

"Çok nazikti. Ve sonra bana öğretmenlik yapmayı önerdi. O da benim bir marki ile asla evlenemeyeceğimi kabul etmişti."

"Asla öyle bir şey demedim!" dedi James heyecanla. "Bunu sen dedin. Ben değil."

"Kitabı yorumlamak için bana yardım etmeyi önerdi, böylece..."

"Kitabı yakmayı önerdim, hatırlarsan. Sana tamamen saçmalık olduğunu söyledim." Öfkeyle ona baktı ve sonra bu onu titretmeyince, öfkeyle Blake ve Caroline'e döndü. Bunun da bir etkisi olmamış gibiydi, o yüzden tekrar Elizabeth'e döndü ve, "Tanrı aşkına, o kitapta uyulması gereken tek bir kural var bile," diye bağırdı.

"Neymiş o?" diye sordu Elizabeth, küçümseyerek.

"Lanet olası markin ile evlenmen gerektiği!"

Uzun bir süre sessiz kaldı, mavi gözleri gözlerine değdirilmişti ve sonra midesini ikiye ayıran bir hareketle arkasını döndü.

"Bana nasıl koca bulacağım konusunda yardım edebileceğini söyledi," dedi Ravenscroftlar'a. "Ama onun kim olduğunu asla söylemedi. Lanet olası bir soylu olduğundan asla söz etmedi."

Kimse yorum yapmamıştı, o yüzden Elizabeth ... bir nefes vererek, "Ve şimdi tüm hikâyeyi biliyorsunuz. Benimle ve içinde bulunduğum talihsiz durumla... nasıl alay ettiğini biliyorsunuz."

James göz açıp kapayıncaya kadar odayı ... "Sana asla gülmedim, Elizabeth," dedi, gözlerini ... züne dikmişti. "Buna inanmalısın. Sana zarar ver... değildi niyetim."

"Peki, ama verdin," dedi.

"Öyleyse evlen benimle. Bütün hayatım boyun... sana kendimi affettirmeye çalışmama izin ver."

Gözünün kenarından koca bir damla düştü. "B... nimle evlenmek istemiyorsun."

"Sana defalarca sordum," dedi sabırsız bir iç ... meyle. "Daha ne kadar kanıtlamam gerekiyor?"

"Gururumu korumama izin yok mu? Yoksa bu ... tabakadan insanlar için ayrılmış bir duygu mu?"

"Ben o kadar kötü bir insan mıyım? Pekâlâ, ... kim olduğumu söylemedim. Özür dilerim. Um... ma, parama, herhangi bir şeyime değil, *bana*, ya... bana, âşık olmandan zevk aldığım için beni affet."

Boğazından bir hıçkırık sesi geldi. "Bu bir ... mıydı?"

"Hayır! Elbette, bir sınav değildi. Sana kimli... saklamamın çok geçerli sebepleri olduğunu söyle... tim. Ama... Ama..." Yüreğindekileri nasıl ifade ed... hakkında hiçbir fikri olmayan James, doğru kel... bulmak için savaşıyordu. "Ama yine de iyi hisset... Hiçbir fikrin yok, Elizabeth. Hiç ama hiç bir fi... yok."

"Hayır," dedi sessizce. "Yok."

"Beni cezalandırma, Elizabeth."

Sesi, duyguları yüzünden iyice kalınlaşmıştı ve Elizabeth bu sıcak baritonu ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Oradan çıkması, kalbini daha fazla yalanla ... dürmeden kaçması gerekiyordu.

Ellerini onun ellerinden çekerek aceleyle kapıya ... neldi. "Gitmem gerek," dedi telaşla. "Şu anda se... le olamam."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu James, yavaşça ... takip ederek.

"Eve."

Onu gitmekten vazgeçirmek için kolunu uzattı. "Eve yalnız başına gitmiyorsun. Karanlık ve bu çevre, ... boş eğlence düşkünleriyle dolu."

"Ama..."

"Benden nefret bile etsen umrumda değil," karşı ... masına tahammülü olmayan bir sesle. "Bu odadan ... başına çıkmana izin vermeyeceğim."

Yalvarırcasına Blake'e baktı. "Öyleyse sen yapabilir ... sin? Beni eve bırakabilir misin? Lütfen?"

Blake ayağa kalktı ve başıyla onaylamadan önce kısa ... süreliğine James'e baktı. "Onur duyarım."

"Ona iyi bak," dedi James ters bir sesle.

Blake tekrar başıyla onayladı. "Bakacağımı biliyorsun." Elizabeth'e kolunu uzattı ve ona odadan çıkar... eşlik etti.

James onların gitmesini izledi, sonra, vücudu ak... boyunca bastırmaya çalıştığı tüm duygularla tit-

rerken, duvara yaslandı. Öfke, acı, tükenme ve lanet olası hüsran... Ne de olsa, Elizabeth ile ormandayken kendisi tatmin olamamıştı. Hepsi birikmiş içini kemiriyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

Sonra bir ses duydu ve yukarı baktı. Kahretsin, Caroline'in hâlâ odada olduğunu unutmuştu.

"Ah, James," diye iç çekti. "Nasıl yaparsın?"

"Sonraya sakla Caroline," diye çıkıştı. "Yalnızca sonraya sakla."

Ve sonra holdeki kalabalığa dikkatsizce çarparak odadan fırtına gibi çıktı. Kulübesinde o akşam onu arkadaşlık edebilecek bir şişe viski vardı.

19. Bölüm

Elizabeth'in, James'le bu kadar samimi olmasına rağmen Blake Ravenscroft'un akıllı bir adam olduğunu anlaması uzun sürmedi. Onu eve bırakırken, sohbet etme girişiminde bulunmamış veya burnunu sokacak şekilde sorular sormamıştı, aksine tek yaptığı bir omzuna rahatlatıcı bir şekilde dokunarak, "Eğer bana ihtiyacın olursa, Caroline'in seninle seve seve ilgilenmek isteyeceğine eminim," demek oldu.

Çenesini ne zaman kapatacağını bilmek akıllı insanlara özgü bir şeydi.

Eve dönüş, Elizabeth'in yol tarifleri dışında, sessizlik içinde gerçekleşmişti.

Hotchkiss Kulübesi'ne yaklaştıklarında, bu küçük yerin ışıklarla parladığını gören Elizabeth, şaşkınlığa düştü. "Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Evdeki tüm mumları yakmış olmalılar."

Ve sonra, elbette, alışkanlıktan, aklından o fitillerin ne kadar tuttuğunu hesaplayarak misafirler için saklanan balmumu mumları yakmamış olmaları için dua etti.

Blake gözünü yoldan ayırarak ona baktı. "Yanlış bir şey mi var?"

"Umarım yoktur."

Kulübeye yaklaşınca, Elizabeth, Blake'ten herhangi bir işaret beklemeden aşağıya atladı. Hotchkiss Kulübesi'nin böyle gürültülü olmasını gerektirecek herhangi bir sebep, herhangi bir faaliyet yoktu. Fakat evden ölüleri bile uyandırabilecek kadar çok ses geliyor ve her nekadar mutlu ve yüksek bir ses gibi de olsa, Elizabeth göğsünde yükselen paniğe engel olamıyordu.

Kapıdan içeri daldı ve yüksek sesli ciyaklamaların ve kahkahaların geldiği oturma odasına doğru ilerledi. Susan, Jane ve Lucas el ele tutuşmuş, bir daire etrafında dönüyorlar, ciğerlerini parçalayacak kadar güçlü bir sesle eğlenceli şarkılar söyleyip gülüşüyorlardı.

Elizabeth resmen donup kaldı. Daha önce kardeşlerini hiç böyle görmemişti. Son beş yılda yaşadıkları tüm endişeleri omuzladığını ve nispeten onlara iyi bir çocukluk yaşattığını düşünmekten hoşlanıyordu fakat daha önce onları asla bu kadar mutlu görmemişti.

Blake'in yanında dikildiğini hissetti ve o, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadığında, bir cevap bile veremedi.

Yaklaşık beş saniye sonra, Susan kapıda dikilen ve onlara hayretler içerisinde bakan ablasının varlığını fark etti ve dans eden çemberi hızla durdurdu. Jane ve Lucas birden gülerek birbirlerine çarptılar.

"Elizabeth!" diye haykırdı Susan. "Evdesin."

Elizabeth yavaşça başını salladı. "Ne oluyor burada? Hâlâ uyanık olacağınızı tahmin etmiyordum."

"Ah, Elizabeth!" diye bağırdı Jane. "Dünyanın en mükemmel şeyi oldu. Asla inanamayacaksın!"

"Harika," diye cevapladı Elizabeth, duyguları fazla zarar görmüş olduğundan, bu kelimeye fazla bir his ekleyememişti. Ama denedi. Kardeşlerine böyle bir mutluluğu getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama yüzündeki acıyı biraz olsun silip en azından heyecanlı görünmeye çalışmayı onlara bir borç biliyordu.

Susan yazı masasının üzerinde duran kâğıdı alarak koşuyla Elizabeth'e doğru ilerledi. "Bak, sen dışarıdayken eve ne geldi. Bunu bir haberci getirdi."

"*Üniformalı* bir haberci," diye ekledi Jane. "Korkunç derecede yakışıklıydı."

"O bir uşaktı," dedi Lucas.

"Bu yakışıklı olmadığı anlamına gelmiyor," diye ekledi onu Jane.

Elizabeth gülümsediğini fark etti. Lucas ve Jane'i birlikte izlemek şaşılacak derecede *normal* gelmişti. Bu berbat akşamın geri kalanı gibi değildi.

Susan'dan aldığı kâğıda baktı.

Ve sonra elleri titremeye başladı.

"Mükemmel değil mi?" diye sordu Susan, mavi gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Elizabeth, kusma isteğiyle savaşmaya çalışarak hiçbir şey söylemedi.

"Kim olabilir sence?" diye sordu Jane. "Oldukça harika biri olmalı. Dünyadaki en nazik, en hoş insan."

"Bakabilir miyim?" diye homurdandı Blake.

Sessizce, ona kâğıdı uzattı. Başını kaldırdığında Susan, Jane, ve Lucas'ın şaşkınlıkla ona baktıklarını gördü.

"Sevinmedin mi?" diye fısıldadı Jane.

Blake kâğıdı ona geri verdi ve o, sanki tekrar okumak, mesajı değiştirecekmişçesine başını eğdi.

Sör Lucas Hotchkiss,
Bayan Hotchkiss,
Bayan Susan Hotchkiss,
Bayan Jane Hotchkiss,

Ailenizin, isimsiz bir hayırsever tarafından yapılan 5000 pound değerindeki banka ödemesinin, alıcısı olduğunuzu bildirmekten büyük zevk duyarım.

Sör Lucas'ın Eton'a gidebilmesi için gereken diğer ayarlamalar bağışçınız tarafından yapılmıştır. Bir sonraki dönemin başlangıcında okula orada devam edebilir.

İçtenlikle,
Geo. Shillingworth
Shillingworth ve Oğulları, Hukuk Bürosu

James'tendi. Öyle olmalıydı. Gözlerindeki sertliğe engel olamayarak Blake'e döndü.

"Yalnızca sana yardım etmek istemiş," dedi Blake yumuşakça.

"Bu küçük düşürücü bir şey," dedi güçlükle. "Bunu nasıl kabul ederim? Bunu nasıl..."

Elini koluna koydu. "Sinirlerin bozuk. Belki de bunu sabah düşünsen..."

"Elbette sinirlerim bozuk! Ben..." Elizabeth kardeşlerinin felakete uğramış gibi bakan gözlerini üzerinde hissetti ve kendi sözlerinden korkarak eliyle ağzını kapattı.

Üç çift mavi göz bir onun bir tanımadıkları Bay Ravenscroft'un yüzüne bakıp duruyordu.

Bay Ravenscroft. Onu çocuklarla tanıştırmalıydı. Verdiği tepkiyle onları yeterince üzmüş olmalıydı zaten, bari eşikte duran kişinin kim olduğunu onlara söylemeliydi. "Susan, Jane, Lucas," dedi, sesini dengeli tutmaya çalışarak, "bu Bay Ravenscroft. Kendisi..." Yutkundu. Az kalsın "Bay Siddons'ın arkadaşı," diyecekti, ama bu onun gerçek ismi bile değildi, öyle değil mi? "Leydi Danbury'nin bir arkadaşı," diye tamamladı cümlesini. "Ve beni eve bırakacak kadar da nazik biri."

Kardeşleri mırıldanarak selam verdiler ve Elizabeth, Blake'e dönerek, "Bay Ravenscroft, bunlar..." birden sustu ve gözleri kısıldı. "*Bay* Ravenscroft diyorum ama öyle mi gerçekten? Siz de bir çeşit unvan kullanmıyorsunuz, değil mi?"

Blake başını salladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. "Basit bir bay, korkarım, gerçi yukarıdan aşağıya bir açıklama söz konusuysa, babam viscount'tur."

Elizabeth, onun bu yorumla eğlendirici olmaya çalıştığını bilerek gülümsemek istedi ama yapamadı.

dı. Onun yerine, kardeşlerine dönerek, "Bunu kabul edemeyiz," dedi.

"Ama..."

"Edemeyiz." Elizabeth hangi kardeşinin karşı çıkmış olduğunu bile duyamayacak kadar çabuk cevap vermişti. "Bu çok fazla. Böyle bir yardımı kabul edemeyiz."

Görünüşe göre Jane aynı fikirde değildi. "Ama parayı bize kim verdiyse, bizim almamızı istememiş midir sence?"

Elizabeth boğazındaki yumruya rağmen yutkunmaya çalıştı. James'in amacının ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Bu onunla alay etmek için hazırlanmış bir oyunun parçası mıydı? Tüm yaptıklarından sonra onun aklının nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki?

"Eminim istemiştir," dedi dikkatle, "yoksa mektubun başında bizim isimlerimiz olmazdı. Ama bunun konuyla alakası yok. Bir yabancıdan bu tür bir parayı kabul edemeyiz."

"Belki bir yabancı değildir," dedi Susan.

"Öyleyse daha da kötü!" diye karşı çıktı Elizabeth. "Tanrım, tahmin edebiliyor musunuz? Korkunç bir insan, bizi kuklasıymış gibi iplerimizden tutarak kaderimizi kontrol edebileceğini düşünüyor. Bu hastalık. Hastalık."

Birden sessizlik oldu. Hemen ardından delip geçirici bir ses çıktı. Lucas, gözyaşlarıyla savaş veriyordu. Yürek parçalayıcı derecede büyük gözlerini Elizabeth'e baktı. "Bu Eton'a gidemeyeceğim anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı.

Elizabeth'in nefesi boğazına takıldı. Lucas'a, James'in parasını kabul edemeyeceklerini ve o okula gidemeyeceğini söylemeye çalıştı ama kelimeler resmen ağzından çıkmıyordu.

Kardeşinin titreyen yüzüne bakarak kalakaldı. Üst dudağını sabit tutmak ve hayal kırıklığını göstermemek için çok uğraşıyordu. Küçük kolları vücudunun yanlarında iki sopa gibi kasılmıştı ve çenesini sabit tutmak gözyaşlarını durduracakmışçasına çenesini sıkıyordu.

Elizabeth ona baktı ve gururunun sonuçlarını gördü.

"Eton'u bilmiyorum," dedi, ona sarılmak için eğilerek. "Belki bir şekilde halledebiliriz."

Ama Lucas geri çekildi. "Paramız yetmez. Bunu gidemek için çok uğraşıyorsun ama ben gerçekleri biliyorum. Gidemeyeceğim. Asla gidemeyeceğim."

"Bu doğru değil. Belki bu," belirsizce mektubu işaret ederek, "başka bir manaya geliyordur. Kelimeleri tamamen inançtan yoksundu ve sekiz yaşındaki bir çocuk bile - hatta *özellikle* de sekiz yaşındaki bir çocuk - yalan söylediğini hemen anlardı.

Lucas'ın gözleri ona hayatının en acı veren ve en uzun bakışını atmıştı. Ve sonra yalnızca yutkundu ve, "Ben yatmaya gidiyorum," dedi.

Elizabeth onu durdurmaya çalışmadı bile. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Susan başını salladı. "Ama seni anlamıyorum."

"Bunu kabul edemeyiz, Susan. Bağışçımıza sonsuza kadar borçlu kalırız."

"Ama ne önemi var ki? Kim olduğunu bile bilmiyoruz!"

"Ona borçlu kalmayacağım," dedi Elizabeth öfkeyle. "Kalmayacağım."

Susan bir adım geri çekildi, gözleri büyümüştü. "Kim olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı. "Bunu kimin gönderdiğini biliyorsun."

"Hayır," dedi Elizabeth, ama ikisi de yalan söylediğini biliyordu.

"Biliyorsun. O yüzden kabul etmek istemiyorsun."

"Susan, bunu daha fazla tartışmayacağım."

Susan geri çekildi ve hole uzanıp kapı kolunu tuttu. "Ben gidip Lucas'ı teselli edeceğim," dedi. "Ağlayacak bir omuza ihtiyacı var."

Elizabeth irkildi.

"Oldukça isabetli bir karar," diye mırıldandı Blake Susan yukarı çıkar çıkmaz.

Elizabeth döndü. Onun orada olduğunu tamamen unutmuştu. "Efendim?"

Adam başını salladı. "Tekrarlamayı gerektirecek kadar önemi yok."

Bacakları onu bir saniye daha ayakta tutmayı reddederek koltuğa çökmesine sebep oldu. "Bu akşam benim tüm özel konuşmalarıma şahit olmuş oldunuz."

"Hepsine değil."

Elizabeth, şakadan anlamayan bir şekilde gülümsedi. "Markiye dönüp, her şeyi anlatacaksınız herhalde."

"Hayır. Karıma her şeyi anlatacağım ama James'e değil."

Elizabeth kafası karışmış bir halde ona baktı. "Peki, öyleyse *ne* anlatacaksınız ona?"

Blake kapıya doğru ilerlerken omuz silkti. "Eğer onu elinden kaçırırsa bir ahmak olduğunu. Ama sanırım bunu çoktan biliyor."

Elizabeth bir sonraki sabah, bunun berbat bir gün olacağını *bilerek* uyandı. Görmek ve konuşmak istediği üç kimse yoktu, kendisi dâhil.

Kardeşlerini ve onların hayal kırıklığına uğramış yüzlerini görmek istemiyordu. Tamamen yabancı olmalarına rağmen onun tüm aşağılanmalarına şahit olmuş Ravenscroftlar'ı görmek istemiyordu. Leydi Danbury'yi ziyaret etmeyi reddediyordu. James'in bu felaket oyununda nasıl rol aldığını sorup, ağlamasına engel olmaya çalışarak bütün gününü kontesin yanında geçirebileceğini sanmıyordu.

Ve James'i görmek istemediği de aşikârdı.

Kalktı, giyindi ve sonra yatağına oturdu. Üstünde garip bir kırıklık hissediyordu. Bir önceki gün, her açıdan öylesine yorucuydu ki, ayakları, aklı ve kalbi çalışmayı reddediyordu adeta. Bütün hafta kimseyi görmeden, hiçbir şey yapmadan yatakta oturabilse ne mutlu olurdu.

Pekâlâ, mutlu olmazdı. Ama kesinlikle kimsenin kapıyı çalmasını da istemiyordu.

Tık-tık.

Elizabeth kafasını kaldırdı. "Yalnızca bir kez," diye homurdandı tavana bakarak, "yalnızca bir kez olsun bana bir iyilik yapamaz mısın?" Ayağa kalktı, bir adım attı ve sonra tekrar yukarı baktı. "Bu oldukça küçük bir iyilik olurdu hâlbuki."

Kapıyı hızla çekerek açtı. Susan, holde duruyordu ve kapıyı çalmak için elini tekrar havaya kaldırmıştı. Elizabeth, ağzını açarsa, büyük ihtimalle ses tonundan çok da memnun kalmayacağını bilerek hiçbir şey söylemedi.

"Ziyaretçin var," dedi Susan.

"O adamı görmek istemiyorum,"

"Adam değil zaten."

Elizabeth'in yüzü şaşkınlıkla gerildi. "Değil mi?"

"Hayır." Susan krem rengi bir kartvizit uzattı. "Oldukça nazik bir bayana benziyor."

Elizabeth aşağıya bakınca, kartın en kaliteli, en pahalı kâğıttan yapılmış olduğunu fark etti.

Bayan Blake Ravenscroft

"Dün tanıştığımız adamın karısı olduğunu tahmin ediyorum," dedi Susan.

"Evet. İsmi Caroline." Elizabeth elini, daha toplayacak vakti bile olmadığı saçında gezdirdi. "Çok tatlı bir insan ama doğrusunu söylemek gerekirse, şu an ziyaretçilerle uğraşacak halim yok ve..."

"Pardon ama," diye sözünü kesti Susan, "gideceğini sanmıyorum."

"Efendim?"

"Sanırım tam olarak şöyle dedi: 'Ziyaretçi istemeyeceğini tahmin ediyorum ama tam aksini isteyeceği ana kadar beklemeye hazırım.' Sonra oturdu ve çantasından bir kitap çıkardı."

"Ulu Tanrım, BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR değildi, değil mi?"

"Hayır, siyahtı ve sanırım bir çeşit günlüktü çünkü içine bir şeyler yazmaya başladı. Ama dediğim gibi," diye ekledi Susan, "sonra bana baktı ve, 'Merak etmene gerek yok. Ben kendi kendimi eğlendiririm,' dedi."

"Öyle mi dedi?"

Susan onayladı ve omuz silkti. "O yüzden endişelenmedim Defterine bir şeyler yazarken oldukça mutlu görünüyor."

"Gerçekten de gitmeyecek, öyle değil mi?"

Susan başını salladı. "Oldukça inatçı birine benziyor. Seni görene kadar gideceğini sanmıyorum. Yanında yedek elbise getirmiş olduğunu görsem şaşırmam."

"Sanırım saçımı düzeltip aşağıya inmeliyim."

Susan, Elizabeth'in küçük süs masasına uzandı ve fırçayı eline aldı. "Sana yardım edeyim."

Elizabeth bunun bilgi almak için bir çeşit numara olduğunu düşündü. Susan saçını düzeltmesi için ona hiç yardım teklif etmezdi. Ama fırçanın sert kılları kafa derisini öyle güzel okşuyordu ki, Elizabeth kendini bıraktı. Birinin ona ilgi göstermesi oldukça nadir yaşanan bir olaydı.

Elizabeth, Susan soru sormadan önce saçını kaç kez fırçaladığını saydı. Bir fırça, iki fırça, üç fırça, dört... Ah, beşinciden biraz önce duraksadı, bir şeye hazırlanıyor olmalıydı...

"Bayan Ravenscroft'un ziyaretinin dün akşam olan olaylarla bir ilgisi var mı?"

Beş fırça. Elizabeth etkilenmişti. Susan'ın üçüncüyü geçeceğine asla inanmazdı.

Susan, Elizabeth'in saçını bir kez daha fırçaladı. "Lizzie? Beni duydun mu?"

"Bayan Ravenscroft'un ziyaretinin sebebini bilmediğime eminim," diye yalan söyledi Elizabeth.

"Hımm."

"Ah!"

"Pardon."

"Ver şunu bana!" Elizabeth, tarağı kardeşinin elinden kaptı. "Ve tokaları da lütfen. Sivri nesneler konusunda sana güvenmiyorum."

Susan geri adım attı, kollarını birleşirdi ve kaşlarını çattı.

"Sen bana böyle öfkeyle bakarken dikkatimi vermekte zorlanıyorum," diye söylendi Elizabeth.

"İyi."

"Susan Mary Hotchkiss!"

"Benimle annemmişsin gibi konuşma."

Elizabeth uzun, yorgun bir nefes vererek kaşlarını ovdu. Bu sabah bir bu eksikti. "Susan," dedi sessizce. "Sana bilmen gerekenleri söyleyebileceğim an söyleyeceğim."

Susan, açıkça kelimelerini tartarak uzun bir süre ona baktı.

"Bu yapabileceğimin en iyisi," diye ekledi Elizabeth, son tokayı da saçına takarken. "O yüzden biraz olsun şükran gösterip durumumu anlamaya çalışabilirsin."

Susan başıyla onayladı, gözleri hafif bir pişmanlıkla kararmıştı. Elizabeth odadan çıkarken ayağının altından çekildi ve sonra onunla birlikte aşağıya indi.

Elizabeth içeri girdiğinde, Caroline oturma odasındaki koltuğa tünemiş, defterine bir şeyler karalıyordu.

Caroline defterinin kapağını kapattı. "Blake bana her şeyi anlattı."

"Evet, anlatacağını söylemişti. Ben..." Elizabeth durdu, omzunun üzerinden bakabilmek için boynunu çevirdi ve kapının eşiğinde oyalanan Susan'a sert bir bakış attı. Susan bu bakıştan sonra aceleyle uzaklaştı ama Elizabeth yine de ziyaretçisine dönerek, "Bu arada biraz yürümeye ne dersin? Senin nasıl bir konuşma yapacağını bilmiyorum ama eğer yalnız olmamıza ihtiyacın varsa, şiddetle dışarıya çıkmamızı öneriyorum".

Caroline bir kahkaha attı. "Ailelere bayılıyorum. Anlamlmaz derecede meraklılar." Ayağa kalktı. "Eminim sen şimdi onların Yunanistan'da, hatta daha da uzakta olmalarını umuyorsundur. Benim büyürken hiç ailem olmadı ve sana kulak misafiri olacak kadar çok ilgi duyan insanlarla çevrili olmanın güzel bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Bu insanın içinde bulunduğu ruh haline göre değişir sanıyorum," dedi Elizabeth.

Caroline karnına dokundu. "Biraz da bu yüzden bu çocuğu sabırsızlıkla bekliyorum. Geçmişimde hiç ailem yok, bari geleceğim için bir tane yaratayım."

Ön kapıdan dışarı çıktılar ve evden uzaklaşarak yürümeye başladılar. Caroline küçük siyah defterini hâlâ elinde tutuyordu. Kulübe gözden kaybolunca Caroline Elizabeth'e dönerek, "Umarım James'in bahsi ödemesi yüzünden onurun kırılmamıştır," dedi.

"Başka türlü nasıl hissedebilirim, bilmiyorum."

Caroline bir öğüt verecekmiş gibi baktı ama sonra ağzını kapattı, başını hafifçe salladı ve sonra başka bir konuya devam etti. "Böyle bir şeyi ayarlamasının sebebi, büyük ihtimalle, senin onunla zorla evlenmeni sağlamak olmalı."

Elizabeth hiçbir şey söylemedi.

"Bütün hikâyeyi bilmediğime eminim," diye devam etti Caroline, "ama elimden geldiğince öğrendiklerimi bir araya getirmeye çalışıyorum ve ailesini geçindirebilmek için evlenme kararı almış olduğunu tahmin edebiliyorum."

Elizabeth hüzünle başını salladı. "Hiçbir şeyimiz yok, onları zar zor besleyebiliyorum."

"James'in sana istediğin kişiyi seçmekte özgürlük tanımak istemiş olduğuna eminim. Hatta belki düşük rütbeli bir emlak idarecisini seçmekte bile."

Elizabeth onunla yüz yüze gelebilmek için başını çevirdi. "Hayır," dedi sessiz ve titrek bir sesle, "bunu asla istemedi."

"İstemedi mi? Seninle partiden önce konuştuğumuzda, sen ve emlak idarecin bir anlaşmaya varmak üzere gibiydiniz."

Elizabeth alt dudağını ısırdı. James, basitçe sadece Bay Siddons olduğu zaman, evlilikten asla bahsetmemişti, ama birlikte olmanın bir yolunu bulacağına yemin etmişti. Elizabeth sözlerinin ciddi olduğu kanısına varmıştı ama kimliği hakkında yalan söylerken, bu sözlerine nasıl güvenebilirdi ki?

Caroline boğazını temizledi. "James'in bağışını kabul etmemen gerektiğini düşünüyorum."

"Öyleyse, benim nasıl hissettiğimi anlıyorsun."

"Onunla evlenmen gerektiğini düşünüyorum."

"Beni aptal durumuna düşürdü, Caroline."

"Onun niyetinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Ama sonucun öyle olduğu kesin."

"Niçin böyle düşünüyorsun?" Ve sonra Elizabeth cevap bile veremeden, "Ben senin aptal olduğunu düşünmüyorum. Blake'in de düşünmediğini biliyorum. Ve James kesinlikle..."

"James hakkında konuşmaktan vazgeçebilir miyiz lütfen?"

"Pekâlâ. Sanıyorum öyleyse eve geri dönebiliriz." Caroline arkasına uzandı ve elini beline koydu. "Bu günlerde her zamanki enerjim yok." Sonra siyah kitabını uzatarak, "Şunu biraz tutabilir misin?" diye sordu.

"Elbette. Bu bir günlük mü?"

"Bir çeşit. Bu benim kişisel sözlüğüm. Yeni bir

kelime ile karşılaştığımda, onu anlamıyla beraber bu deftere karalamaktan hoşlanırım. Ve elbette, onu bir cümle içinde de kullanmam gerekiyor, yoksa hemen unutuyorum."

"Ne kadar ilginç," diye mırıldandı Elizabeth. "Ben de denemeliyim."

Caroline başıyla onayladı. "Dün gece seninle ilgili yazdım."

"Öyle mi?"

Tekrar başıyla onayladı. "Orada, son sayfada. Yazdığım son sayfada. Aç, bak. Bakman sorun değil."

Elizabeth son yazılanı bulana kadar sayfaları çevirdi.

a·man·sız (*sıfat*). yaman; boyun eğmez; yılmaz.

Korkarım ki James, Bayan Hotchkiss'in peşinde koşarken, amansız birisi olduğunu kanıtlayacak.

"Ben de korkarım," diye söylendi Elizabeth.

"Pekâlâ, 'Korkarım' yalnızca lafın gelişiydi," diye aceleyle açıkladı Caroline. "Elbette korkmuyorum. Aslında, tamamen dürüst olmam gerekirse, *umuyorum* yazmam gerekirdi.

Elizabeth yeni arkadaşına baktı ve inleme arzusunu zor karşı koydu. "Belki de eve gitmeliyiz."

"Peki ama önce son bir noktaya daha parmak bastırmak..."

"James ile ilgiliyse, basmasan daha çok sevinirim."

"Öyle, ama sana söz veriyorum, bu son. Görüyorsun ya..." Caroline çenesini kaşımak için duraksadı, şapşalca gülümsedi ve, "Zaman kazanmaya çalıştığımda böyle yaparım," dedi.

Elizabeth eliyle evin yolunu işaret edince, yürümeye başladılar. "Eminim, bana James'in çok harika bir erkek olduğunu ve..."

"Hayır, hiç böyle bir şey söylemeyecektim," diye sözünü kesti Caroline. "Aşırı derecede çekilmez biri ama sana bunun en mükemmel erkek türü olduğunu söylediğimde bana inanmalısın."

"Birlikte yaşayamayacağın türde erkekler mi?"

"Hayır, onsuz yaşayamayacağın türde. Ve eğer onu seviyorsan..."

"Sevmiyorum."

"Seviyorsun. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum."

"Sevmiyorum."

Caroline eliyle onu başından savdı. "Seviyorsun. Yalnızca farkında değilsin."

"Caroline!"

"Demek istediğim şu ki, her ne kadar James sana gerçek kimliğini açıklamayarak çok kötü bir şey de yapmış olsa, sebepleri vardı ve hiçbirinin seni aşağılamakla ilgisi yoktu. Elbette," Caroline başını sallayarak ekledi, "benim için söylemesinin kolay olduğunun farkındayım, ne de olsa markiyle evlenmek için markiden ders almış olan ben değilim ama..."

Elizabeth irkildi.

"Ama niyeti şerefliydi, buna eminim. Ve öfken geç-

tiği anda, çok geçerli ve haklı olan öfken," bu söylediğini duymuş olduğuna emin olmak isteyen Caroline Elizabeth'e bakarak, "hayatta onsuz çok mutsuz olacağını fark edeceksin."

Elizabeth sözlerini duymazdan gelmeye çalıştı çünkü bu sözlerin hoşuna gitmeyecek kadar doğru olduğundan şüpheleniyordu.

"*Benim* de hayatta sensiz mutsuz olacağımı," diye devam etti, "eklemeden edemeyeceğim. Blake'in kız kardeşinden başka kendi yaşımda bir kadın tanımıyorum ve o da Batı Hint adalarında yaşıyor."

Elizabeth gülümsemesine engel olamadı ama kulübenin ön kapısının açık olduğunu görünce cevap vermekten kurtulmuş oldu. "Çıkarken kapıyı kapatmamış mıydık?"

"Kapattığımızı sanıyordum."

İşte o zaman gümlemeyi duydular.

Arkasından çay isteyen bir bağırma sesi.

Arkasından tiz bir kedi miyavlaması.

"Ah, hayır," diye inledi Elizabeth. "Leydi Danbury."

20. Bölüm

Leydi Danbury çok nadir yanında kedisi olmadan dışarı çıkardı.

Malcolm, maalesef, Danbury Köşkü dışındaki hayatın güzelliklerini takdir etmekte güçlük çeken bir hayvandı. Eh, tabii ara sıra şişman bir fareyi takip ederken, ahıra yolu düşüyordu ama böyle soylu bir aile tarafından yetiştirilmiş olması nedeniyle kendisini onlardan biri olarak görüyor ve rahat çevresinden dışarı çıkarılınca rahatsız oluyordu.

Lucas ve Jane'i büyüleyen şey ise, Malcolm'un bu hüznünü böyle kederli, hatta suçlayıcı bir inlemeyle dile getirmesiydi. İki saniyede bir tekrar ettiği bu inlemeler, eğer korkunç derecede rahatsız edici olmasaydı, dakikliğinin etkileyici olduğu söylenebilirdi.

"Miyav," diye inledi.

"Bu ses de ne?" diye sordu Caroline.

GÜM.

"İnlemeyi mi soruyorsun yoksa gümlemeyi mi?" diye sordu Elizabeth, elini alnına götürerek.

Miyav.

"İkisi de."

GÜM.

Elizabeth, Malcolm'un bir sonraki miyavlamasını bekledi ve, "Bu Leydi Danbury'nin kedisi ve,"—GÜM—"*bu* da Leydi Danbury."

Caroline henüz cevap veremeden, başka bir ses duydular; ev içerisinde hızla koşuşturan ayak sesleri.

"Sanıyorum, bu da," dedi Elizabeth kuruca, "Leydi Danbury'ye çay getirmeye çalışan, kız kardeşim Susan olmalı."

"Daha önce Leydi Danbury ile tanışmadım," dedi Caroline.

Elizabeth onu kolundan tuttu ve çekti, "Öyleyse bu konuda sana cömert davranılacağından emin olabilirsin."

"Elizabeth!" Leydi Danbury oturma odasından bağırıyordu. "Seni duyabiliyorum!"

"O her şeyi duyar," diye söylendi Elizabeth.

"Onu da duydum!"

Elizabeth kaşlarını kaldırdı ve, "Gördün mü?" dedi Caroline'e.

Caroline bir şey söylemek için ağzını açtı ama panik içerisinde oturma odasına bir bakış attıktan sonra sustu. Elizabeth'in ellerinden defterini kaptı, holde duran yazı masasından bir tüy kalem aldı ve bir şeyler karalamaya başladı.

Elizabeth başını eğerek yazdığını okudu.

Beni korkutuyor.

Başıyla onayladı. "Birçok insana yapıyor bunu."

"*Elizabeth!*"

Miyav.

Elizabeth başını salladı. "Kedisini getirdiğine inanamıyorum."

"ELIZABETH!"

"İçeri gidip onu görsen iyi olacak sanıyorum," diye fısıldadı Caroline.

Elizabeth mümkün olduğunca yavaş adımlarla oturma odasına doğru yürürken iç çekti. Leydi Danbury'nin bir gece önce olan küçük düşürücü olaylar hakkında bir fikri olduğu kesindi ve Elizabeth'in orada hareketsizce oturup onu dinlemesi gerekecekti. Tek tesellisi Caroline'i de yanında sürüklemek olacaktı.

"Ben burada bekleyeceğim," diye fısıldadı Caroline.

"Ah, hayır, olmaz," diye çıkıştı Elizabeth. "Ben senin öğüt vermeni dinledim. Şimdi sen de onunkini dinleyeceksin."

Caroline'in ağzı dehşet içerisinde açıldı.

"Benimle geliyorsun," diye zorladı Elizabeth, elini Caroline'in koluna dolayarak.

"İyi günler, Leydi Danbury," dedi Elizabeth. Dişlerini ne kadar sıkmış olursa olsun, kafasını oturma odasından içeri uzattığında, gülümsüyordu. "Bu büyük bir sürpriz."

"Neredeydin?" diye sordu Leydi Danbury, ağırlığını Elizabeth'in çok sevdiği sallanan sandalyeye vererek. "Saatlerdir bekliyorum."

Elizabeth kaşını kaldırdı. "Yalnızca on dakikalığına gitmiştim, Leydi Danbury."

"Hımm. Gün geçtikçe daha da küstahlaşıyorsun, Elizabeth Hotchkiss."

"Evet," dedi Elizabeth hafifçe gülümseyerek, "Küstahlaşıyorum, öyle değil mi?"

"Hımm. Kedim nerde benim?"

Miiiiiiyaaaaavvvv.

Elizabeth kafasını çevirdi ve holde iki ciyaklayan çocuk tarafından kovalanan tüy yumağını gördü. "Sanıyorum, şu anda meşgul, Leydi Danbury."

"Hımm. Kediyi boş ver. Onunla sonra ilgilenirim. Seninle konuşmam gerek, Elizabeth."

Elizabeth Caroline'i odaya çekti. "Bayan Ravencroft ile tanışmış mıydınız, Leydi Danbury?"

"Sen o Blake denen adamın karısısın, değil mi?"

Caroline başıyla onayladı.

"Oldukça kibar bir adam, sanıyorum," dedi Leydi Danbury.

"Yeğenimin arkadaşı. Çocukken ziyarete gelmişti."

"Evet," diye cevapladı Caroline. "Sizden çok korkuyor."

"Hımm. Zeki adam. Sen de korkmalısın."

"Ah, elbette."

Leydi Danbury'nin gözleri kısıldı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Böyle bir şeye cesaret edebilirmiş gibi," diye araya girdi Elizabeth. "Korkutamadığınız tek kişi benim, Leydi Danbury."

"Pekâlâ, şimdi elimden geleni yapacağım öyleyse, Elizabeth Hothckiss. Seninle konuşmam gerek ve bu acil."

"Evet," dedi Elizabeth tedbirlice koltuğun köşesine ilinerek. "Ben de bundan korkuyordum. Daha önce kulübemize hiç gelmemiştiniz."

Leydi Danbury boğazını temizlerken, Elizabeth, birazdan dinleyeceği nutuk için hazırlanır gibi uzun bir nefes verdi. Leydi Danbury'nin her konuda bir fikri vardı ve Elizabeth bir önceki gece olanların hepsi bir ayrıcalığı olmayacağının farkındaydı. James, onun yeğeni olduğundan, onun tarafını tutacağı kesindi ve Elizabeth uzun bir olumlu özellikler listesi ve ayrıca da Leydi Danbury'nin kendi olumlu özelliklerini dinlemeye tahammül etmek zorunda kalacaktı.

"Sen," dedi Leydi D dramatik bir biçimde parmağını Elizabeth'e doğru sallayarak, "dün gece benim maskeli baloma katılmadın."

Elizabeth'in çenesi aşağıya düştü. "Benimle konuşmak istediğiniz konu *bu* muydu?"

"Bu durum hiç hoşuma gitmedi. Sen," parmağını Caroline'e doğru salladı, "hatırladım. Balkabağı, değil mi? En barbar meyve."

"Bir sebze olduğuna eminim," diye mırıldandı Caroline.

"Saçmalık, meyve. Eğer etli kısmında çekirdek varsa, o bir meyvedir. Biyolojiyi nerede öğrendin sen, kızım?"

"O bir su kabağı," diye inledi Elizabeth. "Bu konuyu bir kenara bırakabilir miyiz?"

Leydi Danbury, onları savar gibi elini salladı. "Her neyse, İngiltere'de yetişmiyor. O yüzden, ona hiç ihtiyacım yok."

Elizabeth omuzlarının çöktüğünü hissetti. Leydi Danbury insanı yoruyordu.

Kontes kafasını hızla çevirerek Elizabeth'e döndü. "Seninle işim bitmedi, Elizabeth."

Elizabeth inleyebilirdi ama Leydi Danbury'nin konuşmasından buna vakit bulamamıştı. "Ve düzgün otur, bakayım."

Elizabeth ayağa kalktı.

"Şimdi şöyle," diye devam etti Leydi Danbury. "Senin partime katılman için çok uğraştım. Senin için bir kostüm ayarladım, oldukça güzel bir kostüm olduğunu da eklemeliyim ve sen bu borcunu bana geri sırasında eşlik bile etmeyerek mi ödüyorsun? Oldukça onurum kırıldı. Çok..."

Miiiiiiyaaaaav!

Leydi Danbury kafasını kaldırınca, Lucas ve Jane'in holde kedinin peşinden koşuşturduklarını gördü. "Ne yapıyorlar kedime?" diye sordu.

Elizabeth boynunu büktü. "Onlar mı Malcolm'u kovalıyor, yoksa *Malcolm* mu *onları* kovalıyor, emin değilim."

Caroline canlandı. "Gidip bunu araştırmaktan mutluluk duyarım."

Elizabeth, Caroline'i kolundan tuttu. "Lütfen," dedi çok tatlı bir şekilde, "kal."

"Elizabeth," diye bağırdı Leydi Danbury, "bana cevap verecek misin?"

Elizabeth şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bana bir soru mu sormuştunuz?"

"Nerdeydin? Neden katılmadın?"

"Ben... Ben..." Elizabeth bir kelime bulabilmek için çırpınıyordu. Kesinlikle *gerçeği* söyleyemezdi, dışarıda değeni tarafından baştan çıkarıldığı gerçeğini.

"Evet?"

Tık tık tık.

Elizabeth odadan bir kurşun gibi fırladı. "Kapıya bakmalıyım," dedi omzunun üzerinden.

"Benden kaçamazsın, Lizzie Hotchkiss!" diye bağırdığını duydu Leydi Danbury'nin. Aynı zamanda da Caroline'in "hain" diye fısıldadığını duymuştu. Tam o sırada, ağır meşe kapının arkasındakinin James olabileceği ihtimali aklına gelmiş ve içini bir korku sarmıştı.

Derin bir nefes aldı. Eğer ordaysa, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kapıyı ardına kadar açtı.

"Ah, iyi günler, Bay Ravenscroft." Niçin bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı?

"Bayan Hotchkiss." Başıyla selamladı. "Karım burada mı?"

"Evet, Leydi Danbury ile oturma odasında."

Blake irkildi. "Öyleyse ben sonra geleyim..."

"Blake?" İçeriden Caroline'in çaresiz sesi yükseldi. "Sen misin?"

Elizabeth, Blake'in kolunu hafifçe dürttü. "Çok iyi."

Blake ayaklarını sürüyerek oturma odasından içeri

girdi, yüzündeki ifade, yaptığı bir eşek şakasından dolayı azarlanmak üzere olan sekiz yaşında bir çocuğunkine benziyordu.

"Blake." Caroline'in sesi resmen rahatlama ile şarkı söyler gibi çıkmıştı.

"Leydi Danbury," diye mırıldandı.

"Blake Ravenscroft!" Leydi Danbury haykırdı. "Seni sekiz yaşından beri görmedim."

"Saklanıyordum."

"Hımm. Hepiniz amma küstahlaşmışsınız."

"Bu aralar nelerin üstesinden geliyorsunuz?" diye sordu Blake.

"Konuyu değiştirmeye çalışma," diye uyardı Leydi D.

Caroline, Elizabeth'e döndü ve, "Ortada bir konu mu vardı?" diye fısıldadı.

Leydi Danbury gözlerini kıstı ve parmağını Blake'e doğru salladı. "Henüz Bayan Bowater'in yastık kılıfına o kurbağayı koyduğun zaman hakkındaki konuşmam bitmedi."

"O korkunç bir mürebbiyeydi," diye cevapladı Blake, "ve, her şeyin ötesinde, bu James'in fikriydi."

"Eminim öyleydi ama senin ahlakının daha düzgün olması gerekirdi." Leydi Danbury konuşmasını aniden ara vererek Elizabeth'e paniklemiş ve tipik olmayan bir bakış attı ve Elizabeth o sırada işvereninin James'in gerçek kimliğini öğrenmiş olduğunu bilmediğini fark etti.

Elizabeth, *buna* potansiyel bir sohbet konusu olarak

değinmek istemediğinden, dönüp dikkatlice tırnaklarını incelemeye başladı. Bir süre sonra, kafasını kaldırdı, gözlerini kırptı ve yalandan şaşırmış gibi yaparak, "Benimle mi konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Leydi D şaşırmış bir sesle. "Senin ismini bile ağzıma almadım."

"Ah," dedi Elizabeth, dikkat etmiyormuş gibi rol yapmasını fazla abarttığını fark ederek. "Bana baktığınızı gördüm ve..."

"Her neyse," dedi Leydi Danbury çabucak. Yeniden Blake'e döndü ve ağzını açtı, büyük ihtimalle onu azarlamak içindi ama tek kelime etmedi.

Elizabeth gülmemek için dudağını ısırıyordu. Zavallı Leydi Danbury, Blake'i yirmi sene azarlamayı çok istiyordu ama yapamadı çünkü konunun James'e geleceğini düşündü ve Elizabeth onun hakkındaki gerçeği bilmediğinden...

"Çay, isteyen?" Susan fazla yüklenmiş çay tepsisinin ağırlığı ile sendeleyerek odaya daldı.

"Tam ihtiyacım olan şey!" Leydi Danbury konunun hızla değişebilmesi için sandalyesinden atlamaya hazır haldeydi.

Bu sefer Elizabeth gerçekten de güldü.

"Elizabeth?" diye fısıldadı Caroline. "Gülüyor musun?"

"Hayır." *Öhö.* "Öksürüyorum."

Caroline sessizce bir şeyler mırıldandı, Elizabeth bunun bir övgü olmadığına emindi.

Susan yüksek sesli bir patırtıyla çay tepsisini masa-

ya koydu ve tam servis yapacaktı ki, sandalyesini iyice yaklaştıran Leydi Danbury, "Ben koyarım," dedi.

Susan geri çekilirken Blake'e çarptı, o da kahkahalarını sokularak, "Bu çekici tablonun tek ihtiyacı olan şey James," diye fısıldadı.

"Tanrı korusun," diye söylendi Elizabeth, kulak misafiri olduğundan dolayı özür bile dileme gereksinimi duymadan.

"Leydi Danbury Elizabeth'in bildiğini bilmiyor," diye fısıldadı Caroline.

"Siz üçünüz ne fısıldanıyorsunuz öyle?" diye bağırdı Leydi D.

"Hiçbir şey!" Üçünden hangisinin daha yüksek sesle cevap verdiğini söylemek imkânsızdı.

Leydi Danbury, Susan'a fincanını uzatırken bir sessizlik çöktü ve sonra Blake eğilerek, "Kapı mı çaldı?" diye fısıldadı.

"Alay etmeyi bırak," diye azarladı Caroline onu.

"Kediydi," dedi Elizabeth sertçe.

"Kedin mi var?" diye sordu Blake.

"Leydi Danbury'nin kedisi."

"Kedim nerde benim?" diye sordu Leydi D.

"O her şeyi duyar," diye mırıldandı Elizabeth.

"*Seni* duydum!"

Elizabeth gözlerini devirdi.

"Bugün keyfiniz yerinde görünüyor," diye iltifat etti Blake.

"Sinirli olmak çok yorucu. En kötünün, içerisinden en iyiyi bulmak geleneğime geri dönmeye karar verdim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı Blake, "çünkü biraz önce James'in atıyla yukarı çıktığını gördüm."

"Ne?" Elizabeth, pencereden bakmak için hızla döndü. "Ben görmüyorum."

"Çoktan geçti."

"Siz üçünüz neden *bahsediyorsunuz*?" diye sordu Leydi Danbury.

"Her şeyi duyduğunu söylediğini sanmıştım," dedi Caroline.

Leydi Danbury, Susan'a dönüp, "Ablan sanki felç nöbeti geçirecekmiş gibi görünüyor," dedi.

"Dün geceden beri öyle," dedi Susan.

Leydi D bir kahkaha kopardı. "Kardeşine bayılıyorum Elizabeth. Eğer bir gün evlenirsen, yeni refakatçimin *o* olmasını isterim."

"Ben evlenmiyorum," dedi Elizabeth. Bu da Ravenscroftlar'ın dönüp ona kuşkulu gözlerle bakmalarına sebep oldu.

"Evlenmiyorum!"

İşte tam bu sırada kapı çalmaya başladı.

Blake kaşını kaldırdı. "Ve sen evlenmeyeceğini söylüyorsun," diye mırıldandı.

"Elizabeth!" diye bağırdı Leydi Danbury. "Kapıya bakman gerekmiyor mu?"

"Duymazdan gelirim diye düşünmüştüm," diye geveledi Elizabeth.

Lucas ve Jane o saniye kapının girişinde belirdiler.

"Kapıya benim bakmamı ister misin?" diye sordu Jane.

Leydi D fincanını düşürdü. "Benim zavallı Malcolm'um nerde?"

"Şey, mutfağa koştu ve sonra bahçeye çıktı ve sonra turp ekili olan yerden..."

"Kapı koluna kadar vals yapabilirim," diye ekledi Jane. "Alıştırma yapmam gerekiyor da."

"Malcolm!" diye bağırdı Leydi D. "Gel buraya, pisi pisi!"

Elizabeth, dönüp kontrol edilemeyen sessiz bir gülmeyle titreyen Caroline ve Blake'e kaşlarını çatarak baktı.

Lucas, "Sizi buradan duyabileceğini sanmıyorum, Leydi Danbury," dedi.

Kapı daha da yüksek sesle gümlemeye başladı. Görünüşe bakılırsa Jane kapıya cevap vermeden önce holde birkaç dönüş yapmaya karar vermişti.

Sonra James, Elizabeth diye haykırmaya başladı, devamında da oldukça sinirli bir sesle, "Şu kapıyı aç artık!" diye bağırdığı duyuldu.

James Sidwell, yani Riverdale Markisi'nin ruh hali iyi değildi. Mizacı kabul edilebilir bir derecede nazik sayılmazdı. Tüm sabah adeta duvarlara tırmanmış, Elizabeth'e gitmemek için kendini resmen yatağına zincirlemişti.

İlk iş olarak onu aramak istemişti, ama hayır, Caroline ve Blake ona biraz zaman vermesi konusunda ısrar etmişlerdi. Sinirleri bozuktur, demişlerdi. Duygularının biraz daha hafiflemesini beklemek daha iyi olur demişlerdi.

O yüzden o da beklemişti. Kendisi böyle düşünmüyordu ve daha da önemlisi mizacı böyle değildi, bu kendi doğal içgüdülerine aykırıydı, ama yine de beklemişti. Ve sonra, en sonunda Ravenscroftlar'ın odasına gidip yeterince bekleyip beklemediğini soracakken, Caroline'den, Hotchkiss Kulübesi'ne gittiğine dair, Blake'e, yazılmış bir not bulmuştu.

Ve sonra, hemen hemen aynı şeyi söyleyen, Blake'ten kendisine yazılmış başka bir not daha bulmuştu.

Ve sonra, yarasına tuz basar gibi, Danbury Köşkü'nün uşağı, kontesin de Hothckiss Kulübesi'ne gittiğini söylemişti.

Herhalde oraya gitmeyen tek yaratık lanet olası keriydi.

"Elizabeth!" diye haykırdı James, yumruğunu şaşırtıcı bir biçimde sağlam ve kaliteli kapıya vurarak. "Şu dakika beni içeri alacaksın, yoksa yemin ederim..."

Kapı birden ağzına kadar açıldı. Karşısında kimse yoktu, sonra gözlerini birkaç santimetre aşağıya indirdi. Küçük Jane Hothckiss kapının eşiğinde duruyor, adeta ışık saçarak ona bakıyordu. "İyi günler, Bay Siddons," diye cıvıldadı ve elini uzattı. "Vals öğreniyorum."

James üzülerek, dokuz yaşında bir kızı itip geçmenin sonuçlarının çok da iyi olmayacağının farkına vardı. "Bayan Jane," diye cevapladı. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

Kız parmaklarını kıpırdattı.

Adam gözlerini kırpıştırdı.

Kız tekrar parmaklarını kıpırdattı.

"Ah, doğru," dedi çabucak eğilip elini öperek. Görünüşe bakılırsa, küçük bir kızın elini bir kez öptünüz mü, çocukluğu boyunca bunu tekrar etmek zorundaydınız.

"Güzel bir gün, öyle değil mi?" diye sordu Jane, bir yetişkin edasıyla.

"Evet, ben..." James, omzunun üzerinden bakarak otuma odasındaki kargaşanın sebebini anlamaya çalışırken, kelimeleri sönükleşti. Teyzesi bir şey hakkında çığlık atıyor, Lucas başka bir şey için bağırıyor ve Susan telaşla hol ve mutfak arasında koşuşturup duruyordu.

"Onu buldum!" diye bağırdı Susan.

Sonra, James'i oldukça şaşırtan, şişman bir tüy yumağı mutfaktan hole, oradan da oturma odasına koştu.

Kahretsin. Lanet olası kedi bile buraya ondan önce gelmeyi becermişti.

"Jane," dedi, kahramanlara özgü bir sabır gösterdiğini düşünerek, "ablanla gerçekten konuşmam gerek."

"Elizabeth'le mi?"

Hayır, Susan. "Evet, Elizabeth." dedi yavaşça.

"Ah, o oturma odasında. Ama seni uyarmalıyım, çok meşgul. Bu öğlen çok misafir geldi."

"Biliyorum," diye mırıldandı James, oturma odasına giderken Jane'i ezmemeyi umarak.

Miyav!

"Kedi pek uslu değil," dedi Jane büyük bir ciddiyetle. "Tüm gün miyavladı."

James ellerinin sabırsız yumruklara dönüştüğünü fark etti. "Öyle mi?" diye sordu, olabildiğince kibar olmaya çalışarak. Gerçekten nasıl hissettiğini yansıtan bir ses tonu kullansaydı, Jane herhalde tam ters istikamete doğru çığlık atarak kaçardı.

Ve Elizabeth'in kalbini, kesinlikle küçük kardeşini ağlatarak kazanamazdı.

"Jane," dedi James eğilerek, "şimdi Elizabeth ile konuşabilir miyim?"

Küçük kız yana kaydı. "Elbette. Sorsan yeterdi."

James daha fazla yorum yapma arzusuna karşı geldi. Onun yerine, Jane'e teşekkür etti, tekrar elini öptü ve sonra oturma odasına doğru yürümeye başladı. Elizabeth'i yerde, dizlerinin üzerinde bulmayı hiç beklemiyordu.

"Malcolm," diye tısladı Elizabeth, "o dolabın altından hemen çık."

Malcolm burnunu çekti.

"Seni zavallı minik kedi."

"Benim kedime zavallı minik kedi diye *seslenme*," diye gürledi Leydi Danbury.

Elizabeth uzandı ve inatçı tüy yumağını kavramaya çalıştı. İnatçı tüy yumağı ise patisiyle ona tırmık attı.

"Leydi Danbury," diye açıkladı Elizabeth kafasını kaldırmadan, "bu kedi bir canavar."

"Malcolm," diye mırıldandı Elizabeth, "şeytan yavrusu."

"Elizabeth Hotchkiss!"

"Bu doğru."

"Daha geçen hafta onun harika bir kedi olduğunu söylüyordun."

"Geçen hafta bana iyi davranıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam, *siz* ona hain demiştiniz."

Leydi Danbury, Elizabeth'in kediyi yakalamasını izlerken burnunu çekti. "Büyük ihtimalle bu canavar çocuklar onu evde kovaladıkları için altüst oldu."

Bu bardağı taşıran son *damlaydı!* Elizabeth ayağa kalktı, Leydi Danbury'ye doğru ölümcül bir bakış attı ve, "Lucas ve Jane'e benden başka *kimse* canavar diyemez!" dedi.

Bunu takip eden şey, tamamen sessizlik olmadı. Blake işitilebilir şekilde bıyık altından gülüyordu ve Leydi Danbury garip sesler çıkararak ve tükürükler saçarak öksürüyordu. Öyle güçlü bir şekilde göz kırpıyordu ki, Elizabeth göz kapaklarının kapanırken ses çıkardığına yemin edebilirdi.

Ama hiçbir şey onu arkasından gelen el çırpma sesine hazırlayamazdı. Elizabeth kapıyı görebilmek için yavaşça arkasını döndü.

James. Yüzünde etkilenmiş bir gülümsemeyle ve havaya kalkmış tek kaşıyla orada duruyordu. Başını teyzesine çevirdi ve "Seninle böyle konuşan birini en son ne zaman duyduğumu hatırlayamıyorum, teyze," dedi.

"Senin dışında!' diye tersledi Leydi D. Sonra, onun kendisine "teyze" dediğini fark ederek tekrar tükürür

gibi öksürdü ve başıyla Elizabeth'i işaret etmeye çalıştı.

"Sorun değil," dedi James. "O her şeyi biliyor."

"Ne zamandan beri?"

"Dün geceden beri."

Leydi Danbury Elizabeth'e döndü ve, "Ve bana söylemedin mi?" diyerek çıkıştı.

"Sormadınız ki!" Sonra Elizabeth, James'e döndü ve "Ne zamandır orada dikiliyordun?" diye çıkıştı.

"Dolabın altına emeklediğini gördüm, eğer merak ettiğin buysa."

Elizabeth, Jane'e James'i oyalamasını söylemişti ve en azından lanet olası kediyi Leydi Danbury'ye verene kadar Jane'in onu holde tutabileceğini düşünmüştü.

Bir önceki gecenin yenilgisinden sonra James'in onu ilk görüşünün böyle olmasını istememişti.

Leydi Danbury tiz bir sesle cırtladı. " Neden hiçbiriniz bana bundan söz etmediniz?"

"Blake," dedi Caroline, kuvvetlice kocasının kolundan çekerek, "bu bizim gitme sıramızın geldiği anlamına geliyor."

Adam başını salladı. "Bunu hayatta kaçırmam."

"Peki, ama kaçırmak zorunda kalacaksın," dedi James. Odayı geçerek Elizabeth'i elinden yakaladı. "Siz kalıp çayınızın tadını çıkarmakta özgürsünüz ama Elizabeth ve ben gidiyoruz."

"Bir saniye bekle," diye karşı çıktı Elizabeth, elini geri çekmek için başarısız bir girişimde bulunarak. "Bunu yapamazsın."

Ona boş boş baktı. "Neyi yapamam?"

"Bunu!" diye tersçe cevapladı. "Benim üzerimde hiçbir hakkın..."

"Olacak," dedi, ona oldukça kendine güvenen eskeksi bir bakış atarak.

"Bu yanlış bir strateji," diye fısıldadı Caroline Blake'e.

Elizabeth ellerini yumruk yaparak çaresizce öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. "Burası benim evim," diye inledi. "Eğer misafirlerime kendilerini rahat hissetmelerini söyleyecek biri varsa, o da benim."

"Söyle öyleyse," diye cevap verdi James.

"Ve benim seninle çıkıp gitmemi emredemezsin."

"Etmedim. Senin çeşitli misafirlerine, ki hepsinin davetsiz geldiğini tahmin ediyorum, gidiyor olduğumuzu söyledim."

"Bu konuda iyice çuvallıyor," diye fısıldadı Caroline Blake'e.

Elizabeth kollarını kavuşturdu. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Eğer nazikçe sormuş olsaydı..." diye fısıldadı Caroline Blake'e.

"Blake," dedi James, "sustur şu karını."

Blake güldü, bu da karısından koluna sert bir yumruk yemesine sebep oldu.

"Ve *sen*," dedi James, Elizabeth'e. "Tüm sabrım taştı artık. Konuşmamız gerek. Dışarıda veya burada, teyzemin önünde, kardeşlerinin önünde ve," James, Caroline ve Blake'e doğru elini salladı, "bu ikisinin önünde."

Elizabeth sinirli bir şekilde yutkundu, kararsızlıkla donakalmıştı.

James yaklaştı. "Senin kararın, Elizabeth."

Elizabeth tek kelime etmedi.

"Peki, öyleyse," diye çıkıştı James. "Senin adına karar vereyim." Ve sonra, daha fazla patırtı olmaksızın Elizabeth'i bileğinden kavradı, omzuna aldı ve onu odadan dışarı çıkarttı.

Blake, gelişen bu dramı yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle izlerken, karısına döndü ve, "Aslında, canım, seninle aynı fikirde değilim. Her şeye rağmen, bence bunu gayet iyi becerdi."

21. Bölüm

James onu kapıdan çıkardığında, Elizabeth omzunun üzerinde bir yılan balığı gibi çırpınıyordu. Kızgın bir yılan balığı. Ama James boksörlükle uğraşmış olduğundan bahsederken biraz fazla alçakgönüllü davranmıştı, deneyimi oldukça kapsamlı gibi görünüyordu. Kesinlikle "birkaç dersten" çok daha fazlasını almıştı. James, Londra'dayken Jackson'un Boks Kuruluşuna günde bir kez uğrar ve Londra'da değilken ayaklarının üzerinde zarafetle sekip saman yığınlarını yumruklayarak uşakları sık sık güldürüp eğlendirirdi. Sonuç olarak kolları güçlü, vücudu sertti ve Elizabeth ne kadar kıpırdanırsa kıpırdansın hiç bir yere gidemiyordu.

"Beni yere bırak!" diye ciyakladı.

James, cevap vermek için herhangi bir sebep göremiyordu.

"Lordum!" dedi karşı çıkarak.

"James," diye çıkıştı, uzun ve emin adımlarıyla kulübeyle aralarındaki farkı açarak. "İlk ismimi daha önce kullanmıştın."

"O zaman senin Bay Siddons olduğunu sanıyordum," diye karşı çıktı. "Beni yere bırak!"

James yürümeye devam etti, kolu onun kaburgalarını sıkan bir mengene gibiydi adeta.

"James!"

"Böylesi daha iyi!"

Elizabeth biraz daha sertçe karşı gelince, ikinci kolunu da etrafına sarmıştı.

"Sonunda kaçmanın imkânsız olduğunu anladın mı?" diye yumuşakça sordu James.

Kız ona kaşlarını çattı.

"Bunu evet olarak alıyorum."

Bir dakikalık daha sessiz yolculuktan sonra, onu kocaman bir ağacın yanında yere bıraktı. Sırtı ağacın gövdesine dayanmıştı. James kolları açık bir biçimde onun karşısına geçti.

Elizabeth ona sertçe baktı ve karşılık olarak kollarını kavuşturdu. Ağacın gövdesine doğru yerin yükselen kısmında durduğundan, boyları arasındaki fark biraz olsun kapanmıştı.

James hafifçe yer değiştirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Elizabeth çenesini ileri doğru çıkardı ve dişlerini sıktı.

James kaşını kaldırdı.

"Ah, Tanrı aşkına!" diye haykırdı Elizabeth. "Buraya ne demeye geldin, söyle artık."

"Dün," dedi, "sana evlenme teklif ettim."

Kız yutkundu. "Ben de dün seni reddettim."

"Ve bugün?"

Dilinin ucuna, "Bugün teklif etmedin," demek

gelmişti, ama dudaklarını açamadan kelimeler kaybolmuşlardı. Bu James Siddons olarak bildiği adama söyleyeceği cinsten bir şeydi. Bu adam, bu marki, tamamen başka birisiydi ve onun yanında nasıl davranması gerektiği hakkında herhangi bir fikri yoktu. Bunun sebebi aristokrasinin mizacını bilmemesi değildi, ne de olsa Leydi Danbury'nin yanında yıllarını geçirmişti.

Kendisini, bir çeşit güldürünün içerisinde sıkışmış gibi hissediyordu. Tüm hayatı boyunca nazik olması öğretilmişti. Tüm soylu İngiliz kızları böyle şeyleri öğrenirlerdi. Ama daha önce kimse ona, elbise değiştirir gibi kimlik değiştiren bir adama âşık olunca ne yapması gerektiğini öğretmemişti.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, "Banka çekini göndermemen gerekirdi," dedi.

Adam şaşkınlıktan irkildi. "Geldi mi?"

"Dün gece."

Bıyık altından mırıldanarak, "Lanet olası kötü zamanlama" diye sövdü.

Elizabeth gözünde biriken nemden kurtulabilmek için birkaç kez göz kırptı. "Neden böyle bir şey yaptın? Sadakaya mı ihtiyacım var sandın? Sanki zavallı, çaresiz..."

"Düşündüm ki," diye sertçe araya girdi, "kardeşlerini geçindirebilmek için şehvet düşkünü bir zamparayla evlenmen bir günah olurdu. Daha ötesinde, Bayan Seeton'ın kadınlığa olan bakışına uyabilmek için iki büklüm olman yüreğimi yakıyordu."

"Bana acımanı istemiyorum," dedi sessizce.

"Bu acıma değil, Elizabeth. O kahrolası emirlere ihtiyacın yok. Onların tek yaptığı senin ruhunu zapt etmekti." Bitkin elini saçlarına gömdü. "Seni bu kadar özel kılan parıltını kaybetmene dayanamazdım. Eğlendiğin zamanki o gizli gülüşün veya gözlerindeki o sessiz ateş... Onun bunu senden alıp götürmesine seyirci kalamazdım."

Kız yutkundu, sözlerinin güzelliği onu rahatsız etmişti.

Adam aralarındaki mesafeyi yarıya indiren bir adım attı. "Ne yaptımsa, arkadaşlıktan yaptım."

"Öyleyse bu gizlilik neden?" diye fısıldadı.

Kaşları şüpheyle yukarı kalktı. "Aksi halde parayı kabul edecek miydin sanki?" Bir saniye bekledi, "Sanmam. Ayrıca, adımın hâlâ James Siddons olması gerekirdi. Bir emlak idarecisi o tür bir paraya nasıl sahip olabilirdi ki?"

"James, dün gece kendimi ne kadar küçük düşmüş hissettiğim hakkında herhangi bir fikrin var mı? Eve geldiğimde, tüm olanlardan sonra, isimsiz bir banka çeki bulmak kolay mıydı sanıyorsun?"

"İki gün önce gelmiş olsaydı nasıl hissederdin? Benim kim olduğumu bilmeden önce. O parayı benim göndermiş olduğumdan şüphelenmek için hiçbir sebebin yokken."

Dudağını ısırdı. Büyük ihtimalle şüphelenirdi ama sevinirdi de. Gurur gururdu ama kardeşlerinin yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Ve Lucas'ın okula gitmesi gerekiyordu. Ve eğer James'in teklifini kabul etseydi...

"Ne kadar bencil olduğun hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Ne cüretle," diye çıkıştı, sesi öfkeden titreyerek. "Ne cüretle bana böyle dersin? Diğer tüm aşağılamaları kabul ederim, ama bunu asla."

"Neden, son beş yılını ailen için köle olarak geçirdin diye mi? Gelirini onlar için harcayıp, kendine hiçbir şey ayırmadın diye mi?"

Ses tonu alaycıydı ve Elizabeth cevap veremeyecek kadar sinirlenmişti.

"Evet, tüm bunları yaptın," dedi zalim bir azametle, "ama durumunuzu düzeltmek ve tüm endişelerinizi son vererek onlara hak ettikleri hayatı vermek için eline geçen en iyi ve tek imkânı geri çeviriyorsun."

"Benim bir gururum var," diye inledi.

James kabaca güldü. "Evet, var. Ve açıkça ona, ailenin iyiliğinden daha fazla önem veriyorsun."

Elizabeth ona tokat atmak için elini kaldırdı ama James kolayca elini yakaladı. "Benimle evlenmesen bile," dedi, bu basit cümlenin acıyla göğsünü sızlatmasını görmezden gelmeye çalışarak. "Benimle evlenmesen bile, parayı alıp beni hayatından çıkarabilirdin."

Kız başını salladı. "Benim üzerimde fazla kontrolün olurdu."

"Nasıl? Para senindi. Bir banka çeki. Geri almamın imkânı yok ki."

"Onu aldığım için beni cezalandırırdın," diye fısıldadı. "Alıp seninle evlenmediğim için."

Kalbinde bir şeyin buza dönüştüğünü hissetti. "Benim böyle bir adam olduğumu mu sanıyorsun?"

"Senin ne tür bir adam olduğunu bilmiyorum!" diye haykırdı. "Nerden bilebilirim? Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Benim nasıl bir adam olduğum ve nasıl bir koca olacağım hakkında bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun." Tüm duygularının, tüm aşkının yüzeye çıkmasına izin vererek yanağına dokundu. Hissettikleri gözlerinden okunuyordu ve bunun farkındaydı. "Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, Elizabeth."

Onun tereddüdünü gördü ve kendini hiç olmadığı kadar kötü hissetti. Ona her şeyini sunmuştu, tüm kalbini ve yapabildiği tek şey *tereddüt etmek* miydi?

Bıyık altından söylendi ve gitmek için arkasını döndü. Ama daha iki adım atmıştı ki, Elizabeth seslendi. "Bekle!"

Yavaşça arkasını döndü.

"Seninle evlenirim," dedi birden.

Gözleri kısıldı. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı Elizabeth aptal gibi. "Neden?"

"Beni iki gün boyunca ısrarla reddettin," dedi. "Neden birden fikir değiştirdin?"

Elizabeth'in dudakları aralandı. Ağzından bir kelime çıkarmayı bırak, tek bir şey bile düşünemiyordu. Her şeyin ötesinde, onun cevabını sorgulayacağı aklına bile gelmemişti.

Adam ilerledi, ona dokunmasa da vücudunun sı-

caklığı ve gücüyle onu etkisi altına almıştı. Elizabeth kendini ağaca dayanırken buldu, nefesi kesilmiş bir halde James'in öfkeyle parlayan kara gözlerine bakıyordu.

"Sen bana teklif ettin," diyebildi ancak. "Sen teklif ettin ve ben kabul ettim. İstediğin bu değil miydi?"

Başını yavaşça salladı ve bir elini sağına, bir elini soluna koyarak ağaca yaslandı. "Bana neden kabul ettiğini söyle."

Elizabeth ağacın gövdesine biraz daha yaslanmaya çalıştı. Bu oldukça ölümcül kararlılığı onu korkutmuştu. Eğer bağırsaydı veya kaşlarını çatsaydı veya herhangi bir şey yapsaydı, nasıl davranacağını bilirdi. Ama bu sakin öfkesi sinir bozucuydu ve kollarıyla yaptığı bu sıkı hapis ve ağacın verdiği his, damarlarında dolaşan kanını kaynatıyordu.

Gözlerinin iyice büyüdüğünü hissetti. Yüzündeki ifadenin bir korkağa ait olduğunu düşüneceğini biliyordu. "Sen çok iyi bir noktaya parmak bastın," dedi, gururuna, onu fazla düşkünlük göstermekle suçladığı tek duygusuna, tutunmaya çalışarak. "Ben kardeşlerime hak ettikleri hayatı veremem ve sen verebilirsin. Zaten nasıl olsa biriyle evlenecektim, en azından..."

"Unut bunu," dedi öfkeyle. "Teklifimi geri alıyorum."

"Geri mi alıyorsun?"

"Seni bu şekilde istemiyorum."

Ayak bilekleri titremeye başladı ve destek alabilmek için ağacın geniş gövdesine tutundu. "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Benimle param için evlenmene izin vermeyeceğim."

"Şimdi ikiyüzlü kim? Önce bana saf ve zavallı bir sersemle sırf parası için evlenmem konusunda ders veriyorsun, sonra senin verdiğin parayı kardeşlerim için kullanmadığımdan dolayı beni azarlıyorsun. Ve şimdi... Şimdi evlenme teklifini geri çekecek kadar küstahlık yapıyorsun. Ayrıca bunun centilmence olmayan bir hareket olduğunu da eklemek isterim. Neden reddediyorsun beni? Ailem için senin zenginliğine ve pozisyonuna ihtiyacım olduğunu dürüstçe söyledim diye mi? Bu da, zaten seninle evlenmemi sağlamaya çalışmanın ilk sebebi değil miydi?"

"Bitirdin mi?" diye sordu küstah bir sesle.

"Hayır," diye tersledi. Kızgındı ve incinmişti. Onun da incinmesini istiyordu. "Eninde sonunda paran için evlenilecektin. Senin ayarında insanlar arasında hep böyle olmuyor mu?"

"Evet," dedi insanın içini donduran bir yumuşaklıkla, "Benim kaderimde bir servet avcısıyla evlenmek var. Ailemde de böyle olmuş, onların ailesinde de, onlarınkilerde de. Paraya dayalı soğuk bir evliliğe tahammül edebilirim. Benim soyumda var bu." Dudakları onunkilerden yalnızca bir nefes uzağa gelene kadar eğildi. "Ama seninle böyle bir evliliğe tahammül edemem."

"Neden?" diye fısıldadı, gözlerini gözlerinden ayıramayarak.

"Çünkü bizde *bu* var."

Hızla hareket ederek iri eliyle başını kavradı ve dudaklarına yapıştı. Kendisine bastırmadan önceki son mantıklı saniyede, bunun kızgın ve öfkeli bir öpücük olacağını düşünmüştü. Ama o kollarıyla onu sertçe sabitlemiş bile olsa, dudakları onunkinin üzerinde sersemletici ve insanın içini eritici bir naziklikle hareket ediyordu.

Bir kadının uğruna öleceği türden bir öpücüktü bu, cehennemin ateşi ayaklarını yalıyor olsa bile vazgeçemeyeceğin türden bir öpücük. Elizabeth içinin canlandığını hissetti ve kollarını onun sıkı hapsinden kurtararak vücuduna sardı. Kollarına dokundu, omuzlarına, boynuna, ellerine...

James, Elizabeth'in kulağına doğru ilerlerken aşk ve ihtiras sözcükleri fısıldıyordu. Kızın başı arkaya doğru düştükçe, boynunun uzun ve zarif kıvrımı ortaya çıkıyor ve ne kadar tatmin olduğunu mırıldanıyordu. Kadının boynunda sanki özel bir şey vardı, saçının tenini yumuşakça okşaması bile onu tahrik etmeye yetiyordu.

Elizabeth farklıydı. Saçı öyle sarıydı ki, teniyle buluştuğu yer neredeyse görünmezdi. Sabunla gül karışımı ve tamamen ona özgü başka bir şey daha içeren kokusu, onda istek ve heyecan uyandırıyordu.

Dudaklarıyla boynundan aşağıya doğru ilerledi ve hayranlığını göstermek için köprücük kemiğinin zarif çizgisinde durdu. Elbisesinin ilk düğmeleri açıktı. Açtığını hiç hatırlamıyordu ama açmış olmalıydı.

Elizabeth'in nefes alışını duyabiliyordu, çenesinin altını öpmek için başını kaldırdığında fısıltısını saçında hissetmişti. Şimdi nefes nefeseydi, nefes alışları arasında inliyordu ve James onun arzuları meydana çıktıkça daha da sertleşiyordu. Kız onu istiyordu. Kendisinin hayal edebileceğinden daha da fazla istiyordu.

İsteksizce, geri çekildi, ellerini omzuna koyarak kendini aralarında bir ayak mesafe bırakmaya zorladı. İkisi de titriyorlar, hızla nefes alıp veriyorlardı. Ayakta durabilmek için birbirlerinin desteğine ihtiyaçları vardı. James kendi dengesine güvenebileceğinden emin değildi ve Elizabeth de ondan iyi görünmüyordu.

Darmadağın olmuş Elizabeth'e baktı. Saçı topuzundan dışarı fırlamıştı. James, onu kendine çekmemek için tüm gücünü kullanıyordu.

Kıyafetlerini yırtmak, onu yumuşak çimenlere yatırmak ve mümkün olabilecek en ilkel biçimde ona sahip olmak istiyordu. Ve sonra her şey bittiğinde, onun ona ait olduğuna ve bunun geri dönüşü olmadığına dair hiçbir şüphesi kalmadığından emin olmak ve sonra bu sefer daha yavaşça ve sonra bunu tekrarlayarak, vücudunun her köşesini elleriyle, sonra dudaklarıyla keşfedip ihtiyaçla yanıp tutuşuyorken... Çabucak, ellerini omuzlarından çekti. Düşünceleri böyle tehlikeli bir şekilde ilerlerken ona dokunamazdı.

Elizabeth ağaca tutunarak eğildi ve büyük mavi gözlerini ona çevirdi. Diliyle dudaklarını ıslattı. Bunu gören James midesine bir fiske vurulmuş gibi hissetti.

Bir adım daha geri attı. Yaptığı her hareketle, verdi-

ği en ufak, güç bela duyulabilecek her nefesle, kontrolünü biraz daha kaybediyordu. Ellerine güvenmiyordu artık. Ona dokunabilmek için yanıp tutuşuyordu.

"Beni bu şekilde istediğini itiraf edersen," dedi sıcak ve yoğun bir sesle, "*o zaman* seninle evleneceğim."

Aradan iki gün geçmişti. O sıcak öpüşün hatırası bile hâlâ Elizabeth'i titretmeye yetiyordu. Aklı karışık ve afallamış bir halde, ağaca yaslanarak Elizabeth'in uzaklaşmasını izlemişti. Sonra, onu gördüğü son noktaya bakarak on dakika daha orada durmuştu. Ve sonunda, aklı onun tutkulu dokunuşundan uyandığında oturup ağlamıştı.

Kendini, onun varlıklı bir marki olduğu için onunla evlenmek istediğine inandırmaya çalışarak dürüst davranmamıştı. Oldukça ironik bir durumdu aslında. Son bir ayını para için evlenmenin kaderinde olduğuna inanarak geçirmiş ve şimdi âşık olmuştu. Fakat James ailesine daha iyi bir hayat verebilecek kadar varlıklı olmasına rağmen nedense ona yanlış görünen bir şeyler vardı.

Onu seviyordu. Aslında onun gibi görünen bir adamı seviyordu. Elizabeth, Leydi Danbury veya Ravenscroftlar'ın ona söylediklerini umursamamıştı. Alçakgönüllü James Siddons yüksek Riverdale Markisi'nin içindeki insan olamazdı. Basitçe bu imkânsızdı. İngiliz sosyetesinde herkesin bir yeri vardı; bu insanlara erken yaşta öğretilen bir şeydi, özellikle de Elizabeth gibi sosyetenin kenarında yaşayan ikincil soylu insanların kızlarına.

Tüm problemlerini ona parasını değil, kendisini istediğini söyleyerek çözebilecekmiş gibi görünüyordu. Hem sevdiği adamla evlenmiş olacak, hem de ailesini geçindirebilmek için fazlasıyla geliri olacaktı. Ama onu tanımadığına dair hissettiği bu rahatsız edici şüpheyi bir türlü kafasından atamıyordu.

İçindeki pragmatist ona büyük ihtimalle seçtiği adamı asla önceden tanıma şansı olamayacağını, hatta en azından onu iyi tanıyamayacağını hatırlatıyordu. Kadın ve erkeklerin kur yapmayı yüzeysel bir seviyeden öteye götürdüğü nadirdi.

Ama James ile her şey farklıydı. Güven olmadan bir beraberliğe katlanabileceğini sanmıyordu. Belki başka biriyle ama onunla değil.

Elizabeth gözlerini sıkıca yumdu ve yatağına uzandı. Son birkaç gününü odasında saklanarak geçirmişti. Birkaç kere denedikten sonra, kardeşleri onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçmişler ve yemeğini kapısının önüne tepsiyle bırakmaya karar vermişlerdi. Sosan Elizabeth'in tüm favori yemeklerini pişirmiş olmasına rağmen Elizabeth çoğuna dokunmamıştı bile. Görünüşe bakılırsa, yürek acısı, iştah kapatmaya bile yetebirdi.

Kapı tereddütlü bir şekilde çaldı ve Elizabeth pencereden bakabilmek için başını çevirdi. Güneşin konumuna bakılırsa, bu akşam yemeği olmalıydı. Eğer duymazdan gelirse, tepsiyi bırakıp giderlerdi.

Ama kapı ısrarla çalmaya devam etti. Elizabeth iç çekti ve ayağa kalkmak için kendini zorladı. Küçük odayı üç adımda geçerek kapıyı açtı. Üç genç Hotchkiss karşısında duruyordu.

"Bu sana geldi," dedi Susan, krem rengi bir zarf uzatarak. "Leydi Danbury'den. Seni görmek istiyor."

Elizabeth kaşını kaldırdı. "Benim mektuplarımı mı okumaya başladınız?"

"Elbette hayır! Gönderdiği uşak söyledi."

"Doğru," diye araya girdi Jane. "Ben de ordaydım."

"Okumayacak mısın?" dedi Lucas sonunda.

Jane kardeşini dürttü. "Lucas, kaba olma." Elizabeth'e kısa bir bakış attı. "Okuyacak mısın?"

"Şimdi kim kaba oluyor?" diye karşı çıktı Elizabeth.

"Açman en iyisi bence," dedi Susan. "Hiçbir şey olmasa bile, en azından aklını..."

"Sus," diye uyardı onu Elizabeth.

"Pekâlâ, ama sonsuza kadar kendine acıyıp duramazsın."

Elizabeth bir iç çekmenin ardından ne kadar rahatsız olduğunu belli etmek için *öfledi*. "Bir veya iki gün dinlenemez miyim?"

"Elbette," dedi Susan yatıştırıcı bir sesle. "Ama o programa göre bile, zamanın dolmuş."

Elizabeth inledi ve zarfı yırtarak açtı. Kardeşlerinin durumunun ne kadarını bildiğini merak ediyordu. Onlara hiçbir şey söylememişti ama onlar iş küçük sırları aydınlatmaya gelince oldukça yetenekli ufak detektiflerdi ve şimdiden hikâyenin yarısını bildiklerine bahse girerdi.

"Açmayacak mısın?" dedi Lucas heyecanla.

Elizabeth kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı. "Leydi Danbury'nin ne diyeceğini duymak için bu kadar heyecanlanacağını hiç tahmin etmezdim," dedi.

"Ben de etmezdim," diye homurdandı Susan, yerinde duramayan Lucas'ın omzuna eliyle vurup onu sabit tutmaya çalışarak.

Elizabeth yalnızca başını salladı. Eğer Hotchkissler didişiyorlarsa, hayat normale dönüyor demekti ve bu iyi bir şey olmalıydı.

Kardeşi tarafından tartaklanan Lucas'ın, itiraz ederek homurdanmalarını duymazdan gelen Elizabeth, zarftan sayfaları çıkardı. Satırları taraması yalnızca birkaç saniye sürdükten sonra, büyük bir şaşkınlıkla, "Beni mi?" sorusu çıktı ağzından.

"Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Susan.

Elizabeth başını salladı. "Tam olarak değil. Ama Leydi Danbury benim onu görmeye gitmemi istiyor."

"Artık onun için çalışmadığını sanıyordum," dedi Jane.

"Çalışmıyorum, gerçi sanırım tükürdüğümü yalayıp işimi geri istemem gerekiyor. Aksi takdirde, yiyecek alabilmek için yeterli parayı nerden bulacağız bilmiyorum."

Elizabeth başını kaldırıp baktığında, üç Hotchkiss'in

de alt dudaklarını kemirdiğini fark etti. Açıkça, (A) James ile evlenebileceği veya (B) en azından banka çekini dört temiz parçaya ayırmaktan ziyade bozdurabileceği seçeneklerini belirtebilmek için adeta ölüyorlardı.

Elizabeth geçen gün tekmeleyerek yatağın altına gönderdiği çizmelerini alabilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Küçük el çantasının da orda olduğunu gördü ve onu da hemen kapıverdi.

"Hemen mi gidiyorsun?" diye sordu Jane.

Botlarını giymek için kilimin üzerine oturmuş olan Elizabeth başıyla onayladı. "Beni beklemeyin," dedi. "Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Leydi Danbury'nin beni eve bırakmak için bir at arabası göndereceğine eminim."

"Gece bile kalabilirsin," dedi Lucas.

Jane omzuna sertçe vurdu. "Neden öyle yapsın ki?"

"Eğer karanlıksa, daha kolay olur diye," dedi kızgın bir bakışla, "ve..."

"Her neyse," dedi Elizabeth yüksek sesle, "beklemenize gerek yok."

"Beklemeyiz," dedi Susan, Elizabeth'in geçmesi için Lucas ve Jane'i yoldan çekerek. Elizabeth'in merdivenlerden hızla inişini ve kapıyı hızla açışını izlediler. "İyi eğlenceler!" diye bağırdı Susan.

Elizabeth omzunun üzerinden alaycı bir bakış attı. "Eminim eğlenmeyeceğim ama hassasiyetin için teşekkürler."

Susan, Jane ve Lucas'ı merdivenlerin başında bırakarak kapıyı arkasından kapattı.

* * *

Son birkaç gün kesinlikle James Siddons'ın en güzel günleri listesine giremezdi. Leydi Danbury'nin hizmetçileri sırf ondan kaçmak için evin etrafında dolambaçlı yollardan gitmeye başlamışlardı.

İlk başlarda kafasını bulandırmak için sarhoş olmaya karar vermişti ama bunu zaten Elizabeth'in onun gerçek kimliğini öğrendiği gece yapmıştı ve eline geçen tek şey akşamdan kalmalık olmuştu. Kulübesine döndüğünde, bardağına boşalttığı viski hâlâ, ancak bir veya iki yudum alınmış bir şekilde kütüphanedeki masanın üzerinde duruyordu. Genelde, teyzesinin iyi yetişmiş hizmetçileri yarısı dolu olan bardağı çoktan alıp götürürlerdi. Bayatlamış bir içki bardağının direk olarak cilalanmış bir masa üzerinde bırakılması kadar onların sinirine dokunacak bir şey daha yoktu. Ama içlerinden birinin ilk kez kütüphanenin kapısını çalmaya cesaret ettiği zamanki James'in korkutucu ifadesi, mahremiyetini sağlamlaştırmış ve şimdi bu sığınağı ve bayatlamış içkisi ona ait olmuştu.

Kendine acıma denizinde yüzüyordu ama bir adamın, başından böyle şeyler geçtikten sonra sosyalleşmeden önce en azından bir iki gün yalnız kalmayı hak ettiğine inanıyordu.

Kime daha fazla kızgın olduğuna karar verse her şey daha kolay olacaktı: Elizabeth'e mi, yoksa kendine mi?

Yüzüncü defa viski bardağını eline aldı ve sonra yerine koydu. Odanın karşı köşesindeki rafta, BİR

 duruyordu. Kırmızı deri cildi sessizce onu kendisine bakması için kışkırtıyordu. James, viski bardağını ona fırlatmamaktan kendini zor alıkoyarak öfkeyle kitaba baktı.

Eğer kitabı viskiyle ıslatıp şömineye fırlatırsa, ortaya çıkan cehennem oldukça tatmin edici olabilirdi.

Gerçekten bunu yapmayı düşünüyor ve alevlerin ne kadar yukarı çıkacağını hesaplamaya çalışıyordu ki kapı çaldı. Bu hizmetçilerin önemsiz denemelerine göre oldukça güçlü bir çalıştı.

"James! Hemen şu kapıyı aç!"

Agatha Teyze. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Bu ses tonunu biliyordu; teyzesi, yumrukları kanayana kadar kapıyı çalabilirdi.

"Agatha," dedi tatlı bir tonla, "seni görmek ne güzel."

"Berbat görünüyorsun," diye bağırdı ve sonra kütüphanenin kanatlı sandalyelerine oturmak için onu itip geçti.

"Her zamanki gibi zarifsin," diye söylendi James, masaya dayanarak.

"Sen sarhoş musun?"

Başını iki yana salladı ve viskiyi gösterdi. "Bir bardak doldurdum ama içemedim." Kehribar renkli sıvıya baktı. "Hımm. Tozlanmaya başlamış."

"Buraya seninle alkollü içkileri tartışmaya gelmedim," dedi Agatha kibirle.

"Ayık olup olmadığımı sormuştun," dedi.

Kadın bu cevabı duymazdan geldi. "Genç Lucas Hotchkiss ile samimi olduğunu bilmiyordum."

James gözlerini kırptı ve doğruldu. Teyzesinin seçebileceği birçok konu arasından bunu seçmiş olması onu şaşırtmıştı. "Lucas?" diye yankılandı sesi. "Ne olmuş Lucas'a?"

Leydi Danbury ona bir kâğıt uzattı. "Sana bu mektubu göndermiş."

James uzanıp aldı, kâğıtta çocuksu herhangi bir leke yoktu. "Sanıyorum okumuşsun," dedi.

"Mühürlü değildi."

Bu konunun daha fazla üzerine gitmemeye karar verdi. "Ne garip," diye mırıldandı.

"Seni görmek istemesi mi? Bence hiç de garip değil. Üç yaşındayken babasının bir av kazasında ölmesinden beri zavallı çocuğun hayatında bir erkek olmadı."

James ona sertçe baktı. Görünüşe bakılırsa, Elizabeth'in oyunu işe yaramıştı. Eğer Agatha, Elizabeth'in babasının ölümüyle ilgili gerçeği keşfetmeyi başaramadıysa, bu sır güvendeydi.

"Büyük ihtimalle sana bir şey soracak," diye devam etti Agatha. "Kız kardeşlerine sormaktan utandığı bir şey. Erkekler böyledir. Ve eminim son birkaç günde olanlarla ilgili aklı karışıktır."

James meraklı gözlerle ona baktı. Teyzesi, küçük çocuğun kötü durumuna fazla hassasiyet gösteriyordu.

Ve sonra Agatha yumuşakça, "Bana senin o yaştaki halini hatırlatıyor," dedi.

James şaşırdı.

"Ah, şaşırma. Elbette senin o zamanki halinden çok daha mutlu." Aşağıya uzandı ve odaya sessizce sıvışan kedisini kucağına aldı. "Ama belli bir yaşa gelmiş ve evde erkek olmadan büyüyen erkek çocuklarındaki ifade var yüzünde." Malcolm'un kalın kürkünü okşadı. "Biz kadınlar ise, elbette, aşırı derecede yetenekliyiz ve en önemlisi erkeklerden çok daha zekiyiz, ama yine de itiraf etmeliyim ki bizim bile yapamayacağımız şeyler var."

James, teyzesinin yetenekleri dışında kalan bir şey olduğunu itiraf etmiş olmasını kavramaya çalışırken, devam etti, "Onu görmeye *gideceksin*, öyle değil mi?"

James bu soruyu bir hakaret olarak aldı. Yalnızca hisleri olmayan bir canavar böyle bir şeyi reddedebilirdi. "Elbette, gideceğim. Oldukça merak ediyorum aslında, neden buluşmak için orayı seçtiğini."

"Lord Danbury'nin av kulübesini mi?" Agatha omuz silkti. "Düşündüğün kadar tuhaf değil. O öldüğünden beri, orası hiç kullanılmadı. Cedric avlanmaya düşkün değil ve zaten Londra'dan hiç ayrılmıyor. Elizabeth'e bu kulübede kalmasını teklif etmiştim ama elbette kabul etmedi."

"Elbette," diye mırıldandı James.

"Ah, onun çok gururlu olduğunu düşüneceksin şimdi ama işin aslı, kendi kulübesinde beş yıllık bir sözleşmesi olduğundan, buraya taşınmanın ona hiç para kazandırmayacağını bilmesiydi. Ayrıca ailesini de yerinden oynatmak istemedi." Leydi Danbury Malcolm'u kaldırdı ve burnunu öpmesine izin verdi. "Sence de dünyanın en sevimli kedisi değil mi?"

"*Sevimli* kelimesinin tarifine bağlı," dedi James, sırf teyzesini iğnelemek için. Fellport saldırdığında, kendisini Elizabeth'e götürdüğü için kediye sonsuz minnet borçluydu.

Leydi D kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, Elizabeth reddetti ama ailesine, kira ödemeleri bittiği zaman oraya taşınabileceklerini söyledi, o yüzden bir keresinde hep birlikte ziyarete gelmişlerdi. Genç Lucas'ın çok hoşuna gitmişti." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Sanıyorum oradaki avcılık ödülleri yüzünden. Genç erkekler böyle şeylere bayılıyorlar."

James kitap desteği olarak kullanılan saate baktı. Eğer Lucas ile buluşmaya zamanında yetişecekse, on beş dakika içerisinde çıkması gerekiyordu.

Agatha havayı kokladı ve ayağa kalktı. Malcolm boş bir rafa zıplamıştı. "Seni kendinle baş başa bırakıyorum," dedi, bastonuna dayanarak. "Hizmetçilere seni akşam yemeği için beklememelerini söyleyeceğim."

"Uzun sürmeyeceğine eminim."

"Asla bilemezsin ve eğer çocuğun sorunları varsa, onunla biraz vakit geçirmen gerekebilir. Ayrıca son birkaç gündür ünlü varlığınla masayı şenlendirdiğin de söylenemez zaten."

Keskin bir karşılık onun mükemmel çıkışını bozabilirdi. Bu yüzden James yalnızca kurnazca gülümsedi ve onun yavaşça holde yürüyüşünü izledi, her adım atışında bastonu gümlüyordu. Eğer Agatha en azından zamanın yarısında son sözü söylemeyi başarırsa, herkesin daha mutlu olduğunu öğreneli çok olmuştu.

James yavaşça kütüphaneye döndü, viski bardağını eline aldı ve içindekini camdan dışarı boşalttı. Bardağı tekrar geri koyup odaya şöyle bir baktı ve gözleri onu günlerdir rahatsız eden küçük kırmızı kitaba döndü.

Rafa doğru yürüdü ve onu eline alarak bir elinden öbürüne fırlatmaya başladı. Çok hafifti ve bu durum ona çok ironik geliyordu, özellikle de hayatını bu kadar değiştirdiğini düşündüğünde. Ve sonra, asla anlayamadığı anlık bir kararla kitabı alıp ceketinin cebine koydu.

Kitaptan ne kadar nefret etse de, o yanındayken bir şekilde kendini *Elizabeth'e* yakın hissediyordu.

22. Bölüm

Elizabeth, Lord Danbury'nin av kulübesine yaklaştıkça, sinirli bir şekilde alt dudağını ısırıyordu. Sonra Leydi Danbury'nin beklenmedik mektubunu tekrar okumak için duraksadı.

Elizabeth,

Bildiğin gibi, bana şantaj yapılıyor. Beni hedef olarak seçen bu hain hakkında bilgin olabileceğine inanıyorum. Lütfen bu akşam saat sekizde benimle Lord Danbury'nin av kulübesinde buluş.

Saygılarımla,
Agatha, Leydi Danbury

Elizabeth, Leydi Danbury'nin, neden kendisinin bu konuda bilgi sahibi olduğunu düşündüğünü anlamıyordu ama notun gerçek olduğuna dair herhangi bir şüphesi yoktu. Leydi Danbury'nin el yazısını kendisininki kadar iyi biliyordu ve bu mektup sahte değildi.

Kardeşlerine bilerek mektubun içeriğinden bah-

setmemiş, yalnızca Leydi Danbury'nin onu görmek istediğini söylemişti. Şantaj olayı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve Elizabeth, özellikle de Leydi Danbury böyle geç bir saatte buluşmak istediği için, onları endişelendirmek istememişti. Saat sekiz olmasına rağmen hava henüz oldukça aydınlıktı, ama kontesin meselesi birkaç dakika sürmeyeceğinden Elizabeth eve dönerken hava kararmış olacaktı.

Elizabeth kapı koluna dokunduğunda duraksadı. Görünürde hiç at arabası yoktu ve Leydi Danbury'nin sağlığı onun böyle bir uzaklığı yürümesine elverişli değildi. Kontes henüz gelmediyse, kapı büyük ihtimalle kilitli olacaktı ve...

Kapı kolu dönmüştü.

"Ne garip," diye mırıldandı ve içeri girdi.

Şöminede bir ateş yanıyordu ve masada zarif bir akşam yemeği vardı. Elizabeth odanın içerisinde biraz daha ilerledi, hazırlıkları gördükçe etrafında dönmeye başlamıştı. Neden Leydi Danbury...

"Leydi Danbury?" diye seslendi. "Burada mısınız?"

Elizabeth kapıda birinin varlığını hissetti ve hızla arkasını döndü.

"Hayır," dedi James. "Yalnızca ben varım."

Elizabeth'in eli ağzına gitti. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Gülümsemesi yamulmuştu. "Seninle aynı şeyi, sanırım. Sen de erkek kardeşinden bir not mu aldın?"

"Lucas'tan mı?" diye sordu afallayarak. "Hayır, teyzenden."

"Ah. Öyleyse bize komplo kurdular. İşte..." Buruşturulmuş bir kâğıt uzattı. "Oku."

Lordum,

Buralardan ayrılmadan önce, benimle buluşmanız için size yalvarıyorum. Size danışmam gereken hassas bir durum var. Bir erkeğin ablalarıyla tartışabileceği bir durum değil bu.

Sizden aksi bir cevap almazsam, bu akşam saat sekizde Lord Danbury'nin av kulübesinde olacağım.

Saygılarımla,
Sör Lucas Hotchkiss

Elizabeth dehşet içinde güldü. "Bu Lucas'ın el yazısı ama kelimeler direk olarak Susan'ın ağzından çıkmış."

James gülümsedi. "Vaktinden erken gelişmiş olduğunu düşünmüştüm."

"Oldukça zeki, elbette ama..."

"Ama onun *hassas bir durum* lafını kullandığını düşünemiyorum."

"Ayrıca sekiz yaşında," diye devam etti, "hassas bir durumu olma ihtimalinin de ne kadar düşük olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

Elizabeth başını salladı. "Ah! Eminim bunu okumak istersin." Ona Leydi Danbury'den aldığı mektubu uzattı.

Mektuba bir göz gezdirdi ve sonra, "Hiç şaşır-

madım. Sen gelmeden birkaç dakika önce geldim ve bunları buldum," dedi. İki tane mektup uzattı, birinde *Hemen Oku* ve diğerinde de *Barıştıktan Sonra Okuyun* yazılıydı.

Elizabeth dehşet dolu bir kahkaha attı.

Gözleri yüzüne döndü. Ona sessiz ve içini yakan, nefesini kesen bir yoğunlukla bakıyordu. Ve sonra bakışını bir saniye bile onunkinden ayırmayarak, "Açalım mı?" dedi.

Neden bahsettiğini anlamak Elizabeth'in birkaç saniyesini aldı. "Ah, zarflar. Evet, evet." Kurumuş dudaklarını yaladı. "Ama ikisini de mi?"

Barıştıktan Sonra Okuyun yazanı havaya kaldırdı ve hafifçe salladı. "Bunu sonraya saklayabiliriz, eğer kısa zamanda okuyabileceğimizi düşünüyorsan."

Yutkundu ve, "Neden diğerini açıp ne dediğine bakmıyoruz?" diyerek soruyu cevaplamaktan kaçındı.

"Pekâlâ." Şefkatle başını salladı ve zarfı açmaya başladı. İçinden bir kart çıktı. Birlikte okudular:

İkinize,

Uğraşın, eğer yapabilirseniz. Sonradan kendinizi iki aptal gibi hissetmemek için.

Not imzalı değildi ama kimin yazdığına dair şüpheleri yoktu. Uzun ve zarif el yazısı ikisine de tanıdık gelmişti ama asıl kelimeler, yazarın Leydi Danbury olduğunu açığa çıkartıyordu. Ondan başka kimse bu kadar zevkli bir şekilde kaba olamazdı.

James kafasını yana çevirdi. "Ah, benim sevgi dolu teyzem."

"Beni bu şekilde kandırdığına inanamıyorum," diye homurdandı Elizabeth.

"İnanamıyor musun?" diye şüpheyle sordu.

"Şey, evet elbette *buna* inanıyorum. Yalnızca şantaj olayını yem olarak kullandığına inanamıyorum. Onun için gerçekten endişelenmiştim."

"Ah, evet, şantaj." James açılmamış *Barıştıktan Sonra Okuyun* yazılı zarfı gösterdi. "İçimden bir ses bu mektupta onunla ilgili bir şey bulacağımızı söylüyor."

Elizabeth güçlükle nefes aldı. "Sence bunu uydurmuş muydu?"

"Benim bu suçu çözmeye olan ilgisizliğim hakkında asla yeterince endişeli görünmemişti."

"Aç şunu," diye emretti Elizabeth. "Hemen."

James açmaya başladı ve sonra durup başını salladı. "Hayır," dedi tembel bir sesle. "Sanırım bekleyeceğim."

"Beklemek mi istiyorsun?"

Ona bakarak gülümsedi. "Henüz barışmış değiliz."

"James..."

"Beni tanıyorsun," dedi. "Ruhumu hayattaki herkesten, belki kendimden bile daha iyi biliyorsun. Eğer ilk başta adımı bilmiyor bile olsan... Şey, kimliğimi neden hemen açıklamadığımı biliyorsun. Teyzeme karşı sorumluluklarım vardı ve ona ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum, biliyorsun."

Onun bir şey söylemesini bekledi ve sonra o söylemeyince, sesi daha da sabırsız çıktı. "Beni tanıyorsun," diye tekrarladı, "ve sanırım seni asla aşağılayacak veya küçük düşürecek bir şey yapmayacağımı da biliyorsundur." Genç kızın omuzlarına tutundu ve o aynı fikirde olana kadar onu sallama arzusuna zor karşı geldi. "Çünkü eğer tanımıyorsan, bizim için hiç umut yok demektir."

Kızın dudakları şaşkınlıkla açıldı ve James onun ayartıcı dilinin ucunu görür gibi oldu. Ve bir şekilde, haftalardır aklından çıkmayan bu yüze baktıkça, tam olarak ne yapması gerektiğini anladı.

Kız daha bir tepki bile veremeden uzandı ve elini tuttu. "Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı, elini kalbine koyarak. "Senin için atıyor."

"Bunları hissediyor musun?" diye yankılandı sesi, elini dudaklarına götürerek. "Senin için nefes alıyorlar."

"Ve gözlerim, senin için görüyorlar. Bacaklarım senin için yürüyorlar. Sesim senin için çıkıyor ve kollarım..."

"Dur," dedi Elizabeth güçlükle. "Dur."

"Kollarım..." dedi, boğuk bir sesle. "Sana sarılmak için ölüp bitiyorlar."

Kız ileri doğru bir adım attı, kalbi kaçınılmazı itiraf etmeye çok yaklaşmıştı.

James, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Sabah kalktığımda senin yüzünü görüyorum ve gece boyunca yalnızca seni düşlüyorum. Tüm varlığım, tüm istediğim..."

Elizabeth, yüzünü göğsünün güvenli limanına gömerek kendini onun kollarına attı. "Daha önce söylememiştin," dedi, sesi neredeyse günlerdir tuttuğu hıçkırıkları yüzünden boğuluyor gibi çıkmıştı.

"Neden bilmiyorum," dedi, Elizabeth'in saçlarına gömülerek. "Söylemek istedim, ama doğru zamanın gelmesini istemiştim ama asla..."

Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş. Yalnızca öp beni."

James bir an için donakaldı. Sonra, kollarında kaybolacağına dair yaşadığı mantıksız korkusunu yendi ve onu kendine çekerek dudaklarını aşk ve hasretle öpmeye başladı.

Sonra, "Dur," diye mırıldandı James, hafifçe ondan uzaklaşarak. Ve sonra, kız ona kafası karışmış bir şekilde bakarken, saçına uzandı ve bir toka çıkardı. "Daha önce saçlarını hiç açık görmedim," dedi. "Karmakarışık olmuş halini gördüm ama asla omuzlarında parlayan açık halini görmedim."

Elizabeth tek tek saçındaki tokları çıkardı. Her çıkan toka uzun altın renkli bir saç buklesini ortaya çıkarıyordu. Sonunda, saçları özgürce sırtına dökülünce, onu tuttu ve etrafında döndürdü. "Sen benim hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," dedi nefes nefese.

Kızın yüzü kızardı. "Aptal olma," diye mırıldandı. "Ben..."

"En güzel şey," diye tekrarladı. Sonra onu tekrar kendisine çekti, buklelerinden birini kaldırıp dudakla-

rında gezdirmeye başladı. "Saf ipek," diye mırıldandı. "Geceleri yatağa gittiğimde bunu hissetmek istiyorum."

Elizabeth daha önce teninin ısındığını hissetmişti ama James'in son söylediği bu söz onu sınıra sürüklemişti. Yanakları yanıyordu ve eğer James çenesinin altına dokunup, gözlerine bakmak için başını kaldırmasaydı, saçıyla kızarıklığını biraz kapatabilirdi.

Uzandı ve onu dudağının kenarından öptü. "Yakında kızarmayacaksın." Diğer tarafından öptü. "Veya eğer şansım varsa, seni her gece kızartırım."

"Seni seviyorum," dedi Elizabeth, bunu neden şimdi söylediğinden emin olmadan ama söylemesi gerektiğinden emindi.

Gülümsemesi iyice genişledi ve gözleri gururla ışıldadı. Cevap olarak bir şey söylemek yerine Elizabeth'in yüzünü kavradı ve bu sefer çok daha derin ve çok daha yoğun bir öpücük daha alabilmek için onu kendine doğru çekti.

Elizabeth eridiğini hissetti. James'in sıcaklığı, ikisini de kontrol dışı bırakacak bir ateşi körükleyerek kendi vücuduna sızmıştı. Vücudu heyecan ve istekle titriyordu. Onu kollarına alıp yatak odasına götürdüğünde, kız hiç de karşı çıkmadı.

Birkaç saniye sonra yatağa atladılar. Kız kıyafetlerinin parça parça çıkarıldığını hissetti, ta ki ince pamuklu içliği ile kalana kadar. James kulakları tırmalayan bir ses çıkarana kadar, duyulan tek ses nefes alışlarıydı. "Elizabeth... Yapamayacağım... Yapamam..."

Kafasını kaldırıp gözlerinde bin bir tane soruyla ona baktı.

"Durmamı isteyeceksen şimdi söyle."

Uzandı ve yüzüne dokundu.

"Şimdi olmalı," dedi boğuk bir sesle, "çünkü bir dakikaya kadar..."

Kız onu öptü.

"Ah, Tanrım," diye inledi. "Ah, Elizabeth."

Onu durdurması gerekiyordu, biliyordu. Odadan koşarak çıkmalı ve kilisede karı koca olacakları ana gelene kadar yanına uğramamalıydı. Ama aşk güçlü bir duyguydu ve tutkuları onları yakıyordu. Ve hiçbir şey, hiçbir mal mülk, hiçbir düğün orkestrası ve hatta saygınlığına veya itibarına gelebilecek hiçbir hasar bile, onu bu adama şimdi ulaşmaktan ve kendini ona vermekten alıkoyamazdı.

Titreyen parmaklarla gömleğinin düğmelerine uzandı. Daha önceki sevişmelerinde hiç böyle aktif bir rol oynamamıştı ama şimdi göğsünün sıcak tenine dokunmak istiyordu. Parmaklarını güçlü kaslarında gezdirmek ve kalbinin arzuyla çarptığını hissetmek istiyordu.

Elleri karnına doğru ilerledi ve keten gömleğini pantolonunun içinden çekip çıkarmadan önce bir süre orada durdu. Bir kıvanç titremesiyle, her narin dokunuşunda kaslarının toplanıp sertleşmesini izledi. Arzusunun içinde tutabileceğinden daha fazla olduğunu biliyordu.

Avrupa'da birçok suçluyu takip etmiş ve Caroline

Ravenscroft'a göre birçok kadın tarafından da *takip edilmiş* bu adamın, dokunarak aklını başından almak, Elizabeth'i derinden heyecanlandırmıştı. Onun göğsüne ve karnına küçük eliyle daireler ve kalpler çizerek okşarken kendisini fazlasıyla kadınsı hissediyordu. Ve sonra James inleyerek onun ismini söylerken kendisini sonsuz derecede güçlü hissetmişti.

James, bir dakika boyunca kızın onu keşfetmesine izin verdi ve sonra yana yatarak onu da beraberinde yuvarladı. "Yeter," dedi "Yapamam... Bir kez daha olmaz..."

Elizabeth bunu bir iltifat olarak alıp gülümsedi. Eliyle onun üst kısmında gezinirken aldığı zevk kısa sürmüştü. James onu yanına aldıktan hemen sonra, tekrar yuvarlayarak sırtının üzerine yatmasını sağlamıştı. Saf ihtiyaç ve erkeksi bir bekleyişle ona bakıyordu.

Parmakları, kızın göğüslerinin arasında birkaç ufak düğme buldu ve şaşırtıcı bir beceri ve el çabukluğuyla beşini birden açtı. "Ah," diye mırıldandı, giysiyi omuzlarından aşağı indirirken, "işte buna ihtiyacımız vardı."

Göğüslerinin üstünü çıplak bırakarak, biraz daha aşağıya inmeden önce aralarına parmaklarını soktu ve hafifçe okşadı.

Elizabeth çarşafları elleriyle sıkarak, kendini örtmekten alıkoymaya çalıştı. Ona öyle yoğun bir yakıcılıkla bakıyordu ki, bacaklarının arasında bir sıcaklık oluştuğunu hissetti. Bir dakika kadar sabit durdu,

yalnızca onun göğüslerine bakıyor ve sertleşen göğüs uçlarını izliyordu.

"Bir şey yap," dedi Elizabeth en sonunda.

"Bunu mu yapayım?" dedi ve hafifçe göğüs uçlarından birine dokundu.

Elizabeth hiçbir şey söylemedi. Güçlükle nefes alıyordu.

"Bunu mu?" Elini diğer tarafa götürdü ve nazikçe diğer göğüs ucunu da okşadı.

"Lütfen," diye yalvardı kız.

"Ah, içinden gelerek söylemelisin," dedi kabaca, dudaklarını göğüslerine yaklaştırdı.

Elizabeth küçük bir çığlık attı. Bir eli çarşafı sıkı bir şekilde kavramış, diğeri ise saçlarına dalmıştı.

"Ah, istediğin bu değil miydi?" diye alay etti James. "Belki diğer tarafa daha çok ilgi göstermeliyim." Ve sonra tekrar göğüslerine gömüldü. Elizabeth, eğer o vücudunda biriken gerilimi salıvermezse öleceğini hissediyordu.

Kızın elbisesini üzerinden çıkarabilmek için azıcık uzaklaştı ve sonra kendi kemerini çıkartırken, Elizabeth ince yatak örtüsünü üzerine çekti.

"Uzun süre saklanamayacaksın," dedi arzuyla.

"Biliyorum." Kızardı. "Ama sen yanımdayken farklı."

Tekrar yatağa girerken ona meraklı gözlerle baktı. "Ne demek istedin?"

"Açıklayamam." Omuz silkti. "Beni *tamamen* görebilmen ayrı bir şey."

"Ah," dedi yavaşça, "öyleyse bu sana *bu* şekilde bakabileceğim anlamına mı geliyor?" dedi ve alaycı bir bakışla çarşafı sıyırarak çıplak omzunu açıp sevgiyle öptü.

Elizabeth kıkırdadı.

"Anlıyorum," dedi, onu güldürmek için garip bir aksanla konuşarak. "Ve peki ya bu?" Uzandı ve çarşafı sıyırarak ayaklarını meydana çıkardı ve parmaklarını gıdıkladı.

"Dur!" diye haykırdı Elizabeth.

Ona en şeytani bakışını attı. "Bu kadar gıdıklanabildiğini bilmiyordum." Onu biraz daha gıdıkladı. "Bu bilgi kesinlikle çok önemli."

"Ah, dur," diye inledi. "Lütfen dur. Dayanamıyorum."

James kalbindeki tüm sevgiyle ona gülümsedi. İlk seferini onun için mükemmel yapmak kendisi için çok önemliydi. Haftalardır bunun hayaliyle yaşıyordu ve ona bir kadın ve bir erkek arasındaki sevişmenin ne kadar mükemmel olabileceğini göstermek istiyordu. Ve her ne kadar onun parmaklarını gıdıkladığını hayal etmemiş olsa da, yüzündeki gülümsemenin hayalini kurmuştu.

Aynı o an güldüğü gibi.

"Ah, Elizabeth," diye mırıldandı, onun dudaklarına zarif bir öpücük kondurabilmek için eğilerek. "Seni çok seviyorum. Bana inanmalısın."

"Sana inanıyorum," dedi yumuşakça, "çünkü gözlerinde, kalbimde hissettiğim şeyi görebiliyorum."

James gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Kızın söylediklerinin içinde oluşturduğu duygu selini kelimelerle ifade edemezdi. Onu tekrar öptü. Dudaklarının etrafını diliyle dolaşırken, eliyle vücudunu okşuyordu.

Onun beklentiyle sertleştiğini ve her dokunuşunun ardından kasıldığını hissetti. Kadınlığının merkezine ulaştığında, bacakları onu içeri alabilmek için yavaşça aralandı. Kıvrımlarını okşadı ve sonra, nefes alışının derinleştiğini ve tizleştiğini hissettiğinde, biraz daha ileri gitti. Tanrıya şükürler olsun ki, kız hazırdı çünkü o bir saniye bile bekleyebileceğine emin değildi.

Adam kızın bacaklarını biraz daha ayırdı. "Bu acıtabilir," dedi, sesinde bunu söylerken bir pişmanlık oluşmuştu. "Başka yolu yok ama daha iyi olacak, söz veriyorum."

Kız başını salladı. James'in söyledikleri yüzünün gerilmesine sebep olmuştu. Lanet olsun. Belki de onu uyarmamalıydı. Bakirelerle hiçbir deneyimi yoktu, onun acısını hafifletmek için ne yapması gerektiği hakkında herhangi bir fikre sahip değildi. Tek yapabileceği nazik ve yavaş olmaktı ama hissettiği yoğun tutkunun eşiğinde bunu yapmak pek de kolay değildi.

"Şşş," diye mırıldandı, eliyle alnını okşayarak.

Parmakları sevgiyle şakaklarından çene çizgisine doğru kaydı. "Şimdi, tek istediğim endişelenmemen."

Kız başını hafifçe salladı. "Endişelenmiyorum. Biraz heyecanlıyım elbette ama endişeli değilim. Bunu

mükemmel yapacağını biliyorum. Sen her şeyi mükemmel yapıyorsun."

"Yapacağım," dedi, kelimeleri dudaklarını yakıyordu. "Söz veriyorum yapacağım."

O ilerleyip içine girdiğinde Elizabeth nefes nefese kalmıştı. Her şey çok garip ve tuhaf bir şekilde çok doğruydu, sanki o bu an için yaratılmış, bu adamı almak için var edilmişti.

"Bu dakikadan sonra," dedi, kulağını ısıtan bir sesle. "Benim olacaksın." Ve sonra, bir cevap bile beklemeden genç kızın bedeniyle bir bütün oldu.

İçini gıdıklayan gerilim gittikçe daha çok güçleniyordu. Ve sonra bir şey değişti. Sanki bir uçurumun kenarından düşüyormuş, dünya onun etrafında patlıyormuş gibi hissetti. Bir saniye sonra, James kabaca inledi ve elleriyle omuzlarını sıktı. Yüzünde tarifi zor bir ifade vardı. Sonra yüzü bir kutsanmayla yıkanmışçasına onun üzerine yattı.

Birkaç dakika geçtikten ve nefes alış verişleri biraz yatıştıktan sonra, James onu kendisine çekti ve sanki çekmecedeki iki kaşık gibi birbirlerine sokuldular. "İşte bu," dedi, uykulu bir sesle. "İşte bu, hayatım boyunca aradığım şey."

Elizabeth başıyla onayladı ve uykuya daldılar.

Birkaç saat sonra, Elizabeth James'in ayaklarının av kulübesinin tahta döşemelerinde çıkardığı sese uyandı. Yataktan kalktığını fark etmemişti ama işte oradaydı. Tekrar yatak odasına girmişti, anadan doğma çıplak bir halde.

Gözlerini mi kaçırmalıydı yoksa utanmadan bakmalımıydı, bilemiyordu.

"Bak ne unutmuşuz," dedi James, havada bir şey sallayarak. "Yerde buldum."

"Leydi Danbury'nin mektubu!"

Kaşlarını kaldırdı ve ona çapkın bir bakış attı. "Seninle aramı düzelteyim derken yere düşürmüş olmalıyım."

Elizabeth tüm bu olanlardan sonra, onun hâlâ yanaklarını kızartabileceğini düşünmemişti fakat görünüşe bakılırsa yanılıyordu. "Yalnızca aç," diye mırıldandı.

Komodinin üzerindeki mumu yaktı ve yanına kıvrıldı. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, Elizabeth dayanamayıp zarfı elinden kaptı ve hemen açıverdi. İçerisinde bir zarf daha vardı, üzerinde de şu cümle:

Hile yapıyorsunuz öyle değil mi? Bunu gerçekten de barışmadan önce açmak istediğinize emin misiniz?

Elizabeth elini dudaklarına götürdü ve James de boğazına dizilen kıkırdamayı saklama zahmetine bile girmedi. "Bizden şüpheleniyor, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

"Büyük ihtimalle iyi bir sebebi vardır," dedi Elizabeth. "Neredeyse açıyorduk, şeyden önce..."

"Barışmadan önce mi?" diye cümlesini tamamladı şeytani bir sırıtmayla.

"Evet," diye homurdandı, "aynen öyle."

Zarfa uzandı. "Açacak mısın?"

"Ah, evet, elbette." Bu sefer biraz daha terbiyeli bir şekilde, zarfı açtı ve ikiye katlanmış, narin ve güzel kokulu beyaz sayfayı çıkardı. Elizabeth sayfayı açtı ve mum ışığında okudular.

Benim sevgili çocuklarım,

Evet, bu doğru. Benim sevgili çocuklarım. Ne de olsa sizi böyle görüyorum.

James, seni Danbury Köşkü'ne getirdiğim ilk günü asla unutamam. Öyle şüphe doluydun, seni olduğun gibi seveceğime inanmakta öyle güçlük çekiyordun ki. Aile olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermeye çalışarak sana her gün sarıldım ve sonra, bir gün, sen de bana geri sarıldın ve bana, "Seni seviyorum, Agatha Teyze," dedin. Ve o andan itibaren, benim için bir oğuldan farksız oldun. Senin için canımı bile veririm ama sanıyorum sen bunu zaten biliyorsun.

Elizabeth, sen hayatıma en son çocuğumun evlenip, beni bıraktığı zaman girdin. İlk günden beri bana cesur, sadık ve kendi inançlarına bağlı olmayı öğrettin. Bu son birkaç senedir senin büyüyüp olgunlaştığını görmek benim için büyük bir zevk oldu. Danbury Köşkü'ne ilk geldiğin zaman, çok gençtin, çok deneyimsizdin ve kolay heyecanlanıyordun. Ama yıllar içerisinde, her genç kadının kıskanacağı türden bir özgüvene ve kıvrak bir zekâya sahip oldun. Bana yağcılık yapmazsın ama seni ezmeme de izin vermezsin. Bu da benim gibi bir kadının sahip olabileceği en büyük hediyelerden biridir. Sana kızım diyebilmek için her şeyimi veririm ve sanıyorum bunu zaten sen de biliyorsun.

Öyleyse benim en sevdiğim iki insanı bir araya getirme hayalleri kurmam çok mu garip bir şeydi sizce? Bunu alışılagelmiş yöntemlerle yapamayacağımı biliyordum. James benim çöpçatanlık çalışmalarıma katlanamazdı. Ne de olsa o bir erkek ve dolayısıyla aptalca bir gururu var. Ve Elizabeth'i de, masraflarını kendim karşılayarak asla Londra'ya gitmeye ikna edemezdim. Ailesinden onu bu kadar ayrı bırakacak bir görevi kabul etmeyeceğini biliyordum.

Ve işte böylece benim bu küçük oyunum doğdu. Her şey James'e yazdığım o notla başladı. Sen hep beni, benim seni kurtarmış olduğum gibi kurtarmak isterdin, oğlum. Bir şantaj senaryosu geliştirmek yeterli olacaktı. (Burada bir saniyeliğine durup senaryonun tamamen uydurma olduğunu söylemek isterim. Tüm çocuklarım meşrudur ve hepsi merhum Lord Danbury'dendir. Ben evlilik yeminini bozacak türden bir kadın değilim.)

Eğer ikinizin tanışmasını sağlayabilirsem, birbirinize âşık olacağınıza emindim (böyle şeyler hakkında yanıldığım çok nadirdir) ama sırf Elizabeth'in aklına girebilmek için, BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'in bana ait eski bir kopyasını kütüphaneye yerleştirdim. Ondan daha aptal bir kitap yazılmamıştır herhalde ama bunun, aklına evlilik fikrini yerleştireceğine emindim. (Eğer merak ediyorsan, Lizzie, kitabımı çaldığın için seni affediyorum. Öyle yapman gerekiyordu, elbette ve flörtleşmenizin bir hatırası olarak sende kalabilir.)

İtiraf edeceklerim bu kadar. Sizin affınızı bekleyemem, elbette, affedilecek bir şey yapmadım. Belki benim yöntemim bazı kişileri sinirlendirebilir. Normalde böyle umut verici bir

durumu tehlikeye atmazdım ama ikinizin gerçeği göremeyecek kadar inatçı olduğunuz besbelliydi. Aşk değerli bir hediye ve aptal bir gurur için kenara atılacak şey değil.

Umuyorum, avcı kulübesinden memnunsunuzdur; sizin her türlü ihtiyacınızı düşünmüş olduğumu göreceksiniz. Lütfen geceyi geçirmekten çekinmeyin. Havayı ben kontrol etmiyorum ama yukarıdaki beyefendiden şiddetli bir yağmur fırtınası rica ediyorum, şöyle kimsenin dışarı çıkmaya cesaret edemeyeceği türden.

Bana düğününüzde teşekkür edebilirsiniz. Şimdiden ikinizin adına gün aldım.

Sevgiyle,
Leydi Danbury

Elizabeth'in ağzı beş karış açıldı. "İnanamıyorum," dedi nefes nefese. "Her şeyi planlamış."

James gözlerini devirdi. "İnanamıyorum."

"O lanet olası kitabı alacağımı bilerek göz önünde bıraktığına inanmıyorum."

Başını salladı. "Ben de inanamıyorum."

Dudakları şaşkınlıkla açılarak ona döndü. "Ve gün bile almış."

"Ona hiç inanamıyorum. Ama ben de almış olduğum için, başpiskoposun bir kopya daha vermiş olmasına da bayağı şaşırdım."

Leydi Danbury'nin mektubu Elizabeth'in elinden kaydı ve çarşafın üzerine düştü. "Aldın mı?" diye fısıldadı.

James ellerinden birini aldı ve dudaklarına götürdü. "Londra'ya Agatha'nın uydurma şantajcısını aramaya gittiğimde."

"Benimle evlenmek istiyorsun," dedi. Sesi inanamıyormuş gibi çıkmıştı.

James ona eğleniyormuşçasına bir bakış attı. "Son birkaç gündür bunu on defa falan sordum herhalde."

Elizabeth, sanki onu sersemleştiren bir rüyadan uyanmış gibi başını salladı. "Eğer bir kez daha sorarsan," dedi yaramazca, "sana farklı bir cevap verebilirim."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Çok büyük ihtimalle öyle."

Bir parmağını boynunun kenarından aşağıya doğru indirdi; dokunuşunun onu nasıl titrettiğini görmek kanını kaynatıyordu. "Ve fikrini ne değiştirdi?" diye mırıldandı.

Parmağı daha da aşağıya indikçe nefes alışı hızlanıyordu. "Orta yolu bulup barışmakla ilgisi olabilir, ama eğer gerçeği istiyorsan..."

Gülerek ona doğru eğildi. "Ah, kesinlikle gerçeği istiyorum."

Elizabeth onun aralarındaki mesafeyi bir iki santime indirmesine izin verdikten sonra, "Kitap," dedi.

James dondu. "Kitap mı?

"BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?" Kaşlarından birini kaldırdı. "Düzeltilmiş baskısını yazmayı düşünüyorum."

James bembeyaz oldu. "Şaka yapıyorsun."

Gülümsedi.

Tanrı aşkına, Lizzie, beni bunun için hâlâ affetmedi mi?

Beş Numaralı Emir

GELENEKLER SİZİN BİR BEYEFENDİYL ON DAKİKADAN FAZLA ZAMAN GEÇİRMI YECEĞİNİZİ FARZEDER. BU YAZAR BUN KATILMIYOR. BU ADAMIN BİR KOCA ADA OLDUĞUNU HİSSEDERSENİZ, KENDİNİ BU KADAR KUTSAL BİR YEMİNE ADAMADA ÖNCE, ONUN AKLINDAN GEÇENLERİ BİI MENİZ ÖNEMLİDİR. BİR BAŞKA DEĞİŞLE, Y/ RIM SAATLİK BİR SOHBET SİZİ ÖMÜR BOY SÜRECEK BİR HATAYI YAPMAKTAN KURT/ RABİLİR.

Buna itirazım yok.

Sekiz Numaralı Emir

AKRABALARINIZI NE KADAR SEVİYORSA NIZ SEVİN, İYİ BİR İLİŞKİ İÇİN ASLA AİLENİ İŞİN İÇİNE KARIŞTIRMAYIN.

Ah, ama av kulübesini unutma.

On Üç Numaralı Emir

HER KADIN KENDİNİ İSTENMEDİK İLGİ-LERDEN NASIL KORUYACAĞINI BİLMELİ-DİR. BU YAZAR BOKSU TAVSİYE EDİYOR. Kİ-MİLERİ BÖYLE ATLETİK BİR TAVRIN, NARİN BİR BAYANA UYMAYACAĞINI DÜŞÜNEBİLİR AMA KENDİ İTİBARINIZI KORUMAYA HAZIR OLMALISINIZ. MARKİNİZ HER ZAMAN YAKI-NINIZDA OLMAYABİLİR. KENDİNİZİ KORU-MAYI ÖĞRENMELİSİNİZ.

Seni HER ZAMAN koruyacağım.

On Dört Numaralı Emir

DAHA ÖNCEDEN SÖZÜ GEÇEN İLGİLE-RİN İSTENMEYEN OLMAYANLARI İÇİN, YA-ZAR TAVSİYE ETMEK İSTEDİKLERİNİ YASAL SEBEPLER DOLAYISIYLA BU KİTABA YAZAMA-MIŞTIR.

Benimle yatak odasında buluş ve SANA tavsiye vere-yim.

Yirmi Numaralı Emir
(Gerçekten Hatırlamanız Gereken Tek Emir)

HER ŞEYİN ÖTESİNDE, KALBİNİZE KARŞI DÜRÜST OLUN. EVLENDİĞİNİZDE, MARKİ

"Lütfen şaka yaptığını söyle."

Ondan biraz uzaklaştı.

"Şaka yaptığını söyleteceğim sana," diye homurdandı.

Elizabeth uzandı ve duvarları titreten yüksek sesli şimşeği farkına bile varmadan kollarını ona doladı. "Lütfen söylet."

Ve James onu ihtirasla öpmeye başladı.

SONSÖZ

Yazarın Notu: Bu benzersiz ciltte bulunan bol miktardaki karalamaların Riverdale Markisi tarafından yazılmış olduğu, on dokuzuncu yüzyıl araştırmacıları tarafından ortaya çıkartılmış ve evrensel olarak kabul edilmiştir.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?
İKİNCİ BASKI
RIVERDALE MARKİZİ

1818 basımlı
Tek kopya

Alıntılar:

Bir Numaralı Emir

KİM OLDUĞUNDAN EMİN OLMADAN ÖNCE ASLA BİR BEYEFENDİ İÇİN KALKANLARINIZI İNDİRMEYİN. ERKEKLER HER ZAMAN ALDATICIDIRLAR.

DE EMLAK İDARECİSİ DE (veya ikisi de!) OLSA, HAYAT BOYU SÜRECEK BİR İLİŞKİYE BAŞLAMIŞSINIZ DEMEKTİR. YÜREĞİNİZİN GÖTÜRDÜĞÜ YERE GİTMELİSİNİZ VE AŞKIN VERİLMİŞ EN DEĞERLİ HEDİYE OLDUĞUNU ASLA UNUTMAMALISINIZ. PARA VE SOSYAL STATÜ, SICAK, ŞEFKATLİ BİR KUCAKLAMANIN FAKİR YEDEKLERİDİRLER. SEVMENİN VE SEVDİĞİNİZ KİŞİNİN SİZİ SEVDİĞİNİ BİLMENİN VERDİĞİ KADAR TATMİN EDİCİ BİR DUYGU BULMAK ÇOK GÜÇTÜR.

Ve sen SEVİLİYORSUN, Elizabeth. Son nefesim vücudumdan ayrılıncaya kadar...

KAKTÜS TEAM